

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE CHOOSING CHRONICLES
BOOK 3

A CURSE
OF STARS AND
STORMS

ELAYNA R. GALLEA

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Yıldızların ve Fırtınaların Laneti

SEÇME KRONİKLERİ

ÜÇÜNCÜ KİTAP

ELAYNA R. GALLEA

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2025 Elayna R. Gallea

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde alıntılarının kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan çoğaltılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz. Daha fazla bilgi için, adres:
hello@elainargallea.com

Harita İllüstrasyonu: Elayna R. Gallea

Düzenleme: Jaime Ryter, The Ryter's Proof

Kapak: Elayna R. Gallea

✿ [Vellum ile biçimlendirilmiştir](#)

*Sevilmek için fazla kırık olduğunu düşünen herkese.
Sen olduğun gibi sevilesi birisin.*

Contents

[İçerik Notu](#)

[Daha önce The Choosing Chronicles 'deÖnsöz](#)

1. [Tanrıların lanetlediği bir Fırtına](#)
2. [Gölgelerde Bekleyen Dinginlik](#)
3. [Yine Oluyordu](#)
4. [Güzel ve Tehlikeli](#)
5. [Lanetli, Gerçekten](#)
6. [Ölüm Olmadan Yaşam Olmaz](#)
7. [Akrepler ve Kaos](#)
8. [Sadece Dayan](#)
9. [Korkunç Bir Hasta](#)
10. [Benimle Nefes Al](#)
11. [Bir Hediye ve Bir Tren Yolculuğu](#)
12. [Fırtınalı Bir Sirenin Çağrısı](#)
13. [Akılsız Bir Fae](#)
14. [Çözüm Basitti](#)
15. [Söylemesi Yapmasından Daha Kolay](#)
16. [Yıldızları Hak Ediyorsunuz](#)
17. [Diğer Her Şey Lanetlensin](#)
18. [O bir fırtınaydı.](#)
19. [Ölüm Kanatlarda Saklanıyor](#)
20. [İzolasyon Gölü](#)
21. [Sevgili Kızım](#)
22. [Bir Babanın Sevgisi](#)
23. [Sanguis Kalesi'ne Hoş Geldiniz](#)
24. [En Karanlık Gece](#)
25. [Gerçekten Kötü Bir Gün](#)
26. [Tüm Güç ve Lütuf](#)
27. [Ben de seni arıyordum](#)
28. [Lanetli Bir İtiraf](#)

29. [Dikkate Alınmayan Bir Uyarı](#)
30. [Onun Su Fae'si](#)
31. [Tanrılar Burada](#)
32. [Bırak Sana Ben Bakayım](#)
33. [Asla Erdemli Olduğumu İddia Etmedim](#)
34. [O, O'nun](#)
35. [Lanetli Olan](#)

[Rüzgar ve Kaderin Fırtınası Teşekkür](#)

[Ayrıca yazar: Elayna R. Gallea](#)

[Yazar Hakkında](#)

Content Note

Yıldızların ve Fırtınaların Laneti, ikincil, distopik bir dünyada geçen yeni yetişkin fantastik bir aşk romanı.

Şiddet, kan, ölüm, isyancı gruplar, sözlü ebeveyn istismarı ve tıbbi durumlar dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek belirli durumlar vardır.

Bu tıbbi durumlar dahil: ölüm . a Çocuk (sayfa dışında, ancak sayfada tartışılmıştır); kapsamlı, uzun süreli hastalık; ve bir ebeveynin ölümü (sayfa dışında, ancak sayfada tartışılmıştır). Lütfen al Bakım . kendin, senin Zihinsel sağlık benim için önemli. Bu konuda daha fazla bilgiye ihtiyacınız varsa içerik için bana [hello@ elaynargallea.com](mailto:hello@elaynargallea.com) adresinden e-posta gönderin

Previously in The Choosing Chronicles

WDenge Cumhuriyeti'ne tekrar hoş geldiniz. İster birkaç ay ister birkaç dakika olsun, bu dünyaya dönmenize sevindim.

Yıldızların ve Fırtınaların Laneti River ve Nik'in düolojisinin ilk kitabı olmakla birlikte, aynı zamanda The Choosing Chronicles'ın üçüncü kitabıdır. (Bu seride üçü düoloji olmak üzere toplam altı kitap olacak).

Bu hikayeleri bağımsız olarak okumak mümkün olsa da, Aşk ve İhanet Oyunu ile başlamanız şiddetle tavsiye edilir. Bu, serinin ilk kitabıdır ve Ryker ile Brynleigh'i takip eder.

Yıldızların ve Fırtınaların Laneti, A Heart of Desire and Deceit'in bitiminden yaklaşık on sekiz ay sonra geçiyor ve bu dünyadaki önceki olaylarla ilgili spoiler içeriyor.

Yaşanan olayları hızlıca hatırlamak isterseniz, buralarda takılın! İstemiyorsanız, lütfen Önsöz'e geçin. Söz veriyorum, duygularımı incitmeyeceksiniz.

Herkes ne yapacağına karar verirken müzik başlasın.

Tamam, eğer hala buradaysanız, bir Denge Cumhuriyeti'nde şu anda nerede durduğumuza dair küçük bir inceleme.

Ryker ve Brynleigh ile kör bir aşk yarışması olan Choosing'e farklı hedeflerle katıldıklarında tanıştık.

Orduda görevli bir su fae'si olan Ryker'ın bir eş bulması gerekiyordu. Hayatını yaşamları sona erdirerek kazanan bir vampir olan Brynleigh'in, Ryker'ı öldürebilmek için onunla evlenmesi gerekiyordu. Gördüğünüz gibi, köyüne bir fırtına salarak tüm ailesini öldürdüğünü düşünüyordu.

O ve Yaratıcısı intikam için mükemmel bir plan hazırladılar: Ryker'ı baştan çıkaracak, evlenecek ve düğün gecelerinde öldürecek.

Ama duygular araya girdi. Brynleigh Ryker'a aşık oldu (ve dürüst olmak gerekirse, onu kim suçlayabilir? Ona güneşi verdi).

Sonra Ryker, Brynleigh'in planlarını öğrendi ve işler oldukça karıştı. Üstesinden gelinmesi gereken çok fazla gözyaşı ve sorun vardı ve Kara Gece (Brynleigh'in Yaratıcısı'nın dahil olduğu bir isyancı grup) işleri daha da zorlaştırdı.

Çiftin iniş çıkışları oldu ama sonunda diğer uca ulaşmayı başardılar.

Yıldızların ve Fırtınaların Laneti, Ryker'ın kız kardeşi River Waterborn'u takip ediyor.

River kırıldı, sevgili okuyucular. Brynleigh'in ailesini öldüren fırtınaya sebep olan River'dı. O zamanlar sadece on beş yaşındaydı. O zamandan bu yana neredeyse on yıl geçmiş olmasına rağmen, River hâlâ yaptıklarının ağırlığını taşıyor.

Bu da bizi zamanın bu anına geri getiriyor. Yeniden Birleşme geçti. Ryker ve Brynleigh mutlu sonlarını yaşadılar (her ne kadar bu kitapta onları tekrar göreceksak da) ve River...

Öğrenmek için sayfayı çevirmelisiniz.

Önsöz

BİR YIL ÖNCE

"I 've her zaman bilinen I oldu lanetli."
Nehir Waterborn deri koltukta bacak bacak üstüne
attı ve ona baktı

manikürlü tırnakları, üç gün önce çıkarılmış olması gereken yontulmuş pembe cilayı karıştırıyordu. "Gençken kendimi farklı hissederdim. Bir şeyler ters gidiyordu. Neyim olduğunu hiçbir zaman tam olarak anlayamadım. Dürüst olmak gerekirse, uzun süre boyunca yetiştirilme tarzım nedeniyle sosyal açıdan beceriksiz olduğumu düşündüm."

Güldü, kuru ses mizahın tüm izlerinden yoksundu ve dalgın bir şekilde tırnağını kaşıdı. Bir parça koptu ve atılmış pembe bir kar tanesi gibi bej halının üzerine düştü. Terapistinin arkasındaki kitaplıktaki yeşil saksı bitkileri dışında bu ofisteki her şey kahverengi ve bejdi.

"Yine de haklıydım," diye düşündü, sanki dünyanın tüm sırlarını barındırıyormuş gibi pembe beneğe bakarak. "Bende bir *sorun var*."

Damarlarında güçlü ve tanıdık bir his olan büyü dolaşıyordu.

Bu, on birinci doğum gününde sihrini keşfettiğinden beri River'ın gerçekliği idi.

Zonklama hissi hiçbir zaman tam olarak geçmedi ve üzerine yoğunlaştıkça ya da duyguları onu ele geçirdiğinde daha da kötüleşti... ki bu sık sık oluyordu. O hafta kendini üçüncü kez terapistinin ofisinde bulmasının nedeni de buydu.

Büyüsünün çekimi daha da güçlendi ve durakladı. Gözlerini sıkarak yavaşça nefes aldı. Derin derin.

Gir ve çık.

Havanın serinliğine odaklandı, onu ciğerlerine çekti ve biraz daha sıcak havayı dışarı vermeden önce üç atım boyunca tuttu. Meditatif nefesler, kıyıya vuran sabit dalgalar gibi içinde yuvarlandı. Yavaşça, büyüsu kaynayan bir kazandan kaynamaya başladı.

River'ın büyüsu asla geçmeyecekti ve asla tam anlamıyla sakinleşmeyecekti ama en azından şimdi kontrol edilebilir durumdaydı. Bugünlerde umut edebileceği tek şey buydu. Büyüsünü yönetmek. Onu kontrol etmek. Olayın bir daha asla tekrarlanmayacağından emin olmak.

Yanlışlıkla terapistinin ofisinde fırtına koparmayacağından emin olduğunda River gözlerini yeniden açtı.

"Ölüm içimde yaşıyor," diye mırıldandı başparmağını çentikli tırnağına sürterek. "Her zaman vardı ve her zaman da olacak."

River uzun zamandır bu kaderi kabullenmişti. O kırılmıştı. Lanetlenmişti. Önceki yaşamında tanrıları kızdırmış olmalıydı ve bu da onun cezasıydı. Ona neden bu kadar korkunç bir şey yüklediklerinin, ona neden bu kadar ölçülemez bir güç verdiklerinin tek açıklaması buydu.

Yıllar boyunca çeşitli fae tanrılarına adaklar adanmış, kendisini taşımak zorunda kaldığı ağır büyü yükünden kurtarmaları için yalvarmıştı. Hiçbiri onun çağrısına kulak vermemişti. Bu noktada, hiç kimsenin duymayacağına ikna olmuştu.

Bir ömür boyu buna mahkumdu. Her zaman lanetliydi. Her zaman yalnız. Her zaman dünyaya başka bir ölümcül fırtına salmanın eşiğinde.

"Doktor Waterborn, bunu uzun uzun konuştuk." Eliza Fern'ün sakin, melodik sesi hastasının suratsız açıklamalarından rahatsız olmamış gibiydi. Terapist her zaman böyleydi -River'ın fırtınası karşısında istikrarlıydı- River'ın onu görmeye devam etmesinin nedeni de buydu. "Bu sağlıksız bir zihniyet. Büyünün senin üzerinde bir gücü yok. Duyarlı değil. Hayat veremeyeceği gibi öldüremez de."

River bunu ilk kez duymuyordu, hatta yüzüncü kez de duymuyordu ve yavaşça başını salladı.

Eliza kaşlarını çatarak gümüş beyazı saçlarından bir tutamı sivri fae kulağının arkasına sıkıştırdı. Terapistin yüzünü kırıksıklıklar süslüyordu; eğer ölümlü olsaydı, hayatının beşinci ya da altıncı on yılında olurdu. River Eliza'nın kaç yaşında olduğundan emin değildi ama en az beş yüzyılın gelip geçtiğini görmüş olmalıydı.

Eliza kalemını tabletine yerleştirdi ve River'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Her zaman ne deriz?"

River derin bir nefes alarak ellerini kucağına bıraktı. Eliza'yla görüşmeye başladığından beri, son dokuz ay boyunca günde onlarca kez söylediği mantrayı tekrarlardı.

"Büyüm beni kontrol etmiyor." Yavaşça konuştu, her kelimenin bir çapa görevi görmesine, zihninin sulu derinliklerine batmasına ve onu topraklamasına izin verdi. "Bu bana verilmiş bir araç. Onu ben kontrol ediyorum."

Sona ulaştığında, büyüü damarlarında sessizce mırıldanıyordu. Nefes aldı, günlerdir aldığı ilk derin nefesi içine çekti. Ciğerleri büyüünün baskısı olmadan genişledi ve omuzları gevşedi.

Bu.

Bu iyiydi.

Bazı günler, ölüm çılgınlıklarının, yükselen dalgaların ve çalkantılı rüzgârların anıları River'ın duyabildiği tek şey olduğunda, mantra onu aklı başında tutan tek şeydi.

"Çok iyi." Eliza'nın kalemi tabletinin kâğıt benzeri ekran koruyucusunun üzerinde gezinirken hoş bir çizik sesi havayı doldurdu. "Antrenman yapıyordun, değil mi?"

River parmaklarını bükte, dalgın dalgın elinden bir tutam su çekip serçe parmağının etrafında sıvı bir sarmaşık gibi dolaştırdı. "Her gün."

On beş yaşındaki Olay'dan beri yaptığı gibi, bunu hiç aksatmadan yaptı. O zamandan bu yana neredeyse on yıl geçmişti ve geçen yıl River olgunlaşmıştı.

Türden türe değişen bir süreç olan Olgunlaşma onları tam güçlerine kavuşturur, yaşam sürelerini uzatır ve sihirlerine daha fazla istikrar kazandırır. Olgunlaştıktan sonra bile River hâlâ her gün büyüsünü dışarı atıyordu. Bunu yapmamayı göze alamazdı.

"Güzel, bunu duyduğuma sevindim." Eliza ellerini kucığında kavuşturmadan önce bir not daha karaladı. "Peki y a konuştuğumuz diğer şey?"

River öfkeleni ve parmaklarını dizlerine gömdü. Sanki bu ona yardım edebilirmiş gibi. Sanki bu sabahki olayları değiştirebilirmiş gibi.

"Sakin ol, River," diye teşvik etti terapisti. "Nefes al."

Bunu yapmayı bıraktığını bile fark etmemişti.

Gir ve çık.

River omuzlarını silkmeden önce bir dizi uzun nefes aldı. "Ben... iyi gitmiyor."

Birkaç ay önce Eliza, River'a annesi Tertia Waterborn ile konuşmayı denemesini önermişti. Eliza, annesiyle ilişkisini onarmaya çalışmasının, River'ın büyüsü üzerinde daha fazla kontrol sahibi olmasına yol açacağını öne sürdü.

Sorun şu ki, terapist iyi niyetli olsa da Tertia'nın gerçekte ne kadar soğuk olduğunu bilmiyordu. Ne kadar kalpsiz. River'ın kardeşi dışında kimse bilmiyordu,

Ryker. Ancak Ryker birkaç yıldır Waterborn House'da yaşamıyordu ve River'ı ailesiyle yalnız bırakmıştı.

Bu muhtemelen en iyisiydi. Ne de olsa River yalnızsa başka kimseye zarar veremezdi. Zaten vicdan azabı çeken ruhların sayısı binlerle ifade ediliyordu; bunlara yenilerini eklemeyi göze alamazdı.

Eliza derin bir iç çekti ve River göz teması kurmaktan kaçınarak kıvrandı. Terapistini hayal kırıklığına uğratmaktan en az kardeşini hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ettiği kadar nefret ediyordu. River'ın hayatında onu önemseyen çok fazla insan yoktu ve Eliza'ya sorunlarını dinlemesi için yüklü bir meblağ ödemiş olsa da, River onu bir tür arkadaş olarak görüyordu.

"Bunu konuşmuştuk." Eliza kalemını eline aldı.

"Biliyorum, biliyorum." River alt dudakını çiğneyerek dilini piercinginin soğuk metalinin üzerinde gezdirdi. Çekiştirme hissi onu cezalandıracak kadar acı vericiydi ve bir süre sonra yüzüğü bıraktı. "Bu sabah tekrar denedim ama pek iyi gitmedi."

Aslında bu yetersiz bir ifadeydi. Dün geceki lazer maçı pek iyi gitmedi-River'ın favori takımı Drahanian Dragons açık farkla kaybetti. Ejderhaların yıldız oyuncusu Pablo Richeau sakatlandı ve oyunun ilk birkaç dakikasında sahadan çıkarıldı. Takım bundan sonra bir daha toparlanamadı ve son on yıldaki en kötü mağlubiyetlerini aldılar.

Dün gece kötüydü ama bu sabah tamamen farklı bir düzeyde berbatı.

"Anlat bakalım," diye nazikçe teşvik etti Eliza. "Eğer sakıncası yoksa."

River aslında aldırımıyordu. O kadar umursuyordu ki sandalyeden fırlayıp binadan kaçmak istiyordu. Bırakın bu konuda konuşmayı, bir daha asla bu sabahı düşünmek bile istemiyordu.

Koltuğunda kalmasının tek nedeni, parmaklarını kol dayama yerine sokup kendini zorlamasının tek nedeni

Geriye kalan, kabuslarına musallat olan ılıklardı. Kısa kestiğı hayatların anıları.

River bir daha kimseye zarar vermek istemiyordu, o yüzden bunu yapması gerekiyordu. Laneti üzerindeki kontrolünü sürdürmesi gerekiyordu. Eğer bu ona acı veren şeyler hakkında açılmak, ruhunun derisini yüzmek ve Eliza'nın önünde kendini çırılçıplak bırakmak anlamına geliyorsa, o zaman bunu yapacaktı.

Her şey masum insanların üzerine bir fırtına daha yağdırmaktan daha iyiydi.

"Bu sabah onu gördüğümde hastaneden eve dönüyordum," diye başladı River sakin bir sesle.

Dün gece üst üste beşinci gece vardiyasında çalışmıştı. Hastanede on iki saat olması gereken süre on altı saate çıkmıştı ki bu onun işinde anormal bir durum değildi. Araba kullanamayacak kadar yorgun olduğu için, ailesinin evine dönmek üzere bir araç kiralamıştı. Deneyimleri, kendini yeniden yarı normal hissetmesi için birkaç gün uyuması gerektiğini söylüyordu. Bir sonraki vardiyası için tam zamanında.

"Tertia beni yemek masasında bekliyordu," diye mırıldandı.

Eliza öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. "Gülümsedi mi?"

River alay ederek parmaklarını yumruk yaptı. "Tanrılar, hayır." hafızasını son kez aradı. Fae'lerin temsilcisi, gerçek bir gülümseme bir yana, ona bir parça nezaketle bakmıştı, ama o yetersiz kalmıştı.

Onları tipik bir anne-kız ilişkisi değildi, hiçbir zaman da olmamıştı. River hiçbir zaman annesiyle birlikte gülememiş, onu kucaklamak ya da okul, arkadaşlar veya normal kızların anneleriyle konuştuğı herhangi bir şey hakkında hikayeler paylaşmak için aramamıştı.

Aslında, kendisini doğuran kadından mümkün olduğunca uzak duruyordu.

Bu sabah Tertia uzun maun masanın başında oturuyordu, sırtı dikti ve kahverengi saçları

mükemmel bir şekilde toplanmıştı. Saçının tek bir teli bile yerinde değildi. Pırlanta küpeleri sabah ışığında parıldıyordu ve muhtemelen küçük bir ev kadar pahalı olan özel dikim krem rengi bir pantolon giymişti.

"Üzgünüm, River." Eliza'nın sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Eminim bu hayal kırıklığı yaratmıştır."

Öyle miydi? Muhtemelen öyle olmalıydı ama Tertia'nın nefreti River'ın hayatının düzenli bir parçasıydı, tıpkı katıldığı üniversite dersleri gibi.

River annesinin ondan nefret etmediği bir zaman hatırlamıyordu. Annesinin onaylamamasının acısı doğan güneş kadar normaldi.

"Bu... iyi bir duygu değildi," diye itiraf etti River.

Göğsüne bir ağırlık çöktü ve tırnaklarını avuçlarının içine gömdü. Tertia hakkında konuşmak ona hep böyle hissettirirdi.

River'ın yirmili yaşlarında olgun bir fae olması önemli değildi. Tertia Waterborn -River ona "Anne" demekten nefret ediyordu, çünkü Temsilci bu rolü açıkça küçümsüyordu- ona her zaman kendini küçük hissettirmişti. Hatta değersiz.

Birkaç dakika sessizlik içinde geçti. Bu ağırlık River'ın göğsüne, ciğerlerini ezene kadar bastırdı, bastırdı, bastırdı. Parmakları sıkılaştı, tırnakları avuçlarına battı ve alıştırmaya yaptığı nefesleri çok kısaldı.

Eliza sessizce mırıldandı. "Devam et, River," diye cesaretlendirdi. "Ondan sonra ne oldu?"

Oh, Tanrım. River bu konuyu terapistiyle konuşması gerektiğini biliyordu ama titremesine engel olamıyordu. Sanki büyü bir ocağın üzerindeydi ve biri ısıyı yükseltmişti. Bir kez daha damarlarında fokurdadı ve kaynamaya yaklaştı. Kollarını kendine doladı ve güçleri bir kez daha kaynayana kadar zihinsel olarak Eliza'nın mantrasını tekrarladı.

"Tertia her zamanki gibi çalışıyordu." Nefes almaya devam etmesi gerektiğini kendine hatırlatan River, bu sabahki anılarının

Onu içeri çek. "Tertia *her zaman* çalışıyor."

River kendini bildi bileli bu böyleydi. Babası Cyrus Waterborn hastalandığından beri annesi kendini işine vermişti. Gerçekten ortaya çıktığı tek zaman, kocasının giderek seyrekleşen berraklık anlarıydı.

"Bu zor olmalı," dedi Eliza, sakın sesi River'ın büyüsunü daha da yatıştırıyordu.

River elini umursamaz bir tavırla havada salladı. "Bilirsin işte. Bu hep böyle olmuştur."

Terapistin kaşları birbirine yaklaştı ve başını salladı. "Bu her şeyi yoluna koymaz."

"Hayır, ama olan oldu." Ve dürüst olmak gerekirse, Tertia'nın işkolik eğilimleri River'ın sorunlarının en küçüğüydü.

Eliza dilini şaklattı, kaşları çatılmıştı. "Bu doğru değil, ama bunun üzerinde başka bir gün çalışırız."

Harika, River'ın kapsamlı listesine eklenecek bir sorun daha. Sanki zaten atlatması gereken yeterince travması yokmuş gibi. Bu hızla giderse, içlerinden birinin Solduğu güne kadar terapistini görecekti.

"Tamam." River parmaklarını birbirine geçirdi. Bu hikâyeyi ne kadar çabuk bitirirse o kadar iyiydi. "Yemek odasına girdiğimde Tertia durdu ve bana baktı."

"Konuşmadı mı?"

"Hayır." River kamburunu çıkararak *p* 'yi patlattı. "Birkaç dakika tam ve mutlak bir sessizlik içinde geçti. İkimiz de konuşmadık ve sıcaklık... düştü."

Pencere kenarlarında ayaz birikmişti ve River'ın nefesi yüzünün önünde bulanıklaşmıştı. Şu anda bile iliklerine kadar işleyen bir ürperti vardı.

Annesinin büyüsuyle ilgili önceki deneyimleri ona büyüünün birkaç gün boyunca orada kalacağını söylemişti.

Tertia bir su fae'siydi ama buz onun uzmanlık alanıydı. Fae'ler Çivit Okyanusu'nun diğer tarafında, Obsidyen Kıyısı'nda yaşarken hayatta olsaydı, Tertia muhtemelen

kendisine en küçük bir rahatsızlık veren düşmanlarını buzla kaplamaktan zevk alırdı.

Bugünlerde Denge Cumhuriyeti'nde bu tür şeylerin olmasını engelleyen yasalar vardı. Tertia hoşnutsuzluğunu belli etmek için daha medeni yöntemler kullanmak zorundaydı

-Ve *çoğu zaman* hoşnutsuzdu.

"Ondan sonra ne oldu?" Eliza nazıkçe dürtükledi.

River'ın bakışları koluna kaydı, sağ kolunu kaplayan siyah çiçekli mürekkebi gözleriyle takip etti. Birkaç piercingi vardı -her sivri kulağında üç, burnunda, dudagında ve göbek deliğinde birer tane- ama bu onun ilk dövmesiydi. Özellikle de Tertia dövmeden nefret ettiği için bundan çok memnundu. Temsilci dövmelemlerin kişinin vücudunu tahrif ettiğine inandığı konusunda sessiz kalmıyordu.

"Sonunda benim adımı söyledi." River'ın kollarında tüyler diken diken oldu. "Vampirlerle bana söylediğinden daha sıcak konuştuğunu duydum ve vampirlerden *nefret ediyor*." Neredeyse kızından nefret ettiği kadar.

River gözlerini kaldırarak terapistinin bakışlarıyla buluştu. "Ama benimle gurur duyardınız."

"Oh?"

"Bir yıl önce olsa kavga çıkarırdım ama çıkarmadım."

Eliza sıcak bir ifadeyle gülümsedi ve River'ın kalbindeki buzların bir kısmı çözöldü. "Bu harika bir ilerleme. Haklısın, seninle gurur duyuyorum."

Terapistin sözleri samimiyetle doluydu ve bu sabahki karşılaşmayı anlatmanın verdiği acıyla bile River'ın dudakları yukarı doğru kıpırdadı. Bir gülümseme oluşmaya başladı ama sonra ne olduğunu hatırlayınca gülümsemesi düştü.

"Öyle, ama sonunda fark etmedi. Tertia savaşmaya hazırdı." River kollarını kendine doladı ve sanki anıları engelleyebilecekmiş gibi gözlerini kapattı. "Onu selamladım ve o... o..."

Kelimeler gelmek istemedi.

"Sorun değil," diye mırıldandı Eliza. "Acele etme."

River derin bir nefes alarak bu sabahki olayların zihninde canlanmasına izin verdi.

Resmi yemek odasındaki hava yağmur fırtınasından sonra oluşan çamur kadar yoğundu ve River bu havanın içine batıyordu. Annesinin delici kahverengi bakışları onu olduğu yerde sabitlemiş, hareket etmesini imkânsız hale getirmişti. Nefesi hızlandı ve meditatif düşüncelerini hatırlamaya çalıştı ama onlar da ~~gözünü~~ kaçırıyordu.

Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü? Neden bugün her şeyin farklı olacağını düşünmüştü?

"Kardeşin aradı," dedi Tertia soğuk bir sesle.

River dudaklarını yaladı, ağzı kurumuştur. "Ah?"

Temsilci, avını izleyen bir avcı gibi başını eğdi. "Bana Lakewater'daki cerrahi ihtisas programına kabul edildiğinizi söyledi."

Tertia'nın buz gibi sesi River'ın omurgasını titretti ve gözle görülür bir şekilde ürpermek için kendini zor tuttu.

"Evet, doğru." River, annelerine söylemek için Ryker'dan yardım istemeden önce, geçen hafta sonu kabul edilmesini erkek kardeşi ve eşi Brynleigh ile kutlamıştı. Haberin ondan gelmesinin daha iyi olacağını ummuştu. Çoğu şey öyle olurdu. Ne de olsa Tertia en azından Ryker'dan hoşlanıyor gibiydi.

Olaydan sonra River kendini derslerine verdi. Paranın satın alabileceği en iyi özel öğretmenler sayesinde orta öğrenimini erken bitirdi ve üniversite ders yüküne bir adım önde başladı. İki diplomayı hızlıca almıştı, bu da en iyi arkadaşı Ember da dahil olmak üzere programındaki çoğu kişiden birkaç yaş daha genç olduğu anlamına geliyordu. Yine de bu onu hiç rahatsız etmemişti.

River çalışırken insanlara yardım edebiliyordu. Uzun hayatının geri kalanında her gün her dakika çalışsa bile günahlarının kefaretinin asla ödeyemeyecekti ama denemekten asla vazgeçmeyecekti.

Bunu, kontrolünü kaybetmesi yüzünden hayatları mahvolmuş olanlara borçluydu.

Uzun dakikalar sessizlik içinde geçti ama River konuşmadı. Ne de olsa Waterborn Evi'nde büyümüştü ve annesinin kurallarını uzun zaman önce hafızasına kazımıştı.

İyi kızları yap değilyükseltmek onların sesler içinde onların

Annemin varlığı.

İyi kızlar sırası gelmeden konuşmaz.

İyi kızlar köyleri yok etmez, binlerce insanı öldürmez ve ailelerine utanç getirmez.

Son kural Olaydan sonra eklenmişti. Sanki River yaptıklarını unutacakmış gibi. Sanki öldürdüğü kişilerin hayaletleri her gece peşini bırakmıyormuş gibi. Sanki laneti sürekli damarlarında dolaşıp ona ne kadar kötü bir evlat olduğunu hatırlatmıyormuş gibi.

Tertia hiçbir zaman harika bir anne olmamıştı ama Olay'dan beri River'dan nefret etmeyi hayatının amaçlarından biri haline getirmişti. Ryker'ın bir vampir seçip onunla evlenmesi bile Temsilci'nin tek kızına duyduğu büyük hoşnutsuzluğu sarsamazdı.

Bir zamanlar Tertia ve River'ın birlikte yapmaktan keyif aldıkları bir aktivite olan alışveriş bile artık bir zevk kaynağı olmaktan çıkmıştı. Temsilciyle olan büyük ya da küçük her etkileşim acı vericiydi.

Bir ömür gibi gelen bir sürenin ardından, bir araya gelmiş su perisi öne çıktı. Tertia manikürlü tırnaklarını masaya vurdu, sabit ritim River'ın kalbinin atışını yankıladı.

"Bu aileyi hayal kırıklığına uğratmayacaksın, River."

Alt metin çok açıktı: Hayal kırıklığına uğratmayacaksınız Ben.

River'ın insanları nasıl iyileştireceğini öğrenmek için yıllarını harcamış olmasına aldırmadı. Cerrah olmak için eğitim almasına ve hayatını hayat kurtarmaya adanmasına aldırmadı. Olaydan beri bir kez bile kontrolünü kaybetmemiş olmasına aldırmadı.

Bunların hiçbirinin önemi yoktu çünkü Tertia'yı doğrudan ilgilendirmiyordu. Her şey onunla ilgiliydi ve hep öyle kalacaktı.

River cerrahi ihtisas programına kabul mektubunu aldığı anda nedense bir kez olsun Tertia'nın kendisiyle gurur duyabileceğini düşünmüştü. Ne de olsa sadece sınıfının en genç öğrencisi olmakla kalmıyor, aynı zamanda sınıf birincisi olarak mezun oluyordu. Her derste başarılı olmak için çok çalışmıştı.

Ama hayır.

Annesinin gözünde, River Emeline Waterborn bir hayal kırıklığıydı ve hep öyle kalacaktı. Lanetli Olan, daha fazlası değil.

Bu sabahki konuşmanın iğnesi içinde kaldı. River'ın göğsünü okşadı ve yumruğunu göğüs kafesine sürttü. İç çekerek gözlerini açtı.

"İşte bu kadar. Tertia'nın telefonu çaldı ve başka bir şey söylemeden beni kovdu." River şakaklarını yoğurdu, gözlerinin arkasında bir baş ağrısı oluşuyordu. "Yatmadan önce babamı kontrol ettim ve buraya gelmek için uyandığımda gitmişti."

"Nereye gitti?"

"Kuzey Bölgesi'ne bir iş gezisinde."

Terapisti kaşlarını kaldırdı. "Bunu söylemek için mi seni aradı?"

"Hayır." River'ın dudaklarından kuşkulu bir alay çıktı ve ellerini birbirine vurarak başını salladı. "Bir not bile bırakmamış. Buna inanabiliyor musun? Telefonumdaki ortak aile takviminde gördüm."

Bazen River'ın o takvimde yer alması bile bir mucize gibi geliyordu.

Eliza'nın gözlerindeki onaylamama parıltısını kaçırmak mümkün değildi. "Annen veda etmeliydi," dedi sertçe. "Özür dilerim."

River tırnaklarını yemeye devam etti. "Ben de."

Annesinin onu terk ettiğini anladığında, lanetiyle birlikte öfkesi de damarlarında yanmaya başlamıştı. Böyle mi demek istemişti?

Fae Temsilcisine karşı o kadar küçüktü ki onunla konuşma zahmetine bile katlanamadı?

Tertia bir devlet memuruydu, insanlarla ilgilenmek işinin bir parçasıydı. Ama kızıyla konuşmak, görünüşe göre, çok fazla şey istemektir.

River bunu düşündükçe daha da sinirleniyordu. Dışarı fırladı, büyüü damarlarında çığlıklar atarak Waterborn Evi'nin arkasındaki devasa bahçede serbest kaldı.

İçeri döndüğünde bahçeler iyice sulanmıştı ve River...

Şey, yorgundu. Bugünlerde hep yorgundu, o yüzden bu pek de şaşırtıcı değildi.

River'ın Eliza'ya itiraf edecek kadar cesur bile olamadığı korkunç gerçek, kendini değersiz hissetmek için Tertia'nın yardımına ihtiyacı olmadığıydı. Yaptığı şeyler yüzünden kendini kötü hissetmek için bir başkasının ona bir hayal kırıklığı olduğunu söylemesine ihtiyacı yoktu.

River her gün, uyandığı ilk andan son anına kadar, lanetinin ezici ağırlığını üzerinde taşıyordu. Boynunda bir değirmen taşı, sadece ve sadece ona ait olan ağır bir yükü. Hiç kimse taşıdığı yükü hafifletmeye yardım edemezdi.

Yardımsever tavsiyeleri ve mantralarıyla Eliza bile River'ın günlük mücadelesine sadece seyirci kalıyordu.

Bu onun büyüünün bedeliydi. Bunun ağırlığını sonsuza dek tek başına taşımakla lanetlendiğinden, asla tam anlamıyla özgürlüğe kavuşamayacak ya da günahlarından arınamayacaktı.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın.

BÖLÜM 1

Tanrıların lanetlediği bir Fırtına

GÜNÜMÜZ (YENİDEN BİRLEŞMEDEN ON SEKİZ AY SONRA)

N *Hayır, hayır, hayır.* River'ın aklındaki tek düşünce, duyduğu tek kelime ve hissettiği tek şey buydu.

ayakları Lakewater'ın ay ışığıyla aydınlanmış sokaklarını dövüyordu. Evlerin önünden geçti, parklardan geçti ve sokaklarda koştu. Pişmanlık, acı ve korkudan doğan sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Koşu ayakkabıları, çarpan kalbiyle aynı anda kaldırıma vuruyordu. Sırılsıklam pembe önlükleri vücuduna ikinci bir deri gibi yapışmıştı ve kahverengi atkuyruğu ensesini tokatlıyordu. Ritmik ses onu ileri doğru itiyor, devam etmesi için zorluyordu.

Bunu durdurmak için hâlâ zaman vardı. Bunu durdurmak için zaman olmalıydı.

Dönen kömür bulutlarından dökülen sular onunla alay ediyordu. *Lanetinden kaçabileceğini mi sandın?* der gibiydiler. Yanılmışsın. *Sen Lanetli Olan'sın ve bu hep seninle olacak.*

Görüşü bulanıklaştı ve titrek, çok sık nefesler aldı. nefesler. Kükreyen gök gürültüsü, bir gök gürültüsüne çok benziyordu.

celladın davulu. Yukarıdan yağmur yağıyordu. Şimşek, düzenli olarak kullandığı cerrah bıçağı gibi gece gökyüzünü kesiyordu.

River'ın kalbi çok hızlı çarpıyordu, derisi bedenine göre çok dardı ve her adımına bir yanlılık hissi sinmişti. Keskin tırnakları avuçlarını kesiyordu ama fae şifası tıbbi bakım gerektirmeden yaraların icabına bakacaktı.

İçten içe, Nehri çığlık attı ve çığlık attı ve lanet olsun
çığlık attı.

Koşmayı bırakamıyor, nefes almak için zaman ayıramıyor, hiç yavaşlayamıyordu. Kendini koşturamazken sokak tabelaları bir bulanıklık içinde geçip gidiyordu. Yanan kasları ve ağrıyan eklemleri onu durduramıyordu.

Göğsü ağrıyordu, bir daha asla hissetmemeyi umduğu o çok tanıdık yanma. Laneti damarlarında kaynıyor ve tükürüyordu, dünyanın üzerine salınmayı bekleyen fırtınalı bir fırtına.

"Hayır," diye umutsuzca hıçkırdı. Her adımında su sıçırıyordu ama fırtınanın karşısında sırlıklam ayakkabılar ve ıslak ayaklar neydi ki? "Henüz değil." Nefes almak için soluk soluğa kaldı, ciğerleri hava almayı reddediyordu. "Bir daha olmaz."

Bunun son kez yaşanmasının üzerinden neredeyse on yıl geçmişti ama yüzyıllar da geçse damarlarında dolaşan o hissi tanıyabilirdi.

En kötü türden bir arkadaş olan laneti onu hiç terk etmemişti. Aslında bırakmamıştı. Bunca zamandır uyuyor, böyle bir fırsatı bekliyordu.

River bilmeliydi. Bunun olacağını görmeliydi. Kendine Eliza'nın mantrasını hatırlatmaya çalıştı, büyüsünün onu kontrol etmediğini söylemeye çalıştı ama kelimeler yağ gibiydi, avuçlarının arasından kayıp gidiyordu.

Bir gök gürültüsü daha gecenin içinde yankılandı. Bir uyarı. Her cephede başarısız olduğunu hatırlatan bir uyarı.

Eğer River zihinsel olarak daha iyi bir yerde olsaydı, fırtınayı dindirebilirdi. Fırtınayı uzaklaştırabilir, sihri üzerindeki hakimiyeti kayborduğu anda onu durdurabilirdi.

Ama iyi bir yerde değildi. Bir daha iyi bir yerde olacağından da emin değildi.

Lanetli Olan.

Bu isim zihninde yankılanıyordu ve şimdi her zamankinden daha doğrudu. Hiçbir terapi, basmakalıp sözler ya da mantralar bunu değiştiremezdi. Bunu geride bırakabileceğini, bir gün artık bu etiketi taşımayacağını düşünmüştü ama yanılmıştı.

Tanrılar aşkına, çok yanılmıştı.

River'ın başına hiç iyi bir şey gelmedi. İçinde çok fazla büyü vardı. Çok fazla güç. Bu doğal değildi.

Ve şimdi.

İçinden bir hıçkırık daha koptu, çaresizliğinin sesi gece havasını doldurdu.

Oh, tanrılar. Ruhuna merhamet etmeleri için onlara dua etmişti ama dinlediklerinden emin değildi. Şimdi değil. Bu tekrar olmaya başladığından beri.

Eğer River Denge Cumhuriyeti'nin başkenti Altın Şehir'de olsaydı, Ryker'a koşardı. Kardeşi ona yardım etmek için her şeyi bırakırdı, hiç soru sormazdı.

Ama River çok aptaldı. Ne kadar da ukalaydı. O onun eğitimi ve onun arasında olduğunu varsaymıştı.

Olgunlaşarak her şeyi kontrol altına almıştı. Eliza haklıydı ve büyüü onu kontrol etmiyordu. Lanetlenmiş olmasına rağmen nispeten normal bir hayat yaşayabileceğine inanarak kayıtsızlaşmıştı.

O mantra buydu.

Buna güvenmeye başlamıştı ve bu nedenle Lakewater'daki ihtisas programını kabul etmişti. Evinden ve ailesinden uzaklaşmıştı ve yaklaşık bir yıldır yerel hastanedeki programa sorunsuz bir şekilde devam ediyordu.

Bu geceye kadar.
Bu gece her şey değişmişti.

GECE herhangi bir gece gibi başladı.

River'ın paylaşımlı aracı, mesaisinin başlamasına tam iki dakika kala Lakewater General Hastanesi'nin personel girişinin önünde durdu. River, uygulama üzerinden ön ödeme yaptığı için şükrederek kırmızı arabadan fırladı. Sırt çantasını omzuna atarak yan kapıya doğru ilerlerken şoföre el salladı.

Kapı bip sesi çıkarıp açılana kadar bir ayağından diğerine zıplayarak yaka kartını okuttu. Floresan ışık şeritleri koridoru aydınlatıyordu ve burnuna hafif bir çamaşır suyu kokusu çarptı. Fae duyuları güçlü temizleyicilere isyan etti ama sağdaki kadın soyunma odasına doğru koşarken onları görmezden geldi.

Sırt çantasını ilk bankın üzerine atarak kazağını çıkardı. Duvardaki analog saate bir bakış atıp küfretti. Yelkovan durmadan akşam altıya doğru ilerliyordu.

River gerçekten geç kalmamıştı ama erken de gelmemişti. Ya da en azından kendine böyle söylüyordu. Belki de bunu söylemeye devam ederse, inanmaya başlayacaktı. Bunun bir tesadüf olmasını diliyordu ama gerçek şu ki, bir yerlere zamanında gitmekte her zaman sorun yaşamıştı. Geç kalmak neredeyse damarlarında dolaşan su büyüğü kadar onun bir parçasıydı.

Yine de dakiklik konusunda endişelenecek bir an değildi.

Kazağını dolabına atıp sırt çantasını da dolabın üstüne yerleştiren River, en sevdiği pembe önlüklerden bir tane kapıp giydi. Rekor bir sürede düz ayakkabılarını beyaz koşu ayakkabılarıyla değiştirdi ve saçlarını yüksek bir at kuyruğu yaptı. Elindeki tabletlerden birini kaparak

saat tam 6:01'de soyunma odasından aceleyle çıktı.

Belki de her şey yoluna girecekti. Belki kimse bir dakika geciktiğini fark etmez ve gece planlandığı gibi devam ederdi. Kesinlikle yapacak çok işi vardı.

River asansöre doğru koşarken ayakkabıları beyaz laminat zeminde gıcırdadı. Arkasından bir boğaz sesi duyulduğunda gümüş kapılar görüş alanındaydı.

"Doktor Waterborn." Burundan gelen ses River'ın midesinin sıkışmasına neden oldu ve kısa süreliğine gözlerini kapatarak durdu.

Hepsine lanet olsun. Çok yaklaşmıştı.

Dakik olma yeteneğine sahip olmayı dileyen River, tableti göğsüne bastırdı, arkasını döndü ve gözlerini açtı.

Hayatında bir gün bile gülümsememiş ya da gülmemiş gibi görünen sert yüzlü bir adam ondan birkaç adım ötede duruyordu. Kaşlarını çatmış, güzel fae yüz hatları kötü niyetle buruşmuş ve bir panoya sarılmıştı. Kısa siyah saçlarının arasından sivri kulakları çıkıyordu ve gözleri küçümsemeyle kararmıştı. Her zamanki kıyafeti olan mavi önlüğünün üzerine beyaz bir laboratuvar önlüğü giymişti.

"İyi akşamlar Doktor Collins." River zorla gülümsedi, midesi bulanıyordu. "Nasılsınız?"

Gözlerinde öfke parladı. "Geç kaldın," diye tersledi, çenesinde bir damar atıyordu.

Lanet olsun.

Doktor Collins River'a hiç nezaket göstermemişti ama bu, ondan daha önce hiç duymadığı bir kabalık seviyesiydi. Eğer midesindeki bulantı bir işaretse, bu iyiye alamet değildi.

Gözleri koridorda gezindi ama yalnızdılar. Burada onu kurtaracak kimse yoktu. River başını derde sokmayacak bir cevap bulamadan Doktor Collins önlüğünden bir kalem çıkardı. Bir şeyler karaladı.

Panosuna bir şeyler karalıyor, karalama sesi kara tahtaya çivi çakmaya çok benziyor.

"Yine," diye ekledi, hırlayarak.

River dudak halkasını dişlerinin arasından geçirerek kendini iç çekmemeye ya da daha kötüsü karşılık vermemeye zorladı. Doktor Collins, River da dahil olmak üzere Lakewater General'daki tüm cerrahi asistanlarından sorumluydu. Onun amiriydi ve hayatını cehenneme çevirmeye fazlasıyla muktedirdi.

Tanrı aşkına, River patronuyla en son konuştuğunda, patronu onu bir hafta boyunca lazımlık temizlemek ve serum takmakla görevlendirmişti.

Bu kaderden kaçınmak için başını öne eğdi.

"Özür dilerim efendim." Bunun bir daha olmayacağına dair söz veremezdi -fae yalan söyleyemezdi. "Bunu telafi etmek için bu gece iki kat daha fazla çalışacağımdan emin olabilirsiniz."

Bu azardan kurtulup işe koyulmak için asansör düğmesine uzandı ama daha basamadan erkeksi bir el düğmeyi kapattı.

Midesi bulandı ve arkasını döndü. "Efendim?"

Gitmesi gereken hastaları vardı. Doktor Collins onu neden burada tutuyordu?

Gözleri kısıldı ve alay etti. "Zaman yönetimiyle dalga geçmeye karar verdiğinizde göre, Doktor Waterborn, bu gece yoğun bakım ünitesinde hizmetinize ihtiyaç var."

Bekle. Ne oldu? Bu doğru değildi.

"Belki de programındaki bu değişiklik dakikliğin önemini öğrenmene yardımcı olur." diye devam ettiğinde ağzı açık, dilinin ucunda bir karşılık vardı.

River başını sallarken atkuyruğu ensesine değiyordu. "Ama efendim, yoğun bakıma gidemem. Bu gece Doktor Illias'a asistanlık yapmam gerekiyor. Bir ameliyatımız var."

Geçtiğimiz ayı bu geceki operasyon için hazırlanarak geçirmişti. Hastaları Lila Howler, Kuzey Bölgesi'nden on üç yaşında bir kurtadamdı. Akciğerlerinde büyük bir tümör vardı ve bu tümörün çıkarılması birkaç saat alacaktı.

çıkarın. Prosedür zor olacaktı ama ellerindeki en iyi tedavi seçeneği buydu.

River LGH'de çalışmaya başladığından beri Howler davasıyla ilgileniyordu. Doktor Collins şimdi onu bu davadan nasıl alıkoyabilirdi?

Patronunun gözlerinde, damarlarında dolaşan ateşi hatırlatan kıvılcımlar parladı. River koridordaki sıcaklığın arttığına yemin edebilirdi.

"Artık değil. Artık değil," dedi Fae dişlerini sıkarak. "Zamanında gelmiş olsaydın, şu anda ameliyata giriyor olurdun. Hal böyle olunca, Doktor Pierce senin yerini alacak."

River keskin bir nefes aldı, büyüğü damarlarında dolaşıyordu. Alana Pierce'ı sevmediğinden değildi. Batı Bölgesi'nden bir Hafif Elfti ve River'a karşı hep iyi davranmıştı. Her şeye rağmen iyi bir doktordu. Ama bu zor bir ameliyat olacaktı ve River hazırlanmak için saatlerini harcamıştı. Buna hazırdı ve şimdi Alana onun yerine mi geçecekti?

Bu adaletsizlik River'ın boğazında safra birikmesine neden oldu.

"Lila'nın ailesi beni tanıyor," diye yalvararak gözlerini büyüttü ve tabletini göğsüne bastırdı. "Tüm hazırlık çalışmalarını ve ameliyat öncesi randevuları yaptım. Lütfen ameliyata girmeme izin verin."

"Hayır," diye alay etti.

River hayal mi görüyordu, yoksa Doktor Collins bu cezayı uygulamaktan sapıkça bir zevk mi alıyordu?

Çoğu insan şimdiye kadar pes edip kaderine razı olurdu ve Lila'nın parlayan turuncu gözleri aklına gelmeseydi River da belki öyle yapardı. Savaşmadan bu işin peşini bırakamazdı. Bu sadece kendisiyle ilgili değildi; Lila için en iyisini istiyordu.

"Ama efendim, hastaneye vardiyam başlamadan önce geldim," diye yalvardı.

Tertia kızının amirine karşı çıktığını duysa dehşete düşerdi ama River

umursamadı. Hayat kurtarmak için doktor olmuştu ve Howler'ları hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

"Geç kaldın mı, kalmadın mı?"

Bu işin peşini bırakmayacaktı. Bunu hissedebiliyordu ama pes edemezdi.

"Bir dakika geciktim, o kadar." River gözlerini açarak Doktor Collins'in sahip olabileceği nezaket duygusuna hitap etmeye çalıştı. "Ameliyat etmeme izin verin. Lütfen."

Son kelimeye olabildiğince çaresizlik kattı. Yalan değildi - gerçekten de o ameliyata girmesi gerekiyordu. Bu onun hayatının çağrısıydı.

Ateş fae'sinin gözleri kısıldı ve River'ın omurgasından aşağı bir ürperti geçti. Ona doğru ilerlerken bakışlarında tehlike gizleniyordu. Hava yoğunlaştı ve nefes almak daha da zorlaştı. Doktor Collins iri bir adam değildi ama yine de River'ın üzerinde yükseliyordu.

Herkes onun üzerinde yükseliyordu.

River kısa boyuna ilk kez lanet etmiyordu. Ignatius Collins gibi adamlar, kısa boylu olduğu için boylarını kullanarak onu korkutmaya ve istediklerini yaptırmaya hakları olduğunu düşünüyor gibiydiler.

Yine de şaka onlardaydı, çünkü hiçbir yüksek fae erkeği, hoşnutsuz olduğunda Tertia Waterborn kadar korkutucu olamazdı.

"*Hayır* dedim." Amirinin sesi alçaktı ama fae kulakları sayesinde sözlerini anlamakta zorlanmadı. "Burası bir eğitim hastanesi, Doktor Waterborn ve neredeyse bir yıldır size katlanıyorum. Şımarık bir fae prensesinin ekibime alınmasını istediğimi mi sanıyorsunuz? İşler yolunda gitmediğinde gidip annesine ağlayabilecek tek kişiyle çalışmak istediğimi mi?"

Gözleri parladı ve ellerinin üzerinde korlar kıvılcımlandı. Bu bir hastanede güvenlik tehlikesi olmalıydı, değil mi? Ama bunu kime bildirebilirdi ki, o onun patronuydu.

"Bunu o güzel kafana sok, küçük kız," diye devam etti Doktor Collins.

"Ben küçük bir kız değilim," diye tersledi, ona karşılık vermenin zaten kötü olan durumu daha da kötüleştireceğini bilmesine rağmen.

Sanki onu duymamış gibi devam etti. "Kiminle akraba olduğun ya da notlarını almak için kime rüşvet vermek zorunda kaldığın umurumda değil."

Rüşvet mi? Ne cüretle böyle asılsız bir suçlama yapar? River tek bir not için bile para ödememişti. Sayısız saatler boyunca çalışmış ve aldığı her derste en üst sıraya tırmanmıştı. Her A'yı kan, ter ve gözyaşıyla kazanmıştı.

"Efendim, yanılıyorsunuz."

Doktor aralarındaki mesafeyi kapatırken alçak sesle, uyarıcı bir hırıltı yükseldi. Adam onu korkutup boyun eğdirmeye çalıştıkça büyüü alevlense de River sinmeyi reddetti.

Gir ve çık.

Kendini nefes almaya ve içindeki büyüü akışını sabitlemeye zorladı.

"Eğer bu ihtisas programında kalmak istiyorsanız, *erken* davranmayı öğreneceksiniz, Doktor Waterborn," dedi amiri sert bir şekilde. "Ebeveynleri Temsilci olmayan bizlerin uyması gereken basit kurallara uymamaya devam ederseniz, o zaman gidersiniz. Aynen böyle." Parmaklarını şıklattı. "Anlaşıldı mı?"

Kaba, korkunç bir adam. Saf, filtrelenmemiş kötülük dalgalar halinde yayılıyordu. O kadar güçlüydü ki River patronunun kendisinden nefret ettiğini şimdiye kadar neden bilmediğini merak etti. Elbette, ondan hoşlanmadığını biliyordu ama bu öyle bir nefretti ki zamanla beslenip büyüyor, toprağa kök salan bir bitki gibi beslenip büyütülmeyi gerektiriyordu.

Nefreti canını yaktı ve gözleri gümüş rengine döndü. Gözyaşlarını kırptırdı, düşmelerine izin vermeyi reddetti. Ağlamayacaktı

Bu korkunç adamın önünde, ona karşı kullanabileceği daha fazla cephane vermeyecekti.

Beni özgür bırak, diye fısıldadı büyü, damarlarında sürünerek. *Seninle böyle konuşmaya nasıl cüret eder? Ona kimin daha güçlü olduğunu gösterelim.*

Sihir devam etti, River'a yaklaşması için ısrar etti. erkeğin alanına girip ona boyun eğmesini sağlamak.

Sen güçlüsün, diye hatırlattı ona. *Ne istersen al; bu senin hakkın.*

River bir an için sihrini kullanmayı düşündü. talep etti. Ne de olsa bu ameliyat için hazırlık yapan oydu. Ebeveynlerin rahat olduğu kişi oydu. Ameliyata girmesi gereken oydu.

Ama sonra Olay sırasında ölenlerin çılgınlıklarını hatırladı. Dalgaları. Ölümü.

Büyüsü bir lütuf değil, bir lanetti. Onu burada serbest bırakma riskini göze alamazdı. Hastaneye gelmeden önce muazzam miktarda güç harcamış olsa da, lanet damarlarında kalmaya devam ediyordu. Her zaman izliyordu, her zaman onu uzak tutmak için yarattığı barajın arkasında bekliyordu.

Sonunda River çenesini indirdiğinde, bu boyun eğdiği için değildi. Zorbalığa maruz kaldığı için de değildi. Damarlarında ölüm dolaştığı ve ona güç vermeyi reddettiği içindi.

"Anlıyorum, efendim." Kelimelerin tadı ağzında tebeşir gibi kalmıştı ve River'ın yüzü, gözlerini dolduran yaşlara rağmen boş bir maskeden ibaretti. Tek bir duygusunu bile göstermeyi reddediyor, Doktor Collins'in içinde fırtınalar koptuğunu bilmesine izin vermiyordu.

Yani patronu ondan nefret ediyordu. Pek çok insanın üstleriyle kötü ilişkileri vardı. Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tertia'dan yardım istemek tartışmalı bir konu olurdu.

Birincisi, bu sadece patronunun onun şımarık bir velet olduğuna dair şüphelerini doğrulayacaktı. Diğer yandan, annesinin ona gerçekten yardım edeceğini düşünmüyordu. Olsa olsa Temsilci güler ve River'ın hak ettiğinin bu olduğunu söylerdi. Lanetli Varlıkların normal bir hayat yaşamadığını bilmiyor muydu?

Doktor Collins elini asansör çağrı düğmesinden çekti ve ondan uzaklaştı.

"YOĞUN BAKIM. Hemen." Sesindeki emri yanlış anlamak mümkün değildi. "Howler'lara ya da kızlarının ameliyatına yaklaşırsanız, tümörün alınmasını kaçırmak sorunlarınızın en küçüğü olacaktır. Anlaşıldı mı Doktor Waterborn?"

River'ın damarlarında nefret çalkalandı, içinden acı bir dere aktı ve yumruklarını sıktı. "Her şey çok açık," diye haykırdı.

İşten çıkarılmayı beklemedi. Umut ve dua ile gözyaşlarını tutarak parmağını asansör çağrı düğmesine bastırdı.

Kutsanmış Obsidiyen Kumları'na şükürler olsun ki gümüş kapılar bir dakika sonra açıldı. Arkasına bakmadan bindi ve yoğun bakım ünitesinin düğmesine basarak kapılar kapanana kadar bastı.

Gördüğü son şey patronunun çatık kaşlı yüzüydü.

Asansör yukarı fırladı ve kadın gümüş korkuluklara tutundu. Sonra, ancak o zaman, içinden yarı hıçkırık, yarı homurtu şeklinde düzensiz bir ses çıkmasına izin verdi. Tek bir sıcak gözyaşı yanağından aşağı süzüldü ve yere düşmesini izledi.

Bir
hıçkırık.
Bir
gözyaşı.

Hissetmesine izin verdiği tek şey buydu. İçinden akıp giden acıyı bastırdı. Ne kırılacaktı ne de Doktor Collins'e onu ne kadar derinden incittiğini bilmenin zevkini tattıracaktı.

Su doğumlular zayıf değildir. Su doğanlar başkalarına boyun eğmezler. Su doğanlar ağlamaz.

Asansör beşinci kata ulaştığında River dimdik ayaktaıdı. Mükemmel cerrahi asistanının resmiydi, rahatsız edilmemişti. Dokunulmamıştı. Güçlüydü.

Bunu yapabilirdi. En azından gerçek olana kadar kendine bunu söylemeye devam edecekti. Başka bir seçenek yoktu.

River bir Su Doğandı ve hayat onlara ne tür engeller çıkarırsa çıkarsın, kırılmadılar. Parçalanmadılar. Eğilmediler.

Su doğumlular ne olursa olsun her zaman güçlüydü.

BÖLÜM 2

Gölgelerde Bekleyen Dinginlik

T o Gümüş Asansör kapılar açıldı için ortaya çıkarmak Cynthia Hudson, yoğun bakım ünitesinden sorumlu kıdemli doktor. Sarı saçları bukleler halinde Hafif Elfin omuzlarına dökülüyordu ve sol tarafını mor ve yeşil bir çiftleşme işareti sarıyordu ve beyaz laboratuvar önlüğünün altında kayboldu.

River, Doktor Hudson'ın bağlı eşi ve eşi Fyla ile birkaç ay önce hastanedeki bir sosyal etkinlikte tanışmıştı. Toprak Elfi çok neşeliydi ve parlak kişiliği etkinlik sona erdikten sonra da River'ın aklından çıkmamıştı.

"Yoğun bakım ünitesine hoş geldiniz," dedi Cynthia nazikçe, gülümserken gözlerinin kenarları kırışlıyordu. "Bu gece burada olmanıza çok sevindik."

Sıcak kahverengi gözlerindeki bir şey River'ın omuzlarındaki gerginliği gevşetmişti. "Teşekkür ederim, Doktor." Asansörden indi. "Ne gerekiyorsa yapmak için buradayım."

Tıp alanına girdiğinden beri River'ın sloganı bu olmuştu. Nerede çalışırsa çalışsın, elinden gelenin en iyisini yapardı.

Doktor Hudson tabletindeki birkaç tuşa dokundu. "Mükemmel, duymak istediğimiz de bu. Ben buralarda olacağım

ama birkaç katta hastalarım var, o yüzden burada kalman gerekecek."

River başını salladı ve kendisine gönderilen dosyaları kendi cihazında taradı. Bu gece onun bakımı altında olacak yedi hasta vardı. İlk altısı tipik vakalardı ama sonuncusu...

Keskin bir nefes aldı ve önündeki dosyayı okurken tırnaklarını yeni iyileşmiş avucuna geçirdi.

*Anya Valois, dünya /ae, 254 yaşında.
Doğu Bölgesi'nden geliyor. Teşhis: Geç
evre hareketsizlik.*

Son satırı yüksek sesle okudu, son kelimedede sesi çatallaştı.

Durgunluk, kurbanlarını ayırım gözetmeksizin seçen nadir görülen, yıkıcı bir hastalıktı. Söz konusu Durgunluk olduğunda toprak, ateş, su ve hava fae'lerinin hepsi adil bir oyundu. Hastalığa yakalanan kim olursa olsun, sonuç hep aynıydı: ölüm.

River, Denge Üniversitesi'nde Dinginlik üzerine yüzlerce saat çalışmıştı ve okuduğu her şey aynı şeyi söylüyordu: Hastalık tedavi edilemez, durdurulamaz bir canavardı.

Sessiz ve acımasız bir katil olarak kurbanının vücudunu yiyip bitiriyor, yavaş yavaş hareket etme, konuşma ve nihayetinde nefes alma yetilerini çalıyordu. Tüm hesaplara göre, ölmek için korkunç bir yoldu.

River bu hastalığı herkesten daha iyi anlıyordu. Neredeyse yirmi yıllar önce, Cyrus Waterborn, onu Baba, sözleşmeli ve Dinginlik. Hatta ile ve en iyi Paranın satın alabileceği ilaç, River'ın hayatının çoğunda ölüyordu. Çoğu. onu ANILAR . onu Baba değildi gerçekten anılar at Hepsini,ama Hikayeler onu kardeş vardişöyledi Onu.

Yatmadan önce masal anlatmak yerine, ona kendi çocukluk hikâyelerini anlatırdı. Her birine ayrı ayrı değer verirdi.

Bugünlerde Cyrus nadiren uyanıktı. Babasının sesini en son duymasının üzerinden neredeyse iki yıl geçmişti.

"Bu doğru, onda Dinginlik var." Cynthia'nın gözleri River'ın üzerinde gezinirken sempatiyle parlıyordu. "Bu sizin için bir sorun teşkil edecek mi, Doktor Waterborn? Babanızı tanıyorum..."

"Hayır, iyi olacağım." River derin bir nefes alarak kendini sakin olmaya zorladı. Patronuyla zaten ince bir buz üzerinde yürürken gidemezdi. "Sorun olmayacak," dedi, diğer doktor kadar kendini de rahatlatmaya çalışarak.

Ne de olsa sadece bir geceydi. Ne kadar kötü olabilir ki?

ÇOK KÖTÜYDÜ.

Sorun hastaların kendisi değildi. Hayır, sorun River'ındı, sadece River'ın.

Doktor Hudson acil bir telefon aldı ve River'ı hasta dosyalarını okuması için yalnız bıraktı. Anya Valois'nın dosyası sağlandı, ailesi normalden daha fazla bilgi eklemişti çünkü herkesin sevdiklerini bir hasta olarak değil, bir insan olarak görmesini istiyorlardı.

İşe yaradı. Okumayı bitirdiğinde, River toprak fae'lerini tüm hayatı boyunca tanımış gibi hissetti.

Bir çocuk annesi olan Anya, ki bu türlerinin gebe kalmakta zorlanmasından dolayı fae'ler için normal bir durumdu, kırk beş yıl önce Durgunluk'a yakalanmadan önce kütüphaneciydi. Kocasını ona elinden geldiğince uzun süre bakmış, ancak sonunda Durgunluk ilerlemiş ve bir bakım tesisine taşınmış.

Bir hafta önce, akciğerlerindeki enfeksiyon nedeniyle yoğun bakım ünitesine nakledilmişti.

Ve şimdi.

Şimdi solmasına ramak kalmış gibi görünüyordu.

River Bayan Valois'nın odasının kapısında durdu, kalbi ikiye bölünmüştü. Temizleyicilerin kokusu güçlüydü ama hiçbir şey hastalık ve ölüm kokusunu maskeleyemezdi.

Bu *yanlıştı*.

Fae'lerin güçlü ve kuvvetli olması gerekirdi. İnsanların onlara iki kez bakmasına neden olacak şekilde güzel. Onları River'ın baldızı Brynleigh gibi vampirlerin sahip olduğu gerçek olamayacak kadar güzel bir görünüm değildi.

Hayır, bir fae'nin güzelliği, Olgunlaşmalarından sonra yüzyıllar boyunca yaştan etkilenmemiş olmalarındaydı. Yüzlerinin mükemmel çizgileri, keskin, sivri kulakları ve berrak tenleriydi. İnanılmaz derecede yavaş yaşlanırlar ve sonunda doğumdan bin yıl kadar sonra solup giderlerdi.

Fae tarihinin başlangıcından beri hep böyle olmuştu. Ya da en azından Büyük Göç'ten önce böyleydi.

Dinginlik, fae'lerin Obsidyen Sahili'nden Çivit Okyanusu'nu geçerek eskiden Dört Krallık olarak bilinen topraklara taşınmalarından sonra başlarına bela olmaya başladı. Karanlık bir canavar olan Durgunluk güzelliği yiyip bitiriyor ve ardında ölüm bırakıyordu.

Anya'nın dosyasındaki fotoğraf onu genç, sağlıklı ve hayat dolu gösteriyordu. Gülümsüyordu, kamera dışında bir şeye gülüyordu.

O kadın gitmiş, yerine hastalıklı bir fae gelmişti. Zeytin rengi teni ince bedenini sıyırmıştı. Kil rengi gözleri boş boş tavana bakıyordu. Bir zamanların tatlı çikolata rengi saçları yüzünün etrafına dağılmıştı. Kemikli elleri karnının üzerinde çaprazlanmıştı, cildi kâğıt gibi ve yarı saydamdı.

"İyi akşamlar Bayan Valois," dedi River hastasının yatağının ayak ucundan, tabletini bir cankurtaran salı gibi kavrayarak usulca.

"Bu gece nasıl hissediyorsun?"

Tek tepki makinelerin sürekli bip sesleriydi. Bu beklenen bir şeydi, özellikle de kırk yılı aşkın bir süredir Dinginlik'ten muzdarip olan bir hasta için, ama River'ın kalbi hâlâ kırıktı.

Odada ilerledikçe ve hastasının hayati değerlerini kontrol ettikçe bu ağrı daha da arttı. Bayan Valois'nın pembeden çok griye çalan çatlamış dudakları kısmen açıktı. Yakından bakıldığında cildinde River'ın midesini bulandıran kül rengi bir ton vardı.

Toprak fae'sinin göğsünün yavaş ve tutarsız bir şekilde inip kalkması hâlâ hayatta olduğunun tek işaretiydi.

Şimdilik.

Bir hırsız gibi, Dinginlik hayatın son parçasını çalmak için gölgelerde bekledi.

RIVER önümüzdeki birkaç saat boyunca görevlerini robot gibi yerine getirdi. Koridorda yürüdü ve hastalarını yataklarında, bembeyaz çarşaflarının altına sıkışmış halde buldu.

Birkaç dakikada bir kafasını Bayan Valois'nın odasına sokuyordu. Her seferinde manzara aynı kalıyordu. Görmeyen gözler benekli beyaz tavana bakıyordu. Makineler cıvıldıyordu. Hastalık kokusu yayılıyordu.

Önsezi River'ın göğsüne yerleşti ve her geçen saat daha da ağırlaştı.

İlk molası geldiğinde duygu karmaşası içindeydi. Büyüsü dönüyordu ve son bir saattir Eliza'nın mantrasını tekrarlıyordu.

Sihrim beni kontrol etmiyor. Bana verilen bir araç. Onu ben kontrol ediyorum.

Sorun, sihrinin bir araç gibi hissetmemesiydi.

Şu anda. Başa çıkabileceği bir şey gibi hissetmiyordu. Onu ele geçirmek için bekleyen bir güç gibi hissediyordu.

River yiyecek bir şey almadı. Midesi hiçbir şeyi kaldırmıyordu ve ayrıca Doktor Hudson şu anda altıncı katta bir hastayı tedavi ediyordu, bu yüzden ayrılamazdı. Yeniden kullanılabilir su şişesini doldurarak bulabildiği ilk boş hasta odasına koştu. Kapıyı kapattı, bir eliyle kilitledi ve diğer eliyle telefonunu çıkardı. Başparmağıyla bastırarak kilidi açtı ve hızlı aramadaki ilk numarayı tuşladı.

Cihazı komodinin üzerine koyup koltuğuna yerleşirken telefon iki kez çaldı.

"Alo? River?" Bir ışık yandı ve Ryker'ın yüzünü ekranda aydınlattı. Üzerinde yıpranmış gri bir tişörtle kanepede oturuyordu, sivri fae kulakları kabarık koyu kahverengi saçlarının arasından çıkıyordu. "Sorun nedir?"

Aradığı anda bir şeylerin ters gittiğini hissedeceğini bilmeliydi. Kardeşi her zaman aşırı anlayışlı olmuştu, muhtemelen bu yüzden orduda bir yüzbaşı olarak başarılı olmuştu.

"Neden bir şeylerin yanlış olması gerekiyor?" River sesine ruhunda hissetmediği bir hafiflik katmaya çalıştı. Avucunu açarak su ipliklerini çıkardı ve parmaklarının etrafında akmalarına izin verdi. Bu hareket hem onu hem de büyüsunü yatıştırdı. "Bir kız sadece kardeşiyle konuşmak isteyemez mi?"

Parmaklarını oynattı ve su üç küçük akıntıya bölünerek parmaklarının etrafında yarı saydam şeritler gibi örüldü.

Ryker bilmiş bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Benimle her zaman konuşabilirsin, bunu biliyorsun."

"Neden bir *ama* geliyor gibi hissediyorum?"

"Çünkü var." Öne doğru eğildi, kollarını dizlerine dayadı ve sadece ağabeylerin başarabileceği türden endişeli bir ifadeyle baktı. "Ne oldu River? Bu senin sihrin mi? Bana ihtiyacın var mı?"

Lakewater mı? Brynleigh dışarıda ama onu arayabilirim ve bizi gölgeleyebilir-"

"Hayır, sorun değil." River başını salladı ve su parmaklarının etrafında dondu. Her bir buzlu sarmaşığı minik baloncuklar doldurdu. Çok hassastılar; tek bir dokunuş onları ikiye bölebilirdi. "Bana yardım etmek için her şeyi kökünden söküp atmanı istemiyorum."

Bir daha olmaz. Ryker River için zaten çok şey feda etmişti. Olaydan sonra, Tertia'yla birlikte her şeyi mümkün olduğunca düzeltmeye çalışırken hayatını askıya almıştı. River'ın yarattığı yıkım düşünüldüğünde bu hiç de kolay değildi. Ryker birkaç yıl boyunca kendi kendini tecrit etmiş, ancak iki yıl önce Seçim'e katılmak için bu tecritten çıkabilmişti.

"Ne istiyorsun, Shortie?"

River dudak halkasını dişlerinin arasından çekerek ellerinin etrafındaki suyu çözdü. Parmaklarını bükerek sıvıyı banyoya gönderdi ve bir sıçramayla kayboldu.

"Sadece seninle konuşmam gerekiyordu." Nefesini içine çekerek düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

Ryker onu zorlamadı. Arkasına yaslandı ve onun devam etmesini bekledi.

"Bu gece bir hasta var ve o... onda Dinginlik var." River bir elini yüzünde gezdirdi.

Bir süre geçti ve Ryker'ın gözleri yumuşadı. "Ah."

"O da Atlas gibi bir toprak fae'si." Ryker'ın en iyi iki arkadaşından biri olan Atlas Mossgrove, River'ın hayatının büyük bölümünde yanında olmuştu. Profesör bazen topraklar hakkında konuşurken biraz tuhaf olmasa da nazikti. "Ama aynı zamanda... Atlas gibi değil, çünkü hastalık..."

"Bu onu yiyip bitirdi." Ryker sol elini saçlarının arasında gezdirirken alyansı parlıyordu. "Bu zor olmalı."

Bunu söylemenin bir yolu da buydu. River'ın bütün gece durmaksızın bastırdığı duygular, bu gece de

yüzeye çıktı. Duygularına karşı bir koçbaşı gibiydiler ve tek yapabildiği başını sallamaktı.

Ryker sessizce, "Baban iyi, ufaklık," dedi. "Brynleigh ve ben bu akşam erken saatlerde Waterborn House'daydık. Konuşmuyordu ama tetikteydi. Gözleri hareketlerimizi takip ediyordu."

"Orada olduğunu biliyor muydu?" diye sordu umutla. "Evet."

Rahatlama River'ın üzerinde serin bir akıntıydı ve ciğerleri gevşedi. Bayan Valois'nın odasına girdiğinden beri ilk kez düzgün nefes alabildiğini hissetti.

River göğsünün üzerinde dini bir jest yaparak yaşam ve şifa tanrıçası Dyna'ya teşekkür etti. Bu tanrıça tıp mesleğindeki tüm fae'ler tarafından saygı görürdü ama River için iki kat daha önemliydi. Babasının Dyna istediği için hâlâ burada olduğundan emindi.

Dinginlik kararsız bir katildi. Bazen insanı çabucak ele geçirirdi. Diğer zamanlarda ise hastalık inişli çıkışlı bir seyir izliyor, kurbanlarına giderek daha nadir görülen berraklık anları yaşıtıyordu. Ryker'in o zamanki nişanlısı, şimdiki karısı Brynleigh'i ailesiyle tanıştırmak için eve getirdiği gece Cyrus konuştuğunda, bu düpedüz bir mucizeydi.

River'ın babasının sesini bir daha duyması pek olası değildi ama yine de umudunu koruyordu. Zamanın sonuna kadar da bunu yapmaya devam edecekti çünkü babasından vazgeçemezdi. Onun için her şeyi yapardı.

Ryker çenesini yumruğuna dayamış, telefonda ciddi bir ifadeyle ona bakıyordu. "Durumunda herhangi bir değişiklik olursa seni arayacağımı biliyorsun, değil mi? Başka bir şehirde olman seni unuttuğumuz anlamına gelmez."

"Biliyorum ve minnettarım," diye mırıldandı.

Ağabeyinin kendisini sürekli bilgilendireceğine dair verdiği güvence olmasaydı Lakewater'daki ihtisas programını asla kabul etmezdi. Ancak River ailesinden uzakta olmanın ne kadar zor olacağını ya da tek bir hastanın kendisini nasıl bu kadar keyifsiz hissettirebileceğini hiç tahmin etmemişti.

"Güzel." Ryker koltuğa yerleştı, bacaklarını sadece erkeklerin yapabildiği şekilde açtı ve rahatladı. "Şimdi bana gününüzden bahsedın. Lakewater'ın iyi insanlarını korkutuyor musun?"

"Ben mi?" Bir elini göğsüne koydu ve alaycı bir öfkeyle soludu, dudaklarının kenarında bir gülümseme oynasıyordu. "Asla. Ben mükemmelliğin ve iyi davranışın *resmim*"

Ryker kıkırdadı ve bir an için sanki Aynı odada, eski günlerdeki gibi birlikte lazer oyunu izliyorduk. "Elbette, Shortie. Kendine bunu söylemeye devam et. Senin büyümeni izlediğimi unutuyorsun."

İçinden bir kahkaha patladı, Tanrı bilir ne zamandır ilk kahkahasıydı. Omuzları gevşedi ve kardeşine hayatı hakkında bilgi vermeye başladı. Biriyle çıkmadığı ya da iş dışında pek bir sosyal hayatı olmadığı için anlatacak pek bir şey yoktu ama onunla konuşmak güzeldi.

Azar azar, kelime kelime, gerginlik vücudundan kaydı. Büyüsü bulunduğu barajın arkasına çekildi ve yavaş yavaş kendini daha kendisi gibi hissetti.

Molası bittiğinde ve telefonu kapattığında, iyi olacağını düşündü. Vardiyasının geri kalanını sorunsuz atlatabileceğini düşündü.

Yanılıyordu.

Sands onu kurtardı ama çok ama çok yanılmıştı.

BÖLÜM 3

Yine Oluyordu

T River zemine geri adım attığı anda havadaki değişimi hissetti. Moladan önce yoğun bakım ünitesinde dolaşan hemşireler şimdi etrafta toplanmışlardı. ve merkezi Masa, Fısıldayarak. Onların sesler River'ın fae duyuları için bile sessizdi. İçlerinden birkaçı gözleriyle karşılaştıklarında yüzleri soluyordu.

Onlara yaklaşırken River'ın midesi ayaklarına kadar indi. "Sorun nedir?" Tabletini ve su şişesini masanın üstüne koydu. "Ben moladayken bir şey mi oldu?"

Omzunun üzerinden baktı ama hiçbir hasta odasından sıkıntı belirtisi gelmiyordu. Saat gece yarısını geçmişti ve hepsi uyuyordu. Ayrıca, bir şey olmuş *olsaydı* hemşireler hemen onu almaya gelirlerdi.

Yoğun bakım ünitesinin kıdemli hemşirelerinden Arnan Lightfoot başını çevirdi. Siyah saçları sanki elleriyle karıştırılmış gibi dağınıktı; siyah tenini bir ter tabakası kaplamıştı ve ellerini birbirine dolamıştı. Kurt adam mirasının bir işareti olan parlayan turuncu gözleri yaşlarla doluydu.

River Arnan'ı birkaç ay önce tanımıştı ve onun Kuzey Bölgesi'nden geldiğini hatırlıyordu. Sürüsü Denge Cumhuriyeti'ndeki en büyük sürülerden biriydi...

Ve Howlers'ın geldiği yerle aynıydı.

River Arnan'ın kederli bakışlarıyla karşılaştığı anda anlamıştı. Biliyordu ama yine de bunu ondan duymaya ihtiyacı vardı. Kalbinin zaten hissettiği şeyi gerçeğe dönüştürmesi için ona ihtiyacı vardı.

Kurt adamın ağzı açılıp kapandı ama hiç ses çıkmadı. Bir elini yüzünde gezdirdi ama bu hareket yanağından aşağı süzülen gözyaşını gizleyemedi.

Bir vampir olan diğer hemşirelerden biri destek olmak için omzunu sıktı.

"Ne oldu?" River ağzı çöl gibi olmuş bir halde sordu.

Arnan yutkundu ve vampir ona bir mendil uzattı.

River sakın kalmaya çalışarak derin nefes almaya çalıştı. Tanrı aşkına, o bir doktordu. Bir tıp uzmanıydı. Yaşam ve ölümün düzenli olarak viziteye çıktığı bir hastanede çalışıyordu ve dünyanın işleyişini biliyordu.

En berbat, en kara kalpli insanların genellikle en iyi zamanlarından yıllar sonra yaşadığını, ölümün ise bunu en az hak edenlere ilk kur yaptığını ilk elden görmüştü. Bu dünyanın acımasız bir oyunuydu, son noktası yokmuş gibi görünen hastalıklı bir şakaydı.

River bunları bildiği için midesine buz gibi bir korku yayılsa da, birkaç dakika daha cahil kalmak istese de yapamadı. Dilinin ucunda dolaşan soruyu sormak için kendini zorladı.

"Lila'ydı, değil mi?" Ameliyat çok kapsamlıydı ve hâlâ devam ediyor olmalıydı. Tabii... Pamuk yutmuş gibi hissetti ve tezgâhı kavrayarak boğuk bir sesle, "Tümörü alındı..." dedi.

Bir yumruk ciğerlerini sıktı ve kelimeler boğazında düğümlendi. Sıkıştılar, yığıldılar. Boğuk bir ses çıkardı

Ses.

Arnan'ın gözleri kapandı. "İzlemeye gittim. Ve o... Onlar... O..."

Boğazından bir inilti yükseldi ve yalvarırcasına diğer hemşirelere baktı.

Noelle adındaki yaşlı, insan hemşire usulca, "Başaramadı," dedi. Yüzünde kırıklıklar vardı ve muhtemelen River hayatta olduğu sürece hastanede çalışıyordu. Ses tonu aynı derecede şefkatli ve profesyoneldi. "Özür dilerim Doktor Waterborn. Onun vakası üzerinde çok çalıştığınızı biliyorum."

River Noelle'e bakarken uzun bir an geçti, beyni umutsuzca duyduklarını anlamlandırmaya çalışıyordu.

Başaramadım.

Nehir'in gücünü uzak tutmak için kullandığı barajda bir çatlak belirdi. Her kelimeyle duvardaki çatlak büyüdü. Büyü dalgaları ona çarptı, özgürlük arayışlarında acımasızdılar.

Hemşireler konuşmaya ve Arnan'ı rahatlatmaya devam ediyorlardı ama River kulaklarındaki uğultudan onların ne dediğini anlayamıyordu.

Bir hastanede çalışmanın ölümü görmek anlamına geldiğini anladığını sanıyordu. Kendini buna hazırladığını, hocalarının onu buna hazırladığını düşünüyordu. Ne de olsa

tıp fakültesindeki ilk günlerinde bu konu hakkında konuşmuşlardı. Nehir olur asla unutmak oturmak içinde ve ön kürek çekmek, izlemek Doktor Ophelia Darkwater, a Cadı itibaren Merkez Bölge, konferans salonunun ön tarafına doğru ilerledi. Ellerini önünde kavuşturmuş, birinci sınıf öğrencilerinden oluşan grubu inceledikten sonra River'ın söyleyeceği iki cümleyi kurmuştu

yaşadığı sürece asla unutmayacaktı.

*"Bir gün biri sizin bakımınız altında ölecek. Sen ölmeyeceksin.
ne kadar uğraşın, ne kadar uğraşın onları kurtaramazsınız."*

O gün River'ın kalbi göğsünde çarpmış ve kalemini öyle sıkı tutmuştu ki avucunun içinde kırılmıştı.

Diğer üç birinci sınıf öğrencisi de aynı saatte ayrılmıştı ama River gitmemişti.

Ölümü yakından tanıyordu ve o zaman bile günahlarının kefareтини ödemenin tek yolunun bu yol olduğunu biliyordu.

Doktor Darkwater o gün haklıydı. River daha önce pek çok kez ölüm görmüştü ama bu kayıpların hiçbirini onu bu kadar etkilememişti.

Göğsü yanıyordu. Lila Howler neşeli ve hayat doluydu. Mumlarla dolu bir odanın ortasında parlak bir alev.

River Howler'larla her karşılaştığında, onların pozitifliği ve içlerindeki neşe onu şaşkına çevirmişti. Onları Lakewater General'a getiren korkunç koşullara rağmen her zaman gülümsüyorlardı.

Ve şimdi, Lila'nın gülümsemesi gitmişti. Ateşi sönmüştü, bir daha asla görülmeyecekti.

River'ın boğazındaki safra yükseldi ve su şişesini kapdı. Tabletini geride bırakarak en yakın tuvalete koştu. Dizlerinin üzerine çöktü, midesinin yetersiz içeriğini kaybederken porselene sarıldı.

Her şey ortaya çıktı ve asitli safra dilini kapladı, ama bu yeterli değildi. Kulaklarındaki çınlama devam etti ve o korkunç sözler zihninde dönmeye devam etti.

Başaramadım.

River bacakları titreyerek ayağa kalkana kadar ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Lavaboya doğru ilerlerken dizleri yeni doğmuş bir at gibi birbirine çarpıyordu. Ağzını çalkaladı ve ellerini yıkadı.

Tezgâhı çatlamasından endişeleneceği kadar sert kavrayarak yansımasına baktı. Kahverengi gözleri iriydi, teni normalden daha solgundu ve Eliza'nın mantrasını tekrarlarlarken ağzı sessizce hareket ediyordu.

Kontrolün kendisinde olduğunu hatırlamaya çalıştı, büyüünün onun üzerinde hakimiyet kurmadığını hatırlamaya çalıştı ama bu mantra işe yaramıyordu. Damarları zaten büyüyle doluydu ama daha fazlası da vardı. Tanrılar, çok fazla vardı.

Barajındaki çatlaktan sonsuz miktarda güç aktı, ta ki ciğerlerine su doluyormuş gibi hissedene kadar. Her nefes acı veriyordu; kuru topraklarda boğuluyordu.

River'ın parmak uçları tezgâha tutunduğu yerde nemlendi, lanetiyle boğuşuyordu. Kontrolünü kaybedemezdi. Bir daha olmazdı, hele burada, yaralılar ve ölenlerle çevrili bir ortamda hiç olmazdı.

Büyüsüyle boğuşurken ve onu boyun eğmeye zorlarken zamanın hiçbir anlamı yoktu. Bir noktada, kapının üzerindeki dahili telefon çatırdadı.

"Mavi kod." Buz River'ın damarlarını doldurdu ve başı yukarı kalktı. "Yoğun Bakım Ünitesi." Kalbi bir tokmak gibi kaburgalarına çarpıyordu. Tezgâhı bıraktı ve hızla kapıdan çıktı. "Oda dört."

River, Anya Valois'nın odasının kapısında durdu ve durumu bir saniye içinde değerlendirdi.

Toprak perisi hareket etmemişti ama yüzünün rengi tamamen solmuştu. Üzerinde yattığı çarşafklar kadar solgundu. Her bir makine bip sesi çıkarıyor, uyumsuz bir orkestra havayı karıştırıyor ve dikkat çekmek için yarışıyordu. Bir insan için çok gürültülü olabilirlerdi. River içinse çığlık atıyorlardı.

Doktor Hudson burada değildi. Neden burada değildi?

Sorular için zaman yoktu, onun gelmesini bekleyecek zaman da yoktu.

Aciliyet River'ın damarlarında nabız gibi atıyordu. Onu itiyordu.

Onu hızlı hareket etmeye çağırıyor.

"Bana bir acil durum arabası getirin," diye emretti ve yatağın yanına doğru ilerledi. "Şimdi."

Diğerlerinin itaat ettiğini anlamak için arkasına bakmasına gerek yoktu. Hastaneler böyle çalışırdı. Doktorlar ve

Hemşireler, lm uzak tutma hedefiyle birleşmiş bir ekipti.
Her şey bir bulanıklık içinde hareket ediyor gibiydi.

"Dinginlik ilerliyor!" diye bağırdı bir adam. River kimin konuştuğundan emin değildi. "Hastanın kalbini buzla kaplıyor."

Başka biri Doktor Hudson'ın yolda olduğunu bağırdı.

Yine de bir önemi yoktu. Artık çok geçti. River bakakaldı, Bayan Valois'nın göğsünün inip kalkması duraksadığında kendi kalbi de tekledi ve sonra tamamen durdu.

Hayır, hayır, hayır.

River'ın içinde bir yerlerde, toprak fae'siyle yeni tanıştığı düşünüldüğünde, hissettiği paniğin durumla orantısız olduğunu fark etti ama pes edemezdi.

şıringalara uzandı ve Bayan Valois'yı Solgunluğun eşiğinden döndürmek için ona çeşitli ilaçlar enjekte etti.

"Hiçbir şey işe yaramıyor," dedi bir kadın.

Makinelerin çığlıkları kreşendo yaptı. River'ın büyüsü öfkeyle köpürerek içinde yükseldi. Ölüm odanın üzerinde geziniyordu.

Zaman akıp gitti.

River insanların kendisiyle konuşmaya çalıştığının farkındaydı ama kalp atışlarını bastıran sağır edici davul sesinden onları duyamıyordu.

"lme," diye tekrar tekrar fısıldadı. "Lütfen, lme."

Bayan Valois için mi, babası için mi, yoksa her ikisi için mi yalvarıyordu?

Bilmiyordu.

River ve ekibi hastalarını kurtarmak için cesurca savaştı. Hastalarının kalbini yeniden çalıştırabilecek her ilacı, her makineyi ve her eylemi denediler. Bir noktada, Doktor Hudson da onlara katıldı.

Savaşı kaybettikleri belli olana kadar dövüştüler, dövüştüler ve dövüştüler. Bir el River'ınkinin üzerine indi. Dokunuş sertti ve River nefesini tuttu.

Arnan onun yanında duruyordu, kederli gözleri dökülmemiş yaşlarla doluydu. "O öldü, Doktor Waterborn."

River'ın ağzı birbirine yapıştı ve parmakları titredi. "Hayır."

Bu son olamazdı. Dinginlik kazanamazdı. Şimdi kazanamazdı. Ölüm bu gece Lila'yı çoktan ele geçirmişken olmazdı. Yeterince yapmamış mıydı? Kaç ruha ihtiyacı vardı?

"Evet, öyle." Arnan'ın parmakları onunkilerin etrafında sıkılaştı. "Onu aramanız gerekiyor Doktor. Buraya ilk siz geldiniz. Hastane politikası böyle."

Tanrıların lanetlediği politikalar kimin umurundaydı? Ölüm istediği zaman gelip istediği kişiyi alabiliyorken kurallar ne işe yarardı ki?

River'ın ağzı kumla dolmuştu ve kelimeler boğazındaki yumrunun arkasında sıkışıp kalmıştı. Ama bu... bu onun işiydi. Bu onun çağrısıydı.

Bakışlarını yavaşça toprak fae'sinden Cynthia'nın hastane yatağının diğer tarafında durduğu yere çekti. Hafif Elf'in ağzı ince bir çizgi halinde büzülmüştü ve acımasızca başını salladı.

River'ın midesinde sıkı düğümler oluştu ve başını salladı. Bunu aramak istemiyordu. Gerçek olmasını istemiyordu.

Çünkü eğer bu fae ölebilirse.

River'ın içinden bir ürperti geçti ve hıçkırıklarını zorlukla tuttu. Tekrar yatağa baktı ama Bayan Valois yerine babasını gördü. Küçük bir kızken onu omuzlarında taşıyan o güçlü fae'nin solgun hayaleti. Gitmişti, sonsuza dek.

Karnında keskin bir patlamayla acı içinde kıvrılırken iki büklüm oldu ve nefes nefese kaldı.

Oh, tanrılar, oh, tanrılar, oh, tanrılar.

"Doktor Waterborn!" diye seslendi biri. Sesi sanki su altındaymış gibi bozuktı.

Arnan'ın eli kızın elini sıkıca kavrayarak onu o ana geri çekti. Babası artık yatakta yatmıyordu; ceset bir kez daha Bayan Valois'ya aitti.

River gözlerini bu gece başarısız olduğu ikinci hastadan ayırarak duvardaki dijital saate baktı. Kırmızı rakamlar bulanıktı ve onları okumakta zorlanıyordu.

"Ölüm saati, sabah iki kırk altı," diye fısıldadı kırık bir sesle, her kelime büyüsünü tutan baraja indirilmiş bir balyoz gibiydi.

Son kelime River'ın dudaklarından çıktığı anda, ruhundaki çatlak sessizce patladı.

Bir an, laneti uzakta tutuluyordu. Sonra, içinden akıp gidiyordu. Ezici, ölümcül dalgalar damarlarını dövçükçe dikkat istiyordu.

River döndü ve koşmaya başladı. İnsanlar ona bağıırıyordu ama içinde kopan fırtınadan onları duyamıyordu.

Yine oluyordu.

Ölüm River'ın işyerine gelmişti ve o bunu durduramamıştı. Burası lanetinden kurtulması gereken tek yerdi, günahlarının kefaretni ödemesi gereken tek yerdi.

Artık ölümlle lekelenmişti.

River merdiven boşluğunun kapısını iterek açtı ve beton merdivenlerden aşağıya doğru hızla indi. Koşu ayakkabıları basamaklara çarptı, her bir ayak sesi kaçışını duyuran sağır edici bir bildiriydi.

Ses büyüsünü yüzeye yaklaştırıyord gibiydi ve ellerini bir su parıltısı kapladı. Bir uçurumun üzerinde duruyor, felaketin üzerinde geziniyordu. Her nefes onu geri dönüşü olmayan bir noktaya doğru savrılmaya daha da yaklaştırıyordu.

"Hayır." Sözcük dudaklarından dökülürken uzun ve ezilmiş bir inilti gibiydi.

Büyüsünü aşağı itmeye çalıştı, onu dünyadan uzak tutan bariyerleri yeniden inşa etmeye çalıştı, ancak yerine oturtmayı başardığı her tuğla için iki tane daha ufalandı.

Laneti özgürdü ve onun dikkatini çekmek istiyordu. Artık kilitli kalmaya ya da görmezden gelinmeye razı olmayacaktı. Artık hayatının arka planında kalmayacaktı.

Buzz, buzz, buzz.

River inişini durdurmadan arka cebinden telefonunu çıkardı. Ekranda Doktor Collins'in adı yanıp sönüyordu. Aramayı kabul etti ve adımlarını üçer üçer atmaya başladı.

"Evet?" Sesi hırıltılıydı ve artık onun sesi gibi çıkmıyordu.

"Derhal yoğun bakıma geri dönün Doktor Waterborn," diye öfkelenildi. "Eğer yapmazsan-"

"Üzgünüm, yapamam," diye soluk soluğa zemin kat sahanlığına indi. "Yarın geri geleceğim."

Aramayı sonlandırıp telefonunu cebine soktuğunda amiri hâlâ ona anlaşılmaz kelimelerle bağıırıyordu. Bırak kızsın. Hastanede fırtına koparırsa ne kadar öfkeleneneceğini düşünebiliyor musunuz?

River kapıyı iterek açtı, soğuk buzdan bir duvar gibi içine çarptı.

Kontrolünü kaybetti. Sanki biri musluğu sonuna kadar açmış gibi parmaklarından su fişkırdı.

"Siktir," diye bağırdı. Nadiren küfrederdi ama bu an küfretmek için yaratılmıştı.

Kendi içine uzanarak büyü akışını kapatmayı denedi ama işe yaramadı. Musluk sıkışmıştı ve ellerinden su fişkırıyordu.

Hayır, hayır, hayır. Dişlerini sıkkan River lanete karşı savaştı. *Bu gerçekleşiyor olamazdı.*

Büyüyü yavaşlatmak için çaresizce geri itti. Aşağı. Alnında boncuk boncuk ter vardı ve tüm vücudu ağrıyordu.

Yine de hiçbir şey fırtınasını yavaşlatamazdı. Zemin ayaklarının altında sırılısıklam oluyordu. İşin aslını anladığında yüreği ağzına geldi. Büyüsü kontrol altına alınamıyordu. İçinden akıp gidiyor, havayı en sıcak yaz günündeki nem gibi yoğunlaştırıyordu.

Fırtına bulutları, onun gücü tarafından çağrılmış olarak üzerinde toplandı. Onlar onun, o da onların. Yağmur. Bulutlar. Fırtına. O onlara aitti.

Ellerinden olduğu kadar gökyüzünden de su dökülüyordu, sanki gökler de onunla birlikte kontrolünü kaybetmesine ağıt yakıyordu.

Buradan çıkmalı ve ona yardım edebilecek birini bulmalıydı.

Bir hıçkırık boğazını tırmaladı. Hastanenin otoparkında koşarken kolları ve bacakları pompalanıyordu. Duran arabaların ve bisikletlerin etrafından dolandı. Panikleyen bir fae'yi fark edemeyecek kadar kendi hayatlarına dalmış birkaç insanın yanından geçti.

Ana caddeye ulaştığında yağmur gökyüzünden çarşaf halinde dökülüyordu. River sırılısıklam olmuştu ama bunun bir önemi yoktu. Devam etmek zorundaydı.

Büyüsü damarlarında çılgılık çılgılığa dolaşıyordu. Mantıklı düşünmek her geçen saniye daha da zorlaşıyordu. Mümkün olduğunca çabuk kaçması gerekiyordu.

Koşu bandında koşmak yerine kanepede oturup maç izlemeyi seçtiği her ana lanet eden River, kaldırımından aşağıya doğru koştu. Kesik kesik nefesler kulaklarına çarptı; bitmek bilmeyen yağmur yüzünden görüşü bulanıklaştı.

Lakewater'da ona yardım edebileceğine inandığı tek bir kişi vardı, fırtına ölümcül bir hal almadan önce lanetini kontrol altına alabilecek tek bir kişi. Onun orada olacağından emin değildi, yardım edebileceğinden de emin değildi ama bu riski almak zorundaydı.

Başka seçeneği yoktu.

NEHRİN ÜSTÜNDE YILDIRIM ÇAKIYOR, göklerden sonsuz bir tufan halinde yağmur yağıyordu ve laneti damarlarında bir fırtınaya dönüşmüştü. Onu hırpalıyordu ve o buna karşı güçsüzdü. Kendisine koyduğu her kısıtlamayı yok etmiş, özgürlüğü bulmak için umutsuzca yaptığı girişimde onları yıkmıştı.

Her adımda River'ın ellerinden su fışkırıyordu. Her adımda fırtına daha da şiddetlendi.

Varış noktası görünene kadar ne kadar koştuğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği ayaklarının ağrıdığı, sıırıslıklam olduğu, ayakkabılarının su içinde kaldığı ve kaslarının büyüsunü uzak tutmanın zorluğuyula yandığı idi.

River sıra sıra dizilmiş kırmızı tuğlalı evlerin arasından hızla geçti ve aradığı evi bulana kadar umutsuzca numaraları taradı.

Lütfen, tanrılar, burada olmasına izin verin.

Bu adresi bir yıl önce Ryker'in ısrarıyla ezberlemişti ama buraya ilk kez geliyordu. Evde miydi? Uyanık olacak mıydı? Ona yardım edecek miydi?

Bilmiyordu ama denemek zorundaydı. Tanrılar ona yardım etsin ama fırtınayı durdurmak için her şeyi yapardı.

River basamakları ikişer ikişer çıktı. Kontrolü yıpranan bir ip gibiydi ve sahanlığa doğru kayarken birkaç ip elinden kaydı. Ayakları altında ezildi, hava büyüünün tınısıyla kalınlaştı ve gök gürültüsü hoşnutsuzluğunu kükredi. Yumruklarını sıktı ve çıldırmış bir fae gibi kapıya vurmaya başladı.

Ardında bıraktığı ölümü düşünmeden edemiyordu.

Belki daha erken gelseydi ve ameliyathaneden kovulmasaydı, Lila hâlâ hayatta olacaktı. Belki daha hızlı olsaydı, Anya Valois ölmeyecekti.

Belki, belki, lanet olası belki.

Belki'ler zihninde bir kasırgaya dönüşmüştü ve nefesi kısa aralıklarla geliyordu. Kapı vuruşunun ortasında açılmadan önce saatler gibi gelen saniyeler geçti.

Sert siyah saçların çerçevelediği endişeli kehribar gözler River'ın bakışlarıyla buluştu. Damarlarında dolaşan büyü'nün sisi içinde bile kalbi onu tanıdı. İki kulağı mürekkep rengi saçlarının üzerinde yükseliyordu, elmacık kemikleri sivriydi ve güzel, unutulmaz gözleri ruhunun derinliklerine bakıyordu. Tüm fae'ler güzeldi ama o...

Yukarıdaki Tanrılar, o *her şeydi*. Güzelliği, öldürmek için ustaca bilenmiş bir bıçak gibi zarif ve ölümcül bir kenara sahipti.

Ondan korkmuyordu. Aksine, tanıştıkları günden beri onun doğuştan gelen sakinliğine kapılmıştı; kendi fırtınasına karşı bir denge unsuru.

Bu yüzden gelmişti.

"River?" Kapı çerçevesini bıraktı ve ona doğru uzandı. "Neyin var?"

Kalbi çarptı ve yıllardır onu rahatsız eden o asırlık arzu göğsünde yükseldi. Onu bastırdı ve dikkatini ona vermeyi reddetti. Bu yasak duygu sadece işleri karmaşıktıracaktı ve bunu göze alamazdı. Son kontrol ipleri de elinden kayıp gitmeden ve uyuyan Lakewater şehrine ölümü salmadan önce birkaç dakikası vardı, belki de daha az.

Kendini onun kollarına atarak başını göğsüne gömdü ve "Yardıma ihtiyacım var Nikhail" diye hıçkırdı.

Bir kalp atışı geçti. O tek bir an içinde, onun ne söyleyeceğinden emin değildi. Belki de buraya gelmekle hata etmişti. Belki de bir hata yapmıştı ve artık çok geç olabilirdi.

Belki de gerçekten yalnızdı.

Şüphe zihninde karanlık, girdap gibi dönen bir kütleydi. Düşüncelerine dolanıyor, bir enfeksiyon gibi onu sarıyor ve umutsuzluğa doğru sürüklüyordu.

Çok yukarısında gök gürledi. Şimşekler gece gökyüzünü aydınlattı. Rüzgârın savurduğu dallar çatırdadı.

Sihrim beni kontrol etmiyor. Ben onu kontrol ediyorum.

River zihninde tekrarlarlarken mantranın çılgınca bir yanı vardı. Kelimeler işe yaramıyordu; Bayan Valois'nın cansız gözleri kadar boştular.

River bunu kontrol altına almazsa ne olacağını biliyordu. Bunun son kez yaşanmasının üzerinden neredeyse on yıl geçmiş olması önemli değildi. Büyünün göğsünden nasıl koptuğunu asla unutmayacak, içinden akan kontrol edilemez fırtınayı asla unutmayacaktı.

Ruhunun derinliklerinden gelen yağmur.

Adından da anlaşılacağı gibi bir nehir değil. Bir göl bile değil. Tanrıların lanetlediği koca bir fırtına.

Her gün uyanık olduğu her an bununla mücadele ediyordu. Gerçek huzuru hiç tatmamıştı.

River parmaklarının ucunda ölümle doğmuştu ve kaderinden asla kaçamamıştı.

Nikhail'in konuşmadığını fark ettiğinde zihnindeki karanlık şüphe kütlesi büyüdü. Buraya gelmekle hata etmişti. Ona yardım edemedi. Ve şimdi...

Şimdi insanlara zarar verecekti. *Yine*. Başını adamın göğsünden çekerken içinden bir titreme geçti.

"Çok özür dilerim," diye gözyaşları arasında soluk soluğa konuştu. "Buraya gelmemeliydim. Sadece düşündüm... ama yanılmışım."

O yalnızdı. Her zaman böyleydi ve her zaman da böyle olacaktı.

Titreyen River kendini uzağa fırlatmak için güç toplamaya çalıştı. Gitmeliydi, laneti herkesi yok etmeden önce şehirden çıkmanın bir yolunu bulmalıydı.

Elleri kızın etrafında sıkılaştı ve önlüğünü yumrukladı.

"Yapma," dedi hışımla, onu kendine doğru çekerek. "Gitme."

River onun kollarında sallandı, rüzgârın savurduğu bir yaprak gibiydi.

"Gitme, River. Sana yardım edebilirim." Adamın sıkı tutuşu sarsılmazdı ve mavi kod çağrıldığından beri ilk kez derin bir nefes aldı. "Bana sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Günün sorusu buydu, değil mi? Sorun şu ki, River'ın o kadar çok şeye ihtiyacı vardı ki, nereden başlayacağını bilemiyordu.

Lanetlenmemesi gerekiyordu. Büyüsünü kontrol altına alması gerekiyordu. Babasının Dinginlik'ten kurtulmasına ihtiyacı vardı. Zamanı geri döndürmesi ve hastaneye erken gitmesi gerekiyordu. Tanrım, eğer bu mümkün olsaydı, on beş yaşındayken geçirdiği o korkunç geceye geri dönmesi ve büyüünün kontrolünü kaybetmemesi gerekiyordu.

O kadar çok şey vardı ki, sonunda tek bir tanesini bile söyleyemedi.

"River?" Nikhail başparmağını River'ın çenesinin altına yerleştirdi ve gözleri River'ın gözlerini ararken yüzünü yukarı çekti. "Neye ihtiyacın var?"

BÖLÜM 4

Güzel ve Tehlikeli

Nikhail Galebringer gömleğine yapışan güzel, sırlıslıklam fae'ye bakarken kalbi göğsünde hızla çarpıyordu. takım elbisesi ceketini hala kanepenin üzerindeydi. Birkaç saat önce çıkarmıştı, son zamanlardaki artışla ilgili bir yığın raporun ortasında uykuya dalmadan kısa bir süre önce bölgedeki isyancı faaliyetler.

Sık sık yaptığı gibi gece geç saatlere kadar çalışıyordu. Bu kötü bir alışkanlıktı, geçmişte birkaç kez vazgeçmeye çalışmıştı ama bu gece işine yaramıştı. Alt kattaydı ve kapının çılgınca çalınmaya başladığı anda uyandı.

Ekibi dışında Lakewater'a bir yıl önce taşındığını bilen çok az insan vardı ve bu geç saatte evine gelenlerin sayısı daha da azdı.

Kapıyı şiddetli bir fırtınaya açmıştı. Uykuya daldığında gökyüzü bulutsuzdu. İlk başta, verandasındaki kadının hayal ürünü olup olmadığını merak etmişti. Hâlâ rüya mı görüyordu? Onu hayal mi etmişti?

Ama sonra kadın konuştu ve adam bunun gerçek olduğunu anladı.

O gerçektir ve buradaydı. Onunla birlikteydi. Waterborn Nehri.

En iyi arkadaşının kız kardeşi su içinde bile muhteşemdi. Uzun kestane rengi saç tutamları at kuyruğundan kurtulmuş ve yüzüne yapışmıştı. Tutkulu anlarında bu saçları yumruğuna dolamaydı, onu kendine çekmeyi hayal etmişti ve...

Odaklanmak zorundaydı. Tanrılar aşkına, şu anda onu bu şekilde düşünemezdi. Onu *asla* böyle düşün*meme*liydi.

Bir centilmen olması gerekiyordu ama sıırılsıklam olmuş önlüğünün kıvrımlarını nasıl vurguladığını görmezden gelmek olması gerekenden çok daha zordu.

Yardıma ihtiyacı var.

Bu hatırlatma Nikhail'i düşüncelerinden uzaklaştırmaya yetti ve dikkatini River'in gömleğini tutuş şekline verdi. Çaresizlik ve acı dalga dalga yayılıyor, Nikhail'in içini onun ıstırabının kaynağını bulup yok etme arzusuyla dolduruyordu. Bunu ona kim yapmıştı?

"Neye ihtiyacın var, River?" diye sorusunu yineleyerek onu daha da yakınına çekti.

Nikhail ona yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapar, ona verebileceği her şeyi verirdi. Tek yapması gereken istemektir.

Bunun yanlış olduğunu, onları ayrı tutması gereken bariyerlere tehlikeli bir şekilde yaklaştıklarını biliyordu ama şu anda bunu umursayacak gücü kendinde bulamıyordu.

"Bu benim sihrim." Parmakları adamın gömleğinin içinde kıvrılıyor, sanki onu dik tutan tek şey gömleğiymiş gibi gömleği kavırıyordu. "Yapamam..."

Gök gürledi ve rüzgâr hızlandıkça ağaçlar sarsıldı. River'in sesi kesildi ama Nikhail'in devam etmesine gerek yoktu. O birkaç kelimeyle anlamıştı. Yardım için herhangi birine gidebilirdi ama *onu* seçmişti. En azından belli bir seviyede ona güveniyordu.

Bunu fark ettiğinde ruhu ısındı.

Buraya gelmenin River'da yarattığı gerginliği şimdiden görebiliyordu. Yüzü zayıflamıştı ve teni doğal olmayan bir şekilde solgundu. Yüzlerce rüyasını süsleyen o güzel kahverengi gözler kocaman açılmıştı. Kollarında titriyordu.

Ve fırtına.

Gökten düşen yağmur perdeleri mahallenin geri kalanını gözden saklıyordu. Gökyüzünde birbirine giderek yaklaşan şimşekler çakıyordu. Şiddetli rüzgârlar ciddi hasara yol açma tehdidinde bulunuyordu.

Birçok açıdan tehlikeli bir fırtınaydı... ve onun fırtınasıydı. Nikhail River'ın güçlü olduğunu her zaman biliyordu, bunu onun gözlerinde görmüştü ama kontrolünü kaybettiğini hiç görmemişti. Su fae büyüsünün tehlikeleri hakkında yeterince bilgisi olduğu için onun şehirden uzaklaşması gerektiğini anlamıştı. Burada çok fazla insan, çok fazla ev vardı.

"Sana sahibim, River." Ruhunun arzuladığı şekilde asla birlikte olamasalar bile ona her zaman sahip olacaktı. "Sana dokunabilir miyim?"

Nefesini içine çekti, başını eğmeden önce gözleri onunkileri taradı.

"Tamam, bir saniye." Kadının parmaklarını üzerinden sıyırdı ve fiziksel olarak acı çekse de kısa bir süreliğine içeri geri adım attı. Ayaklarını bir çift makosen ayakkabının içine kaydırarak ön koridordaki kaseden anahtarlarını aldı. Kapıyı arkasından çekerek kapattı, kilitledi ve anahtarları cebine soktu.

Arkasını döndüğünde River'ın teni taze karı andırıyordu. Ayaklarının üzerinde sallanıyordu ve havadaki büyüünün tınısı adamın ağzını yakıyordu.

Nikhail ona doğru uzandı, bir kolunu sırtına doladı, diğerini bacaklarının altından geçirdi ve onu bir gelin gibi kucakladı. Göğsü ısındı ve River'la ilk tanıştığı gün canlanan bir yanı onun yakınlığından sevinç duydu. Bu iki tepkiyi de görmezden gelerek şimdiki zamana odaklandı.

Kollarındaki kadının ona ihtiyaçı vardı.

Ellerini bir kez daha onun gömleğine doladı ve onu kendine yakın tuttu. Gözleri kapandı ve inledi. Bu ses onu kalbinden vurdu ve göklere doğru kükremek istedi.

Ona ne olmuştu? Kontrolünü ne parçalamıştı?

Sonra konuşturlardı.

Güvende olduğunda ve fırtına dindiğinde. Ona gelmekle doğru şeyi yapmıştı, çünkü ona zarar gelmesine izin vermeyecekti. Onu güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

"Dayan prenses," diye mırıldandı Nikhail, sesi sert rüzgârda kaybolmuştu. "Onu dizginlemenize yardım edeceğim. Söz veriyorum."

River onu duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi ve cevap vermemesi onu daha da hızlandırdı. Onu daha önce hiç böyle görmemişti ama askeri eğitimi, büyüsünü kaybetmiş bir fae'ye ne yapılacağını da kapsıyordu.

Bu tehlikeli bir durumdu, hem büyü yapan kişiye hem de etrafındakilere zarar verebilirdi. Durumu kontrol altına almak için birkaç dakikaları, belki de daha az zamanları vardı.

River'ı değerli bir yük gibi göğsüne bastıran Nikhail, merdivenlerden ikişer ikişer aşağıya atladı. Ayakları araba yoluna indiğinde sıırıslık olmuştı ama umurunda değildi. Evin arkasından, arazisini çevreleyen ormana doğru koşmaya başladı.

Şehirde yaşıyor olsa da, bu orman Doğu Bölgesi boyunca uzanan bir doğa koruma alanının parçasıydı. Buraya taşındığında bu kiralık yeri seçmesinin ana nedeni buydu. Doğaya yakın olmak büyüsüne bağlı hissetmesine yardımcı oluyordu ve şimdi burası River'ı alabileceği güvenli bir yerdi.

Yine inledi ve bu ses, ardından gelen gök gürültüsünden daha yüksekti. Kalbini delip geçerek onu daha hızlı hareket etmeye zorladı.

Gözlerindeki suyu temizlemek için hızla gözlerini kırptırarak ağaçlara doğru koşmaya başladı. Hızla büyüyen su birikintileri arasında koşarken ayakları çamur içindeydi ve mokasenleri artık işe yaramıyordu ama umurunda bile değildi. River'ın onun yardımına ihtiyacı vardı ve bu her şeyin önündeydi.

Ağaçların güvenliğine ulaştığında Nikhail yavaşlayarak tempolu bir yürüyüşe geçti. Yapmak isteyeceği son şey değerli bir yük taşırken ayağının takılıp düşmektir. Yağmur damlaları yaprakların gölgesini tokatlıyor, ritmik vuruşları onu ilerlemeye teşvik ediyordu. Birkaç dakika boyunca yürüdü, onları ormanın derinliklerine götürdü ve medeniyeti geride bıraktı.

Nikhail ağaçların arasından artık şehir evlerini göremeyince durdu.

"Bana bak, River," diye emretti.

Nefes nefese kaldı ve parmakları adamın gömleğinin içinde kıvrıldı. Kumaş ona doğru gerildi. Adamın umurunda bile değildi, kadın onu parçalara ayırabilirdi.

Onun emrine itaat etmek için çabalarken gözleri camdan odaklanmış bir hale geldi. Sonunda ona baktığında, bakışlarındaki panik ve acı, sanki karnına yumruk atmış gibi keskin bir nefes almasına neden oldu.

Kalbi burkuldu ve yapacağı son şey olsa bile ona yardım edeceğine dair yeminini yeniledi.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı, övgü sözcükleri istemeden ağzından dökülmüştü. "Benimle birlikte nefes almanı istiyorum, tamam mı? Elini göğsümün üzerine koy."

Güçlerinin sancıları içinde kaybolan Fae'lerin topraklanmaya ihtiyaçları vardı. Büyünün neden olduğu sersemlikten çıkış yolunu bulabilmeleri için gerçekliğe demir atmaları gerekir. Bu, her Fae askeri acemisine öğretilen ilk şeylerden biriydi, ancak bugüne kadar bu eğitimi hiç kullanmak zorunda kalmamıştı.

River'ın avucunu onun kalbinin üzerine koyması sanki sonsuza kadar sürmüştü. Tanrım, kızın eli onunkinden çok daha küçüktü.

"İyi iş," dedi yumuşak bir sesle. "İçeri ve dışarı, River. Nefes alışını benimkiyle eşleştir." Abartılı bir hareketle nefes aldı,

Göğsünün inip kalkışını gördüğünden emin olmak için. "Senden ne istediğimi anladıysan başını sallla."

Kadın yavaşça çenesini eğdi ve adam nefes verdi. Henüz çok ileri gitmemiştir.

Cesaretlendirici sözler mırıldanarak, bacaklarının altındaki elini uzattı. Büyü kuyusundan yararlanarak etraflarındaki şiddetli fırtınaya odaklandı. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur için pek bir şey yapamazdı ama rüzgâr...

Suyun kollarındaki muhteşem kadınla konuştuğunu varsaydığı şekilde onunla konuşuyordu. Ona fısıldıyor, çok az kişinin duyma şansına sahip olduğu sırları paylaşıyordu.

Nikhail'in rüzgârla olan bağı ailesindeki herkesten daha güçlüydü ve işinde bu kadar iyi olmasının nedeni de rüzgârla bu kadar kolay konuşabilmesiydi.

Amansız, çalkantılı rüzgârlara odaklanan Nikhail büyüsunü serbest bıraktı.

Sakin ol, diye fısıldadı. Büyüsü etraflarında dönüyor, River'ınkiyle öyle bir karışıyordu ki ruhu şarkı söylüyordu. *Sakin ol*.

İlk başta rüzgâr direndi. Onu geri itti, emirlerine karşı koymaya çalışıyordu.

Pes etmedi.

Beni dinle, diye emretti, sözlerine güç katarak. *Benimle kavga etmeyi bırak*.

Kendinden daha fazla büyü çıkarırken kollarını River'a sarmaya devam etti.

Yavaşça, rüzgarlar itaat etti. Kolay değildi ve fırtına her adımda onunla savaştı. Fırtınanın büyüleri kökenli olduğunu zaten bilmeseydi, bu onun için bunu doğrulayacaktı.

Çoğu hava fae'si böylesine güçlü bir fırtınayla mücadele etmekte zorlanır ve dönen rüzgarları sakinleştiremezdi. Pes ederler ya da destek çağırırlardı.

Nikhail değil. Ailesinin ona Fısıldayan demesinin bir nedeni vardı. Bu lakap hem alaycı hem de sadece ailesinin başarabileceği bir şekilde ciddiye. Denge Cumhuriyeti'ni evleri olarak gören en güçlü hava fae'lerinden biriydi.

Çalışmaya devam etti, rüzgâr hafif bir esintiye dönüşene kadar sürekli olarak rüzgâra fısıldadı. Yine de orada durmadı. Daha fazla büyü çekerek, hiç rüzgâr kalmayana kadar devam etti.

Nikhail ancak o zaman elini indirdi ve River'ın bacaklarının arkasını bir kez daha kavradı. Bakışları River'ın yüzüne kaydı ve River'ın kahverengi gözleri dikkatle onu incelerken genişledi. Kızın eli hâlâ kalbinin üzerindeydi ve Nikhail ona daha sıkı sarıldı. Buna engel olamıyordu. Onu sonsuza dek yanında tutma ihtiyacı neredeyse ezici bir güçtü.

Öncekinden daha sakin görünüyordu. Daha az telaşlı ve korkmuş, daha çok kendisi gibiydi. Yine de bulutlardan yağmur yağmaya devam ediyordu. Toprak çoğunu emiyordu ama şehir kanalizasyonları daha fazlasını kaldıramazdı.

"Fırtınayı geri çağırabilir misin?" diye sordu.

River'ın dudakları aralandı ve titrek bir nefes aldı. "Ben... Sanırım? Yine de ayakta durmam gerekiyor."

Kollarında kıpırdandı. Onu yere bırakmak yanlış gelse de -kalbi onun kendisine ait olduğunu ve gitmesine asla izin vermemesi gerektiğini haykırıyordu- onu ayağa kaldırdı. Ellerini kalçalarının yanında tuttu, tökezlerse onu yakalamaya hazırды.

River onun hâlâ orada olduğunu teyit edercesine omzunun üzerinden baktı.

"Bunu başarabilirsin," diye güvence verdi ona, yumuşak bir şekilde gülümseyerek. "Ben buradayım."

Onu yalnız bırakmazdı, özellikle de fırtınanın ortasında.

River'ın dudaklarının köşesi yukarı doğru seğırdi. Buna gülümseme denemezdi ama daha önce takındığı paniklemiş, acı dolu ifadeden daha iyiydi.

Omuzlarını geriye iterek ellerini kaldırdı, avuç içleri yukarı bakıyordu. Havadaki büyüünün tınısı güçlendi. Sağanak yağmur yavaşlarken etkisi neredeyse anlık oldu.

Nikhail, River'ın büyüüyü kendine geri çağırırken düşmeyeceğinden emin olunca yavaşça onun etrafında dolaştı. Gözleri kapalıydı ve pembe dudakları konsantrasyonla ayrılmıştı. Baş gökyüzüne doğru eğikti, nemli teni ay ışığının altında parlıyordu.

Daha önce hiç bu kadar muhteşem bir manzara görmemişti. O rüzgâra fısıldadıysa, o da suya şarkı söyledi.

Güç, ellerinin her küçük hareketinde, büyüünün her nabzında, fırtına dinerken geçen her andaydı.

Yüzündeydi, büyüünü sakinleştirmeye odaklanırkenki sert ama dingin ifadesi. Ondan yayılıyordu, bir sirenin çağrısı gibi onu ileri çağırıyordu.

River'ın gücü güzel ve tehlikeliydi, çarpıcı ve ölümcüldü. Onu büyüledi.

Parmakları, büyüünü onunkıyla dans etmesi için serbest bırakma dürtüsüyle neredeyse ezici bir istekle seğirdi. Güç damarlarında gerildi, onun fırtınasıyla iç içe olmak istiyordu.

Hava ve su. Bir fırtınanın iki parçası. Eşit derecede güçlü ve ölümcül.

Başka hiç kimsenin büyüüne böyle tepki vermemişti.

Nikhail, en yakın arkadaşının kız kardeşiyle arasındaki mesafeyi kapatmak, onu kollarına almak ve asla bırakmamaya yemin etmek gibi inanılmaz derecede aptalca bir şey yapamadan yağmur durdu.

River'ın elleri iki yanına düştü ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Sallanıyordu; yüzü endişe verici derecede solgundu. Bu kadar çok büyü kullanmanın etkileri en güçlü fae'ler için bile yorucu olabilirdi.

Kahverengi gözleri onunkilerle buluştu. "Ben mi yaptım? Zamanında durdurabildim mi?"

Ona doğru bir adım attı ve ellerini aralarında birleştirdi. "Evet, prenses. İyi iş çıkardınız."

"Güzel." A gerçek gülümseme yayılmış
karşısında onu Dudaklar olarak
kendi kendine mırıldanarak kelimeyi tekrarladı.
Gözleri kapandı ve sonra bayıldı.

BÖLÜM 5

Lanetli, Gerçekten

W River'ın dört bir yanı kollarla çevriliydi. Kalın bir yorgan boynuna kadar çekilmişti ve rahattı. Hava badem ve sedir kokusuyla ağırlaşmıştı, bir parça da temiz hava vardı, tıpkı

Fırtına öncesi sessizlik.

Kokuyu duyunca içindeki derin ve ilkel bir şey sakinleşti ama bunun ne anlama geldiğini çözmeye hazır değildi. Bir kere, şu an doğru zaman gibi görünmüyordu. Bir diğeri, nerede olduğunu bilmiyordu. Hastaneden kaçtığını hatırlıyordu, içinden fırtınalar kopuyordu ama ondan sonra...

Oh, Tanrım. Elleriyle yüzünü kapadı ve inledi. Yardım için Nikhail'e gitmişti. O an için yapılacak en doğru şey gibi görünmüştü ama şimdi kendini yeniden sorguluyordu. Nasıl bir izlenim bırakmıştı? Nikhail onun hakkında ne düşünüyordu?

Söylenen hiçbir şeyi hatırlamıyordu; hepsi yağmur, rüzgâr ve tehlikeden oluşan bir bulanıklıktı. Ama adamın onu nasıl kendine yakın tuttuğunu, göğsünü nasıl kavradığını hatırlıyordu, sanki onu ayakta tutan tek şey oymuş gibi...

Isı yanaklarını yaktı ve ellerini yavaşça gözlerinden indirdi. Etrafını incelerken bir yastık yataktan kayarak yere düştü.

Kesin olan bir şey vardı: Burası onun yeri değildi.

Bir kere, hastanenin yakınında elverişli bir konumda bulunan küçük stüdyo dairesinde kral boy yatak yoktu. Bir diğeri, tuğla ocakta yanan ateş yabancıydı. Hoş karşılanmamış değildi -çıtırdayan kütükler ve sıcaklık, dün gece iliklerine kadar işlemiş olan rutubetten hoş bir değişiklikti- ama farklıydı.

Baktığı her yerde erkeksi dokunuşlar vardı. Sağlam ceviz mobilyalar ağır karartma perdelerle eşleştirilmişti. Kabarık yorgan orman yeşiliydi. Koyu renkli parke zemini kömür rengi bir halı kaplıyordu.

River kendini yukarı itti, sırtındaki yastık dağını fark etti ve aşağı bakıp hâlâ pembe önlüklerini giydiğini doğruladı. Kurumuş ve buruş buruş olmuşlardı ama yıkamanın düzeltemeyeceği bir şey değildi. Atkuyruğu gece boyunca gevşemişti ve lastiğini çekiştirerek çıkardı.

Bakışları dolaba yöneldi. Kapısı açıktı, takım elbiseler ve gömlekler düzgün sıralar halinde asılıydı. Cilalı ayakkabılar altlarında sıralanmıştı ve titizlikle düzenlenmiş kravatlardan oluşan bir sergi arka duvar boyunca yayılmıştı.

Burası bir misafir odası olsaydı, dolabın boş ya da ıvır zıvırla dolu olmasını beklerdi.

Bu da demek oluyor ki.

Dışarıdaki koridorda ağır ayak sesleri duyuldu ve River dikkatini dolaptan kapıya çevirdi. Battaniyeyi koltuk altlarına kadar çekip kollarıyla sabitledikten sonra kapı çalındı.

"River?" Nikhail'in sesi kapının diğer tarafından kısık geliyordu. "Bir ses duydum. Uyanık mısın?"

Uyanık mıydı? Evet, uyanıktı. Onunla konuşmaya hazır mıydı? Hayır.

River mekanın etrafına bakındıkça, bunun sadece bir yer olmadığına inanmasını sağlayan daha fazla ipucu buldu.

bazı misafir odaları.

Şöminenin üzerindeki çerçeveli resim Nikhail'i üç kadınla birlikte gösteriyordu. Görünüşlerine bakılırsa ailesi. Şifonyerin üzerindeki saatin yanında süslü bir çift altın kol düğmesi duruyordu. Yatağın ayakucundaki halının üzerinde duran lacivert terlikler yıpranmıştı.

Hayır, buranın sıradan bir misafir odası olmadığından emindi.

Burası Nikhail'in odasıydı ve o da Nikhail'in yatağındaydı.

River'ın bu sabah kendini bulmayı beklediği onca yer arasında burası onlardan biri değildi. Buraya nasıl geldiğinden tam olarak emin değildi ama kemiklerindeki yorgunluğa ve kaynayan büyüüne bakılırsa, kendini tüketmiş ve bayılmıştı.

Olaydan sonra River bir hafta boyunca uyumuştı. Ryker birkaç doktorun onu kontrol etmeye geldiğini ve hepsinin de aynı şeyi söylediğini anlattı: River iyiydi. Bu sadece büyüünün tükenmesiydi ve vücudu hazır olduğunda uyanacaktı.

River çarşafı parmaklarında evirip çevirerek kapının altındaki gölgelere baktı. Nikhail dışarıdaydı ve onu bekliyordu.

Neden onu kanepede bırakmadı? Bu iyi olurdu. Ama bu...

Bununla ne yapacağını bilmiyordu. Neden onu yatağına koymuştu? Bu ne anlama geliyordu?

Belki de sadece Ryker'ın kız kardeşi olduğu için nazik davranıyordu. Belki de hiçbir şey kastetmiyordu ve o sadece endişeli, temelsiz düşünceler içindeydi. Bu sıra dışı bir şey olmazdı.

Sık sık yalnız kalmanın bir yan ürünü de River'ın her şeyi fazla düşünmeye eğilimli olmasıydı. Bu noktada felaket tellallığı yapmak onun için bir hobiydi.

Bazen endişesi onu ele geçiriyor ve her biri bir öncekinden daha kötü olan bir dizi korkunç durum ortaya çıkıyordu.

Her şeyi fazla düşünüyor olsun ya da olmasın, River bir şeyden emindi. Eğer Ryker geceyi en iyi arkadaşının yatağında geçirdiğini öğrenirse, sinir krizi geçirirdi. Nikhail'in onunla aynı yatakta yatmamış olması önemli değildi. Neyse ki River ve Nikhail'in yüzü için Ryker burada değildi. Karısıyla birlikte Golden City'deydi.

Sonunda Nikhail'i bekletemeyeceğini fark etti. Bir noktada onunla yüzleşmek zorunda kalacaktı, özellikle de burası onun odası olduğuna göre. Onun için zaten çok şey yapmıştı ve onu daha fazla dışarıda bırakmak istemiyordu.

Bacak bacak üstüne atıp daha dik oturdu ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. Karmakarışık ve umutsuzca taranmaya ihtiyacı vardı. Birkaç dakika sonra vazgeçti ve dağınık bir topuz yaptı.

"Uyandım," diye seslendi.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Nikhail eşikte durdu. Üzerinde bir çift siyah pantolon, beyaz bir elbise gömleği ve boynundan sarkan bol bir lacivert kravat vardı. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve Sands'e göre ön kollarının bu kadar çekici olmaya hakkı yoktu. Her iki elinde birer tane olmak üzere iki siyah kupa tutuyordu ve onu gördüğünde dudakları kıpırdadı.

Kehribar rengi gözleri için için yanıyordu, bu bakışlar onu kendine çekmek içindi. Onun kesinlikle yasak olması çok kötüydü. Parmaklarını yatağa gömdü, ona bakabileceğini ama dokunamayacağını kendine hatırlattı. Ona sahip olamazdı.

Sadece ağabeyinin en iyi arkadaşı olduğu için değildi, gerçi bu da kesinlikle katkıda bulunan bir faktördü. River uzun zaman önce ilişkilere uygun olmadığına karar vermişti. İnsanlarla yakınlaşmasına izin vermek tehlikeliydi.

Onun için değil, onlar için.

Dün gece bunun mükemmel bir örneği idi. Laneti yıkıcı ve öngörülemezdi. Tek bir hata, kontrolü kaybettiği tek bir an, değer verdiği insanlara zarar verebilirdi. Onları öldürebilirdi. Bu bir şey değildi

birlikte yaşayabileceği biri. Özellikle de bu kişi Nikhail ise. Herhangi birini incitmek korkunç olurdu ama eğer o olursa...

Hayır.

Bu kelime River'ın zihninde yankılandı ve nefesini içine çekerek kendini bu düşüncelerden uzaklaşmaya zorladı. Bunu düşünemezdi, damarlarında dolaşan şeyin tehlikesi üzerine kafa yormasına izin veremezdi. Bunu yapmak iyi bir şeye yol açmazdı.

Nikhail, River'ın zihnini o anda paniğin kapladığını biliyormuş gibi odaya girdi.

"Günaydın." Adamın derin sesi River'ın göbeğinden aşağıya doğru sıcaklık kıvılcımları gönderdi ve River hain bedenine bu adamın yasak olduğunu hatırlatmak zorunda kaldı.

"Günaydın Nik." Odada etrafına bakındı, bakışları onun dışında herhangi bir yere kaydı. Uyku düzeniyle ilgili soruyu nasıl ele alacağından tam olarak emin değildi -nasıl kibarca "*Neden senin yatağındayım?*" diye sorabilirdi ki? "Dün gece bana yardım ettiğin için teşekkür ederim." Onun bakışlarıyla karşılaştı ve parmaklarını yorganın içine soktu. "Eğer orada olmasaydın..."

Sonsuz, çalkantılı dalgalar. Çılgınlıklar. Damarlarından akan büyü.

Ve ölüm.

Çok fazla ölüm. Kaybedilen sayısız hayat. Kontrolünü kaybettiği ve büyüü çılgınlığa dönüştüğü için zamansız bir şekilde sona eren ruhlar.

River dün gece muazzam miktarda gücü dışarı atmış olsa da, büyüü hâlâ içinde uyukluyordu. Asla kış uykusuna yatmayan bir canavar, söndürülemeyen bir mumdu. Her zaman oradaydı. Her zaman izliyordu. Her zaman bekliyordu.

Büyüsünü incelerken River'ın içinde tanıdık bir huzursuzluk duygusu kıpırdandı. Lanet, sulu uzuvlarını uzatmış, onu en son arkasına ittiği b a r a j ı n duvarlarını test ediyordu.

gece fırtınayı yatıştırdıktan sonra. Kaşlarını çatarak daha fazla tuğla ekledi ve bariyeri elinden geldiğince yeniden inşa etti.

Sihrim beni kontrol etmiyor. Bana verilen bir araç. Onu ben kontrol ediyorum.

Mantra bugün geçen günkünden daha fazla güce sahipti gece, ve onun büyüü yerleşti.

Nikhail'in uzun bacakları kapı ile yatak arasındaki mesafeyi yuttu. Fae'ler arasında bile nadiren görebileceği bir zarafetle hareket ediyordu. "Sana yardım etmek benim için bir zevkti, River."

Adamın ağzından çıkan ismini duyduğunda omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Tanrım, kulağa çok hoş geliyordu. Sanki oraya aitmiş gibi. Kolları, muhteşem kokusu ve şimdi de bunun arasında, evren kesinlikle Nikhail'i kol mesafesinde tutma konusundaki kararlılığını test ediyordu.

Aklının nereye gittiğinin farkında olmadan, ki bu muhtemelen iyi bir şeydi, ona doğru bir fincan uzattı. "Kahve?"

"Tanrım, evet, lütfen." Sesi çaresiz geliyordu ama kafein teklif edildiğinde çaresizliğin ne anlamı vardı ki? Bu tam da ihtiyacı olan şeydi. Kahve ona kendini normal hissettiriyordu ki bu nadiren hoşuna giden bir duyguydu.

River uzatılan bardağı aldı, sütlü kahverengi sıvıyı görünce kaşları kalktı. Ne çok koyu ne de çok açıktı. Bir yudum aldı ve...

"Mükemmel." Denese de sesindeki şoku engelleyemezdi. Kahve ne çok sıcak ne de çok soğuktu, ne çok acı ne de çok tatlıydı. "Ben bile daha iyisini yapamazdım."

Nikhail bir sandalye çekti ve yatağın yanına oturdu. Bir bacağını yere koyarak diğer bacağını çaprazladı ve ayak bileğini dizinin üzerine koydu.

Omuz silkti. "Ryker ve Brynleigh'de son kahvaltı yaptığımızda ne içtiğini fark ettim."

Bakışları kahverengi sıvıya kaydı, sonra tekrar onunkine döndü. "Ama bu aylar önceydi."

Tam olarak Yaz Gündönümü. Evli çift yeni evlerinde küçük bir hafta sonu buluşmasına ev sahipliği yapmıştı. Bu bir tür eve taşınma partisi, onlar, River, Nikhail, Ryker'ın diğer en iyi arkadaşı Atlas ve Choosing'den başka bir çift olan Hallie ve Therian Firebreath'in katıldığı küçük bir parti olmuştu.

Ryker ve Brynleigh'in yeni mülkleri Golden City'nin kenarındaydı. Köpekleri Marlowe'un özgürce koşabilmesi için birkaç dönümlük ağaçlık bir arazi üzerinde yüz yıllık bir çiftlik evi bulunuyordu. Ev, Ryker'ın kolaylıkla gidip gelebileceği kadar üsse yakındı ama şehrin göbeğinde de değildi.

Akşam yemeği yemişler, birkaç spor karşılaşması izlemişler ve ertesi sabah geç uyandıklarında brunch'ın tadını çıkarmışlardı.

Nikhail bir elini siyah saçlarının arasında gezdirerek oturduğu yerde kıpırdandı. "Önemli bir şey değil."

River'a hiç de öyle gelmemişti. En son ne zaman birinin ona ne yediğini fark edecek kadar ilgi gösterdiğini hatırlayamıyordu; kahvesini nasıl içtiği bir yana.

"Teşekkür ederim Nik," dedi usulca.

Yakışıklı hava perisi kupasını kaldırarak dudaklarında dans eden gülümsemeyi gizledi. "Benim için bir zevkti."

Tanrım, sesi sanki ciddiymiş gibi geliyordu. Sanki kahvesinde ne ~~itini~~ öğrenmek ve bunu aylarca hatırlamak *hoşuna* giden bir şeymiş gibi.

Yıllardır bu dansı yapıyorlardı, flört ediyorlardı. Ama Nikhail'le arasındaki mesafeyi korumak hiç o anki kadar zor olmamıştı.

River'ın yanakları onun ilgisinden dolayı yandı ve enerjisini elindeki sıcak içeceğe geri verdi. Ne de olsa kafeine gerçekten ihtiyacı vardı. Dün gece şimdiye kadar yaşadığı en yorucu gecelerden biri olmuştu.

Kahve çok lezzetliydi ve onu içten dışa doğru ısıttı. Sessizce içtiler ama bu garip değildi. Eğer

Her şey bir yana, Nikhail'in yanında olmanın, birlikte oldukları süre arttıkça büyüyen bir rahatlığı vardı.

Birkaç dakika geçtikten sonra Nikhail komodinin çekmecesinden iki siyah bardak altlığı çıkardı. River içine şöyle bir baktı, odanın geri kalanı gibi titizlikle düzenlenmiş olduğunu görünce hiç şaşırmadı. Bir kutu mendil, iki kalem ve bir not defteri yan yana dizilmişti.

Odada hiç kadınsı dokunuş yoktu ve bu bilgi River'ı olması gerekenden çok daha fazla rahatlatmıştı.

Nikhail bir bardak altlığını onun yanına koydu ve boş fincanını diğerinin üzerine koydu. Ellerini kucağında kavuşturarak diğer ayağını yere koydu. Kadının bakışlarını tuttu, öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı.

"Yani..." dedi kaşlarını kaldırarak.

Havanın değişmesi için tek bir kelime yetti. Nikhail'in yüzü River'ın kardeşinde sık sık gördüğü ciddi bir ifadeye büründü. Hava fae'si askeri moddaydı ve cevaplar istiyordu.

River'ın midesinde bir düğüm oluştu ve kahve birden daha az çekici göründü. Muhtemelen Nikhail'in yatak odasını incelemek yerine, daha önce kontrolünü kaybetmesini nasıl açıklayacağını düşünmek için daha fazla zaman harcamalıydı.

Ama artık bunun için çok geçti. Yatağın üzerinde kayarak, "Yani" diye yankılandı.

Amber gözler delinmiş içine onun. Arıyorum. Cevaplar. Aranıyor.

Onun bakışları altında kıvrınma dürtüsü güçlüydü ama buna karşı koydu. Bu sıradan bir subay değildi. Bu *Nikhail*'di. Onu tanıyordu. Ona güveniyordu. Ona ne söylerse söylesin, ona zarar vermezdi. Sadece cevap istiyordu.

"Dün gece ne olduğunu bana anlatmak ister misin, yoksa tahmin etmeye başlayayım mı?" diye sordu.

Fırtınasını kontrol altına almasına yardım ettiği için neler olduğunu bilmek istemesi adil bir davranıştı. Bunu biliyordu ama bu bilgi onu başka bir yerde olmayı dilemekten alıkoymadı.

Kahve fincanını bardak altlığının üzerine koyan River ellerini birbirine doladı ve alt dudağını çiğnedi. "Hata yaptığımı söylesem bana inanır mıydın?"

Nikhail sırtarak başını eğdi. "Sana gizlice ejderha değiştirici olduğumu söylesem bana inanır mıydın?"

Genç bir kızken River'ın başını büyük belalara sokabilecek, hanımefendiye yakışmayan bir homurtu duydu.

"Tek bir an için bile," dedi.

River sadece bir ejderha şekil değiştiren tanıyordu. Therian Firebreath birkaç yıl önce Ryker'la birlikte Seçime katılmıştı. Adamla ilgili her şey, iri cüssesinden zaman zaman gözlerinden süzülen alevlere kadar, derisinin altında bir canavarın yaşadığını haykırıyordu.

Hayır, Nikhail Galebringer pek çok şeydi ama ejderha şekil değiştirici bunlardan biri değildi.

"Kesinlikle." Nikhail onun bakışlarını tutarak öne doğru eğildi ve dudaklarını araladı. Nasıl aynı anda hem bu kadar sert görünümlü hem de bu kadar yakışıklı olabiliyordu? "Dün gece bir şey olduğunu biliyorum, River."

Tanrılar aşkına, kızın adının onun ağzında bu kadar güzel duyulmaya hakkı yoktu. Tertia gibi ona tükürmedi ya da Ryker gibi dikkatle söylemedi.

Hayır, onun adını söylemenin kendine özgü bir yolu vardı. Dili iki hecenin üzerinde kayıyor gibiydi, sanki nadir bulunan bir ikram gibiydiler ve o da bunun tadını çıkarıyordu.

İşte o zaman, Nikhail'in gözlerinin derinliklerine bakarken, River onun tüm hikâyeyi öğrenmeden gitmesine izin vermeyeceğini anladı.

Dün geceyi yeniden yaşamaktan vazgeçerek yorganın kenarına işlenmiş sallanan ağaçların izini sürdü. Yeşil iplikleri sanki hayatında gördüğü en ilginç şeylermiş gibi inceledi.

Nikhail ile dünkü olaylar. İŖe zar zor yetiŖmesi, patronunun korkunç tepkisi ve gecenin iki korkunç ölümle sonuçlanması.

Hikâyesini anlatmayı bitirdiğinde River dizlerini gğesine ekmiŖti. Onlara sarıldı, çenesini aralarındaki boŖluėa dayadı ve battaniyeye baktı. YeŖil renk hiç bu kadar ilginç olmamıŖtı.

"İkisi de öldü ve bu benim hatamdı," diye fısıldadı, sesi son kelimedede atlıyordu. Kalbindeki sızı geri gelmiŖti ve barajının duvarlarını güçlendirmek için sürekli mola vermek zorunda kalmıŖtı. "Tek bir görevim vardı: onları hayatta tutmak. Ve ben bunu yapamadım. Onları hayal kırıklığına uğrattım."

Dn Bayan Valois'nın ölüm zamanını ilan ettiğinde kalbi duracak Ŗekilde bu sonuca ulaŖmıŖtı. Bu bardağı taŖıran son damla, savunmasını yerle bir eden son saldırı olmuŖtu.

River yıllarca baŖarısız olmaktan korkmuŖtu. En iyi olmak için okulda çok alıŖmıŖ, her cerrahi tekniği ėrenmiŖ ve baŖarısız olmamak için eline geçen her kitabı okumuŖtu.

Ve Ŗimdi, onun yüzünden iki kiŖi öldü.

Yanından keskin bir nefes geldi ama baŖını kaldırıp bakmadı. Bakamazdı. Bu korkakaydı ama Nikhail'in gözlerine yansıdığından emin olduğu hayal kırıklığını görmeye hazır değildi.

River, iri bir el dizini kavrayana kadar ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Adam ondan o kadar büyüktü ki onu görmezden gelmek neredeyse imkânsızdı. Adam diz kapağını sıktı ve aralarındaki battaniyeye rağmen adamdan yayılan sıcaklık River'ın içini ısıttı.

"Bana bak prenses." Emir yumuŖak ama sertti. Her parçası onun emrine itaat etmek için can atsa da, nakıŖı daha da yoğun bir Ŗekilde inceledi. Ağaçlar rüzgârda sallanıyor muydu? Ne kadar uygun.

NakıŖı dŖnmek Nikhail'in ona taktığı isme dikkat etmekten daha iyiydi. *Prenses*. O da

Bunu dün gece de söylemişti ama lanetinin karanlık çağrısında o kadar kaybolmuştu ki bunun bir rüya olduğunu sanmıştı.

Artık durum böyle değildi. Onu yüksek sesle ve net bir şekilde duymuştu.

River bu lakaptan ne anlam çıkarması gerektiğinden emin değildi -kesinlikle bir prenses değildi, en azından kelimenin geleneksel anlamıyla- ama ona bunu soracak enerjiyi kendinde bulamadı.

Parmaklar dizini sıktı.

"River," diye tekrarladı, sesi sert ve emrediciydi ve ona hissetmemesi gereken şeyleri hissettiriyordu. "Gözlerini benden ayırma."

Bu kez itaat etmekten başka çaresi yoktu. Nikhail'i arzulayan aynı yanı başını kaldırıp bakışlarını Nikhail'e yöneltmesine neden oldu. Büyüsünü görmezden gelemediği gibi onu da görmezden gelemezdi.

Dudakları ondan memnunmuş gibi kıpırdadı ve başparmağıyla ağzının kenarını ovuşturdu. River onun başparmağını kendi başparmağıyla değiştirmek için delice bir istekle doldu ama bu çok sayıda sınırı aşacağı için bunun yerine yumruklarını sıktı.

"Beni dikkatle dinle, tamam mı?" diye devam etti.

Dinliyordu ama sorun şuydu ki, hiçbir söz bunu düzeltemezdi. Hayatının geri kalanında prohiberis kelepçeleri takmak dışında, damarlarında dolaşan güçle başa çıkmak için kolay bir çözüm yoktu.

Büyü engelleyici madde Cumhuriyet'in Kuzey Bölgesi'nde çıkarılıyordu ve fae'ler de dahil olmak üzere her büyü kullanıcısında işe yarıyordu. Sorun şu ki, uzun süre prohiberis kullanmanın tehlikeli yan etkileri vardı.

Dört Krallık döneminde, Ölümün Yüce Leydisi iki yüzyıldan fazla bir süre boyunca kilit altında tutulmuş ve prohiberis kelepçeleri takmaya zorlanmıştı. Anlatılanlara göre, kelepçeler çıkarıldıktan sonra bile zihni hiçbir zaman tam anlamıyla iyileşmemişti.

Dizini kavrayan el sıkılaştı. Nikhail ondan çok daha iriydi, parmakları uyluğunun ortasından diz kapağının altına kadar uzanıyordu.

"Ölüm hayatın bir parçasıdır, River. Biri olmadan diğeri var olamaz." Başparmağını aşağı yukarı hareket ettirdi, yavaş ve sabit hareketi büyüleyiciydi. "Ondan kaçmaya, onu geride bırakmaya çalışabiliriz ama fae gibi uzun ömürlü varlıklar bile ölümden kaçamaz. Tanrılar, vampirler bile onun soğuk kucağına maruz kalır."

Sözleri doğruluk payı taşıyordu ama acısını dindirmiyordu. Hiçbir şeyin bunu yapamayacağından oldukça emindi.

"Lila on üç yaşındaydı, Nik." Alt dudağı titredi ve titrek bir nefes alırken gözlerinden yaşlar süzüldü. "Kelimenin tam anlamıyla bir çocuktü."

"Biliyorum ve ölmüş olması çok korkunç. Bazen ölüm hepimizin en masum olanını alır. En gençlerimizi. Uzun yaşamayı en çok hak edenler genellikle ilk gidenlerdir."

"Neden?" diye nefes aldı.

Günün sorusu buydu. O günün. Lila'nın ölümünü öğrendiğinden beri peşini bırakmayan soru.

Nikhail başını salladı. "Belki de bu dünya için fazla iyilerdir." Süpürme devam etti, sabit, topraklayıcı bir his. "Bilmiyorum ama bu adil değil."

"Hayır, değil." River'ın zihninde Lila'nın yüzü canlandı. Çilek sarısı saçları, mavi gözleri ve burnunun üzerinde bir tutam çil. İçinde bulunduğu koşullara rağmen sürekli gülümsemesi. "Eğer başım belaya girmeseydi, Lila'nın yanında olabilirdim. Ona yardım edebilirdim."

Onu kurtarabilirdim.

Söylenmemiş sözler zihninde yankılandı. "River-
"

"Bu ameliyat için aylarca çalıştım Nik." Elini yüzüne sürerken bir kez daha zamanda geriye gidip tüm bunları düzeltebilmeyi diledi. "Tüm açılardan baktım, yanlış gidebilecek tüm yollara baktım ve hazırlandım.

her bir senaryoyu. Ben *hazırdım*. Eğer orada olmama izin verselerdi, Lila'yı ölümün pençesinden kurtarabilirdim."

Elini geri çekti ve ürperdi. "Daha iyi olsaydım, daha erken davransaydım, bunu durdurabilirdim."

Ölümü uzakta tutabilirdi.

Sorun, River'ın ölüme çoğu insanın aşına olmadığı bir şekilde fazlasıyla aşına olmasıydı. Çoğu insan için ölüm bir ziyaretçiydi. Hayatları boyunca birkaç kez gelip sevdiklerini alıp götürmüştü.

Ama River farklıydı.

Ölümü neredeyse on yıldır yakından tanıyordu. Ölüm onun istenmeyen yoldaşydı ve yanından hiç ayrılmıyordu. Lanetinin her atışında, damarlarında dolaşan her büyük dalgasında, ölümün soğuk kollarının yakınında olduğunu hatırlıyordu.

Birçok tür Denge Cumhuriyeti'ni evleri olarak görüyordu ve insanlar ile Doğuştan Olmayanlar dışında çoğu büyüyle kutsanmıştı.

Büyü yapanlara verilen çok sayıda armağan doğası gereği yaşama yönelikti. Toprak Elfleri, Işık Elfleri, cadılar ve şekil değiştirenlerin hepsi yaşamın gelişmesini teşvik eden kutsamalara sahipti.

Bu çoğu fae için aynıydı. Ateş, su, toprak ve hava fae'leri büyülerini topraktan alırlar. Doğası gereği dengeliydi.

Ya da en azından öyle olması gerekiyordu.

River'ın büyüü böyle çalışmıyordu. Farklıydı. Dengesizdi. Bunun doğru olduğunu büyüünün ilk ortaya çıktığı andan beri biliyordu.

O da ailesinin geri kalanı gibi bir su fae'siydi ama gücünün karanlık bir yanı vardı. Soğuktu, soğuk bir kış fırtınası sırasında azgın sular gibi. Acı ve ısıracı, tüm sıcaklık hissinden yoksun.

Ve yaklaşık on yıl önce, River'ın Lila'dan sadece iki yaş büyük olduğu o önemli, korkunç gecede,

büyüsü içinden akıp gitmişti. Hiç bitmeyen fırtına toprağı harap etmişti ve ölüm oradaydı. Bekliyordu. Ona verdiği ruhları toplamaya hevesliydi.

Sadece bir ya da iki değil. Bir düzine bile değil.

O sefil gecede, binlerce ruh River yüzünden ölümün kucağına düşmüştü. Yanlışlıkla lanetini çaresiz insanların üzerine salmıştı ve Ryker fırtınayı dindirmesine yardım etmek için ortaya çıkmış olsa da artık çok geçti.

Bazı insanlar hayatı mücadeledi, ama River değil.

O bir ölüm getiricisiydi ve karanlık onun varlığına işlemişti. Neredeyse on yıldır kaderine karşı savaşmış ve ondan kaçmış olsa da, dün gece asla yeterince hızlı olamayacağını kanıtlamıştı. Ölümden asla kaçamayacaktı. Gerçekten kaçamayacaktı.

Gerçekten de lanetli.

Nikhail'in eli River'ın dizinden kalktı ama River onun gidişinin yasını tutamadan şilte eğildi. Adam River'ın eline bir mendil tutuşturdu, River da mendili yanaklarına götürdü.

Nemli.

O yapmamıştı. Hatta fark etti o oldu
Ağlıyor, henüz Yorgan onun altında koyu yeşil renkteydi.

Bir kol onu sardı. Onu demirleyen.

River yanaklarını mendille sildi, sırtı Nikhail'in sıcak göğsüyle buluştuğunda burnunu çekti. Nikhail onu bacakları aynı hizaya gelene kadar çekiştirdi; o yorganın üstünde, River yorganın altındaydı. Çenesini Nikhail'in başına dayadı, bu hareket o kadar doğaldı ki Nikhail bir anlığına, olabileceklerinin bundan ibaret olduğunu unuttu. Arkadaş, daha fazlası değil.

Her zaman böyleydi ve her zaman da böyle olacaktı.

Uzun bir süre boyunca ikisi de konuşmadı. Ocaktaki kütükler çatırdadı ve Nikhail'in kokusu etrafında dönerek onu hâlâ ele almaya hazır olmadığı bir şekilde sakinleştirdi. Ondan uzaklaşmaya çalıştı, kendine bunun yanlış olduğunu ve uzak durması gerektiğini hatırlatmaya çalıştı

onu güvende tutmak için, ama kendini hareket ettiremedi.

Henüz değil, içindeki o derin zlem yalvardı. *Sadece birkaç dakika daha.*

River bu kadar çok Şey yayınladıktan sonra hala zayıf olmalı.

Dn geceki sihirden dolayı rahatlamıŐtı. Nikhail'in yanında kaldı ve onun dokunuşunun içine iŐlemesine izin verdi.

Nikhail birkaç dakika geçtikten sonra, "Rüzgârlar bana fısıldıyor," diye mırıldandı.

Adamın ne demek istediğini anlayamayınca başını kaldırdı ve gözlerini adamın üzerinde gezdirdi. "Ah?"

"Bana her türlü sırrı anlatıyorlar." Topuzundan kaçan bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı, başparmağı boynunu okşadı. Karıncalanmalar içinden geçti ve kendini ona daha sıkı bastırdı. "Bunu biliyor muydun?"

Başını salladı ama bu onu Şaşırtmadı. Nikhail her zaman sırlarla dolu bir adam olmuştu. Ryker'la birlikte çalışmak dışında orduda ne iş yaptığını bile bilmiyordu.

Nikhail kımıldadı ve dudaklarının başının tepesinde gezindiğine yemin edebilirdi. Yine de bu dokunuş ortaya çıktığı kadar çabuk kaybolmuştu ve bu onun hayal gücünün bir ürünü olmalıydı.

"Biliyorlar," dedi. "Sırlarının bazıları yeni, ama diğerleri eski. Hatta kadim."

Kaşları atıldı. "Anladığımndan emin değilim Nik."

Bunun onun lanetiyle ya da dn geceki fırtınayla ne ilgisi vardı?

İçinden bir kıkırdama yükseldi ve tanrılar, bunun verdiği his hoşuna gitti. "Toprak her zaman dengeye ihtiyaç duymuŐtur, River. Bymz onsuz var olamaz."

"Bunu biliyorum." Her fae çocuğu küçük yaşlardan itibaren bylerinin özelliklerini öğrenirdi.

Nikhail onun sözünü kesme şeklinden rahatsız olduysa da bunu belli etmedi. "Rüzgârlar sık sık dengenin bozulduğu bir zamandan bahseder. Ölümün hüküm sürdüğü ve karanlığın toprakları süpürdüğü bir zamandan."

"Dört Krallık." River dudağının iç kısmını çiğnedi. "Evet, hatırlıyorum."

Herkes Yaşam ve Ölümün Yüce Hanımlarının dengeyi yeniden kurduğunu ve karanlığı kovduğunu biliyordu. Arkadaşlarıyla birlikte cesurca savaşmışlar ve Cumhuriyet'e adını veren dengeyi yeniden kurmuşlardı.

"Güzel." Nikhail'in sesi memnun gibiydi ve Tanrılar yardımcısı olsun, içi ısındı. Artık resmileşmişti, vücudu bir dönekte. Bu adamı fazlasıyla sevmiştii. "Yaşam ve ölüm el ele var olur. Benimle paylaşılan onca sır, anlatılan onca hikâye arasında değişmeyen tek şey bu."

Uzun bir nefes verdi ve gözlerini odanın diğer tarafındaki ocağa dikti. "Ama-"

Nikhail onun elini kendi eliyle kapattı. "Ölüm durdurulamaz, River. Hiç kimse, sen bile bunu yapamazsın. Ne kadar uğraşırsan uğraş, fark etmez." Sesi yumuşadı. "Ve denediğini biliyorum."

Haklıydı; inanılmaz derecede çok çabalıyordu. Ama bu yeterli değildi. Lanetli bir kaderden sürekli kaçmak kolay değildi ve kendisiyle olan savaşını kaybediyormuş gibi hissediyordu.

Dün gece kötüydü ama ya bir gün kontrolünü tamamen kaybederse? Ya bir gün, hiçbir sabit nefes ya da sakinleştirici söz onu uçurumun kenarından geri getiremezse? Ya bir gün kendini tamamen karanlığa kaptırırsa ve ölüm onu içten dışa doğru yutarsa?

"Çok yorgunum Nik," diye itiraf etti. Kelimeler dudaklarından dökülürken belli belirsiz bir fısıltı gibiydi. Bir parmak çenesini kaldırana kadar Nik'in onları duyduğunu bile fark etmedi.

Ruhunu gören o gözler onunkileri delip geçti. "Biliyorum, ama ben senin için buradayım. Sana yardım edeceğim."

Sanki kardeşinin en iyi arkadaşından daha fazlası olarak bir rolden bahsediyor gibiydi. Ama yanlış duymuş olmalıydı çünkü bunu yapamazlardı. Daha fazlası olamazlardı.

"Senden bunu isteyemem, Nik." Kaşlarını çatarak başını salladı. "Senin bir hayatın var. Ya işteysen, ya dışarıdaysan, ya bir randevudaysan ya da-"

"Keşke'ler yok, River." Kolları ona dolandı ve onu göğsüne doğru daha sıkı çekti. Sanki içinde bir fırın yanıyor, onu içten dışa doğru kızartıyordu.

Bu yanlıştı, bunu biliyordu. Geri çekilmeli ve aralarına mesafe koymalıydı ama yapmadı. Bu iyi hissettiriyordu. Bu kadar yasak bir şeyin yapmaması gereken bir şekilde doğru.

İtiraz etti, "Ama-"

Bu kez, dudaklarının kafasına bastırma şeklini hayal etmediğinden emindi.

"Bu konuda benimle mücadele etmeyi bırak, River," diye mırıldandı saçlarına karşı. "Söz veriyorum, her zaman yanında olacağım."

Ve ona hissettirdikleri yasak olsa da, uyandığı anda gitmesi gerekse de, River Nikhail'e inanmasına izin verdi.

Damarlarında dolaşan lanete, aralarındaki yaş farkına ve sadece arkadaş olmalarına rağmen, lanetin yükünün bir kısmını taşımasına yardımcı olacaktı.

İlk kez, büyüünün ezici ağırlığı o kadar da ağır gelmiyordu.

BÖLÜM 6

Ölüm Olmadan Yaşam Olmaz

T Dyna'nın tapınağına giden tanıdık siyah basamakları tırmanırken River'ı yanan tütsünün derin otsu, odunsu kokusu karşıladı.

Altı adım, Iris Sparkgiver'ın Dyna'ya şifa dokunuşu için yalvarmak üzere geçtiği altı şifa denemesi için. Iris çok şey feda etmişti ve tanrıçanın huzuruna zar zor çıkabilmişti. Söylenenlere göre tanrıça ateş fae'sinin ısrarından o kadar etkilenmiş ki Iris'in hastalığını anında iyileştirmekle kalmamış, o andan itibaren tüm fae türleriyle ilgileneceğine söz vermiş.

Fae'ler Çivit Okyanusu'nu geçmiş olsalar da, Dyna'nın tüm tapınaklarına giden altı basamakla Iris Sparkgiver'ın arayışına saygı gösterdiler.

River bitkin düşmüştü ve bir göreve bile çıkmamıştı. Kontrolünü kaybettiği geceden bu yana neredeyse dört hafta geçmişti. Her nasılsa, hayatının hem en uzun hem de en kısa ayı olmuştu.

Telefonu durmadan çalmaya başladığında Nikhail'i Ryker'a fırtınadan bahsetmemesi için ikna etmeye çalışıyordu. Görmezden gelmeye çalışmıştı ama arka arkaya üçüncü aramadan sonra cevap vermişti. Doktor Collins'in genizden gelen sesi

onu karşılıadı ve yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmek üzere derhal hastaneye dönmesini talep etti.

Nikhail'den ayrılmak River'a pek de mantıklı gelmeyen bir şekilde acı vermişti ve o Ryker'ı aramayacağına dair güvence verene kadar gitmemiştir. Lakewater General'a dönmüş ve hemen amirinin ofisine çekilmişti. İçgüdüleri onu bunun iyi olmayacağı konusunda uyarmıştı.

O haklıydı.

Bunu, River'ın o güne kadar almaktan hoşnutsuzluk duyduğu en uzun derslerden biri izlemişti. Tertia, Doktor Collins'in River'ı sistematik bir şekilde hırpalamasından etkilenmiş olmalıydı. Muhtemelen notlar alırdı.

Doktor Collins River'a her konuda bağırıp çağırmış, konuşmasına ve kendini savunmasına neredeyse hiç fırsat vermemişti. Tanrıların lütfuyla -ve eğer dürüst olmak gerekirse muhtemelen soyadının gücüyle- onu oracıkta kovmamıştı. Yine de ona resmi bir uyarıda bulundu ve bu uyarı asistanlığının geri kalanı boyunca sicilinde kalacaktı. Ayrıca, davranışlarının sonuçları olacağını da açıkça belirtmişti. Birkaç saat sonra hastaneden ayrılmıştı, üzerinde hala bir önceki geceden kalma buruşuk önlükleri vardı ve fiziksel ve zihinsel olarak bitkin düşmüştü.

O günden bu yana haftalar geçmiş olmasına rağmen hâlâ bitkin durumdaydı.

Ama buradaydı ve bu ziyaretin ona güç aşılayacağını umuyordu. Son adımda derin bir nefes alan River, tütsü varlığının derinliklerine doğru yol alırken durakladı. Şimdiden kendini hafiflemiş hissediyordu. Daha çok kendisi gibi.

On metrelik kapıyı iterek açtı ve kutsal alana sessiz adımlarla girdi. Büyüsü damarlarına yerleşti ve gerginliği üzerinden sızdı. Uzuvarı gevşedi ve birkaç meditatif nefes aldı.

Bu tam da ihtiyacı olan şeydi.

Lakewater'ın tapınağı River'ın Altın Şehir'de büyüdüğü tapınaktan çok daha küçüktü ve burayı inanılmaz huzurlu buluyordu. Işığın vitray pencerelerden taş zemine vuruşunda onu aynı derecede memnun eden ve kendisini güvende, sıcak ve sevgili hissettiren bir şey vardı.

Başka bir hayatta, River lanetli olarak doğmasaydı ve şifa sanatlarında bir hayat aramasaydı, belki de tanrılara hizmet ederdi.

"Selamlar, River." Kıvırcık sarı saçlı ve nazik mavi gözlü bir ateş fae'si olan Callum Nightflame köşeyi döndü ve ona doğru yürüdü. Rahibin, türlerinin bu topraklara ilk geldiği zamanlardan kalma uzun beyaz giysileri hışırdadı. Bir elinde bir dizi tespih, diğerinde bir dua kitapçığı tutuyordu. "Tekrar hoş geldiniz. Uzun zaman oldu."

"Biliyorum." River'ın omuzları çöktü ve elini cebine atarak kendi mavi tespih setini çıkardı. "Buraya daha erken gelmeye çalıştım ama son birkaç haftadır işlerim çok yoğun. Ya hastanede ya da evdeydim."

Markete gitmeye bile vakti olmamıştı ve kilerdeki temel gıdalarla ve teslim ettirebildiği şeylerle geçiniyordu.

Callum mırıldandı. "Tanrıçanın işini yapıyorsun, canım."

Rahip River'ın yaşlarında gibi görünse de, sesinin temposu ona birkaç yüzyıl gelip geçmiş olduğunu düşündürdü.

Rahip sözlerine şöyle devam etti: "Ne de olsa Dyna yaşam ve şifa tanrıçasıdır. İşe daldığınız için sizi suçlamaktansa Obsidyen Kumları'ndan kopmayı tercih ederdi."

River durumun böyle olduğundan tam olarak emin değildi. Rahip sanki bütün ay boyunca hayat kurtaran ameliyatlar geçirmiş gibi konuşuyordu, oysa gerçek bundan daha farklı olamazdı. Daha önce

Fırtına öncesinden beri bir ameliyathanenin içini bile görmedim.

Vardiyasının ortasında kaçmasının cezası olarak, eğitim hastanesinde fazla mesai yapmakla görevlendirilmişti. Normalde bu, sevdiği şeyi daha fazla yapabileceği anlamına gelirdi. Bu durumda, diğer cerrahi asistanları ve stajyerler zanaatlarını icra ederken o angarya işlere mahkûm edilmişti.

Eğitimini aldığı işi yapamamak River'a zarar veriyordu. Elinden alınana kadar cerrah kılıcını kullanmaktan ne kadar keyif aldığını fark etmemişti.

Rahibin gözleri River'ın üzerinde gezindi ve River onun sıradan bir insandan çok daha fazlasını gördüğünü hissetti.

Callum bir adım öne çıkarak onun dirseğini kavradı. Dokunuşu sert ve nazikti ama sadece bir dokunuştı. Orada hiçbir şey yoktu. Nikhail'in ona dokunduğu zamanki gibi değildi. Tapınak çalışanlarını bulduğu şekilde rahatlatıcıydı ama hepsi o kadar.

"Gel çocuğum. Ben de tam tanrıçaya dua etmek üzereydim." Callum başını iç mabede doğru eğdi. "Neden bana katılmıyorsun ve Dyna'nın düşüncelerini temizlemesine izin vermiyorsun?"

River'ın tam da ihtiyacı olan şey buydu.

"Teşekkür ederim, çok isterim." Saatini kontrol ederek nefes verdi. "İki saat sonra hastanede olmam gerekiyor, yani zamanım var."

River'ın geçen ayki fırtınasından çıkan iyi bir şey varsa - "iyi" son derece göreceli bir terim, her şey düşünüldüğünde- o da o zamandan beri bir kez bile geç kalmamış olmasıydı. Hastaneye her gün en az on beş dakika ayırarak geliyordu.

Bu küçük bir umut ışığıydı, ama geç kalmanın hayatının büyük bölümünde onu rahatsız ettiğini düşünürsek, bunu kabul ederdi.

Callum onu tapınağın önüne götürdü ve bu sonbaharda yaşadıkları alışılmadık soğuk havaya dikkat çekti. Zorlu bir kış geliyordu, tahmin ediyordu. Nehir

Dalgınca başını salladı, önünden geçtikleri vitraylar dikkatini dağıtmıştı.

Tapınağa çıkan altı basamak gibi, odanın her iki tarafında da altı vitray pencere vardı. Bir tarafta Iris'in denemeleri, diğer tarafta ise Dyna'nın çeşitli hastaları iyileştirmesi gösteriliyordu.

İlkinde, fae geleneğine uygun olarak, Dyna giysisiz resmedilmişti. Esnek, bronzlaşmış kadın formu ayaklarına dökülen uzun kuzguni saç bukleleriyle örtülüydü. Zeytin rengi tenleri solgun, hastalıklı bir fae çocuğunun üzerine diz çökmüştü. Tanrıça elini çocuğun alnına bastırdı.

Yandaki pencerede, Dyna gülümseyerek izlerken aynı çocuk dans ediyordu. Sanatçı tanrıçanın ifadesine o kadar sıcaklık katmayı başarmıştı ki Dyna sanki orada onlarla birlikteymiş gibi hissediyordu.

Takip eden sahnede tanrıça doğum yapmakta olan bir kadını iyileştiriyordu. Fae'nin kızıl teni ter içindeydi ve ilk görüntüde acı içinde ağlıyordu, ikincisinde ise kucağında sağlıklı bir bebek taşıyordu.

Üçüncü sahne bir savaş alanını gösteriyordu. River hangi fae savaşını gösterdiğinden emin değildi ama Dyna'nın ölüm tanrısı Syrn'ün yanında durduğunu gösteriyordu. İlk görüntüde tanrılar kaderlerini tartışıyor gibi görünürken, ikincisinde Dyna bir sahra hastanesinde sargılı birkaç askerin başında duruyordu.

Yaşam ve ölüm el ele, River.

Evden ayrıldığından beri ilk kez Nikhail'in sesi zihninde yankılanmıyordu. Bunu kabul etmek ona ne kadar acı verse de, Nikhail haklıydı. Ölüm olmadan yaşam olmazdı. Syrn'ün Dyna'nın tapınağındaki varlığı bunun kanıtıydı.

O ve Callum boş tahta sıraların yanından geçerek tapınağın önündeki taş sunağın önünde durdular. Sunak sekiz ayak uzunluğunda ve yarım metre genişliğindeydi. Yüzeyinde üçerli gruplar halinde altı oniks mum duruyordu.

Her birinin boyu bir metreyi geçiyordu ve siyah bir mumluk içinde duruyordu.

Ağzına kadar küçük obsidyen kum zerrecikleriyle dolu cam bir kâse sunağın şeref yerinde duruyordu. Tüm sahne Dyna'nın sekiz metrelik mermer heykeli tarafından izleniyordu.

Callum elini mumlara doğru uzattı, avucunda küçük bir alev canlandı. Parmaklarını çevirerek alevi her bir muma yönlendirdi ve dualar mırıldandı.

Rahip mumları yakarken River tespihini parmaklarının arasından geçirdi ve sunağın önünde diz çöktü. Boncuklar baba tarafından büyükannesine aitti ve kendini bildi bileli onları kullanıyordu. Taş zemin streç taytının üzerinden soğuktu ama bunun tanrıçaya dua etmesini engellemesine izin vermedi. Dini bir jestle göğsünü çaprazlayarak başını eğdi.

Callum ona katılırken cüppeler sağ tarafında sallandı. Çevresel görüş alanından, rahibin dua kitabını önüne koymasını ve ellerini iki yana açmasını izledi.

Kadim Fae dilinde konuşmaya başlayan tanrısal adamın alçak sesi tapınağı doldurdu. Bir zamanlar Çivit Okyanusu'ndaki ataları tarafından yaygın olarak kullanılan bu dil, artık çoktan geçmiş zamanların bir kalıntısıydı ve sadece bilginler ve tapınak çalışanları tarafından konuşuluyordu.

River eski dilde sadece birkaç kelime biliyordu ama halkının dilinin tanıdık, lirik tonu ona huzur veriyordu. Cümleler üzerine döküldü ve gözleri kapandı.

Tespihini parmaklarının arasından geçiren River, en sevdiği tanrıçayla konuşmanın verdiği ritmik sükûnete daldı.

Bugün sana geldim Dyna, merhametli ve şefkatli şifa tanrıçası, babam Cyrus Waterborn'u yüceltmek için. Hatırlayacağın üzere kendisi

Neredeyse yirmi yıldır hareketsiz. Benden uzakta olsa da, onun yanında olmanızı rica ediyorum...

Duaları devam etti. Tanrıçaya yalvardı.

Babasının sağlığına kavuşması, gücünü yeniden kazanması ve Dinginlik'in yolunu tersine çevirmesi için. River yıllarca aynı duayı etmişti ama Anya Valois'nın ölümünden beri daha da hararetle yalvarıyordu.

River fırtına gecesi içine yerleşen kötü hissi bir türlü atamıyordu. Her gün babasını kontrol etmek için aradığında nefesini tutuyordu. Her seferinde, babasının sağlığının kötüye gittiğini söyleyecekleri günün bugün olacağını düşünüyordu. Onu acilen eve çağıracaklardı, çünkü fazla zamanı kalmamıştı.

Tertia'nın Cyrus'a bakması için tuttuğu hemşireler River'a babasının durumunun stabil olduğuna dair güvence verse de, o kıyamet hissi hâlâ devam ediyordu. Sevgili babasının umutsuzca bir mucizeye ihtiyacı vardı ve zamanı tükeniyordu. River bunu hissedebiliyordu.

Çocuklar ebeveynlerinden daha uzun yaşamak için yaratılmışlardı. Bu, uzun ömürlü fae'ler için bile doğal bir yaşam biçimiydi. Ama Cyrus onların türüne göre gençti ve onun ölmesi, Tertia'nın geriye kalan tek ebeveyni olması düşüncesi...

Bir dua boncuğu çatladı ve sesi tapınakta yankılandı. River soluk soluğa kaldı ve elini gevşetti. Yanında Callum hâlâ dua ediyordu.

Nefes al, diye kendini zorladı. *Babam hâlâ hayatta. Hâlâ zamanımız var.*

Belki de çok geç olmadan bir tedavi bulabilirlerdi.

Eliza'nın mantrasını kendi kendine tekrarlayan River, ciğerlerine çektiği havaya odaklandı. Dörde kadar al, yediye kadar tut, sekize kadar bırak.

Tekrar ve tekrar.

Büyüsü, güneşli bir yaz gününde göl kıyısına vuran su gibi damarlarında sakinleşene kadar devam etti. Ancak o zaman dualarına geri döndü.

River dikkatini Lakewater General'a çevirmeden önce babasının sağılığı için son bir kez daha dua etti. İhtisas programına kabul edildiğini öğrenir öğrenmez dualarına hastaneyi de dahil etmeye başlamıştı.

Lakewater ağırlıklı olarak fae, şekil değıştirenler, insanlar ve cadılara ev sahipliğı yapan çok çeşitli bir şehirdi. Yine de, burada yaşayan pek çok fae olmayan kişi olsa da, River Dyna'nın yine de onlarla ilgileneceğini düşünüyordu. Tanrıça iyi kalpliliğı ve sevgi dolu doğasıyla tanınırdı. Elbette, Denge Cumhuriyeti'nin fae olsun olmasın tüm vatandaşlarıyla ilgilenmekten gocunmazdı.

Büyük Göç'ten önce, fae tanrı ve tanrıçalarının Obsidiyen Sahili'nde dolaştığı zamanlara dair hikâyeler anlatılırdı. Savaş tanrısı Abros ve fırtına tanrıçası Yna gibi birçok eski tanrı zalimlikleri, ilgisizlikleri ve genel olarak değışken mizaçlarıyla bilinirlerdi. Öte yandan Dyna merhametli ve şefkatliydi. Hatta sevecendi.

River boncuklarını elinin arasından geçirdi. Her biri hastanedeki bir katı temsil ediyordu ve her biri için sağılık ve şifa diledi.

Bunu yaptıktan sonra kendisi için dua etmeye başladı. Bu daha seyrek yaptığı bir şeydi ama geçen ay kendisini tükenmiş hissetmesine neden olmuştu. Bugünkü eğitim yorucuydu ve büyüğü normalden daha fazla karşı koymuştu.

Lütfen hayatıma dokun sevgili tanrıça, diye içtenlikle dua etti River. *Yaklaşan vardiyam ve ~~anım~~deki haftalar için bana güç ver, her ne olursa olsun.*

Tıp okulu zor olmuştu, ama olmamıştı Hastanede çalışmanın getirdiğı yorgunluk onu yeterince hazırlamıştı. Ayakta geçirdiğı uzun saatler, sürekli düşünmenin getirdiğı zihinsel gerginlik ve

Hayatlarının en kötü günlerini geçiren insanlarla birlikte olmanın bedeli ağır oldu.

Gerçi şimdi düşününce, belki de bir hastanede çalışmanın gerçekliğine asla hazırlıklı olamayacağını anlıyordu. Tam olarak değil. İnsanın yapmadığı takdirde tam olarak anlayamayacağı şeylerden biriydi.

River arka cebinden bir titreşim gelene kadar dua etti. Gözlerini açtı ve telefonunu çıkardı, alarm çalmaya başlamadan önce başparmağını kilit ekranında kaydırды. Yanına baktı ama rahip yerinden kalkmış, birkaç sıra arkada bir cemaat üyesiyle oturuyordu, sessizce konuşurlarken başları öne eğikti.

Tanrılara şükür River alarmlarını kuracak kadar ileri görüşlüydü -beş tane vardı- çünkü zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Ayağa kalkarak diğerlerini rahatsız etmemek için bir oyuna doğru yürüdü. Dizleri ağrıyordu, sanki biri onlara çekiçe vurmuş gibiydi. Olgun fae'lerin bile böyle bir davranışın etkilerini hissetmeden soğuk taş üzerinde bir saatten fazla diz çökemeyeceğini hatırlatıyordu.

Bildirimlerini aşağı çekerek mermer bir sütuna yaslandı ve bildirimleri arasında gezindi. İş e-postalarını görmezden geldi. Onlarla hastaneye gittiğinde ilgilenecekti. Hava durumu bildirimlerine bir göz attıktan sonra onları da reddetti.

Acil olarak işaretlenmiş bir e-posta gözüne çarptı ve gönderenin adını gördüğünde iç çekti. Gerald Triton bir su fae'siydi ve daha da önemlisi, annesinin kişisel asistanıydı. E-postayı tararken midesi bulandı. Kısa ve öz d ü .

Nehir,

Fae Temsilciliği &rq wqks'da bir Kış Gündönümü
partisi düzenliyor. Katılımınız

bekleniyor.

- Gerald

Dilinin arkasında ekşi bir tat yandı ve kaşlarını çattı. Onun katılımı *bekleniyordu*. İstenmiyordu.

Tanrılar aşkına, River annesinin bile olmamasından nefret ediyordu.

Ona katılmak isteyip istemediğini soruyormuş gibi yaptı. Ona seçme şansı tanıma nezaketini bile göstermedi. Talebi gülünç derecede aşağılayıcıydı ve River'a Tertia'nın onu bir yetişkin olarak değil, sadece patronluk taslanması gereken bir çocuk olarak gördüğünü hatırlattı.

River'ın parmakları telefonunu açıp Tertia'yı arama isteğiyle kaşınıyordu. Annesine içini dökmek ve bu konuda tam olarak ne düşündüğünü söylemek çok kolay olurdu. Ama bu verimli olmazdı. Kafasının içinde Eliza'nın sesini duyabiliyordu, ona annesiyle kızgınken konuşmasının ilişkilerini daha da kötüleştirceğini söylüyordu.

River babasını görme fırsatını asla kaçırmazdı. Tertia bir kez daha kızını ne kadar az tanıdığını açıkça ortaya koyuyordu.

River sakinleştikten sonra evet, katılacağım diye cevap verdi. Takvimine tarihi not ederek, işten izin almak için bir hatırlatıcı ayarladı. Sütundan kalkarak tapınağın arka tarafına doğru ilerledi ve bir yandan da kardeşinden gelen mesajları okudu.

RYKER

Hey Shortie, sadece kontrol ediyorum. İşler nasıl gidiyor?

Her gün antrenman yapıyorsun, değil mi?

Son lazer oyununu izlediniz mi?

Onun ağız işaretli yukarı içine a
Gülümse. Onun kardeş aşırı korumacıydı
ve zaman zaman sinirlerini bozuyordu, ama o

onu sevdiğini inkar edemezdi.

Callum'un yanından geçerken River onunla göz göze geldi ve "Teşekkür ederim," dedi.

Rahip haklıydı; dua ederek vakit geçirmek tam da ihtiyacı olan şeydi. Tapınaktan dışarı çıktı, gözleri ikindi güneşine alışmaya çalışırken yüzünü buruşturdu ve kardeşine cevap verdi.

Her şey yolundaydı. Hâlâ fırtınası hakkında hiçbir fikri yoktu ve o da bunu böyle tutmayı planlıyordu. Evet, her gün antrenman yapıyordu. Elbette maçı da izlemişti. Kendisi çalışırken oynandığı için bu maçı kaydetmişti ama hiçbir şey onu en sevdiği spordan alıkoyamazdı.

River'ın bu geceki vardiyası hakkında iyi hisleri vardı. Karşısına ne çıkarsa çıksın, üstesinden gelebilirdi.

BÖLÜM 7

Akrepler ve Kaos

"Oh, tanrım!" Soyunma odasının girişinden tiz bir ses geldi. "Gözlerim beni yanıltıyor mu? Ben mi, yoksa vardiyasına yarım saat erken gelen River Waterborn mu?"

River arkasını döndü; yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Tapınaktan doğrudan hastaneye gitmişti ve bu kararından dolayı her zamankinden daha mutluydu.

En iyi arkadaşı Ember Ash kapıdan içeri girdi ve kapının arkasından kapanmasına izin verdi. Berbat hastane ışığında bile Ember bir manken gibi görünüyordu. Bu sadece boyundan kaynaklanmıyordu; 1.80 boyunda olmasına rağmen River da dahil olmak üzere çoğu insandan daha uzun boyluydu. Kızıl teni zahmetsizce parlıyor, koyu kahverengi gözleri hayatla ışıldıyor ve gece yarısı saçları başının üstünde dağınık bir topuz yapıyordu.

Ateş perisi bir çift siyah tayt ve omzu açık, büyük boy gri bir sweatshirt giymişti ki bu başka birinin üzerinde tembelce durabilirdi. Her nasılsa, River'ın en iyi arkadaşı bunu omzuna astığı ahır büyüklüğündeki fuşya çantası ve ayağındaki eşleşen dört inçlik topuklu ayakkabılarla eşleştirerek yüksek moda haline getirmeyi başardı.

"Em!" River ciyakladı, dolabını iterek kapattı ve odanın öbür ucuna koşup kollarını en iyi arkadaşına doladı. "Geri dönmüşsün!"

Uzun boylu ateş perisi güldü ve kucaklaşmaya karşılık verdi. "Her zaman çok dikkatlisin Riv."

"Oh, sus. Seni erken getiren nedir?" Ember'ın bir hafta daha dönmemesi gerekiyordu.

"Sana göstereceğim." Telefonunu çıkardı ve cihazı River'ın önünde tutmadan önce ekrana birkaç kez dokundu. "Bunu görüyor musun?"

Sekiz bacaklı bir yaratık ekranı doldurdu, ön tarafında iki devasa kısaç ve kıvrık bir kuyruk vardı. River'ın tüyleri diken diken oldu ve içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi. "Em, bana bunun bir akrep olmadığını söyle."

"Keşke yapabilseydim." Ember kollarını kavuşturdu ve titredi, telefonu parmaklarının ucunda sallanıyordu. "Ama ne yazık ki bu lanet olası bir akrep. Bu hafta bu üçüncü oldu ve bardağı taşıran son damla oldu."

River'ın eli boğazını kavradı ve kız titredi. "Tanrım, onlardan nefret ettiğin için seni suçlamıyorum. *İğrenç* görünüyorlar."

River, canlı yılanlarla dolu bir çukura uzanmayı tek bir akrebe dokunmadan. Kara Kumlar'da bu yaratıklar bir kâbustan fırlamış gibi görünüyordu. Hiç şahsen görmemişti ama ikisi de Güney Bölgesi'nde büyümüş olan Ember ve Nikhail'den asla görmek istemeyeceği kadar çok hikâye dinlemişti.

"Gerçekten korkunçlar." Ember dolabını açtı ve çantasını astı. "Annemle babama daha fazla yardıma ihtiyaçları olursa birkaç ay içinde döneceğimi söyledim ama şimdilik buradayım. Önceden aradım ve kendimi tekrar programa aldurdım." Topuklu ayakkabılarını çıkarıp bir çift beyaz koşu ayakkabısıyla değiştirdi. "Ayrıca, en iyi arkadaşımın bensiz sorun yaşadığını duydum."

River'ın Doktor Collins'in azarlamasından sonra yaptığı ilk şey eve gidip duş almak ve en iyi arkadaşını aramak oldu. Ember, patronlarının onu ameliyattan çıkarmasından ertesi sabah Nikhail'in yatağında uyanmasına kadar olan her şeyi biliyordu.

Ember en iyi arkadaşı adına öfkelenmiş ve o anda Lakewater'a dönmeye hazırdı ama River onun Güney Bölgesinde kalması için ısrar etmişti. Ne de olsa orada iyi işler yapıyordu.

Yine de en iyi arkadaşının aynı şehre geri dönmüş olmasının iyi hissettirdiğini inkâr edemezdi.

River koşu ayakkabılarını çekiştirerek bağcıklarını bağlamak için eğildi. "Döndüğüne çok sevindim, Em. Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim." Ember şakaklarını ovuşturdu. "Bu yolculuklar iyi ama Tanrılar yardımcım olsun, çok yorucu oluyorlar."

River en iyi arkadaşını inceledi. İnkâr edilemeyecek kadar güzeldi ama hiçbir makyaj gözlerinin altındaki koyu gölgeleri gizleyemezdi. Çabuk iyileşen bir fae için bu gölgeler, avazı çıktığı kadar "*Tükendim!*" diye bağırان biri kadar belirgindi.

"Uyudun mu?" River sordu.

"Yeter." Ember bir omzunu kaldırdı ve saç lastiğini çıkardı. Saçlarını salladı ve parmaklarını saçlarında gezdirdikten sonra bir topuz daha yaptı. "Nasıl olduğunu bilirsin. Her zaman yapacak o kadar çok şey var ki, hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor. Yemin ederim, kliniğe her gittiğimde yardımımıza ihtiyacı olan daha fazla insan oluyor. Annem ve babam ellerinden geleni yapıyorlar ama sanki herkese asla ulaşamayacaklarmış gibi geliyor."

Tek çocuk olan Ember, doktor bir aileye doğar doğmaz evlatlık verilmişti. Büyükkannesi Lucille Ash, Golden City'de tanınmış bir fae cerrahıydı ve ailesi Güney Bölgesi'nde kâr amacı gütmeyen bir klinik işletiyordu.

Sunrise Kliniği yoksul ve imkanları kısıtlı gençlere ve onların ailelerine -Temsilcilerin var olduklarını unutmuş göründükleri gençlere- hizmet veriyordu. O hala

Tıbbi işler yapan Ember, kliniğe gidebilmek için LGH'den izin almıştı.

Ember giyinmeyi bitirirken River kişisel ihtiyaçlarını gidermek için tuvalete girdi. Ember omzunun üzerinden görüldüğünde ellerini yıkıyordu.

"Doktor Kışsurat hala pislik mi yapıyor?"

River'ın gözleri irileşti ve başı kapıya doğru öyle hızlı döndü ki neredeyse bir kasını çekecekti. Kapı hâlâ kapalıydı ve yalnızdılar.

"Sus, Em," diye sessizce uyardı. "Eğer seni duyarsa, derini yüzer."

Tanrılar onu korusun, Ember gözlerini devirdi.

"O yalaka adamın bana bu kadar yaklaştırmaya çalıştığını görmek isterdim." Cebinden bir tüp pembe dudak parlaticısı çıkararak dudaklarına sürdü ve dudaklarını birbirine yapıştırdı. "İkimiz de benden korktuğunu biliyoruz."

Ember haklıydı. River nedenini tam olarak bilmiyordu ama amirleri en iyi arkadaşından uzak duruyor gibiydi.

"Biraz da bana gönderir misin?" River arkadaşına dirsek attı ve gülümsedi. "Bunu kullanabilirim."

Aksi takdirde, önümüzdeki birkaç yıl inanılmaz uzun olacaktı.

"Elimden geleni yapacağım." Ember kapıyı açtı ve River takdirle başını sallayarak kapının yanındaki şarj istasyonuna y ö n e l d i .

Her biri için birer tablet alarak şarjlarının dolu olup olmadığını iki kez kontrol etti. Birini Ember'a uzattı ve kolunu en iyi arkadaşının kine doladı.

"Ee, Emmy. Gittiğinde eğlenceli biriyle tanıştın mı? İyi bir erkek ya da kız?"

"Birkaç kez çıktım ama ciddi bir şey olmadı." Ember kalçasını River'ın kine çarptı. "Ayrıca, sloganımı biliyorsun."

"Rahat olmak en iyisi," dediler hep bir ağızdan, kıkırdayarak.

Tanrılar aşkına, gülmek iyi hissettiriyordu. Hatta özgürleştirici. River en son ne zaman bu kadar mutlu hissetmişti?

"Yani, hiçbir şey yok muydu?" diye dürttü. "Her gece yatağa yalnız mı girdin?"

Nedense buna inanmakta güçlük çekiyordu. Ne de olsa arkadaşını tanıyordu.

"Ben olsam öyle demezdim." Asansörlere doğru yürürlerken Ember sıırttı. "Etrafta dolaştım."

İşte oradaydı. "Açıkçası senden daha azını beklemezdim, Em."

River'ın Ember'la bu kadar iyi anlaşmasının bir başka nedeni de buydu. Ateş fae'si de aynı şekilde uzun süreli ilişkilere ilgi duymuyor, onun yerine kendi deyimiyle "tatları denemeyi" tercih ediyordu.

River'ın en iyi arkadaşını tanıdığı onca yıl boyunca, ateş fae'si asla aynı kişiyle arka arkaya üçten fazla randevuya çıkmamıştı. Ember böyle olmasını seviyor gibiydi ve her zaman istekli yatak odası partnerleri vardı.

Ember eskiden River'ı cinselliği konusunda daha açık olması için cesaretlendirirdi ama birkaç garip karşılaşma River'a sıradan seks yapamayacağını öğretmişti. Buna karşı olduğundan değil, ama bu onu tatmin etmiyordu. Her karşılaşma River'ın daha fazlasını istemesine neden oluyordu ki laneti sayesinde böyle bir şey söz konusu bile değildi.

Seks yaptığı son erkek, onu orgazm konusunda fena halde eksik bırakan bencil bir pislik olduktan sonra, sürekli büyüyen vibratör koleksiyonuna sadık kalmaya karar vermişti. En azından onu hayal kırıklığına uğratmayacaklardı.

Asansörlere ulaşılar, ama ikisi de kapılar kendiliğinden açıldı. İçeride mavi önlüklü bir insan hemşire duruyordu. Onları görünce gözlerinden rahatlama aktı.

Kan lekeli elini uzattı ve asansör kapılarının kapanmasını engelledi.

"Doktor Waterborn ve Ash. Tanrılara şükür erken geldiniz." River bu cümleyi hayatında daha önce hiç duymamıştı. "Müsait olan var mı diye bakmaya gelmişim. Acil durumda takviyeye ihtiyacımız var."

River kaşlarını kaldırarak Ember'a baktı. En iyi arkadaşı omuz silkti ve hemşireyi asansöre kadar takip ettiler. Kapıyı kapatmak için düğmeye bastı ve onları ikinci kata yönlendirdi.

"O günlerden biriydi," dedi hemşire bitkin bir halde. "Tanrılara yemin ederim ki, ters gidebilecek her şey ters gitti. Tüm yataklar dolu, otoyolda iki kaza oldu ve mevcut tüm cerrahlar ve asistanlar şu anda ameliyathanede."

"Bu gece lanet olası dolunay var," dedi Ember. "Her zaman insanların içindeki çılgınlığı ortaya çıkarır ve hastaneyi doldurur."

River eskiden böyle şeylerin kocakarı masallarından başka bir şey olmadığını düşünürdü ama çalıştığı ilk dolunay, gün batımından şafağa kadar telaşlı geçmişti. O zamandan beri bu döngü hep tekrarlanmıştı. Programda kaç doktor ve hemşire olduğu önemli değildi; dolunay her zaman kaotik bir sahne olurdu.

"Aynen öyle." Hemşire tabletindeki bazı tuşlara bastı. "Ve şimdi, bir ambulansın kritik bakım gerektiren yeni bir hasta getirmekte olduğu haberini aldık. Yardım çağırdım ama yığılmalar yüzünden en yakın doktor yarım saat uzaklıkta. Bir *gün* oldu."

Asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldı.

River'ı önce gürültü vurdu. Makineler bipliyor, insanlar bağırıyor ve odanın öbür ucundaki bir çocuk, bir doktor kolundaki yarayı dikerken feryat ediyordu. Gürültülü ve kaotikti ama River buna hiç aldırmadı. Ruhuna hitap eden bir şekilde manik bir güzelliği vardı.

Şimdi, gerçekten çalışma şansı olacaktı. Bu insanların yardıma ihtiyacı vardı ve o da bunu sağlayabilirdi.

River *bu* yüzden doktor olmuştu. Sınıfının en iyisi olarak mezun olmak için neden bu kadar çok çalışmıştı. Neden her gün antrenman yapıyor, kontrolünü kaybetmemek için büyüsunü dışarı atıyordu. Neden Eliza'nın mantrasını tekrarlıyor, sihrinin ona verilmiş bir araç olduğunu kendine hatırlatıyordu.

Burada, hastanede, River insanlara yardım etti. Burada işe yarıyordu. Ölüm değil, yaşam getiriyordu. Burada, lanetine rağmen gülüyordu.

River ve Ember aceleyle el yıkama istasyonuna gittiler. "Buna hazır mısın, Em?" diye sordu.

Ateş perisi başını salladı. "Her zaman."

Arkadaşlar sırttı ve sonra konuşma zamanı geçti. Ember çağrıldı ve River ellerini kurularak bir çift mavi lateks eldiven aldı. Parmaklarını eldivenlerin içine sokmak üzereydi ki soğuk bir rüzgâr arkasındaki acil servis kapılarının açıldığını duyurdu. Sağlık görevlileri, üzerinde inleyen bir adam bulunan bir sedyeyi içeri taşıırken arkasını döndü.

"Doktora ihtiyacımız var!" diye bağırdı sakallı bir sağlık görevlisi kaosu içinden. "Karnından vurulmuş. Hastanın durumu kritik. Kurşun prohişeris ile bağlanmış!"

River'ın ayakları çoktan hareket etmeye başlamıştı, zihni bu adamın hayatını kurtarmaya hazırlanıyordu.

"Ne oldu..." Sedyenin önünde durmak için kayarken sözleri yarım yamalak bir iniltiye dönüştü. "Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır."

River insanları en kötü hallerinde, çeşitli acı ve yaralanma durumlarında görmeye alışkındı. Kan ve vahşete alışkındı. Ayakları üzerinde düşünmeye ve her şeye hazır olmaya alışkındı.

Ama bu...

Hiçbir şey onu buna hazırlayamazdı.

Kalbi hiç bitmeyen bir an için atmayı bıraktı, ve sıkı gözlerini kapattı, merak etti eğer

Belki de bu korkunç bir kâbustu. Belki de henüz tapınağa gitmemiştir. Belki de hala yataktaydı.

Bacağını çimdikledi. Kalçasına bir acı saplandı ve gözlerini yeniden açtığında önündeki manzara değişmemiştir.

Bu gerçektir.

Oh, Tanrım.

Titreyen elleriyle sedyenin kenarını kavrarken River'ın tüm eğitimi aklından uçup gitmişti. Nikhail'in kanlar içindeki, güçlkle nefes alan bedenine bakarken gözleri irileşti ve nefesi kısa aralıklarla kesildi.

BÖLÜM 8

Sadece Dayan

Fuck.

Parlak ışıklar Nikhail'in görüş alanında parlıyor, göz kapaklarının güvenliğinden bile onu kör ediyordu. İnledi, denedi için kuvvet onun gözler Açık, ama onlar vardı İSYAN

ona karşı. Hareket etmeyi reddederek, sıkıca kapalı kaldılar.

Nikhail içinden küfretti. Bunu yüksek sesle de yapabilirdi ama ağzı da dinlemiyordu. Bu çok utanç vericiydi. Boğazı inanılmaz derecede kurumuştı, sanki Güney Bölgesi'ne musallat olan kum fırtınalarından biri sırasında dışarıda bulunma talihsizliğini yaşamıştı.

Tüm bunların ötesinde, bir tokmak kafasının içine vuruyordu. Sanki biri kafatasının içine bir düzine resim yerleştiriyordu.

Kara Kumlar'a göre bu çok kötüydü. Tanrı'nın cezası bir kamyon çarpmış gibi hissediyordu.

Aslında bu ondan daha kötü hissettiriyordu. Birkaç yıl önce, bir görevdeyken Nikhail'e bir kamyon çarpmıştı. Araç yavaş hareket ediyordu ve belli ki hayatta kalmıştı ama yaşadığı deneyim korkunçtu.

Ama bu.

Bu ondan çok daha kötüydü. Her şeyi kapsayan bir ağrı karnında başladı, spiral çizerek dışarı doğru kadar

onun her parçasını tüketti.

Vücudunun her santimi acıyordu. Her nefes alışında ateş soluyormuş gibi hissediyordu. Her kalp atışı gergin hissediyordu.

Bu da onu ilk düşüncesine geri getirdi: Siktir.

Nikhail etrafında bir şeyler olduğunun hafifçe farkındaydı. Ne olduğunu göremese bile hareketleri hissedebiliyordu.

İnsanlar bağırıyordu ama sesleri ayırt edilemiyordu. Karışık sesler, daha fazlası değil. Kulaklarında sonsuz bir rüzgâr gibi bir uğultu vardı. Eller ona dokunuyordu ama kime ait olduklarını bilmiyordu.

Karanlık gölgeler parlak ışıkların arasında titreşip duruyordu, sanki tepesinde insanlar duruyormuş gibi. Gözlerini açmaya çalıştı ama yine de çalışmayı reddettiler.

Annesinin kolunu tokatlamasına neden olacak binlerce küfür aklından geçti. Havada yoğun ve şurup kıvamında bir bakır vardı ve vücuduna yayılan acıyla birlikte bu kokunun kötü olduğunu bilecek kadar akli başındaydı.

Fae'ler uzun ömürlüydü, ama onlar bile her şeye dayanamazdı.

Nikhail ne olduğunu hatırlayamıyordu. Bu sabah işe gitmek için her zamanki gibi saat tam altıda kalkmıştı. Mahallede her zamanki koşusunu yaptıktan sonra duş almış, giyinmiş ve evinin yakınındaki kahve dükkânı Grind and Go'dan bir latte almıştı.

Ve sonra...

Hiçbir şey.

Başındaki çarpıntı daha da şiddetlendi ve obsidyen bir duvar anılarını görmesini engelledi. Ne kadar denerse denesin, duvarda tek bir çatlak bile bulamıyor ya da ona ne olduğunu anlayamıyordu.

Zaman ilerledi ve bakır kokusu daha da güçlendi. Nikhail endişelenmeliydi; bunu biliyordu ama endişelenmiyordu. Bir noktada hava bir kez daha değişmişti. Kan kokusu devam ediyordu ama artık duyularını gıdıklayan tek koku bu değildi.

Etrafı taze, saf ve güçlü bir yağmurla çevriliydi. Hoş kokusu gözeneklerine sızıyor, onu daha önce hiçbir şeyin yapmadığı bir şekilde topraklıyordu. Kafasındaki çarpıntı yavaş yavaş azaldı. Şiddetli rüzgâr kesildi. Damarlarında bir girdaba dönüşen büyüsü bile artık o kadar uçucu değildi.

Sonunda, etrafında konuşulan kelime parçacıklarını fark etti.

"Ne oldu..."

Görüşünde bir güneş ışığı huzmesi kadar parlak bir ışık parladı.

"Şu neşteri bana ver..."

Bir şey kolunu dürttü ve ateş kolunu sardı. Alevler kaslarını yaladı. Dili zımpara kağıdından yapılmış gibi hissetmeseydi, inleyebilirdi.

"...bana şunu

getir..." Bir metal

şakırtısı.

"İhtiyacı olacak..."

Daha fazla bipleyen makine. Biri küfretti. Yağmur kokusu güçlendi. Bir fırtına onu sardı, güvenli bir yere çekmeye çalıştı. Ama acı... Tanrılar, acı daha da kötüleşiyordu.

"Her yer kanıyor."

"Lanet olsun!"

"... ara... yardıma ihtiyacım var..."

Ona dokunan o kadar çok insan, aynı anda konuşan o kadar çok ses vardı ki, tek bir tanesine bile konsantre olamıyordu. Başındaki çarpıntı daha da şiddetlenerek geri döndü ve odaklanabildiği tek şey yağmurun sabit varlığıydı. Tüm gücüyle ona tutundu, bir şekilde bırakırsa bunun yaptığı son şey olabileceğini biliyordu.

Uyandığından beri garip davranan zaman ilerlemeye devam ediyordu.

İmkânsız görünüyordu ama acı daha da kötüleşti. Ateş onu içten dışa doğru yuttu. Eğer açabilirse

ağzını açıp ılık atacaktı.

Ne oluyordu?

Keskin bir şey kolunu dürttü ve damarlarına soğuk doldu.

Yumuşak, serin bir el yanağını kavradı. Yağmurun kokusu daha da güçlendi ve ona yaklaşabilmeyi diledi -ah, nasıl da diledi-. Bu kokunun onu sarmasına, sarıp sarmalamasına, tüketmesine ihtiyacı vardı.

"Seninle ilgilenecekler, tamam mı?" Yumuşak sözler kulağına fısıldandı, sadece onun içindi. "Dayan Nik. Lütfen."

Gözlerini açamadan -çünkü açması gerekiyordu, lanet olsun- tüm vücudunu bir serinlik kapladı. Bilincini korumaya çalışsa da, umutsuzca uyanık kalmaya çalışsa da, karanlığa doğru sürüklendi.

NIKHAIL DAHA SONRA UYANDIĞINDA, acı bir şekilde daha iyi ve daha kötüydü.

Daha iyiydi, çünkü vücudunu hissedebiliyordu. Görünüşe göre tek parça halindeydi. Bu iyiydi.

Daha da kötüsü, az önceki alevlerin karnına doğru ilerlediğini hissediyordu. Onu içten dışa doğru tüketmek için ortak bir çaba sarf ediyorlardı ve bunu yapacaklarından korkuyordu.

Sonunda gözlerini açmayı başardığında, ki bunu başarması saatler sürmüş gibi hissettiren bir başarıydı, acı kafasına doğru ilerledi. Daha önce biri beynine resimler mi asmıştı? Şimdi kafatasının sınırlarına eşzamanlı olarak yüzlerce tokmak fırlatılıyordu.

Tanrılar yukarıda. En son ne zaman böyle acı çektiğini hatırlayamıyordu. Belki de hiç olmamıştı.

Nikhail dikkatini dağıtmak için inledi ve etrafını kolaçan etti. Lanet olsun. Bu kesinlikle kamyonun çarpmasından daha kötüydü.

Parlak saksı ışıkları asma tavana yerleştirilmişti, iki yerde bulunan türden: okullar ve hastaneler. Nikhail on yedi yaşında liseden mezun olduğundan beri bir okula adım atmadığından, bunun ikincisi olması gerektiğini biliyordu.

Sert beyaz çarşaf, parlayan fayanslar ve başının iki yanındaki makineler şüphelerini doğruladı. Sol elini kaldırdı ve kaşlarını çatarak elindeki iğneye baktı. İğne, yatağın yanındaki kancada asılı duran bir torbaya giden şeffaf bir tüpe bağlıydı.

"Siktir," diye inledi, kuru boğazından dökülürken kelime boğuk boğuk çıkıyordu. Zihni dönüyor ve gerçekliğe tutunmak için mücadele ediyordu.

Her şey... çok fazlaydı.

Buraya nasıl gelmişti?

Nikhail en son ne zaman hastanede kalmasını gerektirecek kadar kötü yaralandığını hatırlamıyordu. Birkaç yıl önce Yeniden Birleşme sırasında isyancılarla yaşanan karmaşadan sonra bile, Ryker ve Seçime katılan diğer adamlar tehlikedeyken, Nikhail'in iyileşmek için hastaneye gitmesine gerek olmamıştı.

Fae'lerin tıbbi müdahaleye ihtiyaç duyması nadir görülen bir durumdu ve damar yolundan ilaç verilmesi daha da nadirdi.

Nikhail'in derisi ürperdi ve titredi. Görüşünün dönmesine ve başının dönmesine aldırmadan kendini yukarı itmeye çalıştı. Buradan çıkması gerekiyordu.

Anılarının üzerindeki siyah duvar hâlâ yerinde duruyordu ama çatlıyordu. Bir şeyler ters gittiğinde işteydi. *Neyin* ters gittiğinden tam olarak emin değildi, sadece bir şeylerin ters gittiğini biliyordu.

O kısmı daha sonra, gittikten sonra çözebilirdi. Bu onun ilk önceliği, tek önceliği.

İnce hastane battaniyesini ve çarşafını geri çeken Nikhail titredi. Hava serindi ve bacaklarını yatağın sol tarafına doğru salladığında bir esinti çıplak ayaklarını gıdıkladı. Odaya şöyle bir baktı ve ayakkabısı olmadığını fark edince kaşlarını çattı. Aslında tüm kıyafetleri gitmişti. Üzerinde mavi-beyaz bir hastane önlüğü vardı ve bu önlük mütevazılıktan çok kolay erişim için tasarlanmış gibiydi.

Bu da ayrılmayı zorlaştırırdı. Öyle olsa bile burada kalamazdı. İş yerinde yaralanmıştı, bu da ekibinin tehlikede olabileceği anlamına geliyordu.

Onlara yardım etmek zorundaydı.

Her şeyden önce serumun gitmesi gerekiyordu. Nikhail iğneyi yerinde tutan şeffaf bandı yırtarak küfür etti ve aleti elinden çekip aldı.

Bu muhtemelen en akıllıca hareket değildi. Acı elinden yayıldı, keskin bir mızrak zihnindeki çekiç seslerini kesti.

"Tanrılar yukarıda," diye inledi. Bu çok acıtmıştı.

Birkaç dakika önce iğnenin olduğu yerden kan fışkırdı ve makineler ona bağırmaya başladı. Onların öfkesini duymazdan gelerek ayaklarını yere düz bir şekilde koydu. Ayakkabılarının olmaması pek de ideal değildi ama buradan çıktıktan sonra bir telefon bulup asistanını arayacaktı. İhtiyacı olan her şeyi ona getirecekti.

Dengesini bulduğunda kısık bir inilti duydu. Karnına hançerler saplanıyormuş gibi hissediyordu ve dizleri ağırlığının altında bükülüyordu.

En savaşçı askerlerin bile yüzünü kızartacak bir dizi küfür mırıldanarak bir elini böğrüne koydu. Normalden daha yumuşaktı ve hastane önlüğünün altındaki büyük bir bandajın pürüzlü kenarlarının izini sürdürdü. Malzeme nemliydi ve elini geri çektiğinde kıpkırmızı olmuştu.

"Siktir," diye inledi, görünüşe göre başka bir şey söyleyemiyordu.

Bir adım attı, kapı aralığı önünde yüzüyordu. Elleri titriyordu ve ayağını kaldırmak çok fazla çaba gerektiriyordu.

"Bay Galebringer!" Bağırış odasının dışından geliyordu ama perişan haldeki ses sanki bir tünelden geliyor gibiydi. "Durun! Yatakta kalmanız gerekiyor."

"Hayır." Kendinden emin bir şekilde söylemeye çalıştı ama kelime dudaklarından dökülürken çok sessizdi.

Ne oluyordu? Fae bedeni neden iyileşmiyordu? Yapması gereken bir işi vardı, insanlar ona güveniyordu. Tamamlaması gereken bir görevi vardı, tam olarak ne gerektirdiğini hatırlayamasa bile.

Buradan çıkmaya kararlı olan Nikhail bağırışları ve acıyı duymazdan geldi. Elini yan tarafında giderek büyüyen ıslak yamanın üzerine koyarak kapıdan çıktı.

Ya da en azından yapmak istediği buydu.

Gerçekte, dizlerinin bağı çözülmeden önce tek bir adım atmıştı. Soğuk zemine yuvarlandı, başı fayansa çarptı. Görüşünü siyahlık kapladı.

Son düşüncesi, hastane önlüğünün kumaşının her tarafa ulaşmadığı ve son derece soğuk bir esintinin bacaklarında ve çıplak sırtında dolaştığı oldu.

BÖLÜM 9

Korkunç Bir Hasta

T Nikhail bir sonraki uyanışında artık yalnız değildi. Taze yağmur kokusu duyularına hücum ederek onu diyarından rüyalarından gerçekliğine geri çekti, Odada başka birinin olduğuna dair onu uyardı.

Gözlerini yavaşça açarken derin bir nefes aldı, hoş koku ciğerlerini doldurdu. Işıklar parlak güneşlerdi ve istenmeyen parıltıları doğrudan ona doğru parlıyor gibiydi. Görüşünün alışması bir dakika sürdü ama alışır alışmaz bakışlarını taze yağmurun en güçlü olduğu sol tarafa çevirdi.

Nefesi boğazında düğümlendi ve uzun bir süre kıpırdamadı. O kırılğan an bir cam parçası gibi paramparça olmasın diye kıpırdayamadı.

River kırmızı bir hastane koltuğuna yığılmış, çenesini ellerine dayamıştı. Uyuklarken gözleri kapalıydı. Kahverengi saç telleri atkuyruğundan kaçıyor ve gölgeler gözlerinin altındaki deriyi karartıyordu. Buruşuk pembe önlüğünün içinde bile çok güzeldi.

Nikhail, River'ı fırtınadan sonraki sabah evden ayrıldığından beri görmemişti. O zamandan beri birkaç kez onu aramak için telefonu eline almış, başparmağı River'ın üzerinde gezinmişti.

ama bunu yapmamıştı. Onun kendisine gelmesinin ne anlama geldiğinden emin değildi ve henüz ona sormaya hazır değildi.

O geceyi aklından çıkaramıyor, kızın ona çaresizce bakışını düşünmeden edemiyordu. O gece ona güvenmişti ve bunun bir anlamı olduğundan emindi. Tıpkı onun kollarına ne kadar iyi sığıdığını ve geceyi geçirdikten sonra yatağının ne kadar güzel koktuğunu düşünmeye devam etmesinin bir anlamı olduğu gibi.

Nikhail o geceden beri Ryker'la birkaç kez konuşmuştu. En iyi arkadaşının kız kardeşinin fırtınasını öğrenmek isteyeceğini bilse de Nikhail bu bilgiyi kendine sakladı. River'ın güvenini kırmak ona son derece yanlış geliyordu ve bunu yapmayı reddetti.

River'ın dünyasını bu kadar çabuk değiştirmesi inanılmazdı. Nikhail yıllardır ona karşı olan hisleriyle sorunsuz bir şekilde başa çıkıyordu ama River'ın kapısında belirlediği gece, onun özenle geliştirdiği kontrolünü test etmişti.

O zamandan beri her gün, en iyi arkadaşının kız kardeşinin neden yasak olduğunu hatırlamak her zamankinden daha zordu.

Nikhail son dört yıl boyunca River'ı tamamen görmezden gelmiş değildi. Aksine, tüm bu süre boyunca fantezilerinin başrolünde o vardı. Geç olduğunda ve tek tanıdığı yıldızlar olduğunda, eliyle rahatlamak istediğinde hayal ettiği yüz onunkiydi.

Bu iyiydi. Her şeyin olduğu gibi olmasından memnundu. Olması gerektiği gibi.

Ama şimdi her şey değişmişti.

Nikhail artık River'ın kollarında ne kadar iyi hissettiğini, yatağında, battaniyesine sarılmış halde ne kadar büyüleyici görüldüğünü bildiğine göre, neden birlikte olamadıklarını hatırlamak her zamankinden daha zordu.

River onu başka hiç kimsenin yapamadığı bir şekilde çağırıyordu.

Ruhu onunkine çekilmişti.

Yer değiştirdi, ona daha iyi bakmaya çalıştı ama çok hızlı hareket etti. Kâğıt inceliğindeki hastane nlüğu buruştu -bu nlükte kan yoktu, demek ki biri üstünü değiştirmişti- ve bu ses sessiz odada bir kükremeye benziyordu.

River başını kaldırdı ve kaşları birbirine çarptı. Bir kalp atışı sonra ayağa kalktı.

"Nik." Adını yarı lanet, yarı beddua gibi soludu. Muhteşem gözleri, sanki bir yarası olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi titizlikle onun üzerinde gezindi. Herhangi bir yara bulamayınca bakışları Nik'in yüzüne döndü. "*Korkunç* bir hastasın."

Kelimeler o kadar beklenmedikti ki - "nasıl hissediyorsun?" "a ne oldu- içinden bir kahkaha patladı. Geriye dönüp baktığımda, bu bir hataydı.

içinden bir alev geçti ve karın kasları çığlık attı. Yan tarafını tutarak küfretti.

"Gördün mü? Sana ne demiştim?" River odayı geçerek elini onun alnına koydu. Yüz hatlarını çok sevimli bir kaş çatma ifadesi kapladı ve başparmağıyla gözlerinin arasındaki kırışıklığı ovalamamak için tüm iradesini kullandı. Ona ne olmuştu böyle? "Ciddi yaralar almışsın Nikhail Galebringer. Daha dikkatli olmalısın."

Azarlandığını biliyordu ve muhtemelen onu endişelendirdiği için kendini kötü hissetmeliydi ama yüzündeki gülümsemeyi silemiyordu.

River ona dokunuyordu ve ilk kez, ondan uzak durması gerektiğine dair tüm nedenleri düşünmüyordu. Temas iyi hissettiriyordu ve ondan uzaklaşacak kadar güçlü değildi.

"Biliyorum," diye mırıldandı.

Bakışları River'ın yüzündeydi ve dikkatli olması gerektiğini bilse de, ona karşı hislerinin hızla kontrolünden çıktığını hissetse de, umursamadığını fark ediyordu.

Hareketsiz kalırsa ona dokunmaya devam edecek miydi?

Kaşları daha da çatıldı ve başparmağını adamın alnında gezdirdi. "Öyle mi?"

"Evet," dedi.

"Sana inanmıyorum." Elini geri çekti ve kollarını kavuşturdu. Onun dokunuşunun yokluğuna üzülecekti ama ona attığı sert bakış bunu telafi etti. "Dyna'nın kutsal adı adına, serumunu çekip hastaneden ayrılmaya çalışmana ne sebep oldu Nikhail?"

Adını söyleyiş şekli, tüm ateşi ve endişesiyle, şu anda geçen aydan daha canlı hissetmesine neden oldu. Hatta belki de son dört yıldır.

"İşe geri dönmem gerekiyordu," dedi ona.

Bu durum hâlâ geçerliydi ama nedense şimdi burada onunla birlikte olduğu için daha az acil görünüyordu.

"İş mi?" Kadın ona aklını kaçırmış gibi baktı ve belki de haklıydı. Belki de doğru düşünemiyordu ve bir tür beyin hasarı geçirmişti. Belki de bu, ona yaklaşmak için neden bu kadar çaresiz olduğunu açıklıyordu.

Ona uzanmamak için ellerini ince çarşafalara sararken, kendine bunun herhangi biri olmadığını hatırlattı. Bu Ryker'ın kız kardeşiydi, ondan çok daha gençti ve arkadaşlıklar, daha fazlası değil.

Kendisine daha önce yüzlerce kez söylediği tüm nedenler.

"Hastaneden çıkmayı asla başaramazdın Nik."

Kadının sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı ve gözlerini yeniden kadına odakladı.

"Bu kadar ciddi olduğunu fark etmemiştim."

"O kadar ciddi değil mi?" Güldü, sesi mizahtan yoksundu. Adamın şaka yapmadığını anladığında gülüşü soldu. "Nik." Tek bir hece kulağa nasıl bu kadar hoş gelebilirdi? "Ölümün kapısını çalıyordun."

Belki de sağlığı için endişelenmeliydi, çünkü bu konuşma diğerlerinden farklıydı

geçmişte sahip oldukları. Bir şekilde daha derin. Daha anlamlı.

"Anlıyorum." En azından bu, yaşadığı muazzam acıyı açıklıyordu.

İçerideydi.

Dudakları aşağı doğru eğildi ve muhteşem kahverengi gözleriyle ona baktı. Tanrılar yukarıda, o lanet *gözler*.

İlk bakışta sadece kahverengi oldukları düşünülebilir.

Ama biri onlara bakarak yeterince zaman geçirseydi, onları hayal ederek yeterince zaman geçirseydi, kahverenginin onları tanımlamak için çok basit bir kelime olduğunu fark ederdi.

Gözbebeklerinin yanında altın benekler uçuşuyordu, dış kısımlarında siyah bir halka vardı ve doğru ışıktaki neredeyse yeşile dönüyorlardı.

Nikhail bilmeliydi. Yıllarını o gözlere bakarak geçirmişti. Onları düşünerek. Onları hayal ederek. Onlar hakkında fanteziler kurarak.

Bu yanlıştı ama sorun şu ki, açıklanamaz bir şekilde River'a çekiliyordu. Uzun zamandır bunun nedenini anlamaya çalışmaktan vazgeçmişti. Ona çekildiğini asla belli etmemişti ama özel hayatında River düşüncelerini dolduruyordu. Yıllar geçtikçe daha da kötüleşmişti. İlk başlarda bunu görmezden gelebilmişti. Randevulara gitmiş ve yatıp kalkmıştı ama son zamanlarda bunu yapmayı bırakmıştı çünkü artık doğru gelmiyordu.

Nikhail, River'ın bakışlarının derinliğinde o kadar kaybolmuştu ki, karanlık kıkırdaması onu hazırlıksız yakaladı.

"Beni dinle, Nikhail Galebringer." Onun söyleyeceği her şeyi dinlerdi. "Aptallığının doğrudan bir sonucu olarak ölmemiş olman Tanrı'nın bir mucizesi. Eğer bu numarayı yaptığında Lorna orada olmasaydı, senin için çok geç olurdu. Zaten yaralarınızın yeniden dikilmesi gerekiyordu."

Kaşlarını çattı, büyüleyici gözlerinde ateş parlıyordu. Tanrım, günlerce kendini bu gözlerde kaybedebilirdi ve bunu iyi harcanmış bir zaman olarak değerlendirirdi.

"River, ben-"

Sesini yükselterek onun üzerinden konuştu. "Neredeyse ölümüne neden olacak ne yapıyordun Nik?" Panik bakışlarında parladı ve bu görüntü göğsüne bir bıçak gibi saplandı. "Vurulmuştun. Bunu biliyor muydun?"

"Vurulmak mı?" diye yankılandı, zihni olan bitenin parçalarını bir araya getirmek için yarışıyordu.

River dudaklarını büzdü ve çenesini eğdi. Zihnindeki siyah duvardaki çatlaklar büyüdü ve sonra paramparça oldu. Anılar bir anda aklına üşüştü.

Önemli bir istihbaratın ipucunu yakalamak. Bir kapıyı kırmak. Karanlık bir oda. Bağırışlar. Derisi karıncalanıyor. Kafası karıştı. Orada kimsenin olmaması gerekiyordu. Bir şeyler bağırdı ve sonra büyük bir patlama oldu.

Ondan

sonra... Acı.

Midesinde başlayıp dışarıya doğru yayılan dayanılmaz, hiç bitmeyen bir acı.

"Ah." Çatlamış dudaklarını yaladı, boğazı aniden kurudu. "Sanırım bu her şeyi açıklıyor."

"Öyle mi?" Bakışlarında telaşlı bir ifade belirdi ve atkuyruğunun ucunu çekiştirdi. *Onun* üzülmesine neden olmaktan hoşlanmıyordu ama bir yanı da *onun kendisi için* bu kadar endişelenmesini seviyordu. "Bunu duyduğuma sevindim çünkü benim için hâlâ eksik olan pek çok parça var."

Eğer bu konuşmayı başka biriyle yapıyor olsaydı, burada keserdi. İşini pek çok kişiyle tartışamazdı ve muhtemelen zaten çok fazla şey söylemişti.

Ama bu herhangi biri değildi. Bu, taze yağmur kokusu, iri kahverengi gözleri ve sevimli kaşlarıyla *River*'dı. Onun yüzünden paniklemiş ve sinirlenmişti.

Onun için endişelendim.

Yakında Nikhail yine yalnız kalacaktı. İkisi de işe dönmek zorunda kalacaktı ve her zaman onları ayıran engeller

yerlerinde kalacaklardı. Onu Ryker'ın kız kardeşinden başka bir şey olarak görmeye geri dönmek zorunda kalacaktı.

Ama onu bırakmaya hazır değildi. Henüz değil.

Bunun onu kıskırtacağını bildiğinden kaşlarını kaldırdı ve "Öyle mi?" diye sordu.

"Evet, öyle!" River tersledi. Yatağa doğru adım atarak parmaklarıyla saymaya başladı. "Seni kim vurdu Nik? Seni neden vurdular? Ve üçüncüsü, neden göğsünün her yerinde yara izleri var?"

River'ın ağzından çıkan küfür onu o kadar şaşırtmıştı ki - daha önce hiç küfür ettiğini duymamıştı- hiçbir şey söylemedi.

"Yara izleri, Nik!" Sözcüklerinin arasına alarm karışmıştı ve neredeyse çılgılık atıyordu. "Fae'ler kolay kolay yara izi bırakmaz!"

"Biliyorum," dedi usulca, bakışları kapıya yöneldi ve ona geri bakmadan önce kapalı olduğunu teyit etti.

Ellerini birbirine doladı, gözlerinde panik ve öfke ikiz alevler halindeydi. "Aslında, bir fae'ye kalıcı hasar vermek neredeyse imkansızdır."

Böyle anlarda, onun fırtınasının parıltılarını gördüğünde, ne kadar güçlü olduğunu hatırlıyordu...

Tıpkı kardeşi gibi.

Tanrım, Ryker kız kardeşi hakkında ne tür düşünceler beslediğini bilseydi onu öldürürdü. Ama Ryker burada değildi ve River'ın ona ihtiyacı vardı.

"River, biliyorum," dedi yumuşak bir sesle, onu sakinleştirmeye çalışarak. İşe yarıyor gibi görünmüyordu. Aksine, yumuşak sesi işleri daha da kötüleştiriyordu.

"Bu nasıl oldu, Nik? Sen nasıl-"

"River." İhtiyatı bir kenara bırakarak uzandı ve onun elini tuttu. Kız kendini çılgına çevirirken o hareketsiz kalamazdı.

Parmakları bileğini çevreledi, kolu onunkinden çok daha küçüktü. Nabızı başparmağının altında kelebek kanatları gibi çırpınıyordu.

"Bana bak, River," diye mırıldandı.

Sessiz komut işe yaradı ve bakışları onunkilere kaydı. Tanrılar aşkına, emir almakta çok iyiydi.

"Yara izlerini işte aldım." Başparmağı nabzının üzerinden geçti. Bir kez. İki kez.

Gözlerini kırıştırdı. "İş mi?"

Çenesini eğdi, sesi alçak ve sabitti. "Mm- hmm."

Hikayenin tamamı bu değildi. River'ın da çok zekice belirttiği gibi, bir fae için yara izi bırakmak kolay değildi. Bugünlerde zamanının çoğunu masa başında geçiriyordu ama her zaman böyle olmamıştı.

Yine de o hikâyenin zamanı değildi.

"Onları ne zaman aldın?" diye sordu, bakışlarını sabit tutarak.

"Uzun zaman önce." Yara izlerine neyin sebep olduğuna dair anılar hâlâ zaman zaman aklına geliyordu ama şu anda bunu düşünmeyecekti.

Nefesini içine çekti. "Acıyorlar mı?"

En çok endişelendiği şeyin bu olduğunu öğrenmek onu şaşırtmadı. Paniklemiş olsa da River özünde hâlâ bir şifacıydı.

"Şu anda değil."

Bazı günler yara izleri ona, onları aldığı günkü kadar acı veriyordu. Bu olduğunda, derisinin altında sönmeyi reddeden küçük alevler yanıyordu. Ama şu anda onları hiç hissetmiyordu. Tüm vücudu bileğini tuttuğu kadına odaklanmıştı.

"Güzel," dedi River.

Söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi görünüyordu ama kapı çalındı ve sözünü kesti. Kapı açılıp yaşlı bir adam odaya girdiğinde elini Nikhail'in elinden çekti. Tuzlu ve biberli saçları kısa kesilmişti ve kulaklarının kıvrımlı kenarlarını ortaya çıkarıyordu. Yaşlı görünümüyle birlikte bu da onun insan kökenli olduğunu doğruluyordu.

Kendisini Doktor Marvish olarak tanıttı ve ardından acil bir ameliyat yaptığını açıkladı.

Nikhail. Doktor hayatta kaldığı için ne kadar şanslı olduğundan bahsetti ama Nikhail onu zar zor duydu. Tek düşünebildiği, tek odaklanabildiği şey artık River'a dokunamadığı gerçeği idi. Tüm vücudu bu fiziksel bağlantıyı yeniden kurması ve asla bırakmaması için çılgılık atıyordu.

Bu bir sorun olacaktı ve bu konuda ne yapacağından tam olarak emin değildi.

Saatler gibi gelen birkaç dakikanın ardından Doktor Marvish hayati belirtilerini kontrol etti ve gitti. River ona dönene kadar kapı daha yeni kapanmıştı. Kollarını bir kez daha kavuşturmuş, tırnaklarını kollarına geçirmişti.

"Senin için çok endişelendim Nik," diye mırıldandı. "Çok endişelendim. Eğer ölseydin..."

Nefesini içine çekti, başını ileri geri sallarken eliyle ağzını kapattı. Gözlerindeki acı o kadar güçlüydü ki, zaten yatakta olmasaydı onu devirebilirdi.

"Ben ölmedim, River," diye cevap verdi.

"Doktor Marvish'i duyduunuz. Neredeyse duyuyordunuz." Bakışlarında kırılmalık parlıyordu ve uzanıp kulağındaki elmas küpelerden birini çevirdi.

Elmaslar, çünkü şu anda bile River hâlâ bir Su Doğumlu'ydu. Ve o da hâlâ Barren Ridge'de büyümüş bir fae'ydi. Aralarındaki sosyal uçurumun hatırlatılması canını yaktı ama River'ın bir sonraki sözleri kadar değil.

"Neredeyse *ölüyordun* ve bana ne olduğunu bile söylemiyorsun."

Kalbi onun sesindeki acıdan kırılıyordu ve buna dayanamıyordu. Küpelerinin görüntüsü, ondan uzak durmasının nedenlerinden birini istenmeyen bir şekilde hatırlatıyordu, ama onlar bile şimdi onun acısını hafifletmeye çalışmasını engelleyemezdi.

"İstediğin bu mu?" diye sordu. "Ne olduğunu duymak mı?"

Dudağını ısırıldı. "Evet, eğer bana söyleyebilirsen."

Teknik olarak bu, sivillerle paylaşması gereken türden bir bilgi değildi ama en iyi arkadaşının kız kardeşine karşı bir şeyler hissetmemesi de gerekiyordu.

"Tamam," diye mırıldandı. "Sana anlatacağım."

Son zamanlarda Su Doğumlu Nehir için tüm kuralları çiğniyor gibi görünüyordu. Bir tanesi daha neydi?

BÖLÜM 10

Benimle Nefes Al

O arıdan bakıldığında River duygularını kontrol altında tutma konusunda oldukça iyi bir iş çıkardığını düşünüyordu.

Nikhail'in önünde durmuş, onu hastaneye neyin getirdiğini açıklamasını beklerken sakindi.

İçten içe, sakin olmaktan o kadar uzaktı ki, nasıl bir his olduğunu zar zor hatırlayabiliyordu. Saatlerdir büyü dalgalar halinde çarpıyor, yeniden inşa ettiği barajına acımasızca çarpıyordu. Yine de içinde tutmuştu. Lanetli Kişi olabilirdi ama kontrolünü kaybetmesine izin vermeyecekti. Bir daha asla.

Birkaç saat önce, Nikhail'in aptalca hastaneyi terk etme girişiminden ve ardından yeniden dikiş atılmasından sonra, yarım saatliğine sıvışmıştı. Bunu yapmak istememişti ama aptal hava perisine ya da bir başkasına zarar vermektense nöbetine ara vermek daha iyiydi.

Ember onun yerine Nikhail'e göz kulak olmak için gelmişti ve River hastanenin kafeteryasına bitişik boş avluya gitmişti. Bastırılmış büyüsünü serbest bırakmış, tüm öfkesinin ve hayal kırıklığının içinden akıp gitmesine izin vermişti. Bahçelerin günlerce sulanması gerekmeyecekti.

Kontrolünü yeniden sağladıktan sonra Nikhail'in uyanmasını beklemek için geri döndü.

Lakewater Genel Hastanesi'nin katı bir "arkadaşlar ve aile üzerinde ameliyat yapılmaz" kuralı vardı ama River, Nikhail getirildiğinde bu kuralı çiğnemişti. Tanrılara şükürler olsun ki Doktor Collins bugün çalışmıyordu, çünkü kuralları çiğnemesine izin verseydi Denge Cumhuriyeti donardı.

Öte yandan Oakley Marvish nazik biriydi. Orta Bölge'den gelen bir insandı ve River'la daha önce birkaç kez birlikte çalışmışlardı. River durumunu savunmuş ve Oakley de müdahale etmeyeceğine söz verdiği sürece ameliyathaneye girmesine izin vermişti.

Nikhail için neşter tutmak gibi tehlikeli bir işe kalkışamayacak kadar endişelendiği için kolayca kabul etti. Ovalayarak içeri girdi ve onun yanında kaldı.

River ameliyathaneye bu şekilde dönmeyi beklemiyordu ama Nikhail gözlerinin önünde ölmeye başladığından beri bunu düşünecek fazla zamanı olmamıştı.

Hayatını kurtarmak için yapılan ameliyat saatler sürmüştü ve kız tüm bu süre boyunca onun yanından ayrılmamıştı. Bu sadece onun için değildi; büyüğü onun orada olmasını gerektiriyordu. Eğer onun hemen yanında oturmasaydı, hayati değerlerinin düştüğünü ama sonra tekrar yükseldiğini görmeseydi, ne olacağından emin değildi. Ne yapardı.

Sihrim beni kontrol etmiyor. Bana verilen bir araç. Onu ben kontrol ediyorum.

Eliza haklıydı.... Ama aynı zamanda yanıldığı da ortaya çıktı.

River'ın büyüğü çoğunlukla kontrol edilebilirdi ama aynı zamanda bir lanetti de. River'ın aklında bu konuda hiçbir şüphe yoktu, özellikle de saatlerini onu tekrar kontrolü altına almak için harcarken.

Nikhail etraftayken daha kolaydı. Büyüğü onun yanındayken daha sakindi - en azından ölmediği zamanlarda. Yönetmesi daha kolaydı.

Bu iyiydi, çünkü yukarıdaki tanrılar.

Bu adam.

Bu. Adamım.

İlk olarak, ölümün kıyısında gezinirken hastanesine gelme cüretini gösterdi. Bunu kim yaptı? Kim bir ay boyunca bir mesaj bile atmadan ortadan kaybolur ve sonra da böyle ortaya çıkar?

Ve sonra, sanki bu yeterince kötü değilmiş gibi - öyleydi - hayat kurtaran ameliyatı bittikten birkaç saat sonra ayrılmaya çalıştı. Tuvalete gitmişti ve geri döndüğünde yerde yüzüstü yatıyordu, altında giderek büyüyen kıpkırmızı bir su birikintisi vardı.

River anlamıyordu. Kendi sağlığı konusunda nasıl bu kadar inatçı ve umursamaz olabiliyordu? Neredeyse ölümcül bir mide yarası aldıktan sonra serumu çıkarıp işe dönmeye çalışan kimdi?

Lanet olası Nikhail Galebringer, işte o.

Hava fae'si River onu tanıdığından beri inatçıydı ama bu davranış onun için bile pervasızcaydı. Kendi iyiliğini hiç umursuyor muydu?

Eğer öyleyse bile, henüz buna dair bir kanıt görmemişti.

O kadar hayal kırıklığına uğramıştı ki göklere çılgık atabilirdi. Ve muhtemelen bağırırdı da, eğer o sinir bozucu adamla birlikte bir hastane odasında olmasaydı.

Şu anda bile hastane yatağında kaldığı yerden dikkatleri üzerine çekiyordu. Teni her zamankinden daha solgundu ama onu görmezden gelmek mümkün değildi.

"Ne oldu Nik?" diye tekrar sordu, Nik hâlâ konuşmamıştı.

Kehribar rengi gözler bakışlarını ondan ayırmadı. "Bunun aramızda kalacağına söz veriyor musun?"

"Elbette." Cevabı anlaktı.

River bu askerlerin ne kadar ketum olabileceklerini biliyordu. Hayatında Ryker'ın işle ilgili bir telefon görüşmesi yapmak için mazeret bildirdiği pek çok kez olmuştu ve o gün ne yaptığına dair ona sadece en belirsiz ayrıntıları verebildiği zamanlar daha da fazlaydı.

"Sana söz veriyorum," diye ekledi. "Kimseye söylemeyeceğim."

Yüzünü buruştursa da gülümsedi ve yatağı ayarlamak için bir düğmeye bastı. Üst yarısı oturana kadar kaydı.

"Teşekkür ederim, River," dedi.

Onun adını duymanın kendisine hissettirdiklerini görmezden geliyordu çünkü buraya nasıl geldiğine odaklanması gerekiyordu. Bunu yapmak şaşırtıcı derecede zordu ama bunun nedenine odaklanamıyordu.

Nikhail sanki ona gökyüzünün mavi olduğunu söylüyormuş gibi sakince, "Senin de daha önce çok zekice belirttiğin gibi, vuruldum," dedi. Sanki bu normalmiş ve bu tür şeyler onun başına her zaman geliyormuş gibi.

Bekle.

Bunlar düzenli olarak başına geliyor *muydu*? Sürekli hastanelere girip çıkıyor muydu? Geçmişte onun böyle ciddi bir yaralanmadan bahsettiğini hiç duymamıştı ama belki de yaralarını saklamakta iyiydi? Bu yüzden mi her tarafı yara izleriyle kaplıydı?

Parmakları kollarına gömüldü ve yatağın önünde volta atmaya başladı. Bir ileri bir geri, fayansın üzerinde bir iz bıraktı. Hareket etmeye devam etmek zorundaydı çünkü ayaklarını nereye koyduğuna odaklanmak yaralı fae'ye bağarmaktan daha iyiydi. Ne de olsa kurşun yarası hâlâ iyileşmekteydi.

"Evet, farkındayım," diye kestirip attı.

Doktor Marvish'in Nikhail'in midesinden kurşunu çıkarışını izlemek River için hayatının en kötü deneyimlerinden biriydi. Cerrah, yarada bir düzineden fazla prohiberis bağcıklı şarapnel parçasının bulunduğunu açıkladığında kalbi ayaklarına düşmüştü.

Büyüyü engelleyen metal Nikhail'in fae iyileşmesini durduruyordu ve her bir parçayı çıkarmamış olsalardı onu öldürebilirdi.

Cam kavanozun dibine çarpan her bir kanlı parçanın şingirtısı River'ın hafızasına sonsuza dek kazınacaktı. İçinden geçen korkuyu her zaman taşıyacaktı.

Doktorlar Nikhail'in iç organlarına dokunmamaya çalışarak onu öldürmeye hazır her bir metal parçasını ararken damarları kazmışlardı.

Bu en kötü türden bir hazine avıydı ve o da en ön sırada oturuyordu. Ameliyathanede bulundukları süre boyunca kalbi ağrımış, Nikhail kurtulamazsa milyonlarca parçaya ayrılmakla tehdit etmişti.

Delici kehribar gözleri kızın her hareketini takip ediyor gibiydi, sanki kızın ona bakmaktan vazgeçemediği gibi o da bakışlarını kızıdan çekemiyordu.

"River." Adı bir dua gibi geliyordu ve Tanrılar yardımcısı olsun, içinde bir şeyler yumuşadı.

Adımının ortasında durakladı. "Evet?"

Hareket etmesi henüz kesinlikle tavsiye edilmese de dirseklerinin üzerinde doğruldu ve yatağı okşadı. "Lütfen oturun."

Nikhail düzenli bir hasta olsaydı, bu teklifi kabul etmeyi asla düşünmezdi. Bir hastanın yatağına oturmak tamamen sınırların dışındaydı. Ama yine de, eğer Nikhail düzenli bir hasta olsaydı, vardiyası bittikten saatler sonra burada onunla birlikte olmazdı.

Hayır, Nikhail'le yaşadıkları şey sıradan olmaktan çok uzaktı. River bunu uzun zaman önce kabullenmişti, asla daha fazlası olamayacak olsalar bile.

River bunun pek çok açıdan kötü bir fikir olduğunu bilse de kollarını kavuşturdu ve Nikhail'in yatağının kenarına nazikçe tünedi. Sırtı dimdikti ve omuzları gerideydi, bu duruş ona yürümeye başladığı andan itibaren öğretilmişti.

Su doğumlular dengeli. Su doğumlular zarif. Su doğumlular ne kambur durur ne de gevşerlerdi.

Elinin arkasına sıcak bir şey değmeden önce uzun bir an geçti. Nikhail parmaklarını çekiştirirken bir farkındalık sarsıntısı içine yayıldı. Onları kolunun kıvrımından kaldırdı, kollarını yavaşça onun için açarken yumuşak dokunuşu saygının eşiğindeydi.

Neden bunu yapmasına izin veriyordu? Neden yataktan atlayıp diğer yöne doğru koşmuyordu? Neden hiçbir şey söylemiyordu? Ondan durmasını isterse duracağından emindi.

Yapılacak en doğru şey bu olurdu... ama River bunu yapmaya hazır değildi. Ne kalkmaya ne de gitmeye hazırdı.

Tanrı yardımcısı olsun ama Nikhail berbat bir hasta olsa *da* tehlikeli bir çizgide ilerleyen oydu.

Büyü konusunda yardım almak için onu aramak başka bir şeydi.

Bu acil bir durumdu. Ona bu şekilde dokunmasına izin vermek tamamen başka bir şeydi. Sanki onu önemsiyormuş gibi. Sanki en iyi arkadaşının küçük kız kardeşinden daha fazlasıymış gibi.

Laneti damarlarında dolaşarak ona bunun kötü bir fikir olduğunu hatırlatıyordu. Nikhail de dahil olmak üzere herkes için bir tehlike olduğunu.

Kollarını açmayı bitirdi ama elini bırakmak yerine parmaklarını kolunda gezdirdi.

Her dokunuş, teninin onunkine her fısıltısı, daha fazlasını dilemesine neden oluyordu. Daha fazlasına *ihtiyaç duyuyordu*. Vücudu gerildi, ona yaklaşması için onu zorladı ve ruhunun derinliklerindeki bir ihtiyaç içinde kükreyerek canlandı. Yıllardır görmezden geliyordu ama hep oradaydı. İlk tanıştıkları günden beri ruhunun derinliklerinde yanan bir kor.

Keskin bir nefes aldı ve derinden sarsıldı. Tek bir dokunuşun bu kadar güçlü olabileceğini kim bilebilirdi?

Ve o... o hala ona dokunuyordu. Parmaklarını onun kolunda gezdiriyordu. Tek yapabildiği, nefesi boğazında düğümlenerek, adamın elini tutup parmaklarını birbirine geçirmesini izlemektir.

Mükemmel uyuyorlar. Sanki hep birlikte olmaları gerekiyormuş gibi. Sanki bu şekilde tasarlanmışlardı. Bu ne anlama geliyordu? Ona sadece sakin kalmasına yardımcı olmak için mi dokunuyordu, yoksa bu onun için daha mı anlamlıydı?

Hiçbir fikri yoktu ve hayatında ilk kez kelimeler ağzından kaçırıyordu.

Aklı başında bir insan kendini geri çeker ve bu bağı koparırdı ama anlaşılan River, Nikhail kanlar içinde hastaneye geldiğinde akıl sağlığının bir kısmını kaybetmişti çünkü bunu yapmadı. Bunun yerine, onu daha iyi görebilmek için kavrayışını sıkılaştırdı.

"Nasıl vuruldun Nik?" Soruyu sertçe sormaya çalıştı ama Nik elini tutarken bunu yapmak oldukça zordu.

Bu platonik bir dokunuştı, değil mi? Hiçbir anlamı yoktu. Hiçbir anlamı olmamalıydı. Ama sorun şu ki, hiçbir şey gibi *hissetmiyordu*. Ve bu, incelemesi gereken bir şeydi.

Sonra görüşürüz.

Nikhail, "Ben... işler tersine döndüğünde bir şeyi araştırıyordum," dedi.

River inanamayarak homurdandı. "Yanlamasına mı? Neredeyse ölmek üzere olmayı tanımlamak için ne kadar ilginç bir terim."

Dudaklarının kenarı sanki bir gülümsemeyi zor tutuyormuş gibi seğirdi. "Nasıl olduğunu bilirsin. Hepsi bir günlük iş."

"Gerçekten mi?" dedi kuru bir sesle. "Bundan pek emin değilim."

Kuşkusuz River, Nikhail ve Ryker'ın her gün ne tür şeylerle karşılaştıklarından tam olarak emin değildi ama Nikhail'in yan yol olarak tanımladığı şey buysa, *kötü* olarak gördüğü şey neydi?

Bir ürperti omurgasından aşağıya koşarken zihni yardımcı olarak her şeyin "kötü" olarak tanımlanabileceği farklı yollar sağladı. Ölüm, parçalanma, uzuv kaybı, feci doğal felaketler... Liste neredeyse sonsuzdu.

Onun için karanlık masallar uydurmaya bu kadar istekli olduğu için endişeli zihnine lanet olsun. Büyük bir çaba harcadı ama düşüncelerini içine düştüğü panik sarmalından uzaklaştırdı ve önündeki fae'ye yeniden odaklandı.

"Kimi araştırıyordunuz?" Başını eğdi ve alt dudağını ısırđı. "Yani, eğer bana söylemeye iznin varsa. Kurallar olduğunu biliyorum..."

Başparmağı elinin arkasında gezindi ve sözcükleri kurudu. Tüm dünyası değişmiş, bu sabit harekete odaklanmıştı. Başparmağı bir ileri bir geri giderken arkasında karıncalanma hissi bıraktı.

Hava ağırlaştı.

Buna bir son ver, diye fısıldadı mantıklı bir ses River'ın kafasına. Laneti hatırla. Bunun neden kötü bir fikir olduğunu hatırla.

Ses haklıydı, ama sorun şu ki, River Nikhail ona dokunduğunda büyüünün nasıl sessizleştiğini. Dünyanın geri kalan sorunları üzerine çökmeden düşündüğünü duyabiliyordu.

Bu yüzden River elini Nikhail'in elinden çekmedi. Tanrılara şükürler olsun ki çekmedi, çünkü Nikhail'in ağzından çıkan bir sonraki sözcükler dünyasının eksenini kaydırđı.

"Kara Gece geri döndü, River."

Her bir parçası dondu. Kalbi. Ciğerleri. Panik ağına yakalanan büyüü bile durdu.

Kara Gece geri döndü.

İsyancılar geri dönmüştü.

Cildi çakıllı bir hal aldı ve ensesindeki tüyler ürperdi. Pembe önlüğü aniden soğuğa karşı yetersiz bir bariyer olmuştu.

Sıcaklık mı düşmüştü, yoksa sadece ona mı öyle geliyordu? Soracaktı ama ağzı artık kelime üretecek durumda değildi.

River aniden Nikhail'in elini tuttuğu için minnettar oldu. O olmasaydı, düşebilirdi. Tıpkı gerçek bir hanımefendinin yapacağı gibi bayılabilirdi. Tertia onunla gurur duyardı.

River isyancıların varlığından haberdardı elbette. Tanınmış bir Temsilci'nin kızı ve ordudaki bir yüzbaşının kız kardeşi olarak nasıl olmasındı ki?

Hayır, onları biliyordu, tıpkı çok küçük yaşlardan beri farklı olduğunu bildiği gibi. Dört yaşına bastığı günden itibaren Altın Şehir'deki Highmountain Genç Fae Okulu'na devam etmişti. Kızlara yönelik bu ünlü hazırlık okulu tüm Cumhuriyet'teki en iyi eğitim kurumlarından biriydi ve o da Olay'a kadar bu okula devam etmişti.

Demir kapılar bu seçkin eğitim tesisini, caddenin karşısındaki Blue Stream İlkokulu da dahil olmak üzere şehrin geri kalanından ayırıyordu. Devlet okulu, Golden City'yi evleri olarak gören genel nüfusa hitap ediyordu.

Küçük bir kızken River sık sık ekose üniformasıyla kapıda durur ve diğer çocukları izlerdi. Mavi Akım öğrencileri çok özgür görünüyorlardı. Kolayca gülüyor, bahçede birbirlerini kovalıyorlardı. River ve Highmountain'daki arkadaşlarının asla oynayamadığı oyunları oynuyorlardı.

Bir gün, River bu tür soruların genç hanımlar için pek de uygun olmadığını anlayamayacak kadar küçükken, Müdire Hart'ın eteğini çekiştirmişti.

"Affedersiniz, Müdire Hanım?"

Müdire'nin beline kadar inen düz beyaz saçların çerçevelediği sert, koyu kahverengi gözler River'ınkilerle buluştu. "Evet, Bayan Waterborn?"

"Neden diğer çocuklar gibi elim sende oynayamıyor ya da top atamıyoruz?" Mavi Dere'deki çocukların gülüp yakalamaca oynadıkları sokağın karşısına özlemle baktı.

Çok eğlenceli görünüyordu ve River daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Babası hasta olduğu için evde sessiz olmak zorundaydı ama okulda bile diğer çocuklar gibi oynamalarına izin verilmiyordu.

Toprak fae'sinin ağzı küçümseyici bir ifadeye büründü ve River'ın kalbi gürültüyle çarpmaya başladı. Müdire Hart'ın ona kötü kötü bakmasından hiç hoşlanmamıştı. Bu ona çok fazla annesini hatırlatıyordu.

"Aptallık etmeyin, Bayan Waterborn," diye tersledi. "Temsilcilerin kızları kendilerini

ebelemece ve yakalamaca gibi çocukça oyunlar oynayın."

River, "Sadece eğlenceli göründüğünü düşünmüştüm," diye itiraf etti.

"Eğlenceli." Müdire Hart manikürlü kaşlarını kaldırdı ve alay etti. "Eğlenmek konusunda endişelenmenize gerek yok."

River'ın dudakları kaşlarını çattı. "Bilmiyor muyum?"

Ağabeyi eğlenmekten hoşlanıyor gibiydi. Bazen onun arkadaşlarıyla güldüğünü duyuyordu, gerçi babasının hasta olması nedeniyle bu daha seyrek oluyordu.

"Hayır, yok." Müdire River'ın omzuna ağır bir el koydu. "Şimdi, gel. Aritmetik dersinin vakti geldi."

Bu, River'ın etiket konusunu açtığı son zamandı, Ama Mavi Akım'daki çocukları izlemekten hiç vazgeçmedi. Kendisinin asla deneyimleyemeyeceği bir şekilde özgürdüler ve bunun nedeni annesinin bir Temsilci olmasıydı.

Ve şimdi, asiler geri dönmüştü. Temsilcileri ve ailelerini hedef alıyorlardı.

Tekrar.

River ürperdi, zihni onu yaklaşık iki yıl önce Kara Gece'nin Ryker'ı ve Seçime katılan diğer adamları kaçırdığı o korkunç geceye geri götürdü. River'ın baldızı Brynleigh olmasaydı ölmüş olacaktı.

Aslında, zarar görmeden kurtulamamışlardı. Şansölye'nin kendi damadı vahşice öldürülmüş ve yeni karısını dul bırakmıştı. River en son ne zaman Valentina Rose'dan bahsedildiğini duyduğunu bile hatırlamıyordu. Keder içinde kaybolan ateş fae'si, kocasını kaybettikten sonra toplumdan kaybolmuştu.

"Asiler Lakewater'da mı?" River fısıldadı, ağzı nihayet kelimeleri nasıl oluşturacağını hatırlıyordu.

Mantıken, Nikhail şehirde çalıştığı için durumun böyle olması gerektiğini anlıyordu ama bunu ondan duymaya ihtiyacı vardı. Bunu doğrulamasına ihtiyacı vardı.

Parmakları onunkilerin etrafında sıkılaştı. "Evet," dedi, sesi alçaktı.

Odadaki sıcaklık, sanki bir kar fırtınasının ortasındaymışlar gibi daha da düştü.

"Reunion'a yapılan saldırıdan bu yana isyancıların Cumhuriyet'teki hareketlerini takip ediyoruz." Nikhail'in bakışları onunkileri hiç terk etmedi. Hiç dalgalanmadı. Kadının kendini kaybetmek üzere olduğunu, hâlâ tutunabilmesinin tek nedeninin onun dokunuşu olduğunu biliyor muydu? "Bir süre sessiz kaldılar ama görünüşe göre yeniden ortaya çıkmaya karar verdiler."

River'ın ağzı kurudu. Dili ağır ve cızırtılıydı, ağzının çatısına yapışıyordu.

Büyüsü daha önce sakın mıydı? Şimdi damarlarında zonklayan, kendine ait bir kalp atışı vardı.

Damla.

Serbest elinin parmak uçlarında küçük su damlacıkları oluştu.

Damla.

Asiler geri dönmüştü, Temsilciler ve aileleri üzerinde terör estirmek için buradaydılar.

Damla.

Nikhail'in başparmağı kızın elinin arkasında gezindi. Hiç durmadan. Asla yavaşlamadan.

Damla.

"Ve seni vuranlar da onlar." Soru değil.

Damla, damla, damla.

Ayaklarının altındaki zeminde küçük bir su birikintisi oluştu.

Nikhail parmaklarını sıktı. Sabit. Dünyası yıkılıyormuş gibi hissettiğinde topraklama. "Evet. Bir ipucunu takip ediyordum ama beni gafil avladılar. Orada kimsenin olmaması gerekiyordu."

"Ama öyleydiler." Besbelli.

"Evet. İşin hızlı olması gerekiyordu. Gir ve çık. Bir bilgi toplama görevi." Nikhail'in dudaklarından acımasız bir kıkırdama döküldü. Böyle bir zamanda nasıl gülebilirdi ki?

Bu durumda nasıl mizah bulabilirdi? "Belli ki istihbaratımızda birkaç önemli bilgi eksikti."

Damla, damla, damla, damla.

"Açıkçası," diye boğuldu, gözleri dönüyordu.

"Bu bir tuzaktı ve onlar... gerisini biliyorsunuz."

Vuruldu ve neredeyse ölüyordu. Zamanında yardım almasaydı ölebilirdi.

Hepsi isyancılar yüzünden.

Oda gittikçe daha hızlı dönüyordu. Sıcaklık giderek düştü. Ağzının önünde beyaz bulutlar kabardı.

Damla, damla, damla, damla, damla.

Lanetinin dalgaları yükseldi, ölüm ve yıkımdan oluşan bir girdap, etrafında tuttuğu duvarlara çarptı.

Oh, Tanrım.

Kara Gece gelmişti.

Buradaydılar ve büyük olasılıkla Denge Cumhuriyeti halkına zarar verecek bir şey planlıyorlardı. Temsilciler.

River'ın midesi bulandı ve tüm gücüyle Nikhail'in elini tuttu.

Temsilcilerin, daha iyi bir terim bulamadığım için söylüyorum, Denge Cumhuriyeti'nin yöneticileri olduğunu bilerek büyümüştü. Ülke artık krallıklara bölünmemiş ve krallar ve kraliçeler kalmamış olsa da, hiç kimse yönetici üst sınıfın gücünü inkar edemezdi.

Tanrı aşkına, River'ın Denge Üniversitesi'ne gitmesinin tek nedeni, burada, Lakewater General'da bulunmasının tek nedeni annesinin etkisiydi. Doktor Collins onun birilerine rüşvet verdiğini düşünüyordu ve bu doğru olmasa da, özgürlüğünü Su Doğumlu ismine borçlu olduğunu inkâr edemezdi. Her ne olursa olsun, karanlık bir hapishanenin dibindeki prohiberis kaplı bir hücrede çürüyor olmalıydı.

Temsilciler *iyi* miydi? Hayır.

Katil isyancılar daha mı iyiydi? Ayrıca, hayır.

Damla, damla, damla, damla, damla.

"Hey." Nikhail'in sesi yumuşak ve emrediciydi. Paniğinin bulanıklığını dağıttı. "Bana bak, River."

Gözlerini onunkilere dikmek, kurumuş betonda bir çubuğu hareket ettirmek gibiydi. Neredeyse imkânsızdı ama yine de bir şekilde bunu başardı.

"İyi iş," diye mırıldandı, sözcükler yumuşak ve sadece onun içindi. Övgüsü, paniklemesine rağmen doğrudan kızın kalbine işledi. "Benimle nefes al prenses."

Diğer eline uzandı ve onu sıktı. Dramatik bir şekilde nefes aldı ve nefes vermeden önce onun da kendisini takip etmesini bekledi.

Adamın göğsü yükseldi, onunki de yükseldi. Düştü ve onunki de onu takip etti.

Nikhail'in dudaklarından sadece onun duyabileceği yumuşak sözler döküldü. İyi gidiyordu. Sadece takip etmeye devam et. Her şey yoluna girecekti. Her şey yolundaydı. Kimse ciddi şekilde yaralanmamıştı. İsyancıları sonsuza dek durduracaklardı. Ona sahipti.

Damlama yavaşladı, sonra durdu.

Nikhail'in sözleri bir an bile duraksamadı. Mırıldanmaya devam etti, onu nefes alması ve sakin kalması için cesaretlendirmeye devam etti. Onu terk etmeyeceğine, burada olduğuna dair güvence vermeye devam etti.

Tanrım, ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu.

Sonunda kafası daha net hissetti. Kendi başına nefes alıyordu ve büyüğü artık damarlarında çalkantılı bir fırtına değildi.

Nikhail'in dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü. "İşte böyle." Sol elini onunkinden kaldırarak yanağını kavradı. Kız istemeden de olsa onun dokunuşuna doğru eğildi. "İşimde çok iyiyimdir, River."

"Karnına bir kurşun yiyecek kadar iyi misin?" Kaşları alnına çarptı.

Adam *güldü*, ki bu beklediği bir tepki değildi. İçini ısıtan bu derin ses, durumun ciddiyeti düşünüldüğünde beklenmedik bir tepkiydi.

"Tamam, bunun dışında işimde iyiyim."

"Anlıyorum." Dürüst olmak gerekirse River durumdaki mizahı görememişti. Ryker ona her zaman işinde iyi olduğuna dair güvence verirdi ama o da kaçırılmış ve neredeyse öldürülüyordu.

Ya yine böyle bir şey olursa? Ya bu sefer isyancılar kazanırsa? Ya-

Ilık bir esinti kolunu bir sarmaşık gibi bükerek onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Nefesini içine çekti ve bakışlarını yere indirdi.

"Çok yüksek sesle düşünüyorsun," dedi

Nikhail. "Öyle mi?" Gözlerini kırıştırdı.

"Paniğin güzel yüzünden okunuyor." Hava fae'sinin kehribar rengi bakışları onunkileri delip geçti, sanki yeterince uğraşırsa ruhunun derinliklerini görebilecekmiş gibi.

Tek bir kelimeye takıldı. "Sence ben güzel miyim?"

Bir günü aşkın süredir aynı önlüğü giyiyordu, saçları dağınıktı ve gözlerinin altında torbalar olduğundan emindi. Dişleri bulanıktı ve umutsuzca fırçalanmaları gerekiyordu ve düş almak için sabırsızlanıyordu.

Yüzüne yayılan gülümseme sahte olamazdı. "Bence sen Denge Cumhuriyeti'nde yaşamış en çarpıcı yaratıksın."

"Oh." Buna ne demesi gerekiyordu?

Nikhail onun sersemlemiş halinden faydalanarak usulca kıkırdadı. "Söz veriyorum River. Her şey yoluna girecek."

Ses tonundaki samimiyetten mi yoksa ona bakışından mı emin değildi ama ona inanmıştı. Keşkeleri bir kenara iterek derin bir nefes aldı.

Nikhail haklıydı. Nikhail işinde iyiydi, tıpkı onun da işinde iyi olduğu gibi. Eğer o iyi olacağını söylediyse, o zaman iyi olacaktı. Öyle değil mi?

İyi olmak zorundaydı.

River birkaç saat daha Nikhail'in yanında kaldı, o kadar yorulmuştu ki sallanıyordu. Nehir'i eve gidip biraz dinlenmeye çağırdı ve doktor taburcu olmasına izin verene kadar hastanede kalacağına söz verdi.

Evinin yakınlarda olmasına şükrederek eve yürüdü ve üçüncü kattaki stüdyo dairesinin merdivenlerini yorgun bir şekilde tırmandı. Yatma vakti rutinini uygularken Nikhail'in sözleri zihninde dönüp duruyordu.

Söz veriyorum, her şey yoluna girecek.

Tanrılar adına, onun haklı olmasını umuyordu.

BÖLÜM 11

Bir Hediye ve Bir Tren Yolculuğu

Nikhail Galebringer pek çok şeydi ama kararsızlık bunlardan biri değildi.

Ya da en azından, bugünden önce kendisine soran herkese söyleyeceği şey buydu. Ancak şimdi bunun adil bir değerlendirme olacağından emin değildi.

Çalışıyor olması, Kara Gece'nin Doğu Bölgesi'ndeki çeşitli faaliyetleri hakkında ekibinin raporlarını taraması gerekiyordu. Bunları General Whitecliff için derlemesi, en çok sorun yaratandan en az sorun yaratana doğru sıralaması gerekiyordu ki ele alınabilsinler ve icabına bakılabilsin.

Bunun yerine, bu gece Altın Şehir'e hangi hediyeği götüreceğine karar vermeye çalışıyordu. Bu kesinlikle zamanının onaylanmış bir kullanımı değildi.

Biri diğerinden biraz daha büyük olan iki küçük siyah kutu, kapalı dizüstü bilgisayarının üzerinde duruyordu. Kendisine hiç benzemeyen bir şekilde, sabahının büyük bir bölümünü işini ihmal ederek ve hediyelere bakarak geçirmişti.

Bu kolay bir iş olmalı: bir hediye seçin, paketleyin ve günü tamamlayın.

Sorun şu ki, onlara ne kadar uzun süre bakarsa baksın, bir türlü seçim yapamıyordu. Seçmek imkansız gibi geliyordu.

Hediyeler iyi olmadığından ya da onları sevmediğinden değildi. Doğrusu, hediye alacak kişinin her ikisine de bayılacağından oldukça emindi.

Sorun şu ki, hediyelerden birinde "*Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim.*" yazıyordu. *Arkadaşlığınıza* değer veriyorum.

Diğeri sınırları aştı. Bu bir hediye değildi. arkadaş başka bir arkadaşına verdi. *Dahası* da vardı. Eğer bunu ona verirse, yıllardır gizli tuttuğu şeyler ortaya çıkacaktı.

Seni istiyorum. Ruhum seni arzuluyor. Benim olur musun?
"Siktir," diye inledi.

Nikhail ellerini saçlarında gezdirdi, her zamanki mükemmel görünümünü darmadağın olmuştu. Bakışları küçük kutuya kilitlenmişti.

Onu arayıp bulmamıştı bile. Upper Lakeside Alışveriş Merkezi'nde kız kardeşlerine Kış Gündönümü hediyeleri almak için alışveriş yaparken bir vitrin gözüne çarpmıştı. Onu çağırmış, satın almasını talep etmişti.

Onun için.

Nikhail hediye parasını öderken bile kendine bunun kötü bir fikir olduğunu hatırlatmaya çalışıyordu. Ona sahip olamazdı. Farklı bir geçmişten geliyordu ve ona hak ettiği hayatı veremezdi.

Sorun, eskiden onu River'dan uzak tutan nedenlerin artık kristal berraklığında olmamasıydı. Gün geçtikçe daha da bulanıklaşıyorlardı.

Birkaç hafta önce hastaneden ayrıldığından beri River rüyalarında hep vardı. Gözlerini her kapadığında mutlaka orada oluyordu. Parmakları onun dokunuşunun hayaletiyle ağrıyor, kurduğu her hayal onun etrafında dönüyor ve hava büyüğü bir kez daha onun fırtınasıyla dans etmek için can atıyordu.

Bu, aralarındaki engellerin artık var olmadığından değildi. Sadece artık aşılabilir görünmüyorlardı. En azından ona öyle gelmiyordu.

River'ın tüm bunlar hakkında ne düşündüğünü bilmiyordu çünkü hastaneden ayrıldığından beri onu görmemiş ya da onunla konuşmamıştı. Telefonu her titrediğinde sıçırıyordu ama mesajlar asla ondan gelmiyordu. Bir düzine mesaj yazmıştı ama tek bir tane bile göndermemişti.

Başına nadiren geliyordu ama bu durumu nasıl idare edeceğini bilmiyordu.

Dolayısıyla, iki hediye.

Büyük kutuyu açtı. El yapımı on iki çikolata kutunun içine yerleştirilmişti ve çok lezzetli görünüyordlardı. Nikhail geçmiş deneyimlerinden River'ın tatlıya düşkün olduğunu biliyordu ve bu hediye çok hoşuna gidecekti.

Ama sorun şu ki, kişisel değilmiş gibi geliyordu. Kopuk. İyi ama harika değil.

Kapağı yerine koyarak daha küçük olan hediyeği aldı. Bu avucunun içine sığıyordu ve hafifti.

Daha açmadan kapı çalındı. Asistanı Nysa Catheen kapının diğer tarafında duruyordu.

Nikhail ofislerdeki cam kapı ve duvarlardan hiç hoşlanmamıştı -mimarlar mahremiyet diye bir şey duymamışlar mıydı acaba?

Ofiste mahremiyetin olmaması Nikhail'in mümkün olduğunca evden çalışmasının ana nedeniydi. Tanrılara şükür, bugünlerde pek saha çalışması yapmadığı için, görevlerinin çoğunu şehir evinden güvenli bilgisayarında tamamlayabiliyordu. Ordunun istihbarat sektöründe çalışmanın faydaları vardı ve bu da onlardan biriydi.

"İçeri gel Nysa," diye seslendi.

İçeri girerken minik topukları tıkırdadı. Omuzlarına kadar uzanan beyaz saçları ve yuvarlak gözlükleriyle yaşlı bir insan olan Nysa'nın büyükanneye benzer bir havası vardı. Şık lacivert takım elbisesi, bir dizi incinin durduğu boynuna kadar iliklenmiş uzun kollu krem rengi bluzuyla uyumluydu. Onu kolyesiz hiç görmemişti.

"General Whitecliff aradı, efendim." Panosundan mavi yapışkanlı bir not çıkardı ve alması için ona uzattı. "Bu gece Golden City'ye gitmeden önce size güncellemeleri hatırlatmak istediğini söyledi."

Nikhail notu alıp kapalı dizüstü bilgisayarının üstüne yapıştırırken dudaklarında eğlenceli bir gülümseme belirdi. Çöp sepetinde bunun gibi bir sürü not vardı.

Çoğu asistan her şeyi e-posta ile gönderirdi ama Nysa öyle değildi. O olabildiğince eski kafalıydı. Nikhail evden çalıştığında, onu günde iki kez aramakta ve ofiste olup biten her şey hakkında kişisel olarak bilgilendirmekte ısrar ediyordu.

"Anlaşıldı." Treni iki saat sonra kalkmadan önce bunu yapmayı aklına not etti.

"Çok iyi, efendim." Nysa nazikçe gülümsedi ama ayrılmak için hiçbir harekette bulunmadı. "Önümüzdeki haftanın ortasına kadar yoksunuz, değil mi?"

"Bu doğru. Hafta sonundan sonra başkentte Temsilciler Konseyi ile bir toplantım var ve o gece geri döneceğim."

"Mükemmel." Nysa bir not aldı ama oradan ayrılmak yerine masasına yaklaştı. Kurnaz bakışları iki kutuya takıldı ve parmakları panosunun arkasında kıpırdandı. "Bunun tam olarak benim görevim olmadığını biliyorum efendim..."

Nikhail gülümseyerek, "Sanki bu seni daha önce durdurmuş gibi," diye alay etti. Masasının diğer tarafındaki iki sandalyeden birini işaret etti. "Devam et, sor."

Nysa, Nikhail'in annesi Calina'nın deyiimiyle "meraklı ama nazik" biriydi. Uygun bir işyeri ilişkisi için çok fazla soru soruyordu, ancak bunu daha az müdahaleci ve daha şefkatli hissettiren bir şekilde yapmayı başardı.

Ayrıca Nysa işinde inanılmazdı. Neredeyse Nikhail'in neye ihtiyacı olduğunu ondan önce biliyordu, bu yüzden Nikhail ona bu yakınlığı sağladı. Panosunu yanına sıkıştırdı ve kibarca oturdu.

"Sadece özel biriyle görüşüp görüşmediğinizi merak ediyordum, efendim?" Nysa dikkatle hediyelere baktı. "Son zamanlarda takviminizde herhangi bir tarih olmadığını fark etmeden edemedim."

Güzel, büyüleyici gözler, uzun kestane rengi saçlar ve taze yağmur kokusu Nikhail'in zihninde canlandı.

"Tam olarak biriyle görüşmüyorum," dedi yavaşça, çocukluğundan beri içine işlemiş olan Fae tarzıyla kelimelerini dikkatle seçerek. Fae'ler yalan söyleyemezdi ama bir bütün olarak, kelimelerini nasıl kullandıkları konusunda seçiciydiler. "Ama biriyle çıkmaya ara verdim."

İki ay önce River'ın fırtınasından bu yana bırakın bir flört uygulaması açmayı, kimseyle dışarı çıkmamıştı.

"İlginç." Nysa başını eğerek manikürlü tırnağını masaya vurdu. "Yani bunlar..."

Yanakları kızardı ve Tanrım, bu garip bir duyguydu. En son ne zaman kızardığını hatırlayamıyordu. Kendini yeniden genç bir delikanlı gibi hissetti.

"Biri var." River'la arasında ne olduğundan tam olarak emin olmasa da bunu yüksek sesle söylemek iyi hissettirmişti. Sanki göğsünden bir ağırlık kalkmış gibi daha rahat nefes alabiliyordu.

Nysa kaymağı yeni yemiş bir kedi gibi sırttı ve öne doğru eğilerek dizini salladı. "Biliyordum," dedi sevinçle.

"Korkarım o kadar da heyecan verici değil." Hediyelere kaşlarını çatarak çenesini ovuşturdu. "Ne olduğumuzdan emin değilim. Bu... karmaşık."

Dürüst olmak gerekirse, bu ona yetersiz bir ifade gibi geldi. "Oh?"

Kutulardan daha küçük olanının izini sürdü, siyah kadifeyi sanki dünyanın sırlarını içeriyormuş gibi inceledi. "O benim en iyi arkadaşımın kız kardeşi."

Nikhail bunu Nysa ile neden paylaştığından emin değildi ama aylardır onu rahatsız eden kargaşadan bahsetmek iyi hissettiriyordu.

"Anlıyorum." Boğazının arkasından mırıldanarak sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bu işleri karmaşıktırıyor, değil mi?" Kutuları inceledi, sonra bakışlarını Nikhail'e çevirdi. "Sanırım ağabeyi bunu onaylamazdı?"

Nikhail'den kuru bir kıkırdama yükseldi. "Bundan hoşnut olmayacağını söylemek olayları küçümsemek olur."

Ryker Nikhail'i kız kardeşinden uzak durması konusunda uyarmıştı. Fae kaptanı iyi bir adam, harika bir asker ve harika bir arkadaşı ama tüm bunların ötesinde, son derece koruyucu bir kardeşi.

Nikhail onu suçlamıyordu. River onun olsaydı, o da onu korurdu. Bırakın ona bakmayı, kimsenin dokunmasına bile izin vermezdi.

"Tek sorun bu mu?" Nysa sordu.

"Hayır, başka sorunlar da var."

Birincisi, yaşları. Nikhail, River'dan on dört yaş büyüktü.

Zaten yüzyıllardır yaşıyor olsalardı, yaş farkı sorun olmazdı. Tanrılar aşkına, ülkelerinin tarihinde çok daha büyük yaş farkları vardı. Karanlığın Kralı, Güneşte Yürüyen Kraliçe'den birkaç yüz yıl daha yaşlıydı. Yaşamın Yüce Leydisi, bağlı olduğu eşinden neredeyse bir asır daha gençti.

Ama River gençti. Daha yaşayacak çok hayatı vardı ve Nikhail bu hayatı onunla geçirmek isteyeceğini hayal bile edemiyordu.

Yaşları bir sorun teşkil etmese bile, uzun zaman önce River'a sahip çıkmasını engelleyen daha büyük bir engel vardı. Kalbinin derinliklerinde, ona asla hak ettiği hayatı veremeyeceğini biliyordu.

Parmaklarını kol düğmelerinin üzerinde gezdirdi ve onlar için ne kadar para biriktirdiğini hatırladı.

Nikhail, Güney Bölgesi'nde alt orta sınıf bir aileden geliyordu ve yaptığı iş karşılığında iyi bir ücret almasına rağmen bir Temsilci değildi. Giyim tarzıyla gurur duyuyordu ama kıyafetlerine eklediği her parça

gardırop son derece özenle yerleştirilmişti. Her biri, bütçe ve modaya karşı dikkatli bir şekilde değerlendirilmişti.

Waterborn House'a gitmiş ve River'ın nasıl yetiştirildiğini görmüştü. Süslü akşam yemeklerinin, alışveriş çılgınlıklarının ve sonsuz paranın olduğu özenli bir yaşam tarzına alışkındı. Bunu itiraf etmek yüreğini sızlatıyordu ama River'ın alıştığı türden bir hayatı ona sağlayamazdı.

Tanrıların lanetlediği dünyanın tamamını hak ediyordu ve o bunu ona veremezdi. Bir temsilcinin verebileceği gibi değil.

Ve bu... bu itiraf etmek istediğinden daha fazla acı veriyordu. Ay sonunda annesine ve kız kardeşlerine yardım edecek kadar parası kalıyordu ama River'ı rahatça geçindirecek kadar para kazandığı bir dünya hayal edemiyordu.

Ondan kendisi için fedakârlık yapmasını istemezdi. Bunun ne kadar acı verici olabileceğini ilk elden bildiği halde.

Buruşuk bir el küçük kutunun etrafında döndü. Nysa kapağı açtı, içine bakarken gözleri büyüdü. Kapağı kapatıp üstüne vurmadan önce alçak sesle ısılık çaldı.

"Tavsiyemi ister misiniz, efendim?"

Neden olmasın? Bu noktada, Nikhail'in aşk hayatı hakkında herkesten daha fazla şey biliyordu. En son ne zaman biriyle bu kadar çok şey paylaştığını hatırlamıyordu. Kız kardeşleri bile onun romantik bağlantıları hakkında bu kadar çok şey bilmiyordu.

"Bana bırak," dedi.

Koltuğunun kenarına kaydı ve öne doğru eğildi.

"Eğer bu genç kadını önemsiyorsan, ki bence önemsiyorsun, ona ne hissettiğini söylemelisin." Nysa gülümseyerek ona nezaketle bakarken gözlerinin etrafında kaz ayakları oluştu. "Hayatta çok az garanti vardır, ama hepimiz için gelen ölümdür. Siz Fae'ler bile uzun yaşamlarınızla ondan sonsuza dek kaçamazsınız."

Bu bilgece sözler, fırtınadan sonraki sabah River'a söylediklerinin yankısıydı ve ruhunu ısıtıyordu.

Parmaklarını masanın üstüne vurarak onun bakışlarını yakaladı. "*Doğru* hissettireni seçin efendim."

Ve böylece Nysa ayağa kalktı. Ona şans diledi ve Onu hediyeleri ve düşünceleriyle baş başa bırakırken panosunu da yanında götürdü.

Doğru hissettireni seçin.

Ruhu onu birini seçmeye zorlarken beyni diğerini seçmesini söylediğinde bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

Ama bir seçim yapmak zorundaydı ve zaman tükeniyordu. Öğleden sonrasının çoğunu aldı ve general için hazırlayacağı raporu aceleye getirmek zorunda kaldı ama bir hediye seçti.

Sadece doğru kararı verdiğini umuyordu.

NIKHAIL, Altın Şehir'e giden tren yolculuğundan her zaman keyif almıştı. Altında gümbürdeyen raylar ve hafif bir bulanıklık içinde geçip giden manzarayla ilgili bir şey onu rahatlatırdı.

İlk bir saati e-postalarını yanıtlayarak geçirdikten sonra dizüstü bilgisayarını kapattı ve kollarını kavuşturarak dinlenmeye çekildi. Yanındaki koltuk boştu, genelde tıka basa dolu olan trende bu hoş bir değişiklikti.

Yankılar kısa sürede onu hafif bir uykuya daldırdı. Nikhail yıllar boyunca kendini en ufak bir rahatsızlıkta uyanmak üzere eğitmişti, bu yüzden bir şey olursa duyacağından emindi.

"Altın Şehir'e varmamıza yirmi dakika kaldı!" Kül sarısı saçları kafasına yakın kesilmiş bir fae, Nikhail'in yanındaki tren bankına kaydı. Tren vagonu tıklım tıklımdı ve Güney Bölgesi'nden ana kampa giden askerlerle doluydu. "Hiç başkente gittin mi?"

Nikhail başını salladı, elini siyah saçlarında gezdirmek için kaldırdı ve annesinin saçlarını dün kestirdiğini hatırladı. Kısa, dikenli uçlar eline tuhaf geliyordu ve sivri kulakları, annesinin koruması olmadan soğuktu.

daha uzun saçlar. Gerçi ordunun yeni askerler için talep ettiği kesim buydu. Buna uymaktan başka çaresi yoktu.

Zamanla alışacağından oldukça emindi. Ayrıca saçları, ordunun kendisine ve ailesine sağlayacağı istikrar için ödenecek küçük bir bedeldi. On yıldan uzun bir süredir ilk kez annesi cimrilik yapmak ve tasarruf etmek zorunda kalmayacaktı.

Nikhail, "Güney Bölgesi'nden ilk kez ayrılıyorum," diye itiraf etti.

Annesi onu ya da kız kardeşlerini gezilere göndermeye dayanamıyordu. Hele de Laney'nin ilaç masraflarını karşılayabilmek için elindeki tüm parayı özenle saklamak zorundayken. Lisedeyken iki yarı zamanlı işte çalışarak elinden geldiğince yardım etmişti ama yapabileceği çok şey vardı.

Ancak şimdi Nikhail ailesine ~~başka~~ birinin olacaktı.

Nikhail diğer fae'yi daha iyi görebilmek için dönerek boynundaki kordonla oynadı. Trene binmeden önce kendisine verilmişti ve acemi birliği sırasında uyumadığı ya da düş almadığı her zaman ~~takması~~ gerektiğine dair sert bir hatırlatma yapılmıştı.

"Aynı. Adım Arlo." Sarışın fae, Nikhail'in okuyabilmesi için isim etiketini uzattı.

Arlo Night

Onlar/onlar

Su/ae Güney

Bölgesi

"Tanıştığımıza memnun oldum." Nikhail Arlo'ya kendi yaka kartını gösterdikten sonra elini onlarınkinin içine soktu ve kuvvetlice sıktı.

"0 zevk bana ait. Bu benim de Güney Bölgesi dışına ilk çıkışım. Çok heyecanlıyım!" Arlo'nun nefesi kesildi, neredeyse oturduğu yerde titriyordu. "Bakın!" Pencereden dışarıyı gösterdiler. "Kemerler."

Seslerindeki hayranlığı gizlemek mümkün değildi ve bunun iyi bir nedeni vardı.

Nikhail geçmişte bu altın simgenin fotoğraflarını görmüştü ama şahsen çok daha etkileyiciydi. Altın Şehir'e adını veren üç devasa kemer gökyüzüne uzanıyor, metropol boyunca davetkâr bir şekilde uzanıyor gibiydi. Hayattan daha büyüktüler, Barren Ridge'deki her şeyden daha büyüktüler. Her zaman çöl kasabasının makul büyüklükte olduğunu düşünmüştü ama şimdi yanıldığını anlamaya başlamıştı.

Başkent muazzamdı ve istese de gözlerini ondan alamıyordu. Elde etmek için fazla mesai yaptığı siyah-gümüş kapaklı telefonu çıkaran Nikhail, grenli bir fotoğraf çekip ailesinin grup sohbetine gönderdi. Başlık şöyle yazıyordu.

Gelen yanıtlarla birlikte telefonu neredeyse anında titremeye başladı.

MAMA

Dikkatli ol ve iyi vakit geçir oğlum. Seninle gurur duyuyorum.

LAURIE

Dünyayı keşfedebildiğiniz için çok şanslısınız.

Nikhail bu cevap karşısında homurdandı. Laurie geçtiğimiz ayı, ayrıldığı için ona kızmakla, kendisini de yanında getirmesi için yalvarmak arasında bocalayarak geçirmişti. Ordu acemi birliği sırasında küçük kız kardeşlerin ziyaretine izin verse bile -vermiyordu- Laurie daha on altı yaşındaydı. Daha iki yıllık okulu vardı.

Bunu söylediğinde Laurie suratını asmış, sonra da okulu bırakıp ona katılacağını söylemişti. Annem bunun üzerine hemen atlamış ve çocuklarından herhangi biri okulu bırakmadan önce Güney Bölgesi'nin yirmi metre karla kaplanacağını kesin bir dille açıklamıştı.

Kavganın ardından -çünkü annem ve Laurie tartışmadan tek bir gün bile geçiremiyorlardı- Nikhail kız kardeşine sarılmış ve kıvrırcık siyah saçlarına, temel eğitimden çıktıktan sonra onu ziyaret edebileceğini fısıldamıştı.

LANEY

Seni seviyorum, Nikky. Kızlarını tekmele.

Yanağının içini ısırarak Nikhail'in parmakları tuşların üzerinde uçtu.

Hepinizi çok seviyorum ve mümkün olan en kısa sürede arayacağım.

Göğsünde bir sızı başlarken telefonunu kapattı. Bu, annesinden ve kız kardeşlerinden en uzak olduğu andı ve onları çok özleyecekti. Paylaştıkları daire sıkışık ve çoğu zaman birbirlerinin üstünde yaşıyorlarmış gibi hissediyordu ama onlar onun ailesiydi. Tek başına olmaya alışması zaman alacaktı.

Bunu onlar için yapıyorum, diye kendine hatırlattı.

Telefonunu cebine koyan Nikhail dikkatini tekrar yeni arkadaşına verdi. Arlo sohbet ediyor, tren Altın Şehir'in merkezine doğru ilerlerken görülecek yerleri işaret ediyordu. Bilgi hazinesi gibiydiler ve Nikhail Arlo'nun ona yeni evlerini öğretmesine memnuniyetle izin verdi.

Tren üsse yaklaştıkça Nikhail'in ruhuna derin bir doğruluk duygusu yerleşiyordu. Bu, hayatının gidişatını değiştirecekti; bunu iliklerinde hissedebiliyordu.

"Golden City'ye otuz dakika!"

Tren kondüktörünün sesi Nikhail'i uykusundan uyandırdı. Gözlerini kırptırdı ve bir elini gözlerine götürerek hafızasının kalıntılarını silkeledi.

O gün haklı çıkmıştı. Golden City'ye yaptığı ilk tren yolculuğunun üzerinden neredeyse yirmi yıl geçmişti ve orduya katılmasının hayatının gidişatını daha iyi yönde değiştirdiğini rahatlıkla söyleyebilirdi.

Çenesini yumruğuna dayayarak, başkent görünürken pencereden dışarı baktı. Gökyüzünden inen birkaç kar tanesi kışın yaklaştığını hatırlatıyordu. Milyonlarca yıldız parlıyordu ama hiçbirisi şehre adını veren altın kemerler kadar parlak değildi. On sekiz yaşındayken ne kadar güzelse şimdi de o kadar güzeldi.

Askerlik hayatının ilk birkaç yılı, en hafif tabirle yoğun geçmişti. En zor günlerde bile Nikhail orduya katılma kararından asla pişmanlık duymamıştı. Hele ki ona sevdiklerinin geçimini sağlama fırsatı vermişken.

Ayrıca, ordu olmasaydı, hava büyüğü üzerinde asla bu kadar kontrol sahibi olamazdı. Rüzgâra böylesine ustalıkla fısıldayamazdı ya da arkadaşım deme ayrıcalığına sahip olduğu bu kadar çok harika insanla tanışamazdı. Birkaç yıl sonra Ryker'la yolu asla kesişmezdi ve kesinlikle River'la asla tanışamazdı.

Çekici su perisini düşününce Nikhail nefesini içine çekti. Tanrılar aşkına, düşüncelerinin çoğu River'ın etrafında dönüyordu. Tanıştıklarından beri bu böyleydi ama fırtınadan sonra daha da kötüleşmişti.

Nikhail eskiden kendini River'ı düşünmemeye zorlardı ama sonunda bunu yapmasını istemenin ciğerlerinden nefes almamasını ve büyüğünün havaya hükmetmemesini istemeye benzediğini öğrenmişti.

Bu asla olmaz.

Parmakları cebindeki kutuyu buldu ve pürüzsüz siyah kadifenin üzerinde gezindi. River'ı görmezden gelmekten yorulmuştu,

Tanıştıkları günden beri onu kendine çeken parçasını itmekten
y o r u l m u ş t u .

O gün hafızasına kalıcı olarak kazınmıştı.

BÖLÜM 12

Fırtınalı Bir Sirenin Çağrısı

DÖRT YIL ÖNCE

T Nikhail arabadan inip kapıyı arkasından kapatırken ayaklarının altındaki çakılların çıtırtısı rüzgârın fısıltısına eşlik etti. Ceketinin yakalarını çekiştirerek takım elbisesinin ceketıyla, önünde yükselen üç katlı geniş malikâneye kaşlarını kaldırarak baktı. Golden City'nin hemen dışındaydılar, onları buraya getiren kapalı siteye girmeden önce birkaç banliyö mahallesinden geçmişlerdi.

Araba yolunun sonundaki ferforje kapıların zenginliğin sembolü olduğunu düşünmüştü ama onlar sadece olacakların bir işaretiydi. Dört Krallık'a aitmiş gibi görünen elektrikli fenerler, dolambaçlı araba yolunun her iki yanında duruyordu. Girişteki devasa çift kapının her iki yanında iki taş ejderha heykeli duruyordu.

Ev, eğer bu geniş yapıya lüks denebilirse, lüksün en iyi örneği idi. Mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş tuğlalardan, ustalıkla bakım yapılmış çimlere ve bahçelere kadar her yer para kokuyordu.

Nikhail kendini hiç bu kadar yabancı hissetmemişti. Ryker'ın kendisinden farklı büyüdüğünü biliyordu ama bu...

Tanrım, bu daha önce hiç görmediği düzeyde bir zenginlikti. Takım elbisesi aniden iki numara küçük geldi, ayakkabıları çok dardı ve büyüğü damarlarında huzursuzca dolaştı.

"Büyüdüğün yer burası mı?" Nikhail omzunun üstünden sürücü koltuğundan kalkan su fae'sine baktı. "Bu..."

"Muazzam, biliyorum." Ryker arabanın etrafında dönüp ellerini ceplerine sokarken içini çekti. "Annem hiçbir şeyi yarım yamalak yaptığını duymamıştır ve imajı onun için çok önemlidir. Dünyanın onun bir Temsilci olduğunu bildiğinden emin olmak istiyor."

Bunu kesinlikle başarmıştı. Bir Temsilci dışında hiç kimse böyle bir eve sahip olamazdı.

"O da burada olacak mı?" Nikhail Su Doğumluların reisiyle hiç tanışmamıştı ama onu Şansölye Rose ve diğer Temsilcilerle birlikte televizyonda görmüştü.

"Hayır." Ryker başını salladı ve merdivenlerden yukarı çıktı. "Annem bugünlerde nadiren evde oluyor."

Nikhail nefes verdi, duruşu yumuşadı. Ryker'dan annesinin yanında olmanın pek de kolay olmadığını bilecek kadar çok hikâye dinlemişti. Yine de tamamen rahatlayamadı.

Bu ev de aynı derecede lüks ve gösterişliydi ve tüylerini diken diken ediyordu. Bu, kız kardeşlerinin gördükleri yerde kahrolmalarına neden olacak kadar etkileyici bir zenginlik gösterisiydi. Annesinin Barren Ridge'deki dairesi bunun yanında küçücük kalıyordu ve tüm kompleksi bu malikanenin üç katına sığabilirdi.

Ryker durakladı, eli kapının üzerindeydi. "Geliyor musun Nik? Dışarıda oyalanmak istemiyorum."

Bu istek başkasına garip gelebilirdi ama Nikhail'i şaşırtmamıştı. Ryker birkaç yıl önce tanıştıklarından beri böyleydi. Su fae'si

İş dışında pek bir şey yapmazdı ve son derece düşük bir profil çizirdi.

Nikhail bunun nedeninden tam olarak emin değildi ama burnunu sokmak da istemiyordu. Herkesin sır saklamasına izin vardı, özellikle de başkalarına zarar vermiyorlarsa.

"Kesinlikle." Ryker kapıyı açarken adımlarını ikişer ikişer attı.

Nikhail bir malikâneye uğrayacaklarını bilseydi, bu sabah ayakkabılarını parlatmak ve en iyi takım elbisesini giymek için zaman ayırırdı. Burası kıyafet yönetmeliği varmış gibi hissettiren bir binaydı ve her zaman en iyi kıyafetlerini giymesine rağmen Nikhail burada kendini yabancı hissetti.

Ryker'ın ailesinin evine uğramayı kabul ettiği için pişmanlık duymaya başlamıştı. Bir toplantıdaydılar ama erken bitmişti, bu yüzden üsse dönmeleri gerekmeden önce biraz zamanları vardı. Ryker babasını kontrol etmek ve ailesinin kütüphanesinden bir şeyler almak istiyordu.

Nikhail gelmeyi kabul etmişti ama bu, Waterborn'ların lanet olası bir şatoda yaşadığını bilmeden önceydi. Ryker'ın en iyi ihtimalle mütevazı olan dairesine gitmişti. *Bunu* hiç beklemiyordu.

kapıları açıldı, ve Ryker onu bir içine lüks iç kısmı bir şekilde dışından daha abartılıydı. Nikhail havanın para kokmasının mümkün olduğunu bilmiyordu ama kokuyordu.

"Hemen döneceğim," diye seslendi Ryker bilerek merdivenlere doğru ilerlerken.

Nikhail konuşmadan başını salladı. Bu sadece zenginlik değildi. Bu öyle bir paraydı ki, zerresine sahip olsalar çoğu insanı ağlatırdı.

Annesinin kendisine ve kız kardeşlerine bakmak için yorgunluktan bitap düştüğünü hatırlayınca yumrukları iki yana kıvrıldı. Eğer bu paranın bir kısmına erişimi olsaydı, bakım masraflarını karşılamak için çift vardiya çalışmak zorunda kalmazdı.

Laney'nin ilacı. Belki o zaman babası yanında kalırdı. Belki Nikhail, kocası gittikten sonra onlara bakmak için kendini tüketen annesinin yıllarca mücadele etmesini izlemek zorunda kalmazdı.

Kendisine ve kız kardeşlerine babalık eden o pislik herifi düşündükçe midesinde öfke kıvılcımları çakıyordu. Bugünlerde o adamı nadiren düşünüyordu - piç kurusu, ona en çok ihtiyaç duydukları anda onları terk etmişti - ve onu aklından uzaklaştırdı. Çocuklarından biri hastayken onları terk eden hiçbir adam "baba" unvanını hak etmezdi.

Bakışlarını gezdiren Nikhail, gösterişli fuayenin duvarlarını kaplayan tabloları seyre daldı. Klinik, müze benzeri bir şekilde çok güzellerdi. Her yer soğuktu, karakterden, sıcaklıktan ve duygudan yoksundu. Daha davetkâr hükümet binalarında bulunmuştu.

Hava soğuk ve sterildi, Laney küçükken ailesinin sık sık gittiği doktor muayenahaneleri gibi buz gibiydi. Sanki binanın mimarı tüm dünyanın Waterborn'ların ne kadar zengin olduğunu bilmesini sağlamaya o kadar odaklanmıştı ki, buranın insanların gerçekten yaşamak zorunda olduğu bir yer olduğunu unutmuşlardı.

Ryker'ın buraya nadiren gelmesine şaşmamalı. Nikhail de buraya gelmek istemezdi.

Avucunu açarak, bir resimden diğerine geçerken küçük büyü ipliklerini serbest bıraktı. Büyüyü ayaklarına yönlendirerek ayak seslerini boğdu. Bu devasa evde bir yerlerde Ryker'ın hasta babası dinleniyordu. Böyle bir binada gürültü yapmak, bir kütüphanede bağırmaya benziyordu. Birçok açıdan yanlıştı.

Nikhail, ikinci kattan ayak sesleri geldiğinde Gül İmparatorluğu'ndan gelmiş gibi giyinmiş yakışıklı bir fae çiftinin resmini inceliyordu.

"Ryker?" diye seslendi yumuşak, kadınsı bir ses. Yaklaşan kadının sesi daha da yükseldi. "Arabayı garaj yolunda gördüm ve ben-oh."

Güzel ses bir solukta yakalandı ve sesle ilgili bir şey Nikhail'in içini çekti. Ayakları dönüyor, o daha hareket ettiğinin farkına bile varmadan onu etrafında döndürüyordu.

Gözleri merdivenleri taradı, bir anda tüm hayatının değişmek üzere olduğundan habersizdi. Ve sonra onu gördü.

Nefesi boğazında düğümlendi ve parmakları iki yanında kasıldı.

Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Bu andan önce ne güzelliği tanımıştı ne de bu kadar büyüleyici birinin varlığında bulunmuştu.

Fae tanrılarının Büyük Göç sırasında Obsidiyen Kıyısı'nda kaldıklarını duymuştu ama anlatılanlar kesinlikle yanlıştı çünkü önünde bir tanrıça duruyordu.

Olduğu yerde donup kalmıştı, kahverengi gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu.

Belki de hareket etmeli ya da ayaklarına kapanıp yalvarmalıydı ama dışarıdaki taş ejderhalar kadar donmuştu. Kalbi atmayı bırakmıştı. Beyni kısa devre yapmıştı. Ciğerleri nefes almayı unutmuştu.

Zamanın kendisi de dahil olmak üzere her şey durma noktasına geldi. Dünyası kendi ekseninde dönmeyi bıraktı ve evreninin merkezi olarak *onunla* birlikte kendini yeniden konumlandırdı.

Kalbi yeniden atmaya başladığında, bunu onun için yaptı.
Ne zaman

Beyni bir kez daha düşünmeye başladı, her düşüncesi onun hakkındaydı. Ciğerleri hava çektiğinde, ona hizmet edebilmesi için oksijen getirdiler.

Her şey onun içindi.

Her nefesi, her düşüncesi, kalbinin her atışı.

Uzun, tatlı kahverengi saçları ipeksi bir at kuyruğuyla geriye doğru toplanmıştı. Parlak pembe bir saç lastiği üst kısmıyla uyumluydu. Siyah egzersiz taytı ince bacaklarını sarıyordu.

Tanrıça güzeldi, buna hiç şüphe yoktu ama onun dikkatini çeken yüzüydü.

Zarif kahverengi gözbebekleri onu incelediği kadar onu da inceliyordu. Güçlü fırtınalar ve zorlukla kontrol altına alınmış, kaynayan güç, fırtınalı bakışlarında parlıyor ve dünyasını sonsuza dek değiştirmekle tehdit ediyordu.

Orada huzur yoktu ama zaten kimin huzura ihtiyacı vardı ki? Nikhail her zaman en büyük rüzgârların en güçlü, en güçlü fırtınaların da en çarpıcı olduğunu düşünmüştü.

Ve bu kadın...

Lanet olası tanrılar.

Onun güzel olduğunu söylemek kelimenin kendisine haksızlık etmek olurdu. Kır çiçekleri tarlaları güzeldi. Waterborn House'un duvarlarını süsleyen resimler güzeldi. Gün batımları güzeldi.

Ama o?

Bu tanrıça güzel değildi. Bir çiçek, bir resim ya da bir gün batımı kadar önemsiz bir şey değildi. O, sıcak bir yaz gününde serin bir esintinin ilk fısıltısı, karanlık bir gecede bir renk patlaması, ışıksız bir odada bir mumdu.

Daha önce nefes alıyor muydu? Bunun artık bir önemi yoktu. Onun gelişinden önce bir şey düşünüyorsa bile artık umurunda değildi. Bırakın burada bulunma nedenini, kendi adını bile zar zor hatırlıyordu.

Nikhail, Büyük Göç'ten önce fae'lerin başına böyle şeyler geldiğine dair hikayeler duymuştu. Görünüşte hiçbir yerde olmayan, iki ya da daha fazla fae'yi bir araya getiren bağlantılar. Dürüst olmak gerekirse, bu hikayelerin hep peri masalları olduğunu düşünmüştü. Aşıkların birbirlerini g ö r d ü k l e r i anda hissettikleri şehveti anlamlandırmak için uydurdukları masallar.

Ama şimdi...

Nikhail şimdi bu hikâyelerin arkasında bir gerçeklik payı olduğuna inanmaya başlamıştı. Daha önce hiç böyle bir çekim hissetmemişti, hayatında hiç kimseye karşı böyle bir çekim hissetmemişti.

Ayakları onu tanrıçaya doğru götürüyordu. Hâlâ merdivenlerin ortasında durmuş, korkulukları tutuyordu.

manikürlü eliyle.

"Kimsin sen?" diye sordu usulca.

Yukarıdaki tanrılar, onun sesi. Ses boşlukta cınladı ve bir ayağı basamaklarda durakladı. Tanrıçanın gözleri güçle doluysa, sesi de onu ileri çağıran fırtınalı bir siren çağrısıydı. Hayatının geri kalanında her gün, her dakika bu sesi duymak istiyordu.

Avucunu göğsüne bastırdı. "Ben Nikhail Galebringer," diye cevap verdi, sesinin hâlâ onun huzurunda çalışmasına şaşırmıştı. "Ve sen de..."

Ona dikkatle bakarken alt dudağı ağızının içinde kayboldu.

"River," diye ekledi bir an sonra.

Nikhail ona doğru bir adım daha attı. Kendine engel olamıyordu. Ona yaklaşmak zorundaydı.

"Merhaba, River." Adı dilinden dökülürken tadı en güzel lezzet gibiydi ve içinden bir ürperti geçti. "Sizinle tanışmak bir zevk."

River'ın kahverengi bakışları onun üzerinde gezindi, onu dikkatle inceledi. Ondan saklanmadı, geri çekilmedi. Ondane isterse istesin, ne isterse istesin, ona vereceğı hissine kapıldı.

Bu düşünce onu korkutmalıydı ama korkutmadı.

Başını öne eğdi. "Seni evime getiren nedir?" Onun evine.

Çünkü o... Tanrım.

Nikhail parmaklığı bıraktı ve tırmanmayı başardığı iki basamaktan aşağı tökezleyerek indi. Bu tanrıçanın -Nehir'-in gelişinin zihninde yarattığı trans kaybolmuştu. Hiç var olmuş muydu?

Kalbi hızla atıyor, dört nala koşan bir at göğsünden kaçmak için çırpınıyordu. Lanet olsun. Nerede olduğunu nasıl unutabilirdi? Bu büyüleyici güzellikteki kadın herhangi biri değildi. O-

"Bücür!" Ryker'ın gür sesi fuayeyi doldurdu ve zıplayarak merdivenlerden indi. Kollarını kız kardeşine doladı -tanrım, bu Ryker'ın kız kardeşiydi- ve onu kocaman bir kucakla sardı. "Bakıyorum Nik'le tanışmışsın."

River kardeşinin etrafına baktı ve utangaç bir şekilde ona gülümsedi. "Evet, biz daha yeni tanıştık." parmaklarını onun parmaklarında oynattı. yön. "Selam, Nik."

Midesi düğümlendi. River'ın sesi kadar güzel bir ses daha önce hiç duymamıştı - ya da bu kadar yoğun bir şekilde yasaklanmış bir ses.

Ne halt ediyordu bu? Kutsal Obsidiyen Kumları adına, River hakkında böyle düşünüyor olamazdı. Sadece Ryker'ın kız kardeşi olduğu için değil -gerçi bu da bir sorundu ama- genç olduğu için. Ryker'ın kız kardeşinin birkaç ay önce on dokuzuncu yaş gününü kutladığından bahsettiğini hatırlıyordu.

Aylar oldu!

Aralarında neredeyse on beş yaş vardı. Tanrı aşkına, River Laney'den neredeyse on yaş küçüktü. River henüz iş hayatına bile atılmamıştı. Denge Üniversitesi'nde doktor olmak için çalışıyordu.

Nikhail kafasını duvara vurmak istedi. Bu tanrıçanın yaşayacak koca bir hayatı vardı ve o sadece orduda çalışan bir hava fae'siydi. İşinde iyiydi, evet, ama onun gibi bir kadını asla hak edemezdi. Ona asla bakamayacaktı. Bu ev bunun kanıtıydı. Pahalı egzersiz kıyafetleri muhtemelen bir aylık kiraya mal oluyordu.

Ondan uzak durması için o kadar çok neden vardı ki, bu buluşmayı unutup hayatına devam etmesi için o kadar çok neden vardı ki Nikhail zorlukla nefes alabildiğini hissetti.

Ziyaretin geri kalanı puslu bir bulanıklık içinde geçti. Nikhail gerektiğinde konuştu, ancak söylediği hiçbir kelimeyi hatırlayamıyordu. Arkadaşının ne dediği hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen Ryker'ın anlattığı bir fıkraya güldü. Ne kadar süre görüştüklerini bilmiyordu.

Orada kalmıştı, sadece River her geçen dakika kendini onun zihnine kazıyordu.

Ryker'la birlikte Waterborn Evi'nden ayrıldıktan çok sonra bile River ve onun güçlükle kontrol altına alınabilen fırtınası Nikhail'in düşüncelerini meşgul etti. River gün batımından sonra da, gecenin geç saatlerine kadar Nikhail'in aklından çıkmadı.

Nikhail bir o yana bir bu yana dönüyor, bir türlü uykuya dalamıyordu. şafak söktüğünde iki sonuca varmıştı.

Birincisi, Ryker'ın kız kardeşini aklından ıkaramadığ için berbat bir arkadaştı. İkincisi ve çok daha önemlisi, River Waterborn'u istiyordu. Ona havaya ihtiyaç olduğ gibi ihtiyaç vardı.

Ve yine de, bu ihtiyaç içinde var olmasına rağmen, ona sahip olamayacağı gibi yürek burkan bir sonuca çoktan varmıştı. Ne istediğ şekilde, ne de lanet olası ruhunun *arzuladığı* şekilde. İçinde bulundukları koşullar birlikte olmalarına asla izin vermeyecekti. En başından beri lanetlenmişlerdi.

Nikhail daha zeki olsaydı, Su Doğumlu Nehir'le tanıştığını unutmaya yemin ederdi. Bedeninin, zihninin ve ruhunun ona duyduğ özlemi görmezden gelerek hayatına devam etmeye çalışırdı.

Ama anlaşılan o kadar da zeki değildi, çünkü onu unutmaya çalışmaktansa kalbini göğsünden söküp atmayı tercih ederdi. Ondan sirenin varlığını görmezden gelmesini istemek, gökyüzünün mavi olduğ ya da rüzgârların onu ağırđığ gerçeğini aklından çıkarmasını istemek gibi bir şeydi.

İmkansız. Denemez bile.

Hayır, Nikhail River'a sahip olamazdı, en azından onu istediğ şekilde, ama uzak duramazdı. Uzak duramazdı. Eğr ona izin verirse, hayatında kalacaktı. Ona rehberlik edecek, onu güvende tutacak ve elinden geldiğince ona yardım edecekti.

Ne de olsa, seyirci olarak bile olsa fırtınasının huzurunda olmak, onu bir daha hiç görmemekten daha iyi olurdu.

BÖLÜM 13

Akılsız Bir Fae

MEVCUT GÜN

O Yıllar geçtikçe Nikhail, River'ın yanında kalbinin nasıl acıdığını görmezden gelme konusunda ustalaşmıştı. Ruhunun River'ı özlemesine alışmıştı. Onun etrafında sürekli hissettiği çekime.

İçindeki boşluğa bile alışmıştı. Kendinden bir parça eksikti ama River'ı kendinden uzaklaştırmanın bedelinin bu olacağını çoktan kabullenmişti. Bu onun iyiliği içindi.

Daha akıllı bir fae, arzularının yasak nesnesini görmeyi bırakırdı, bunun kendileri için işleri kolaylaştıracağını bilirlerdi. Diğer kişiden kaçınmak için ellerinden gelen her şeyi yaparlardı.

Nikhail hiçbir zaman bilge bir fae olduğunu iddia etmedi. Aslında, Waterborn Evi'ndeki gösterişli balo salonunda dururken, bir aptal olduğundan oldukça emindi. Temsilci Waterborn'un Kış Gündönümü suaresine davetini neden kabul ettiğinin tek açıklaması buydu. Birkaç ordu mensubunu davet etmişti ve Fae Bölümü'ndeki en yüksek rütbeli istihbarat subaylarından biri olarak bu davetliler arasında kendisi de vardı.

Bu yüzden kabul etmişti ama burada olmasının nedeni cebindeki kara kutuydu.

Ona nasıl hissettiğini söyle.

Nysa'nın sözleri zihninde yankılanarak amacını hatırlattı.

Küçük kutuyu aldığı anda kendine güveniyordu ama şimdi Waterborn Evi'nde, ihtişamıyla çevrelenmiş bir halde dururken, kendini yeniden sorguluyordu. Baktığı her yerde zenginlik sergileniyordu ve bunun gözünü korkutmadığını söylerse yalan söylemiş olurdu.

Pencere kenarlarında duran altın vazolardan, binlerce dolar değerinde olması gereken mücevherlerin parıltısına kadar, buraya ait olmadığını hatırladı.

Taksisi yarım saat önce durduğunda malikâne koruma altındaydı ve kapıdan geçmesine izin verilmeden önce güvenliğe kimliğini ve davetiyesini göstermek zorunda kalmıştı. Partinin çoktan başlamış olduğu balo salonuna girmesine izin verilmişti. Kimseyi tanımıyordu ve zamanını odayı incelemekle geldiği için kendini azarlamak arasında gidip gelerek geçirmişti.

Tanrılar, Atlas'ın burada olmasını diledi. Toprak fae profesörünün biraz tuhaf da olsa sakinleştirici bir tavrı vardı ve böyle bir zamanda iyi olurdu. Ne yazık ki bu tür etkinliklere hiç katılmıyordu.

Açıkçası Nikhail nedenini anlıyordu. Hiçbir şey onu Waterborn Evi'nden daha derinliksiz hissettiremezdi. Diğer misafirlerin kaçamak bakışları bile ona buraya ait olmadığını hatırlatıyordu.

Buraya gelmek aptalca bir fikirdi. Neden River'ın onunla yalnız konuşmak isteyeceğini düşünmüştü ki? Elbette, fırtınayla ilgili yardım için ona gelmişti ama bunun nedeni Ryker aracılığıyla kurdukları bağlantıydı.

Hayır, Nikhail balo salonunda durdukça aptallık ettiğini daha iyi anlıyordu. River'ın kendisi için tüm bunlardan vazgeçeceğini kim düşünebilirdi ki? Asla satın alamazdı.

uzun hayatının geri kalanında her gün çalışsa bile ona böyle bir ev veremezdi. Su Doğumluların sahip olduğu türden bir zenginlik, uzun ömürlü bir fae neslinden diğerine aktarılırdı.

Cebindeki kutu yüz kiloluk bir ağırlık gibi geliyordu ve giydiği siyah smokine rağmen kendini çıplak hissediyordu.

Nikhail aptal olmalıydı çünkü bu gece kalbinin kırılacağından şüphelenmesine rağmen gitmeyecekti. Bu işi sonuna kadar götürecek ve belki River onu geri çevirdiğinde yoluna devam edebilecekti.

Onun sevgisini geri çevirdiği düşüncesi büyüsunü soğuttu ve tanıştıkları günden beri ona karşı hissettiği o çekim büküldü.

"İçecek bir şey ister misiniz, efendim?" Siyah giysili bir garson önünde durdu.

"Tanrım, evet." Bardağı kabul etti ve parmaklarını bardağın sapına doladı. Bir içki iyi gelirdi; yaklaşan reddedilişini aklından çıkarırdı. "Teşekkür ederim."

"Elbette efendim. Kutlamaların tadını çıkarın."

Nikhail buna ne diyeceğinden emin değildi - bundan zevk alacak mıydı? Pek olası değildi, çünkü kalbinin kırılmasını bekliyordu. Neyse ki garson devam etti. Nikhail köpüklü beyaz şarabı yudumlamadan önce derin bir nefes aldı.

Kumlar onu kurtardı. Lanet şarabın tadı bile para gibiydi. Bu onu şaşırtmamalıydı ama şaşırtmıştı. Waterborns'la tanışmadan önce zenginliğin bir tadı olduğunu bile bilmiyordu.

Şarap, cebindeki kutunun aptalca bir fikir olmasının bir başka nedeni, buraya ait olmadığının bir başka hatırlatıcısıydı. Bu insanlar onun liginin o kadar dışındaydı ki, onlara yaklaşmayı hayal bile edemezdi.

Balo salonu yavaş yavaş dolmaya başlarken, en güzel kıyafetlerini giymiş konuklar Temsilci'nin misafirperverliğinin tadını çıkarıyordu.

Su Doğumlu ana henüz ortaya çıkmamıştı ve Nikhail bu gerçek için minnettardı. O

Tertia'yla hiç yalnız kalma şerefine nail olmamıştı ama Ryker'dan arkadaşının annesinin her zaman işinin başında olduğunu bilecek kadar çok şey duymuştu.

Temsilci olmak onun için sadece bir iş değildi. Bu onun tüm hayatıydı. Onun çağrısı. Göreviydi. Kocasından başka tek aşkı. Bu buluşma da dahil olmak üzere her şeyin toplumdaki konumunu yansıttığından emin oldu.

Tanrılar yukarıda, süslemeler bile Nikhail'le alay ediyor, ona bunun sıradan bir kutlama olmadığını hatırlatıyordu. Kış Gündönümü partisi düzenleyen çoğu insan odanın etrafına birkaç parıltılı ışık dizer ve günü bitirirdi ama Tertia Waterborn öyle yapmazdı.

Saray gibi balo salonu süslemelerle doluydu ve Nikhail iç dekorasyona pek önem verdiğini iddia etmese de balo salonunun kesinlikle göz alıcı olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdi.

Kubbeli çatıdan sarkan yedi gümüş avizeden pırıl pırıl kristaller damlıyordu. Aynı renkteki çelenkler bir duvardan diğerine uzanıyordu. Her pencere pervazının altında gösterişli gümüş fiyonklar asılıydı. Tavandan sarkan pırıltılı ışıklar tüm balo salonunu ustaca kaplamıştı.

Balo salonunun köşesinde yükseltilmiş bir platform üzerinde on parçalık yaylı bir orkestra oturuyordu. Müzisyenlerin enstrümanları bile zarif temaya uygun olarak gümüş rengindeydi.

Tüm süslemeler arasında en çarpıcı olanı, dans pistinin kenarında duran devasa yaprak dökmeyen ağaçtı. Birkaç kat uzunluğundaki ağacın tepesi kubbeli çatıya degecek kadar yaklaşmıştı.

Kış Gündönümü için ağaç süsleme geleneği eski bir Fae geleneğiydi. Büyük Göç'ten bu yana eski geleneklerinin birçoğu kaybolmuş olsa da, bu gelenek devam etmişti. Türlerinin elemental mahkemelere bölündüğü günlerin bir kalıntısı olan Gündönümü ağacı süslemek, fae'lerin anavatanlarına bağlı kalma yollarından biriydi.

Ve bu sıradan bir Kış Gündönümü ağacı değildi. Bu Nikhail'in o güne kadar gördüğü en gösterişli ağaçtı. Dallardan gümüş ve mavi cam ampuller sarkıyordu. Parıldayan beyaz ışıklar ağacın etrafına dolanmış, bulutsuz bir gece gökyüzündeki yıldızlar gibi parıldıyordu. Su damlacıkları şeklindeki üfleme camlar konuklara kimin evinde olduklarını hatırlatıyordu.

Sanki herkes unutulmuş gibi. Sadece bir Temsilcinin *Fae Weekly*'ye aitmiş gibi görünen bir ağacı olabilirdi.

Nikhail telefonunu çıkardı ve bir fotoğraf çekti, aile sohbetinde annesine ve kız kardeşlerine gönderdi.

Birinin yanıt verdiğini gösteren üç baloncuk hemen patladı.

LANEY

Ooo, bu senin ağacın mı?

Sanki. Bunu asla karşılayamayacağını hepsi biliyordu.

Hayır, Waterborns. *eyeroll emoji* Kış Gündönümü kutlamalarındayım.

LANEY

Şarap kadehi emoji *Parti şapkası emoji* Süslü, Nikky. Çok süslü.

En küçük kız kardeşinin kendisine taktığı lakap karşısında yüzünü buruşturdu. Onlara yüzlerce kez kendisine böyle seslenmeyi bırakmalarını, bundan hoşlanmadığını söylemişti ama hiç dinlememişlerdi.

Cevap veremedi telefonunu tekrar çaldı.

MAMA

Ne kadar güzel bir ağaç. Çok hoş bir buluşmaya benziyor; Temsilci kendini aşmış. Lütfen daha sonra daha fazla resim gönderin. Seni özledim.

Nikhail dudağının içini ısırды, utanç midesini yakıyordu. Barren Ridge'den taşındığından beri geçen onca yıl boyunca annesinin isteği hiç değişmemişti: Daha fazla fotoğraf lütfen.

İstekleri onu rahatsız ederdi. Neden onun bu kadar çok fotoğrafını istiyordu? Neredeyse her gün aynı şeyi yaptığını anlamıyor muydu? Askeri hayat programlarla doluydu ve o da bundan hoşlanıyordu.

Ailesinden ayrı yaşadığı birkaç yılın ardından, nihayet annesinin nereden geldiğini anlamıştı. Sadece ona bağlı kalmaya çalışıyordu. Tek oğlunun kendisinden bu kadar uzakta yaşaması zor olmalı.

En azından kız kardeşleri vardı. Fae'lerin bu kadar kısa bir süre içinde üç çocuk sahibi olması garipti ve Nikhail sık sık babasının bu yüzden mi gittiğini merak ederdi. Yaşları birbirine bu kadar yakın olan bu kadar çok çocuğa sahip olmanın sorumluluğunu kaldıramamış olabilir miydi?

Nikhail annesinin sadece kendisini önemseydiğini fark ettiğinde, ona düzenli olarak fotoğraf ve güncellemeler göndermeye çalıştı.

LAURIE

kızgın surat emoji *çöp kutusu emoji*

Tanrım, Waterborns'un parasını daha iyi değerlendirebileceğini düşünürdünüz. Bu ülke yoksulluk içinde yaşayan insanlarla dolu.

O yapmamıştı. ulaşıldı ve son . ve mesaj bir başkası ortaya çıkmadan önce.

MAMA

Laurelei Aurelia Galebringer, konuşmana dikkat et, genç bayan.

Nikhail annesinin azarlayan sesini sanki yanında duruyormuş gibi duyabiliyordu ve dudaklarına yayılan gülümsemeye karşı koyamadı. Tanrım, evi ziyaret etmek için gecikmişti.

Annesini ziyaret etmek için izin istemeyi aklına not ettikten sonra dikkatini elindeki konuşmaya verdi.

LAURIE

Ben yetişkin bir kadınıym, anne. İstersem küfür edebilirim.

MAMA

Bu onurlu değil.

LAURIE

Gerçekten
umurumda değil.

Cumhuriyet'te konut krizi varken Waterborns'ların lüks malikanelerinde bir parti için korkunç miktarda para harcamaları onurlu bir davranış mıdır? Denge mi?

Hayır, değil.

İç geçiren Nikhail'in parmakları klavyenin üzerinde uçarak bir yanıt hazırladı. Araya girmezse Laurie ve annem yine tartışacak ve günlerce kavga edeceklerdi.

Resmi bu yüzden göndermedim Laur.

LAURIE

Çok geç, çünkü sen gönderdin.

MAMA

Çok güzel bir resim, Nikhail.

LANEY

Bizi düşünmen çok hoş, Nikky.

LAURIE

Bu şeylerden nasıl zevk alabiliyorsun anlamıyorum Nikhail. Dürüst olmak gerekirse, iğrençler.

Onlardan hoşlanmıyordu ama bunun için artık çok geçti. Teğet geçtiği konulardan birinde, Laurie sohbeti Cumhuriyet'te kötüleşen konut krizini bildiren makalelerle doldurmaya başladı ve işlerin nasıl gittiğinden bahsetti.

kötüden daha kötüye. Yakında bir kırılma noktasına ulaşacaktı ve Temsilciler ile Şansölye'nin umurunda değilmış gibi görünüyordu.

Nikhail inleyerek mesajlaşma uygulamasını kapattı. Denge Cumhuriyeti'ndeki evsiz insanları önemsemediğinden değildi. Sadece bunu Laurie'den defalarca duymuştu. Bir şeye kafayı taktı mı, dikkatini başka yöne çevirmek çok zor oluyordu.

Kız kardeşini yönlendirme çabalarının boşa çıkacağını bilen Nikhail, daha sonra annesine göndermek üzere bir selfie çekti. Hâlâ titreyen telefonunu cebine soktu, tekrar çıkardığında yüzlerce mesajla karşılaşacağını farkındaydı. Umarım Laurie'nin karısı Krystal onu sakinleştirebilirdi.

Nikhail, baldızına daha sonra mesaj atıp durumu kontrol etmeyi aklına not ederek, artık kalabalık olan balo salonuna baktı. Siyah takım elbiseli erkekler, özenle hazırlanmış gümüş ve mavi balo elbiseleri giyen kadınlarla birlikte küçük gruplar halinde duruyordu. Parti davetiyesi gecenin renkleri konusunda çok netti ve herkes buna uyuyordu. Tanrılar kimsenin Tertia Waterborn'un isteklerine karşı gelmesini yasaklamıştı - bu felakete davetiye çıkarmak olurdu.

Nikhail artık boş olan bardağını masanın üzerine koydu ve gümüş kravatını düzeltti. Kafasını kaldırdığında, tanıdık bir fae ona doğru yaklaşıyordu.

"Nasılsın, Arlo?" Nikhail eski dostunun elini sıktı ve kuvvetle sıktı. "Hâlâ Temsilci için mi çalışıyorsun?"

"Öyleyim." Su perisi koyu mavi bir takım elbise giymiş, saçlarını arkaya doğru topuz yapmış ve her iki yandan da kestirmişti.

Arlo politikaya atılmadan önce on yıl boyunca orduda görev yapmıştı. Şimdi Temsilci Waterborn'un ekibinde, Orta Bölge fae'leri ile ordu arasında irtibat görevlisi olarak çalışıyorlardı. Bu bir pozisyon değildi

Nikhail'in hiç istemeyeceği bir şeydi -sevdiğinden çok daha fazla politikacılık içeriyordu- ama Arlo'ya çok uygun görünüyordu.

"İşler nasıl gidiyor?" Nikhail ellerini ceplerine soktu. "Orta Bölge hâlâ eskisi kadar gergin mi?"

Arlo etrafına bakındı ve yalnız olduklarını görünce bir adım daha yaklaştı. Gülümsemeleri düştü ve gözlerinden karanlık bir bakış geçti.

"Evet ve gittikçe kötüleşiyorlar." Arlo'nun sesi alçaktı ve omuzlarındaki gerginliği saklayamıyordu. "Başarısızlıkla sonuçlanan Yeniden Birleşme'den bu yana işler zorlaştı ama en azından lanet olası asiler sonrasında saklanacak kadar akıllıydılar. Ama şimdi..."

"Kara Gece geri döndü."

Arlo acımasızca başını salladı. "Herkes gergin ve son birkaç aydır daha da kötüleşen bir gerginlik var."

"Lakewater'da da durum aynı," diye onayladı Nikhail. Dışarıdan bakıldığında rahat bir görüntü çiziyordu ama içi ürperiyordu. Kısa bir süre önce vurulduğu yerde midesi zonkluyordu.

Bunu burada tartışırken dikkatli olmak zorundaydılar. Temsilcilerin ya da ordunun isteyeceği son şey Kara Gece'nin geri döndüğü haberinin yayılmasıydı. Şansölye şimdiye kadar bu bilgiyi basından saklamıştı ama bunu sonsuza kadar yapamayacaktı.

Arlo omuzlarını yuvarladı. Başka birine rahatlamış görünebilirlerdi ama Nikhail çenelerindeki gerginliği ya da yumruklarını hafifçe sıktıklarını fark etmemişti.

"Durum çok kötü," dedi Arlo. "Cumhuriyet'in dört bir yanında asi hücreleri ortaya çıkıyor."

Nikhail dudaklarını dişlerinin arasından geçirdi. "Orta Bölge fae'leri endişeli mi?"

Arlo'nun ağzı bir çizgi halinde sıkıştı, yaklaştı ve sesini alçalttı. "Normalden daha fazla tehdit aldıkları için tüm Temsilcilerin korumasını iki katına çıkardılar. Genelde Temsilci Waterborn

haftada birkaç tane alıyor, ama yeniler farklı hissettiriyor. Daha ciddi."

"Bunları alan tek kişi o mu?" diye sordu. "Hayır.

Başka birkaç kişi de alıyor."

Nikhail kaşlarını çattı, yeni bilgi kendisinin ve ekibinin zaten şüphelendiği şeyi doğruluyordu. "Perde arkasında bir şeyler oluyor."

Asiler bir *şeyler* planlıyorlardı ama ne olduğunu bir türlü anlayamıyorlardı. Döngünün dışındaydılar ve bu Tanrı'nın cezası berbat bir durumdu. Nikhail dışarıda olmaya alışık değildi ve bu onu endişelendiriyordu. İsyancılar durdurulmalıydı; bu çok açıktı.

Her seferinde bir yasa olmak üzere barışçıl bir şekilde değişim yaratmaya çalışmıyorlardı. Hayır, şiddet yanlısıydılar ve ölümden korkmuyorlardı. Şansölye'nin kendi damadını öldürdüklerinde bunu açıkça göstermişlerdi.

Şansölye'nin kızı Valentina Rose hakkında dedikodular dönüyordu. Yeniden Birleşme gecesinden beri insan içine çıkmamıştı. Bazıları Valentina'nın annesinin isyancılarla uğraşma şeklinden dolayı keder ve dehşet içinde olduğunu söylüyordu. Diğerleri ise kocasının öldürülmesinden sonra burada kalamayarak Cumhuriyet'ten tamamen kaçtığını öne sürdü. Bazıları Valentina'nın isyancılara katılıp katılmadığını bile sorgulamıştı ama kocasını öldürdüklerine göre Nikhail böyle bir şeyi asla düşünemezdi.

İnsanlar Valentina hakkında çoğu zaman acıyarak konuşurlardı. Seçilmiş kocasını düğünlerinden bu kadar kısa bir süre sonra kaybetmiş olması kötü bir şanstı.

Nikhail birkaç kişinin bunun Güllerin tanrıların lütfunu kaybettiğinin bir işareti olduğunu fısıldadığını bile duymuştu. Bu konuda ne hissettiğinden emin değildi - tanrıların hayatlarını o kadar da yakından izlediğini düşünmüyordu- ama bunun son derece üzücü olduğunu da inkâr edemezdi.

" Temsilcisi Waterborn'un çocuklarıyla ilgili özel bir şey duyarsanız bana haber vereceksiniz, değil mi?"

Nikhail Arlo'ya sordu.

Ryker için fazla endişelenmiyordu. Hem o hem de Brynleigh kendi başlarının çaresine bakabilecek durumdaydı. Ama River'a bir şey olursa...

Nikhail'in damarlarındaki kan dondu ve hava büyüğü özgür olmak için savaştı. Bir yumruk ciğerlerini sıktı. Bir sonraki nefesinde sanki cam parçaları soluyormuş gibi hissetti.

Hayır.

River'a hiçbir şey olamazdı. Nikhail buna asla izin vermezdi. Onu reddetse bile, onu bir daha asla görmek istemediğini söylese bile, onu güvende tutmaya çalışmaktan asla vazgeçmeyecekti. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

Altın ya da gümüşten daha değerliydi, onun için tüm zenginliklerden daha önemliydi. Onun olmasa bile, onu korumak için ne gerekiyorsa yapardı.

Parlayan turuncu gözleri olan iri yarı bir kurt adam onlara yaklaştı. "Arlo, konuşabilir miyiz lütfen?"

"Elbette." Su perisi Nikhail'e döndü ve omzuna vurdu. "Yeni bir bilgi olursa haber veririm."

"Teşekkür ederim."

Nikhail yiyecek bulma niyetiyle bir adım uzaklaşmıştı ki hava değişti. Arkasından açılan balo salonu kapıları, salonun öbür ucundan ona taze yağmurun hafif esintisini taşıyordu.

Açlığı sanki hiç var olmamış gibi buharlaştı. İçinin derinliklerinde yanan ihtiyaç karşısında açlık ve susuzluk gibi şeyler neydi ki?

River buradaydı. Tüm vücudu ona doğru gerildi, ona gitmek istiyordu.

Normalde böyle zamanlarda ona ihtiyaç duyan yanını derinlere iter ve görmezden gelirdi. Kendisine River'ın Ryker'ın kız kardeşi olduğunu ve kendi iyiliği için onu rahat bırakması gerektiğini hatırlatırdı. Zenginliğe bakardı

ona ihtiyacı olan şeyi veremeyeceğini kendine hatırlattı.

Ama bu gece bunu yapmayacaktı.

Parmaklarını cebine sokarak küçük siyah kutunun kenarlarını hissetti.

Ona nasıl hissettiğini söyle.

Tam da bunu yapacaktı. Derin bir nefes alıp kendini olacıklara hazırlayan Nikhail bir kadeh daha köpüklü şarap aldı ve arkasını döndü.

Gözleri girişe takıldığı anda hatasını anladı. Birkaç derin nefesin onu buna hazırlayacağını nasıl düşünebilirdi? Sonsuzluğu olsa bile kendini buna hazırlayamazdı. Pek sayılmazdı.

Kalbi hızla çarpmaya başladı ve parmakları şarap kadehinin sapının etrafında kıpırdandı. Fae içgüdüleri içinde kükreyen bir aslandı ve onu mümkün olduğunca çabuk odayı geçmeye çağırıyordu. River'ın eli kolunda olmalıydı, gözleri *ona* bakıyor olmalıydı.

Onun kime ait olduğundan kimsenin şüphe duymaması için üzerinde hak iddia etme dürtüsü o kadar güçlüydü ki, yerinde kalmak için tüm kontrolünü kaybetti. Hiçbir şey, en güçlü rüzgârlar ya da en şiddetli depremler bile bakışlarını balo salonunun girişinde duran üç figürden ayıramazdı.

Her iki kolunda da güzel bir kadın asılı olan Ryker Waterborn, rahatlığın ve sofistikeliğin resmiydi.

Müstakbel Temsilci de Nikhail gibi siyah bir takım elbise giymişti. Kravatı, karısının vücudunu saran koyu mavi, neredeyse siyaha çalan parıltılı elbiseyle uyumluydu. Arkasında gece kadar siyah kanatları ve çıplak omuzlarına dökülen yumuşak dalgalar halinde kıvrılmış sarı saçlarıyla Brynleigh Waterborn kalabalığa gergin bir gülümsemeyle baktı.

Geçtiğimiz birkaç yıl içinde Nikhail en yakın arkadaşının karısını tanımaya başlamıştı. Bu tür sosyal toplantılardan pek hoşlanmazdı ve bu gece ortaya çıkması, Tertia'nın muhtemelen çocuklarını gelmeleri için zorladığı anlamına geliyordu.

Yine de Nikhail uzun süre Ryker ve Brynleigh'e odaklanamadı. İçinden gelen bir ses onu dikkatini başka yöne çekmeye zorladı ve bir kez olsun onunla savaşmamak iyi hissettirdi.

River'la tanıştığı gün haklıydı. O hayata getirilmiş bir tanrıçaydı, şimdiye kadar gördüğü herkesten daha güzeldi.

Gümüş rengi göz alıcı bir görüntüyle kardeşinin kolunu kavradı. Uzun eldivenleri parmaklarından dirseklerine kadar uzanıyordu, saçları zarif bir düğümle toplanmıştı ve birkaç kahverengi dal yüzünü ustaca süslüyordu. Sivri kulaklarından sarkan gümüş yağmur damlası küpeler, iki gümüş çıtçıtın yanında duruyordu.

Mücevherleri çok güzeldi ve muhtemelen bir yıllık maaşı kadardı ama elbisesini gölgede bırakmıyordu. Üst kısmı dar olan elbisenin kısa kolları omuzlarından sarkıyordu. İşlevsel olmaktan çok süs gibi görünüyordlardı ama o yargılayacak biri değildi. Işıltılı elbise, River'ın güzel göğüslerini vurgulayan koyu gümüş bir korseye sahipti ve yerini kalçalarından yere kadar uzanan katmanlı bir tül eteğe bırakıyordu.

Yumuşak ve sertin mükemmel bir bileşimiydi, tıpkı onu giyen kadın gibi.

Nikhail River'a ne kadar uzun süre bakarsa o kadar çok şey fark ediyordu. Kadının kıvrımları, teninin pürüzsüz genişliği, parmaklarının kalçasına doğru seğirmesi. İstese bile gözlerini ondan ayıramazdı. Ve istemiyordu da. Eğer istediği olsaydı, bir daha asla gözlerini ondan ayırmazdı. Ama daha önce, kız onu reddederse her şeyi bırakıp gidebileceğini söylediğinde yanılmıştı.

Hayır, Su Doğumlu Nehir'e bakarken Nikhail korkunç bir sonuca vardı.

Bu gece onu bir kenara atsa bile, ona layık olmadığına karar verse bile, onu istemekten asla vazgeçmeyecekti. Ona ihtiyaç duymaktan asla vazgeçmeyecekti. Başka hiç kimse onunla boy ölçüşemez, onun için bu kadar önemli olamazdı.

Nikhail'in River'a sahip olamaması halinde hiç kimseyi istemediği ortaya çıktı.

BÖLÜM 14

Çözüm Basitti

Nikhail buradaydı. River onu bilinçli olarak aramamıştı. Aslında kendine onu aramamasını, böyle yapmanın aptalca olacağını söylemişti. Gözlerinin de en az vücudu kadar vefasız olduğu ortaya çıktı. bulundu onu ve an o yürüdü içine ve

Balo salonunda kardeşinin kolunda.

Yukarıdaki Tanrılar, hava fae'si iyi temizlenmiş. Nikhail Galebringer her zaman zarif görüldüğü için bu çok şey ifade ediyordu. Gece yarısı smokini, bu yakışıklı adamdan beklediği gibi vücuda oturan ve şıktı. Siyah saçları şakaklarından uzakta toplanmıştı ve bu durum için temiz tıraş olmuştu. Çenesinin güçlü hatları balo salonunun diğer ucundan bile görülebiliyordu. Parmakları bir kadeh şarabın etrafında kıvrılmıştı ve *onu* bu şekilde tuttuğu zamanları hatırlayan kızın bileği zonkladı.

Ve gözleri.

Kehribar rengi gözleri ona yapışmıştı.

Son iki aydır düşüncelerini durmaksızın meşgul eden hava fae'sine bakarken zaman donmuş gibiydi.

Nikhail onu içine çekiyordu ve Tanrılar ona yardım etsin, ama onun ilgisinin merkezi olmak daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Bu ona huzur veriyordu ama aynı zamanda buradan başka bir yerde olmayı dilemesine de neden oluyordu.

Huzur iyiydi. Nikhail'in haftalar önce hastaneden ayrılmasından bu yana River ilk kez doğru düzgün nefes alabildiğini hissetti. Damarlarında sürekli var olan fırtına onu görünce dindi ve dün Waterborn House'un demir kapılarından içeri girdiğinde kalbinin etrafında dolanan düğüm çözüldü.

Bu iyiydi. Başka hiçbir şeyin hissettirmediği bir şekilde doğru hissettirdi. Başka bir zaman olsa, River bu duygudan zevk alırdı.

Ama bugün değil.

Bugün hiçbir şeyden zevk almayacaktı. Bir planı vardı ve bundan nefret etse de, düşüncesi bile ona acı verse de, bunu gerçekleştirmesi gerekiyordu.

Nikhail'e bakmak, onu düşünmek ve hatta onu hayal etmek ikisi için de adil değildi.

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde River yıkıcı, yürek burkan bir sonuca varmıştı. Bu karara vardığından beri her gece ağlayarak uyudu. Ember ona yanlış bir seçim yaptığını, başka bir yol olması gerektiğini söylemeye çalışmıştı ama River kalbinin derinliklerinde doğru şeyi yaptığını biliyordu.

Ember'ın anlamadığı şey - aslında kimsenin anlamadığı şey - River'ın Lanetli Olan olduğuydu. Tehlikeli fırtınalar onun damarlarında yaşıyordu ve ölüm sadece bir parmak hareketi uzağındaydı.

Bunu fırtınanın koptuğu gece ve Nikhail vurulduğunda tekrar hatırlamıştı.

River Nikhail'e çekilmiş olsa da, her bir parçası ona yaklaşmak istese de

bu arzulara boyun eğemezdi. İçindeki his, onu ona doğru çeken his, sadece bir histi: bir his.

Olabileceği tek şey buydu. Büyümesine, daha fazlasına dönüşmesine asla izin vermeyecekti. Nikhail'i önemsemediğinden değildi bu. Aksine, onu olması gerekenden çok daha fazla önemsiyordu.

Sorun şu ki, bu olay River'ın tüm hayatının en kötü gecesi idi. İki ay önce yaşadığı fırtınadan beri bu olay zihninde sürekli tekrarlanıyordu. Kâbuslar Nikhail vurulduktan sonra daha da artmıştı ve çoğu gece, ölenlerin çılgınlıkları o kadar yüksekti ki zar zor uyuyordu. Yine de kâbusları bastırmaya çalışmayı bırakmıştı. Onlar bir işaret. Kaderinin bir hatırlatıcısı. Kontrolünü tekrar kaybederse neler olabileceğinin habercisiydi.

River Lanetli Olan'dı ve her zaman yalnız kalacaktı. Kalbini kimseye açma riskini göze alamazdı, aşık olamazdı, çünkü kötü bir kaderi vardı ve ölüm ve karanlığın getiricisi olmaya mahkûmdu. Onunla ilgilenmek - onu sevmek - kimseye yüklemeyi reddettiği bir yükü.

Hayır, River son birkaç hafta içinde Nikhail'e karşı kalbini çelikleştirilmesi gerektiğinin korkunç bir şekilde farkına varmıştı. Bu onun kendi iyiliği içindi.

River geçen hafta buluştuklarında Eliza'ya da aynı şeyi söylemişti. Terapisti ona bunun sağlıklı bir zihniyet olmadığını söylemişti ama River diğer kadına saygı duysa da Eliza Fern'ün yanıldığını biliyordu.

Aşık olmak normal, lanetlenmemiş insanların yapabileceği bir şeydi. River bunu yapamazdı - kendini böyle açmasına izin veremezdi. Tehlikeler çok büyüktü. Ya kontrolünü kaybederse? Ya lanet sihrini aşarsa ve en sevdiği kişiye zarar verirse?

Bu düşünce acı bir kış gecesinde Karadeniz'e dalmak gibiydi. Nikhail'in kendi yarattığı sularda yüzen cansız, soğuk bedeninin görüntüsü zihninden geçerken ürperdi. Teni soluk, dudakları mavi ve boş gözleri gökyüzüne bakıyordu.

Daha da kötüsü.

Akıl almaz görünüyordu ama bu River'ın daha önce yaptığı her şeyden daha *kötü* olurdu. On beş yaşındayken bütün bir köyü öldürmüştü ama onları tanımıyordu. Tam olarak tanımıyordu.

River sebep olduğu ölümleri umursamıyor değildi. Tanrılar aşkına, o kadar çok umursuyordu ki, bazen yaptıklarının, yarattığı yıkımın dehşeti üzerine çöktüğünde zar zor nefes alabiliyordu. Olay'ın üzerinden neredeyse on yıl geçmiş olmasına rağmen, aldığı her bir canın yükünü omuzlarında taşıyordu. Onları asla unutmayacaktı.

Olay River'ı neredeyse parçalamış, ruhunu milyonlarca parçaya bölmekle tehdit etmişti. Ryker onu bir arada tutan, geri dönülmez bir şekilde parçalanmamasını sağlayan yapıştırıcı olmuştu.

O gece River'ın yıllarca kâbuslarının kaynağı olmuştu ama sevdiği birine zarar vermek bin kat daha kötü olacaktı. Eğer laneti değer verdiği birini ondan alırsa, asla iyileşemezdi.

Nikhail'i hastane yatağında görmek ve kan kaybından ölmesini izlemek River'ın hayatındaki en kötü anlardan biriydi ve onun yaralanmasına kendisi neden olmamıştı bile.

Ama eğer ona zarar verdiyse, eğer -Tanrı korusun- onun yüzünden öldüyse...

Sands onu kurtardı.

River kendi kabuğundan başka bir şey olmayacaktı. Babasına ya da başka birine bakamayacaktı. Eğer kırılırsa, kimseyi kurtaramaz ya da günahlarının kefarecini ödeyemezdi.

Travma geçirmiş, dağılmış bir halde olurdu.

Çözüm basitti, gerçekten. Bu kadar yıkıcı, korkunç ve yürek parçalayıcı olmasaydı muhtemelen gülünç olurdu.

Eğer River Nikhail'i hiç sevmeseydi, onu kalbine hiç almasaydı, laneti ona dokunmazdı. Ona karşı güvende olacak ve kırılmadan kalacaktı. Nehir ondan uzak durursa, fırtınasından etkilenecek kadar ona yaklaşmazsa daha iyi olacaktı.

River karanlıkta yaşamaya mahkûmdu, Nikhail ise hayat doluydu. Onun laneti tarafından lekelenmeyi hak etmiyordu.

İşte bu yüzden, zaman çözüldükçe River kalbinin etrafına çelik duvarlar çekti ve onları sertleştirdi. Yapacağı son şey olsa bile Nikhail'i kol mesafesinde tutacaktı.

"Hazır mısın, Shortie?" Ryker onun yanında mırıldandı.

Balo salonuna girmeden önce Ryker ve Brynleigh River'ı kenara çekmişlerdi. Çift gelecek ay bir bağlanma töreni yapmayı planlıyordu, yüzlerindeki uyumlu sırıtışlarla ona söylediler ve büyük bir kutlama yapacaklardı.

Çiftleşme bağları tarihsel olarak Fae çiftlerine mahsustu ama Ryker karısını ilk gördüğü andan beri onun kendisi olması gerektiğini bildiğinde ısrar ediyordu. Bu onların ruh bağını resmileştirecekti.

River'ın kalbi kabardı ve ikisine de sarıldı. Kardeşi ve yengesi tüm dünyayı hak ediyordu ve onların bağlanma törenine tanık olmak ve onlarla birlikte kutlama yapmak için sabırsızlanıyordu.

Aynı zamanda bir hüznün de hissetmişti. Aralarındaki bağ, mutluluklarıyla birlikte, lanetinin ondan aldığı ve almaya devam edeceği her şeyi hatırlatıyordu.

Ryker onun cevabını bekliyordu ve planını uygulamaya koyma zamanının geldiğini biliyordu. Aslında hazır değildi ve hiçbir zaman da olmayacaktı. Ama bunun için artık çok geçti. Buradaydılar ve sonsuza dek kapının önünde duramazlardı.

Konuşmak için kendine güvenmiyordu, onun yerine başını salladı. Ryker, Brynleigh'e alçak sesle bir şeyler mırıldandıktan sonra başladı

Nikhail'e doğru ilerliyordu. River kalbinin etrafına çelikten katmanlar ekleyerek onlara ayak uydurdu.

Tıpkı lanetini uzakta tutan baraj gibi, hiçbir şeyin bu duvarları aşmasına izin vermeyeceğine yemin etti. Tüm savunmasını yıkmakla ve onu kendisine aşık etmekle tehdit eden yakışıklı hava fae'sine karşı gerekli bir bariyer olarak kırılmaz kalacaklardı. Bunu yapamazdı, riske atamazdı.

River Ryker'ın koluna tutunmuş, her adımda barikatlarını güçlendiriyordu. Elbisesi sallanıyor ve topuklu ayakkabıları tıkırdıyordu ama kalbini korumaya odaklandığı için bunları neredeyse hiç duymuyordu.

Güçlü ol, dedi kendi kendine. Bunu Nikhail'i neden olduğun acı ve yıkımdan korumak için yapıyorsun.

Aklından cesaretlendirici sözler geçirmeye devam etti, Ryker onları Nikhail'in önünde durdurana kadar bu duvarları güçlendirmeye devam etti. Hava fae'sinin kokusu etrafında dönüyordu ama o güçlü kalmaya devam etti. Bunu başarabilirdi.

Ryker ve Brynleigh arkadaşlarını selamlarken, River kenarda durmuş zemini inceliyordu. Fayanslar parlatılmıştı ve yansıması ona doğru parlıyordu.

Güçlüydü. elik gibiydi. Bunu yapabilirdi.

BÖLÜM 15

Söylemesi Yapmasından Daha Kolay

"G İyi akşamlar, River."

Üç kelime. Nikhail'in söylediği tek şey buydu. River'ın haftalardır yaptığı tüm sıkı çalışmayı neredeyse geri alıyordu.

Yukarıdaki tanrılar. Bunu nasıl yaptı? Nikhail onun tüm savunmalarını nasıl bu kadar kolay aşabildi? River keskin bir nefes çekti, kalbinin etrafındaki duvarları sertleştirdi, Nikhail'in sesinin ona hissettirdiklerine rağmen onları sağlam tutmak için çaresizce çabaladı.

Sorun şu ki, onun adını o kadar mükemmel söylüyordu ki, sanki tüm kelime dağarcığındaki en değerli kelimeymiş gibi. Dürüst olmak gerekirse, eğer daha iyisini bilmeseydi, bunun onun adını söylemek, kulağına fısıldamak ve en yüksek dağın zirvesinden haykırmak için doğmuş olmasından kaynaklandığını söyleyebilirdi.

Ve yine de.

Duvarlarını yıkmasına izin veremezdi, içeri girmesine izin veremezdi. Güçlü olmalıydı, her ne kadar adı onun güzel dudaklarından dökülürken kulağa hiç bu kadar mükemmel gelmemiş olsa da.

Pes etmek bir seçenek değildi. Burada, annesinin evinde, babası üst katta uyurken olmazdı. Hele ki Şansölye dans pistinin öbür ucundayken.

Hayır. Asla.

Bir şeyleri yok ediyorsun, diye hatırlattı kendine, derin bir nefes alarak. Onu içeri alamazsın. Onu mahvedemezsin. Güçlü ol.

Bu hatırlatma aklından geçerken bile Nikhail'le aralarındaki mesafeyi kapatmamak için elinden geleni yaptı. Ayakları yaklaşmak ve onun yanında durmak için kaşınıyordu.

Ryker onun parmaklarının kollarına nasıl battığını fark ettiyse de bir şey söylemedi. Bu iyiydi çünkü River Nikhail'den uzak durmanın söylemekten daha kolay olacağını anlamaya başlamıştı.

River ancak o zaman herkesin sustuğunu ve onun cevabını beklediğini fark etti.

Başını kaldırdı çünkü görünüşe göre vücudunun kendi aklı vardı ve kalbinin etrafına ördüğü duvarları anlamıyordu ve hava fae'sinin kehribar rengi gözleriyle karşılaştı. Sadece bir anlığına, ama yakıcı bakışları doğrudan ruhunun içine bakıyor gibiydi.

Cesareti kırılmış bir halde gözlerini onun bardağına dikti.

"Merhaba Nikhail," diye mırıldandı, köpüklü şaraba bakarak. Küçük baloncukların bu kadar büyüleyici olabileceğini kim bilebilirdi? "Nasıl hissediyorsun?"

Bu konu güvenliydi. Hatta iyiydi. River iş hakkında konuşmayı severdi. Doktor Waterborn'ken Lanetli Olan değildi. O bir şifacıydı. Bir kurtarıcıydı. Bir hayat getiriciydi.

Çalışırken, River kaderine karşı aktif bir şekilde savaştı. Yardım ettiği her insanla, iyileştirdiği her yaralanma ve hastalıkla, lanetinin yüzüne güldü.

River planını gözden geçirdi. Duvarlarını yüksek tutacak, Nikhail'in nasıl olduğunu öğrenecek ve sonra kendi yollarına gideceklerdi.

İşe yarayacağı kesindi.

Denge Cumhuriyeti'ndeki herkes bu gece buradaydı; ayrılmak sosyal olarak kabul edilebilir olana kadar konuşacak birkaç kişi bulabilirdi. Nikhail muhtemelen onu görmezden geldiği için incinecekti ama incinmesi ölmesinden daha iyiydi.

Ve ondan sonra, çok uzun olan fae hayatının geri kalanını vebadan kaçır gibi ilişkilerden kaçınarak geçirecekti.

Sakin ol.

"Ben iyiyim, teşekkür ederim." Nikhail boştaki eliyle yan tarafını işaret etti. "Gördüğünüz gibi yeni gibi iyiyim."

Karşı onu daha iyi Karar, Nehir bakışlı yukarı. Ve bu...

Kutsal Obsidyen Kumları adına, bu bir hataydı.

Nikhail'in ruhunu araştıran bakışları onu tuzağa yakalanmış bir hayvan gibi esir almıştı. Kalbi daha hızlı atıyor, ağzı kuruyor ve hava fae'sine doğru atılmak ve fırtına gecesinde yaptığı gibi ona sıkıca sarılması için yalvarmak için açıklanamaz bir dürtü hissediyordu.

Ryker homurdandı. "Riv."

Sarsıldı, bakışları kardeşine kayd. Tırnakları koluna batıyordu, takım elbisesinin ceketi parmaklarını bastırıldığı yerden kırıışmıştı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, elini gevşeterek.

Ryker ona baktı, bakışlarında endişe titreşirken kaşları kalktı. "İyi misin?"

Hayır. Hiç de iyi değildi. Kalbinin etrafındaki duvarlar kımıldamaz olmalıydı ama Nikhail'in... yani her şeyin karşısında titriyorlardı.

"Ben... olacağım," dedi.

Bu gece bittiğinde. Sadece bunu atlatması gerekiyordu ve sonra temize çıkacaktı.

Ryker ona şaşkınlıkla baktı, kaşları birbirine yaklaştı. Daha fazla soru sormadan karısı söze girdi.

"Yaralandın mı Nik?" Brynleigh bir garsondan bir bardak kan şarabı aldı ve yudumladı. Arada

parlak kırmızı şarap ve kanatlar, vampir mirası tam olarak sergileniyordu.

Nikhail elini umursamaz bir tavırla havada salladı. "Oh, önemli bir şey değildi."

Az önce ne dedi?

River daha ne olduğunu anlamadan hareket etmeye başlamıştı. Eli Ryker'ın kolundan kaydı ve gözleri büyüdü.

"Hiçbir şey mi?" diye tekrarladı inanamayarak. "Hiçbir şey!"

Düzgün hanımların nasıl davranması gerektiğine dair yıllarca aldığı eğitim River'ın sesini alçak tuttu ama sözlerinin içinden geçen inançsızlığı gizlemesine imkân yoktu.

O güne dair görüntüler zihninden geçerken elleri titredi. "Kanlar içinde hastaneme geldin."

Nikhail başını salladı. "Yine de iyileştim," dedi sakince. "Yara o kadar da kötü değildi. Bazıları buna önemsiz bile diyebilir."

Yukarıdaki tanrılar. Ciddi miydi? Bugs'ın gözleri şu anda River'ınkilerden daha küçüktü. İçindeki öfke çalkalanırken gözlerinin büyüdüğünü hissedebiliyordu.

Nikhail berbat bir hastaydı, ama bu onun tahammül edemeyeceği bir başka saçmalık seviyesiydi.

"Nikhail, iç organların kalıcı olarak vücudunun sınırları *dışında* ikamet etmek için ortak bir çaba sarf ediyordu," dedi elinden geldiğince sert bir şekilde. Ellerindeki titremenin konuşmanın ciddiyetini azalttığından korkuyordu. "İster inanın ister inanmayın, bu *küçük* bir yara değil."

Bu onun için önemsiz olmaktan çok uzaktı.

River'ın arkasından kuşkulu bir kahkahaya benzeyen boğuk bir öksürük geldi. Arkasına dönüp kollarını kavuşturdu ve baldızının konuşmayı izlediğini, kan şarabı bardağının arkasına şaşkın bir gülümseme sakladığını gördü.

Ryker, yine de.

Gülümsemiyordu. Gözleri Nikhail ile onun arasında gidip gelirken kısılmıştı. Sanki aralarında bir şey olduğunu biliyordu. Ama bilmiyordu -Nikhail ona fırtınadan bahsetmeyeceğine söz vermişti ve Nikhail onun sözünü tuttuğunu biliyordu.

Ryker her ne gördüğünü sandıysa, yanılmıştı. River ve Nikhail arasında hiçbir şey yoktu ve hiçbir zaman da olmayacaktı.

Bu düşünce kalbinin sıkışmasına neden oldu ve dikkatini elindeki soruna geri verdi.

"En iyi arkadaşın hayat kurtaran bir ameliyat geçirdikten birkaç saat sonra hastaneden ayrılmaya kalkışacak kadar yüzsüzmüş," dedi kardeşine. "Eğer onu durdurmasalardı, ölebilirdi."

River'ın kalbi daraldı ve ciğerleri Nikhail'in ölümüyle ilgili düşüncelerle dolduğundan çalışmayı reddetti.

Nefes al! diye emretti kendine.

Bu düşünceye kapılmasına izin veremezdi. Burada olmaz. Şimdi olmazdı. Kalbinin etrafındaki duvarları sağlam tutması gerekiyordu ve Kara Gece hakkında paniğe kapılırsa bunu yapamazdı.

Ayrıca, başarısız olmuşlardı. Nikhail hâlâ hayattaydı. Bu yüzden bunu yapıyordu.

River aşksız da hayatta kalabilirdi. Laneti yüzünden herkesi kendinden uzaklaştırabilir, kendini yalnız bir varoluşa mahkum edebilirdi.

Ama yapamadığı şey -bir an bile deneyimlemek şöyle dursun, düşünmek bile istemediği şey- Nikhail Galebringer'in olmadığı bir dünyada yaşamaktı.

"Kulağa üzücü bir deneyim gibi geliyor." Ryker'ın Tanrı'nın cezası anlayışlı gözleri hâlâ aralarında gidip geliyordu. "Raporun kulağa çok daha az hayati tehlike içeriyormuş gibi geliyor, Nik."

Nikhail omuz silkti. *Omuz silkti!* Sanki karnından prohiberis parçalarının çıkarılması günlük bir olaymış gibi. Sanki kan kaybından ölmek üzere değilmiş gibi.

"Nasıl olduğunu bilirsin," dedi pervasız hava perisi. "Yeter ki olarak a Öldürmek darbe değil dağıtıldı, Orada değil Kağıt kesiği ile daha ciddi bir yara arasında çok fark var." River'ın ağzı yere düştü ve bir an için kalbinin etrafındaki tüm engelleri unuttu. Nikhail bu konuda nasıl bu kadar rahat davranabiliyordu? Neredeyse *ölüyordu*.

Fae'ler hızlı iyileşmeleriyle ünlü olsalar da, yine de ölümcül yaralar alabiliyorlardı.

River bu sinir bozucu adama ölümün onu ele geçirmeye ne kadar yakın olduğunu bildiğini, çünkü Dyna'nın onu iyileştirmesi için saatlerce yanında oturup dua ettiğini hatırlatamadan, arkasından bir enerji dalgası geldi. Hava değişti ve vanilya kokusu ona doğru yayıldı.

Oh, hayır.

River'ın omuzları kaskatı kesildi, bir tahta parçası kadar sertleşti ve koku güçlendikçe tırnaklarını avuçlarının içine gömdü. Gözleri yanıyordu. Sırtı dikleşti.

Diğer insanlar vanilya kokusundan hoşlanabilirdi ama o hoşlanmıyordu. Ona ne neşe hissi ne de pişmiş kurabiye anıları getiriyordu. Asla vanilyalı dondurma yemezdi ve bu kokunun karıştığı tüm parfümlerden nefret ederdi.

Hayır, River için kokunun tek bir anlamı vardı.

Korkuları bir kalp atışı sonra Ryker'ın yanında gerilmesiyle doğrulandı. Brynleigh şarabının geri kalanını bir dikişte içmeden önce nefesinin altından hoş olmayan bir şeyler mırıldandı. Vampirin bileklerini birkaç gölge sarmıştı, siyah bilezikler ışığı emiyordu. Nikhail bile bir ayağından diğerine kaydı.

Yukarıdaki tanrılar. River bütün gün annesinin istenmeyen ilgisinden kaçmayı başarmıştı ama şansı yaver gitmedi.

Ve birkaç dakika öncesine kadar en büyük sorununun kalbinin etrafındaki duvarları yüksek tutmak olduğunu düşünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, bu görev Fae Temsilcisi ile uğraşmakla kıyaslandığında kolay görünüyordu. Annesi iyi gününde bile dikenli bir kaktüs gibiydi.

River gözlerini kapadı ve içinden güç toplarken derin derin nefes aldı.

Bunu yapabilirim, diye kendine hatırlattı. Ben güçlü ve yetenekliyim. Sözleri acıtsa bile bana zarar veremezler.

Ama River kendine her ne kadar kelimelerin bir anlamı olmadığını söylese de

güç, bunun doğru olduğuna inanmakta zorlanıyordu.

Vanilya kokusu daha da güçlendi. River'ın midesi bulandı ve boğazında büyüyen duygu yumrusunu yutkundu.

Annesine bu şekilde tepki vermesinden nefret ediyordu ama bundan da öte, bir parçasının hâlâ kendisini doğuran kadınla bir bağ kurmayı arzuluyor olmasından nefret ediyordu. Tertia ile gergin bir ilişki yaşamak istemiyordu, o yaklaştığında gerilmek istemiyordu.

Vanilyayı koklamak ve korku ve endişe yerine sadece sevgi hissetmek nasıl olurdu?

Muhtemelen asla öğrenemeyecekti. River'ın annesinin ona karşı *neden* bu kadar soğuk davrandığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sıcaklık düşerken River'ın kollarında tüyler diken diken oldu. Elbisesi ani soğuğa karşı yetersiz bir bariyerdi ve büyüğü damarlarında dolaşıyordu. Daha önce hissettiği sakinlik buhar olup uçtu.

Parti arkalarında devam ediyordu ama River yaşadığı paniğin etkisiyle kutlamaları zar zor duyabiliyordu.

"Ah. Çocuklarım." Tertia Waterborn'un buz gibi sesi River'ın arkasından geldi. Sıcaklıktan ve anne şefkatinden yoksun olan Temsilci'nin ses tonunda nazik hiçbir şey yoktu.

River'ın tam olarak çıkaramadığı garip bir hışırtı havayı doldurdu ama arkasını dönüp ne olduğunu görmeye hazır değildi.

Tertia, "İkinizin de gelmesi çok güzel," diye ekledi.

Ryker gülümsedi. Çoğu insan fae kaptanının mutlu olduğunu düşünürdü ama River kardeşinin ağzının gerginliğini ve çenesinde atmaya başlayan damarı fark etti. Elini Brynleigh'nin elinin içine kaydırды ve onu yanına çekti.

River ağabeyinin karısının önünde hafifçe durduğunu fark etmedi. Onu koruyordu.

"Elbette geldik anne." Ryker'ın sesi sakın ve ılımlıydı. "Partinizi kaçırmayı asla düşünmeyiz."

Belki o yapmazdı ama River kesinlikle yapardı. Üst katta olmayı, geceyi babasının yanında geçirmeyi tercih ederdi.

Yine de bunlar içsel düşüncelerdi. Böyle bir şeyi yüksek sesle söylemeye asla cesaret edemezdi. Hele de Temsilciyle başı sürekli beladayken. İğneleyici olmak işleri daha da kötüleştirirdi.

River'ın yanından bir koku geldi ve ardından Tertia onun çevresel görüşünde belirdi.

En azından şimdi hışırtıyı neyin çıkardığını biliyordu.

Tertia Kış Gündönümü'nün "kış" kısmını kesinlikle ciddiye alıyordu. Biçimi saran elbisesi giyilebilir bir sanat eseriydi, mavi kumaşı o kadar solgundu ki neredeyse beyazdı. Özenle hazırlanmış elbisenin her tarafı kat kat saçaklarla kaplıydı. onu köprücük kemiği için onu toes, ama yerine

. Boncuklar, yüzlerce küçük buz sarkıtları şeffaf ipliklerden sarkıyordu.

Havanın soğuk olmasına şaşmamalı. Tertia elbisenin donmasını sağlamak için sihrini kullanıyor olmalıydı. Yürüyen bir buz heykeliydi ve birden fazla şekilde iz bırakıyordu.

"İyi akşamlar." River buz sarkıtlarına dokunmamaya dikkat ederek annesini yanağından öptü. "Her şey harika görünüyor."

Temsilci manikürlü kahverengi kaşlarını kaldırdı. River ile aynı boyda olmalarına rağmen, Tertia

kızına tepeden bakmayı başardı.

"Elbette öyle," dedi Tertia yumuşak bir sesle. "Biz Su Doğumluların korumamız gereken bir itibarımız var. Gölsuyu'nda geçirdiğiniz zamandan sonra bunu unutmadığınıza eminim."

İçinden, dağları yerle bir edebilecek bir iç çekiş River'da yankılandı. Annesinin huzuruna çıkalı daha otuz saniye bile olmamıştı ve şimdiden azar işitmeye başlamıştı. Bu bir tür rekor olmalıydı.

Dışarıdan bakıldığında, River yüzünü dingin tutuyordu. Hatta huzurluydu. Annesiyle yaptığı konuşmayı kavgaya etmeden bitirmeye kararlıydı, bu onu öldürse bile. Eliza Fern onunla gurur duyardı.

River sıkıca gülümsedi. "Bunun ne anlama geldiğini asla unutmayacağım."

Anlamı doğduğu günden beri içine kazınmışken bunu nasıl yapabilirdi?

Tertia'nın bakışları River'ın eldivenlerine kayınca havadaki gerilim arttı. Sanki pahalı ipeğin altından çiçek dövmelerini görebilecekmiş gibi eldivenlere baktı. River'ın elbisesinin kolları ve eldivenler arasındaki işaretler, River kıpırdamadan durduğu sürece tamamen kapalıydı.

"Görüyorum ki dövme dediğiniz o canavarlıkları gizleme nezaketini göstermişsiniz." Temsilcinin kaşları o kadar yukarı kalkmıştı ki River kaşlarının saç çizgisine değmemesine şaşırdı. "Vücudunuzu böylesine aleni ve saygısız bir şekilde kirletmişken sizi hastaneye nasıl kabul ediyorlar?"

River ağzını öyle hızlı kapattı ki, ağzından bakır aktı. Annesinin sözleri hançer gibiydi, mümkün olduğunca fazla acı vermek için hassasiyetle kullanılıyordu.

Bir annenin nefretiyle kıyaslandığında ısırılmış bir dil neydi ki?

River, sağ elinden omzuna uzanan siyah çiçekli kolun bir annesinin mücevherine nazik, pek de ince olmayan bir *Siktir git* olmadığını söylerse yalan söylemiş olur.

Onu şaşırtan şey annesinin dövmelerden bahsetmesiydi. Temsilci genellikle River'ın koluna bariz bir küçümsemeyle bakardı.

"Anne!" Ryker onlara doğru adım atarken göğsünden bir hırıltı yükseldi. "River bu gece her zamanki gibi çok güzel görünüyor."

Brynleigh kocasına ayak uydurarak, "O gümüş elbisenin içinde göz kamaştırıyor," diye onayladı.

Vampirin kanatlarından biri destek gösterisi olarak River'ın omzuna dokundu.

Tanrım, River keşke kanatları olsaydı. Onları her zaman dışarıda tutardı ve kimse ona fazla yaklaşılamazdı. Ne güzel olurdu değil mi?

İnsanları kendisinden ve lanetinden uzak tutmak, onları itip uzaklaştırabilseydi çok daha kolay olurdu. Bu çok hoş olurdu.

Tertia'nın boğazından alaycı bir ses yükseldi. Ryker ve Brynleigh'in River'ı savunmasından mı, yoksa henüz kimsenin aile reisine cevap vermemiş olmasından mı kaynaklanıyordu, River emin değildi.

Tertia'nın boyalı dudakları düzleşti ve gerginlik arttı, arttı, arttı.

Herkes mi nefes almakta zorlanıyordu, yoksa sadece River mı? Ciğerleri nefes almaya çalıştı ama onlara hava ulaşmadı.

Bundan nefret ediyordu, Tertia'nın etrafında olmaktan nefret ediyordu, yaramaz bir çocuk gibi hissettirilmekten nefret ediyordu.

River'ın Nikhail'den uzak durmaya odaklanması gerekiyordu ama *hem* bunu yapıp hem de korkunç annesiyle nasıl başa çıkabilirdi ki? Eskiden çoklu görevlerde harika olduğunu düşünürdü ama bunun doğru olmayabileceği ortaya çıktı.

İnsanın kendisi hakkında böyle bir sonuca varması ne korkunç bir an.

Bir mr gibi gelen bir sürenin ardından, erkeksi bir boğaz temizlendi.

"Kızınızın tıbbi bakımını üstlenmek benim için ayrı bir zevkti, Temsilci Waterborn." Nikhail bir adım ne çıktı, bakışları Tertia'nın üzerinde gezinirken başını eğdi. River hayal mi görüyordu, yoksa hava fae'sinin gözleri normalden daha mı koyuydu? "Sizi temin ederim ki dövmeleri Tertia'nın geri kalanı kadar güzel olmakla kalmıyor, aynı zamanda tıbbi yeteneklerine de en ufak bir engel teşkil etmiyor."

Tertia'nın gözleri kısıldı ve başını eğip dikkatini Nikhail'e verirken buz sarkıtları şıngırdadı. Başka kimse kımıldamadı. Havanın kendisi beklenti içinde nefesini tutmuş gibiydi.

Arkalarında hâlâ devam etmekte olan parti bile, küçük gruplarındaki artan gerginliğe kıyasla sessiz görünüyordu.

River annesinin bu gece olay çıkaracağını sanmıyordu. Ne de olsa bu onun partisiydi ve dış görünüşe çok fazla önem veriyordu. Yine de bu tepki vermeyeceğı anlamına gelmiyordu. Tertia'nın son derece yetenekli olduğı bir şey varsa o da ok gibi fırlattığı birkaç kelimeyle hoşnutsuzluğunu belli etmekte.

Ağırlığını bir topuklu ayağından diğetine kaydıran River'ın zihni dönüp duruyordu. Tüm zihinsel enerjisini bu durumdan nasıl kurtulacağına odaklaması gerekiyordu ama tek dşnebildiğı Nikhail'in onu nasıl savunduğuydu. Temsilcinin River'ı hiçbir şey söylemeden azarlamasına izin verebilirdi ama yapmadı. Onun için kendini Tertia'nın ateş hattına attı.

River'ın kalbinin etrafındaki bariyerler, sanki üzerlerine bir dinamit lokumu atılmış gibi sarsılıyordu. En son ne zaman Ryker'dan başka birinin onun için ayağı kalktığını düşünemiyordu bile.

River, babası sağılıklı olsaydı, karısının kendisiyle bu şekilde konuşmasına engel olacağından emindi. Ama vücudunu kasıp kavuran hastalık yüzünden öyle değıldi.

Dinginlik sadece Cyrus'un hayatını çalmakla kalmıyor, aynı zamanda River'dan bir koruyucuyu da alıp götürüyordu. Tertia'nın kendisine ne kadar kötü davrandığını babasına hiç söylememiş, onun uyanık olduğu nadir ve değerli anları boşa harcamak istememişti.

"Öyle mi?" Tertia parmaklarını büktü ve başını eğerek Nikhail'e baktı. Bir sonraki yemeğini inceleyen bir aslan gibiydi.

Son derece pervasız bir erkek olan Nikhail, kendisinin yutulmak üzere olan bir kuzu olduğunu anlamamış gibiydi. Bu ya inanılmaz derecede aptalca ya da inanılmaz derecede cesurcaydı. River hangisi olduğundan emin değildi. Her iki durumda da gözlerini önünde gelişen sahneden ayıramıyordu.

"Öyle." Nikhail Temsilci'nin etrafından dolaşarak River'ın yanına geldi. Elinin tersi River'ınkine değdi ve River'ın kolunda bir ürperti belirdi. Kara Kumlar adına, bu adam ne yapıyordu?

Kalbinin etrafındaki duvarlar sarsıldı ve keskin bir nefes aldı.

Tepki verme, tepki verme, tepki verme.

Çok geç kalmıştı. İlk dokunuş bir kaza olabilirdi, ama ona *tekrar* dokunduğunda, bunu kasıtlı olarak yaptığını anladı.

Nikhail'in eli sıcak ve büyüktü, korkunç annesinin karşısında ona güven veriyordu ve o da çaresizce bu eli tutmak istiyordu. Nikhail'in sıcaklığını etrafında toplamak ve asla bırakmamak için.

Hayır! Hayır! River kendi kendine bağırdı.

Böyle bir şey olamazdı. Buna izin vermezdi.

Güçlü kalmak zorundaydı, Nikhail'le asla birlikte olamayacak olmalarının tüm nedenlerini hatırlamak zorundaydı. Elbette, Nikhail'in eli Nikhail'in elinin üzerinde gülünç derecede hoş bir his uyandırıyor ama tek bir dokunuş damarlarındaki laneti söküp atmıyordu. Bu onun sorunlarını çözmüyordu. Gerçekten çözmüyordu.

Sorun şu ki, River'ın zihni Nikhail'den uzak durmanın doğru olduğunu bilse de, bedeni ve ruhu farklı bir fikre sahip gibi görünüyordu. Büyüsü bile şu anda daha az sorunlu görünüyordu. Daha sakin. Yönetmesi daha kolay.

Hainler, hepsi.

River'ın daha önce aldığı tüm kararlar, Nikhail'i bir kenara bırakırsak neden kimseyle bir ilişki yaşayamayacağına dair tüm nedenler her zamankinden daha uzak görünüyordu. Onun neden bu kadar yakınlaşmasına izin veremeyeceğini hatırlamakta zorlanıyordu.

Bu çok aleni bir destek gösterisiydi. Sadece ikisinin olduğu zamanlarda Lakewater'daki fırtınada ona yardım etmesi bir şeydi ama bu farklıydı.

Tertia'nın kurnaz gözleri onları taradı ve Nikhail'in elinin arkasının River'ınkine dokunduğunu görünce donakaldı.

Sıcaklık daha da mı düştü?

River sanki Nikhail onu yakmış gibi elini çekti ama artık çok geçti. Annesinin onun dokunuşunu gördüğünden emindi. Nikhail ise endişeli görünmüyordu ama bunun nedeni Tertia'nın ne kadar acımasız olabileceğini bilmemesiydi.

"Peki o zaman." Temsilci bir adım geri çekildi ve gözleri Nikhail'inkilere döndü. "Belki kızım bir şeyi doğru yapabilir."

Artık birbirlerine dokunmuyor olsalar da River, Nikhail'in yanı başında kıldığını hissetti. Hava fae'si Tertia'yı daha da kızdırmak ve ömür boyu düşman edinmek gibi aptalca bir şey yapamadan önce River serçe parmağını onunkine geçirdi.

Bu benim için değil, diye düşündü. Nikhail için.

Onu Tertia'nın gazabından kurtarmak için. Dikkatini annesinden uzaklaştırmak için.

İşe yaradı.

Nikhail ona baktı, siyah saçlarından bir tutam alnına düşerken sorgulayan bir kaşını kaldırdı. Tanrım, o gözler. Eğer dikkatli olmazsa, kendini sonsuza dek onların içinde kaybedebilirdi. Gerçekten anlam veremediği bir şekilde onun için yaratılmış gibiydiler.

Ama görevini hatırlamak zorundaydı. Kendini sorgulamadan -ya da bunun neden berbat bir fikir olduğunu kendine hatırlatmadan- önce River, "Dans etmek ister misin Nik?" diye sordu.

Dans etmek güvenli bir etkinlikti, insanların arkadaşlarıyla her zaman yaptığı bir şeydi. Birkaç dakika sürecek, kalbinin etrafındaki duvarları güçlü tutacak ve Nikhail'i Tertia'nın savaş yolundan çıkaracaktı.

Bu harika bir çözümdü ve bu kadar çabuk bulduğu için kendisiyle gurur duyuyordu. Ayrıca, kimse dans pistinde tek bir tur atarak aşık olmazdı. Ne saçma bir fikir.

"Çok isterim." Nikhail, River'a kolunu uzattı, ağzı parlayan bir gülümsemeye dönüştü.

Belki de... belki de bu iyi bir fikir değildi. O tek bakış kararlılığını kırmak ve her şeyi mahvetmekle tehdit ediyordu.

Ama şimdi geri adım atamazdı. Bu çok fazla soruya davetiye çıkarırdı ve Tertia hâlâ buradaydı.

Elini Nikhail'in uzattığı uzvun üzerine kaydıran River, kalbinin etrafındaki duvarları sertleştirdi ve kendine planlarını hatırlattı.

Ben ölümüm, dedi kendi kendine. Ve hiç kimse ölümle birlikte olamaz. Kimse ölümü sevemez.

Getirenler yıkım mahkum edildi için hayatlar of

Yalnızlık ve bunu hatırlaması iyi olur.

Tertia Ryker'a dönerek River'ı etkili bir şekilde başından savdı. "Evet, oğlum. Sen ve vampirinin bağ kurmaya karar vermenizle ilgili duyduğum şey nedir..."

Nikhail River'ı dans pistine götürürken konuşmalarının geri kalanı kalabalık arasında kayboldu. Hava fae'si

Sol elini sağ eliyle kavrayıp onu kendine çekerken pürüzsüz bir zarafet sergiliyordu. Diğer eli sırtının alt kısmına dolandı ve teninde gezindi.

River'ın sırtından aşığı, çatıdan düşen kar gibi ürpertiler döküldü ve keskin bir nefes aldı.

Oh, Tanrım. Bu kesinlikle aklına gelen en iyi fikir değildi. River annesiyle uğraştığı o anın sıcaklığıyla elbisesinin arka kısmının neredeyse hiç olmadığını unutmuştu.

Nikhail'in eli bir damga gibi kadının alt omurgası boyunca uzanırken bu gerçeği göz ardı etmek imkânsızdı. Serçe parmağı kışının kabarıklığına değdi. Evet, bu bir hataydı. Onun kendisine dokunduğunu unutmaktansa damarlarında dolaşan büyüüyü görmezden gelmeyi tercih ederdi.

İçinden panik geçti ve adam onu tutmasaydı tökezleyecekti.

Kara Kumlar adına, bu şimdiye kadar aklına gelen en kötü fikirdi. Olay çıkarmak bundan daha iyi olurdu.

Bundan bir çıkış yolu bulamadan, kalbinin etrafındaki duvarları iyice sağlamlaştıramadan ve kendine Lanetli Olan olduğunu ve bunu yapamayacağını hatırlatamadan, orkestra bir sonraki şarkıya başladı.

Artık çok geçti. Kendi yarattığı bir sorunun içinde sıkışıp kalan River, Nikhail'in kollarında dans pistine sürüklendi.

Burası olmak için hiç de fena bir yer değildi. Adam cüssesine rağmen zarafet, rahatlık ve duruşla hareket ediyordu. Havayla bir bütün olduğu için bunun mantıklı olduğunu düşündü. Müzik yükseldi ve adam sanki daha önce binlerce kez partner olmuşlar gibi onu dansa yönlendirdi. Güçlü ve yetenekliydi ve *harika* bir dansçıydı.

River içten içe küfretti. Partneriyle birlikte hareket ederken, adımları mükemmel bir uyum içindeydi ve daha önce yanılmış olabileceğini fark etti.

Bir dans, Nikhail'i uzak tutma konusundaki tüm iyi niyetini yok edebilirdi.

BÖLÜM 16

Yıldızları Hak Ediyorsunuz

Dancing küçümseniyordu.

Nikhail bu aktiviteden hiçbir zaman pek zevk almamıştı ama şimdi River kollarındayken bunun cazibesini anlamaya başlamıştı. Ona mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Yine de Bu oldu nerede o ait, ve o kendini neden hiç ona dans teklif etmediğini sorgularken buldu

Daha önce.

Elini River'ın sırtına doğru uzatmış, göğüslerini göğsüne değdirecek kadar yakın tutarken, bütün gece boyunca ilk kez nefes alabildiğini hissetti. Müzik başladığında göğsüne bir sağduyu yerleşmişti ve şu anda tüm dünyası River'a odaklanmıştı.

Burası her zaman olması gereken yerd. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ne kesici sözleriyle buz gibi Temsilci, ne etraflarında dans eden kalabalık, ne cebindeki kutu, ne de her geçen gün daha da cesaretlenen lanet olası asiler.

Tüm dikkati kollarındaki büyüleyici tanrıçaya odaklanmıştı.

Balo salonunun etrafında dönüyor, rahatça hareket ediyorlardı. Nikhail bu özel dansı bilmiyordu ama bu

önemli. Rüzgâr kulağına fısıldıyor, hareketlerine rehberlik ediyor ve adımlarının güçlü ve doğru olmasını sağlıyordu.

Müzik kreşendo yaptı ve adam River'ın elini başının üzerinde tuttu. Bir fae balerini gibi zarifçe dönüyor ve gümüş etekleri ay ışığından yapılmış gibi dönüyordu. Gözleri parlıyordu ve yüzüne gerçek bir gülümseme yayılmıştı.

Kadın gülerek ona doğru döndü ve adam onu kolayca yakaladı. Eğer ona izin verirse, onu her zaman yakalar.

Eli bir kez daha kadının sırtına uzandı ve parmaklarının etinde yayılma şekli, kadının onun dokunuşuna doğru eğilme şekli, adamın içinden bir sıcaklık akmasına neden oldu.

Fae türü arabaları, teknolojileri ve devasa evleriyle medeni olmaya çalışıyor olabilirdi ama yine de sahiplenici, bölgeci varlıklardı. Nikhail'in bu yanı, balo salonundaki diğer herkese River'dan uzak durmaları için bağırarak istemesine neden oluyordu. River onun kızıydı ve onunla aynı havayı solumalarına izin verdiği için şanslıydılar.

River onu bir kez daha kendine çekerken, "Tertia için üzgünüm," diye mırıldandı.

Elini sıkıca kavradı ve o büyüleyici kahverengi gözler kendisiyle buluşana kadar bekledi.

"Onun hakkında benden asla özür dileme," dedi yumuşak bir sesle.

Genel bir kural olarak Nikhail kadınlarla kavga etmeye inanmazdı. Yine de Tertia Waterborn için bir istisna yapabilirdi, eğer kızıyla bir daha böyle konuştuğunu duyarsa. Kim olduğunu sanıyordu ki?

Buz gibi Temsilci'nin kızını bu kadar kolay parçaladığını duymak Nikhail'i dehşete düşürmüştü. Bunca yıldır hiç bu kadar korkunç bir şeye tanık olmamıştı.

Nikhail'in annesi Calina kızlarıyla kavga edebilirdi ama birbirlerini seviyorlardı. Çocuklarıyla asla bu şekilde konuşmaz, onları bırakın başkalarının önünde, özel hayatlarında bile asla aşağılamazdı.

"Ama-"

"Tam bir kaltak gibi davranıyordu," dedi açıkça, sözlerini yumuşatma zahmetine girmeden.

River'dan şaşkın bir kahkaha yükseldi ve birkaç dansçı onlara baktı.

"Tanrılar, Nik," diye tısladı, yanakları güzelce renklenmişti. Aleti kıpırdandı, çok daha samimi bir ortamda onu kızartabileceği diğer tüm yolları düşündü.

"Evet, River?"

"Burada böyle şeyler yapamazsın. Sizi duyabilir." Onun bakışlar süpürüldü karşısında ve Balo salonu. O bulundu Temsilci ayakta sonraki için Şansölye Gül ve a Tanımadığı daha kısa bir Fae erkeği.

"Meşgul," diye mırıldandı River'ı korkunç annesinden uzaklaştırırken. "Güvendeyiz."

Çok da önemli değildi. Temsilci duymuş olsaydı bile aynı şeyi söylerdi. Davranışı içler acısıydı ve bunu kabul edemezdi.

"Yine de..." River'ın gözlerinde başka bir şeyle birlikte şüphe de parladı. Nikhail'in bunun ne olduğunu anlaması bir anını aldı.

Korku.

İçinde taze bir öfke kaynıyor, büyüyle birlikte çalkalanıyordu. Dişlerini o kadar sert sıktı ki çenesinin çatladığına yemin edebilirdi.

Tanrılar aşkına. Temsilci kızının ondan *korkması* için ne yapmıştı? River büyüsüz bir insan ya da zayıf bir fae değildi. Tanrıların lanetlediği bir fırtınaydı, Tanrı aşkına.

Artık resmileşmişti: Tertia Waterborn hızla Nikhail'in gezegende yürümeyi en az sevdiği insanlardan biri haline geliyordu.

Tabii ki River'ı rahatlatacak bir şey söyleyemeden şarkı sona erdi.

Alt dudağını ağzına götürdü ve ısırdı. Bakışları etrafta dolaştı ve adamın midesi düğümlendi. Kadın

gidecekti; bunu onun gözlerinde görebiliyordu.

River'ın gitmesine izin verme düşüncesi ruhunu burktu. Her nasılsa, eğer River çekip giderse, bu gece onunla bir daha konuşma fırsatı bulamayacağını biliyordu. Ona nasıl hissettiğini söyleme şansı olmayacaktı.

Bunun olmasına izin veremezdi. Mücadele etmeden olmaz.

Dans pistinin kenarında, kalabalığın yoğun olmadığı bir yerdeydiler. Gecenin ayazına açılan açık balkon kapılarından içeri serin bir esinti girdi. Temiz hava, bir araya toplanmış onca bedenin sıcaklığını hafifletiyordu ve onun adını fısıldıyordu. Onu çağırdı. Onu öne çağırdı.

River'ın elini kavrayışını ayarlayarak kapıları işaret etti.

"Benimle dışarı gelir misin?" Sesindeki yalvarmayı gizlemek için hiçbir çaba sarf etmedi.

Göz kamaştırıcı kahverengi gözleri genişledi ve nefesi kesildi. Yüzünde bir kararsızlık ifadesi belirdi ve dudak halkası ağzının içinde kayboldu.

Oh, Tanrım. Buraya kadarmış. Dışarı çıkmalarına gerek yoktu çünkü görünüşe göre onu tam burada geri çevirecekti. Hayır diyecek ve kardeşine katılacak, Nikhail'in kalbini ortaya koyma şansını daha başlamadan sona erdirecekti.

Bu düşünceyle kalbinde bir çatlak oluştu. "Lütfen," diye ekledi boğuk bir fısıltıyla.

Dans pistinin kenarında durdukları için dikkat çekiyorlardı ama umurunda değildi.

River'ın fırtınalı gözleri onunkilerin üzerinde gezinirken sonsuz saniyeler geçti. Bir ileri bir geri, tekrar ve tekrar. Her an bir öncekinden daha uzundu ve kendini River'ın kararına hazırlarken midesinde korku dönüyordu.

Eğer elini onunkinden çekip uzaklaşırsa, onunla savaşılmayacaktı. Ruhu açıkça aksini hissetse de River üzerinde hak iddia edemezdi. Pek sayılmazdı.

Onun gidişini izlemek kalbini ikiye bölmek gibi olacaktı. -doğal olmayan ve acı verici- ama eğer seçtiği buysa, o zaman onun kararına uyacaktı.

Ömürler geçip gitmiş gibiydi. Müzik yeniden başladı, dansçıların etraflarında döndüğü daha hızlı bir melodi. Konuşmalar devam etti, etraflarında alçak bir uğultu vardı.

Nikhail bunların hiçbirini ne duydu ne de gördü.

Sonunda River dudak halkasını çıkardı. Titrek bir şekilde nefes verdi, verdiği nefes adamın kulaklarına bir rüzgâr kadar gürültülü geliyordu.

"Pekâlâ," dedi usulca, sözcükler sadece onun içindi. "Yapmamalıyım... Bu... değil... ama, tamam. Seninle geleceğim."

Hayatında bundan daha iyi bir cümle duymamıştı.

Nefes vererek elini tutuşunu gevşetti ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. Kızın eli onunkinden çok daha küçüktü ama yine de birbirlerine mükemmel bir şekilde uyuyorlardı. Sanki her zaman olmaları gerekiyormuş gibi.

Nikhail geçmişte el üstünde tutulan biri olmamış, bunun cazibesini hiç anlamamıştı. Belli ki tam bir aptalmış. El ele tutuşmak, tıpkı dans etmek gibi, hak ettiği değeri görmemişti.

Günlerinin geri kalanında River'ın elini her an memnuniyetle tutabilirdi. River'ın iki elinin de serbest olmasına bağlı olmadığını umuyordu çünkü onu bırakabileceğinden emin değildi.

Derinlerde bir yerde saçmaladığını biliyordu. Elbette sonsuza dek onun elini tutamazdı. İşleri vardı. Hayatları vardı. Farklı yerlerde olmalarını gerektirecek taahhütleri vardı.

Ama içindeki Fae parçası bunu umursamıyor gibiydi.

River fikrini değiştirmeden ya da Tanrı korusun, biri onlarla konuşmaya kalkışmadan önce -çünkü Nikhail, River'ın sahiplenici bir fae gibi onlara hırlayacağından oldukça emindi- onu partiden uzaklaştırdı. Balo salonunu geride bırakırlarken ikisi de konuşmadı ama sessizlik ağır ya da doğal değildi.

Bu doğru, Nikhail'in içindeki Fae parçası derinlerde bir yerde olduğunu ilan etti. *Bu iyi bir şey.*

Böyle hissetmenin nasıl mümkün olduğunu anlamıyordu. River'la aralarındaki ilişkiyi keşfetmemişlerdi ama bu onun umurunda değildi. Artık ona nasıl hissettiğini söylemeye karar vermişti.

Dışarı çıktıklarında soğuk hava onları sardı. Kar taneleri gökyüzünden tembelce süzülüyordu. Taş balkon her iki yönde de birkaç düzine metre uzanıyordu ve birkaç çift daha kararan geceye sığınıyordu.

Kış Gündönümü teması, sütunların etrafına sarılan gümüş çelenklerle dışarıda da devam etti. Aşağıdaki arazide, parıldayan beyaz ışık dizileri Waterborns'un bahçesini aydınlattı.

Gerçi buraya bahçe demek, Waterborn House'a bungalov demek gibi bir şey olurdu. Bu kelime son derece yetersizdi. Nikhail, Ryker'ın ailesinin bahçeyle ilgilenmesi için yıl boyunca bir Toprak Elfi çalıştırdığından bahsettiğini hatırlıyordu ve bahçıvanın toprakla olan bağı yükseklerden bile anlaşıyordu.

Bahçenin geniş çevresi boyunca uzanan karla kaplı kesilmiş çitlerden, yolları kaplayan mermer heykeller boyunca büyüyen kış çiçeklerine ve çalılara kadar her bitki kış mevsimine rağmen gelişti.

River'ın liginde olmadığını hatırlatması gerekirdi ama umurunda olmadığını fark etti. Şu anda umurunda değildi. Az önce yaptıkları danstan sonra olmazdı.

River ona baktı, gözlerindeki soru açıktı.

Neden buradayız?

Ne yaptıklarından emin olmamasına rağmen ondan uzaklaşmamasını seviyordu.

"Bir planım var." Başparmağını kızın elinin arkasında gezdirdi çünkü ona dokunmaktan kendini alıkoyamıyordu. "Bana güveniyor musun?"

River nefes aldı ve başını sallamadan önce bakışları uzun bir süre onun üzerinde gezindi. "Seviyorum."

İçindeki sıcaklık açığa çıktı. Onun güvenine sahip olmak hafife almadığı bir onurdu.

Takım elbise ceketinden sıyrılan adam, ceketini omuzlarından geçirecek kadar uzun süre kadının elini bıraktı.

"Üşümeni istemiyorum," diye mırıldanarak elbiseyi tenini örtecek şekilde ayarladı. Eldivenli eli kalktı ve yakaları bir arada tutmak için kavradı.

Lanet olası tanrılar. River'ı onun kıyafetleri içinde görünce kanı dondu ve siki dikkat kesildi. Şimdi mükemmel görünüyordu. Onun takım elbise ceketinden *başka bir* şey giymese nasıl görünürdü?

Nikhail hiçbir zaman bir fae'nin sahiplenmesinden hoşlanmamıştı.

İçinden bir ses bunun değişmek üzere olduğunu söylüyordu. River'ın artık onun kokusuyla kaplanacak olması o bölgeci yanının hoşuna gidiyordu. Balo salonuna döndüklerinde her fae, elf, cadı, kurt adam, şekil değiştiren ve vampir onun kokusunu alabilecekti.

Küçük bir hak talebiydi ama yine de bir hak talebiydi.

River ona bakarken gözlerini kocaman açmıştı, yüzü normalden daha solgundu. "Nik, bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim-"

"Henüz değil, River. Lütfen." River'ın şu anda onun kokusuyla kaplı olmasından hoşnut olan bir yanı, konuşmalarına kimsenin kulak misafiri olmasını istemiyordu.

Sonunda onunla yalnız kalma şansını yakalamışken olmazdı. "Pekâlâ," diye fısıldadı.

Elini bir kez daha onun sırtına koyarak River'ı balkon merdivenlerinden aşağıya, bahçeye doğru götürdü. Kar yağmaya başlamıştı ve hava sıcaklığı düşüyordu ama o soğuğu hiç hissetmiyordu.

River onun yanındayken nasıl yapabilirdi?

NIKHAIL, River'ı bahçede birkaç dakika boyunca yönlendirdi, aralarında rahat bir sessizlik uzanıyordu. Kadın konuşmaya hazır görünmüyordu ve adam da onu zorlamıyordu.

Kış Gündönümü kutlamasının sesleri, gece havasındaki bir uğultudan başka bir şey olmayana kadar yavaşça azaldı.

Kısa bir süre sonra varış noktaları görüldü. Aslında bir bahçe olmayan bahçenin ortasında, partiden tamamen izole olacakları kadar uzakta, büyük bir cam solaryum vardı.

Nikhail yapının hâlâ burada olduğunu görünce rahat bir nefes aldı. Ryker ona burayı anlatmış, çocukken burada oynadığını söylemişti ve Nikhail, Tertia Waterborn'un kendi gözetiminde bir binanın bakımsız kalmasına izin vermeyeceği gerçeğine güvenmişti.

Sadece ayakta durmakla kalmıyordu, aynı zamanda bir sanat eseri idi. Bina, yarı saydam duvarları ve çatısıyla göze çarpmalıydı, ancak her tarafında büyüyen yemyeşil sarmaşıklar, toprakla bir bütünmüş gibi görünmesini sağladı. Nikhail yeşilliklerin arasından yapının iç kısmında sıralanan birkaç bankı seçebiliyordu.

Mükemmel.

Eliyle hafifçe bastırarak River'a basamakları çıkmasında rehberlik etti, ayağı takılırsa yakalayabilmek için arkasında durdu. Ayın gümüş ışıltısı bulutların arasından parlıyordu ve solaryumun çatısında biriken ince kar tabakası bir elmas tarlası gibi parıltıyordu.

Bu olmaz.

Nikhail, River'ın sırtında olmayan avucunu açarak güç kuyusuna uzandı. Büyüsü orada oturmuş, emirlerini yerine getirmek için sabırsızlanıyordu.

Doğuştan hakkı olan güce iradesini katarak parmaklarını büktü. Büyü elinden kayıp giderken derisi karıncalandı ve bir rüzgâr önlerindeki patikada kayarak ilerledi.

Solaryumun tepesinde biriken kar sanki hiç var olmamış gibi uçup gitti. ayın ışıltısı parladı,

Cam binanın içine gizlenmiş taş bankları ve saksı bitkilerini aydınlatıyor.

River kapıyı açmak için onun etrafından dolanırken, "Bu iyi bir numara," dedi.

Sırıtişını bastırarak ılık bir esintinin yanağına değmesini sağladı. "Elimde bir sürü numara var prenses."

Eğer ona bir şans verirse her birini tek tek gösterecekti. Bu düşünceyle kapıyı açtı ve ona önden gitmesini işaret etti.

"Yeterince ısındın mı?" diye sordu.

Ceketine daha sıkı sarıldı ve omzunun üzerinden baktı, dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüştü. "Evet, çok sıcakladım."

"Güzel." Onu içeri kadar takip etti ve kapının arkasından kapanmasına izin verdi.

Onun eline uzandı ve parmaklarını bir kez daha birleştirdi. Kendine engel olamıyordu; ona dokunmaya ihtiyacı vardı. Bu ihtiyaç yıllardır vardı ve sonunda bunu kabul etmek inanılmaz bir histi.

"Yıldızlara bakarken üşütmeni istemem," diye mırıldandı.

Kaşları çatıldı ve yüzünde çok sevimli bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Bu yüzden mi buradayız Nik?"

"Sebeplerden biri," diye itiraf etti.

"Belki de bulutları kaçırdın?" Yüzünü buruşturdu ve Tanrılar, bu ifade bile adamın dudaklarını onunkilere bastırmak istemesine neden oldu. "Kar yağıyor, bu yüzden yıldızlar saklı..."

Adam onu bir banka doğru çekip yanına oturmaya çağırırken sesi kesildi.

Yerlerine oturduklarında, "Yukarı bak, River," diye yumuşak bir sesle emretti.

Kadının ona karşı koymaması onu son derece memnun etti. Kadın boynunu yukarı kaldırdı ve adam gözlerini ondan ayırmadı. Gördü ki

Ne yaptığını anladığı an, çünkü mükemmel, pembe dudakları şok içinde açıldı.

Kutsanmış Kara Kumlar adına, çok güzeldi. Ne kadar çarpıcı olduğunu biliyor muydu? Mükemmelliğin resmiydi ve ilk karşılaşmalarından beri onun rüyalarını süslüyordu.

"Oh, Nik," diye nefes aldı, eli onun elini sıkıca kavradı. "Bu inanılmaz. Bunu sen mi yaptın?"

Şimdi onun görüş alanını takip ediyordu. Bulutlar gece gökyüzünü doldurmuş, solaryumun hemen üzerindeki alan hariç yıldızların çoğunu kapatmıştı.

Orada gökyüzü açıktı ve görünürde tek bir bulut bile yoktu. Üzerlerinde düzinelerce yıldız parıldıyordu, bulutsuz bir gece kadar parlaktı.

"Yaptım." Kalçası onunkine sürtündü ve içinden ürperti geçti. Her dokunuş, olacakların bir tadıymış gibi geliyordu ve daha fazlası için yanıp tutuşan aç bir adamdı. "Yıldızları hak ediyorsun, River."

Aslında bundan daha fazlasını hak ediyordu. Dünyayı, yıldızları, güneşi, ayı ve bunların arasındaki her şeyi hak ediyordu.

Eğer gücü yetseydi, hepsini ona verirdi.

Bakışları ona dönene kadar çok uzun bir an geçti.

"Nik, ben... Sanırım ihtiyacımız var-" diye söze başladı aynı anda, "Senin için bir şeyim var, River."

İkisi de, kız kardeşlerinin hafta sonları izledikleri çizgi filmlerdeki karakterler gibi durakladılar ve aralarında garip bir sessizlik uzadı.

Kendine ilk gelen o oldu. Onu daha iyi görebilmek için bankta kaykıldı, elini kendi elinin arasına aldı ve birleşen ellerini onun kalçasına dayadı. Ruhu onların yakınlığından zevk alıyordu.

"Devam et prenses," diye mırıldandı. "Ne söylemek istiyordun?"

Takma ad karşısında yanakları kızardı ve dudaklarını kendi dudaklarıyla yakalama isteği adamın içini doldurdu. Kahretsin, onu öpmeyi hayatı boyunca kimseyi öpmeyi istemediği kadar çok istiyordu.

River dudaklarını yaladı ve adam onun gözlerinin yaşardığına yemin edebilirdi. O daha emin olamadan River bakışlarını kucağına indirdi ve birleşmiş ellerine baktı. Ay ışığında, ruhani bir görünümü vardı. Eski bir tanrıça, güçlü olduğu kadar güzeldi de.

"Hayır, sorun değil," diye mırıldandı. "Bekleyebilir. Ne söylemek istiyordun?"

Derin bir nefes alarak midesindeki ani sinir patlamasını yatıştırmaya çalıştı. Bu onun yapacağı bir şey değildi - en son ne zaman bir konuşma hakkında gergin olduğunu hatırlamıyordu.

Ama bu sıradan bir konuşma değildi ve herhangi biriyle de konuşmuyordu.

Bu River'dı. Nazik, zeki, *güçlü* River. Yıllardır bir kenara ittiği arzularının nesnesi. Ondan daha küçüktü ama bir an bile bunun onun kırılğan olduğu anlamına geldiğini düşünmedi.

Hayır, River küçük bir paketin içinde büyük bir fırtınaydı. *Onun* fırtınası, eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa.

Bir elini onunkinin üzerinde tutarak diğer eliyle uzandı. hâlâ omuzlarında duran takım elbise ceketinin içindeydi. Lakewater'dan ayrıldığından beri üzerinde taşıdığı küçük kutuyu çıkarırken fırtınalı bakışları onun hareketlerini takip etti.

Avucunun içine sığıdı ve onu kucaklayarak gözlerini tekrar onunkilere dikti. Ağzı bir O harfiyle açıldı, o tatlı dudaklar öpülmek istiyordu. Tadına bakmak için yalvarıyordu.

Yakında, dedi kendi kendine.

Yakında onun dudaklarını kendi dudaklarında hissedecekti. Onunla dalga geçen, alay eden dudaklar. Hayalini kurduğu dudaklar onunkilere sarılmış-

Dur.

Her şeyin bir düzeni, böyle anlarda izlenecek uygun bir yol vardı. Mütevazı yetiştirilme tarzına rağmen Nikhail kendini her zaman bir centilmen olarak görmüştü. Her seferinde bir adım. Ona hediyesini verecek, duygularını paylaşacak ve sonra onu öpecekti.

Ya da onu reddedecek ve kalbinin paramparça olmuş parçalarını toplaması için onu terk edecekti. Ama en azından o zaman, onun nerede durduğunu bilecek ve her şey göğsünden çıkacaktı.

Öyle ya da böyle, dört yıllık özlem sona eriyordu.

BÖLÜM 17

Diğer Her Şey Lanetlensin

Nikhail avucunda siyah bir kutu tutuyordu ve River ona bakmaktan kendini alamıyordu.

Bu çok özel bir tür kara kutuydu. İnsanların filmlerde çok pahalı şeyler satın aldıklarında sahip oldukları türden. Bilezikleri, takıları ve *yüzükleri* barındıran türden.

Oh, Tanrım.

River'ın kalbi çılgınca çarpıyor, etraflarına ördüğü duvarlara çarpıyordu. Her patlama, son savunmasını da yok etmekle tehdit ediyordu.

Neden Nikhail ile dans etmişti? Nikhail zarif hava perisi tavırlarıyla onu büyülemişti ve Nikhail onu kendisinden uzak tutma kararlılığını unutmuştu.

Planı buraya kadarmış. Sahip olduğu tüm iyi niyetler yok olmuştu ve şimdi siyah bir mücevher kutusuna bakıyordu.

Nikhail neden bu kutuya sahipti ve tanrılar aşkına neden ona evreninin merkeziymiş gibi bakıyordu? River'ın başı döndü ve bir dansın nasıl *bu hale* geldiğini anlamaya çalışarak açgözlülükle havayı yuttu.

Aptal.

İnanılmaz derecede aptaldı. Yoksa kendini beğenmiş miydi? Belki de ona olan buydu. Her iki durumda da

bir hata yaptım.

Adamın ona hissettirdikleri yüzünden gardını indirmişti. Onun kollarında dans ederken laneti uykuya dalmıştı ve birkaç değerli an için var olduğunu unutmuştu. Nikhail tarafından süpürölüp götürölldüğünde, yıllar sonra ilk kez kendini huzur içinde hissetmişti.

Aptalca, onunla gitmeyi kabul etmişti. Ve şimdi.

Şimdi burada, bahçede yalnızdılar. Solaryumda.

Onun solaryumu.

Gidebilecekleri onca yer arasından Nikhail kendisi için en anlamlı olanı seçmek zorundaydı. Burası yıllardır onun sığınağıydı. Bunu biliyor muydu? Dünyanın geri kalanından saklanarak burada yüzlerce saat geçirdiğini biliyor muydu?

Ailesinin bahçelere bakması için tuttuğu Toprak Elfi Sola Terran, River'ın yerinin burası olduğunu biliyordu. Onun tesellisi. Onun sığınağı.

River Waterborn Evi'nde yaşarken, Sola sık sık onu kontrol eder, iyi olduğundan emin olurdu. Tanrılar, Toprak Elfi pek çok açıdan Tertia'nın olduğundan daha fazla annelik yapmıştı. Bazen Sola, solaryumda daha uzun süre saklanabilsin diye River'a yiyecek bile getirirdi.

Ay ışığıyla aydınlanan yapıda çok sayıda anı vardı. Yolun karşısındaki taş sıraya uzanıp sınavlara çalışarak yüzlerce saat geçirmişti.

Solaryumun diğer ucundaki ahşap masa, o ders çalışırken sık sık ders kitaplarıyla kaplanırdı. Ember'la birlikte yerde bir ileri bir geri volta atarken, yığınla bilgi kartından birbirlerine sorular sorarken izledikleri yolları görebiliyordu.

Ve şimdi Nikhail ile oturduğu bank.

Başka hiçbir yerde huzur bulamadığında kaçtığı yer burasıydı. Bazı günlerde, lanet

özellikle güçlü, girdaplı bir fırtına onu alt etmekle tehdit ediyordu, gelip bu bankın üzerine yığılırdı.

Rahatsız edici, çoğu zaman soğuk olan taş yüzey, Olay gecesi yaptıklarının bir başka kefareti olmuştu.

Üzerine düşer, yanağını sert taşa bastırır ve hıçkıra hıçkıra ağlardı. Yıllarca gözyaşları saksıdaki bitkileri sulamış ve Sola'nın büyüü kadar büyümelerini teşvik etmişti.

Ve şimdi, Nikhail onu buraya getirmişti. Sadece bu da değil, yıldızları görebilmesi için bulutları da süpürmüştü. Tüm bunların ortasında nasıl güçlü kalacak ve mesafesini koruyacaktı?

Birkaç yüzyıl gibi gelen ama muhtemelen sadece birkaç dakika süren bir sürenin ardından Nikhail boğazını temizledi.

"Tanıştığımız ilk günü hatırlıyor musun?" diye sordu. River gözlerini kırpıştırarak bakışlarını kutudan onun yüzüne çevirdi.

Ruhuna bakan o kehribar rengi gözler onunkilere kilitlenmişti ve nefesi boğazında düğümlendi.

Yukarıdaki Tanrılar, Nikhail her zaman güzeldi, ama şu anda yıldız ışığından oyulmuş gibi görünüyordu. Her yakışıklı özelliği vurgulanmış, ona sesleniyordu. Çenesinin keskin kesimi. Sayısız kez hayalini kurduğu o dudaklar. Başka bir hayatta olsa, parmaklarını üzerinde gezdirmekten, ona sarılmaktan hoşlanacağı o saçlar-

Lanet olsun. Böyle şeyleri düşünemezdi. Şimdi değil. Hiçbir zaman.

Bu bariyerlerin neden yerinde olduğunu, onu neden kendisinden uzak tuttuğunu hatırlaması gerekiyordu. Nedenler listesini zihninden geçiren River yutkundu ve kararlılığını pekiştirdi.

Bunu yapabilirdi.

"Evet, hatırlıyorum," diye fısıldadı, sesi boğuk çıkıyordu.

İlk karşılaşmalarını asla unutamazdı. On dokuz yaşındaydı ve Denge Üniversitesi'nde çok çalışıyordu. O günlerde, Olay'ın kâbusları peşini bırakmamıştı.

gündüz ve gece. Bitmek bilmeyen dalgalar ve ölenlerin çılgınlıklarıyla dolu gece terörlerine düşmekten korktuğu için zar zor uyuyordu. Çok gerçekçi geliyorlardı ve her seferinde soğuk terler içinde, çarşaflarına dolanmış bir şekilde uyanıyordu.

Günler derslere katılmak, babasıyla vakit geçirmek, sihrini serbest bırakmak ve ders çalışmakla bulanık bir şekilde geçmişti. O yıl Ember'ı neredeyse hiç görmemişti, hayatta kalmaktan fazlasını yapamayacak kadar yorgundu.

Ya da en azından sis dağılana kadar durum böyleydi. Ta ki onu kırana kadar.

Nikhail Waterborn House'a girdiğinde, karanlığı yaran bir güneş ışığı olmuştu. Daha önce hiçbir şeyin sakinleştiremediği bir şekilde onun fırtınasını dindirmişti.

Birdenbire ortaya çıkmış gibi görünen yakışıklı fae'yi görünce laneti sustu ve büyüyle tanıştığından beri ilk kez nefes alabildiğini hissetti. O gün, gerçek huzurun nasıl bir şey olduğunu öğrenmişti.

Hayır, ilk karşılaşmalarını hatırlamaktansa kendi adını unutmayı tercih ederdi.

Nikhail'in dudakları, çoğu kadını ve erkeği yatağına atlamaya hazır hale getirecek türden bir gülümsemeye dönüştüğünde şimdiki zamana geri çekildi. Ve geçmişte pek çok kişinin bunu yaptığını biliyordu. Nikhail'in flört hayatı tam olarak bir sır değildi. Ember gibi onun da geçmişte pek çok yatak partneri olmuştu.

Ama şimdi, o gülümsemeyi *ona* yöneltiyordu.

Kutsanmış Kara Kumlar adına, gülünç derecede etkiliydi. Ona böyle gülümsediğinde, ıslıl ıslıl ve hayat dolu, kucağına atlamak ve ona ne isterse yapmasına izin vermek istiyordu. Kendini kontrol etmesi çok zordu ama kalbinin etrafındaki duvarlara uzandı ve düşmelerine izin vermeyerek onları sıkıca tuttu.

Laneti hatırla, diye kendi kendini azarladı River. *Neden kimseyi sevmene izin veremediğini hatırla.*

Ondan uzak durması için gereken tüm nedenleri biliyordu, peki neden onları hatırlamak gittikçe zorlaşıyordu?

"Tanıştığımız gün hafızama kazındı." Nikhail'in sessiz gürültüsü solaryumu doldurdu ve kalbi göğsüne çarptı.

Dört duvar üzerlerine mi geliyordu, yoksa sadece zihninde miydi?

"Ah?" Dudaklarından dökülen kelime boğuk bir soluktu.

Başparmağını eldivenli elinin arkasında gezdirdi ve tanrılar aşkına, bu tek dokunuş kadının içinden elektriğin geçmesine neden oldu. Birbirlerine dokunduklarını unutmuştu; küçük kara kutu yüzünden yaşadığı panik sırasında aklından çıkmıştı.

Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışırken zihni allak bullak olmuştu. Önce onun gitmesine asla izin vermemeliydi, onu buraya getirmesine asla izin vermemeliydi.

Nikhail'in parmakları onun parmaklarının etrafında sıkılaştı ve sesi derinleşti. "Seni ilk gördüğümde ruhum şarkı söyledi."

Oh, hayır.

Hayır, hayır, hayır. Bu iyi değildi. Hem de hiç iyi değildi.

River'ın kalbinin atışları kıyıya vuran dalgalar kadar gürültülüydü. Onun tatlı sözlerini duyabilir miydi?

"Seninle tanışmak hayatımı değiştirdi, River," dedi.

Lastik bantlar göğsünün etrafını sardı ve gittikçe daha sıkı sıkı.

Bu... o...

"Nik." Kelime boğuk bir fısıltıydı. Bir yardım ıığılığı.

Bir yalvarış. "Sen ne..."

Kapağı açtı, kutuyu kızın içini görebileceği şekilde eğdi.

Oh. Oh, tüm tanrılara ve kutsal olan her şeye şükürler olsun. Yüzük değildi.

İçinden serin ve hızlı bir rahatlama akımı geçti ve nefes verdi. Eğer orada bir yüzük olsaydı ne yapacağından tam olarak emin değildi - muhtemelen Nikhail'e deli olduğunu söyler ve evlenme teklif etmek gibi inanılmaz derecede aptalca ve hayatını değiştirecek bir şey yapmadan önce kaçardı.

-Ama şimdi öğrenmesine gerek yoktu.

River kutunun boş olmadığını ancak o zaman fark etti. Bunun mantıklı olduğunu düşündü. Kim boş bir kutuyu yanında taşırdı ki?

Nikhail parmaklarını onunkilerden ayırarak küçük kabın içine uzandı. Parmaklarının boyutuna kıyasla gülünecek kadar küçük olan narin bir gümüş zincir çıkardı. Ucunda sallanan, sanki ay ışığı varmış gibi parlayan tek bir gümüş su damlası vardı.

"Oh, Nik," diye nefes aldı. "Bu..."

"Bu senin için." Sesi yumuşaktı ve tonu... Tanrım, bunu ondan daha önce hiç duymamıştı. İçindeki küçük korları ateşledi, onu içten dışa doğru ısıttı. "Buna Kış Gündönümü hediyesi diyebilirsin."

River gözlerini hediye alanmadı. Aynı derecede sade ve zarif olan bu hediye onu çağırıyordu. Pek çok mücevheri vardı ama daha önce hiç kimse *ona* bu kadar güzel ya da bu kadar mükemmel bir şey vermemişti.

Gitmeli. Sands onu kurtardı, çoktan gitmeliydi. Sola. Burada Nikhail'le kalmak birden fazla açıdan ateşle oynamak demektir.

Ama River büyüünün güvenli olmadığını, varlığının Nikhail için bir tehlike olduğunu bilse de bacakları hareket edecek gibi görünmüyordu. Onu bu durumdan kurtarmayı reddediyorlardı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye fısıldadı, kelimeler acı veriyordu. "Ben... Ben..."

Dili düğümlenmişti. Doğrusunu söylemek gerekirse böyle bir şey hiç başına gelmemişti. Genç hanımların nasıl davranması gerektiğini öğrendiği onca yıl boyunca hiç kimse

böyle bir durumda ne yapacağını bilmiyordu. Ne annesi, ne çeşitli dadıları ne de prestijli okulundaki öğretmenleri.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin," diye mırıldandı Nikhail, onun paniği karşısında sakindi. "Sadece hediye kabul et. Onu gördüm ve senin için mükemmel olduğunu biliyordum."

"Öyle," diye fısıldadı.

Belki de şimdiye kadar gördüğü en mükemmel mücevher parçasıydı. Sanki onun için yapılmış ve Nikhail tarafından temin edilmiş gibiydi. Bunu nasıl yapmıştı? Onu nasıl bu kadar iyi *görebiliyordu*?

River uzaklaşmak için güç toplamaya çalıştı. Kadın Aralarına mesafe koymaya, ona yalnız kaldıkları anda söylemesi gereken şeyi söylemeye ihtiyacı vardı. Ama bunu yapmak yerine ağzı açıldı ve kendi kendine, "Teşekkür ederim Nik. Bu çok güzel."

"Hayır, River." Daha da yaklaştı, bank onun üzerindeyken gülünecek kadar küçük görünüyordu. Yine de onu sıkıştırmıyordu. "Çok güzelsin."

Adamın kalçası kadınınkine sürtündü ve kadının bacağı karıncalandı.

Karıncalandı. Tanrılar. Uzak durma kararlılığı titredi. O korlar alevlere dönüştü ve içinden sıcaklık aktı. Vücudu ona yaklaşmak için can atıyordu.

Tanrılar ona yardım etsin, ama kalkıp gitmek yerine bacağı onunkine daha sıkı bastırdı. Elbisesinin ve pantolonunun içinden bile ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu.

Resmen aklını kaybetmişti. Nikhail'e dans teklif ettiğinde yok olmuş olmalı. Kötü kararlar vardı, bir de bu vardı.

Her neyse.

River kalbini Nikhail'den uzak tutmaya o kadar odaklanmıştı ki Nikhail kolyeyi çözüp ona uzandığında kıpırdamadı. Parmakları yanağına hafifçe dokunduğunda ona durmasını söylemedi. O yapmadı

Nefesi boynunu ısıttığında sarsılarak uzaklaştı, solaryumdan da kaçmadı.

Bahçe yolunu kaplayan mermer heykeller kadar hareketsiz oturdu ve kalbini bu nazik adamdan korumak için sahip olduğu tüm gücü kullandı. Nikhail'in badem ve sedir kokusu üzerine sinerken dudaklarını birbirine kenetleyerek nefesini tutmaya çalıştı ama faydası olmadı. Koku içine işledi ve duyularını ele geçirdi.

İçindeki fae daha da yaklaşp burnunu onun boynuna gömmek ve kendini onun kokusunda boğmak istiyordu. Belki de bunu yapmadığı için hala bir nebze de olsa akli başındaydı.

Kolyeyi takmayı bitirdi ve yağmur damlası tenine yerleşirken geri çekildi. Yakışıklı yüzüne bir gülümseme yayıldı. Güzel, dingin ve... savunmasızdı.

Bu, danslarından, solaryumdan ve hatta kara kutudan bile daha fazla korkutuyordu onu.

Nikhail'i hiç böyle görmemişti. O her zaman kendine güvenen ve kendinden emin biriydi. Kim olduğunu biliyordu ve bunu göstermekten korkmuyordu. Ama bu Nikhail? Savunmasız, açık, hediye veren?

Kızın tüm iyi niyetlerini tek başına yok ediyordu. Parmakları kalktı ve topuzundan kaçan kahverengi bir tutamı yakaladı.

Saç tutamını parmağının etrafında döndürerek, "Tanıştığımız ilk günden beri seni çekici buluyorum, River," diye nefes aldı.

Dudakları aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı. Bunu gerçekten yapıyor muydu? Söylediğini sandığı şeyi mi söylüyordu? Devam etti. "Yıllarca kenarda durdum. Seni izliyordum. Böyle hissedene tek kişi ben miyim diye merak ediyordum."

Oh.

Tama

m.

Bunu gerçekten yapıyordu.

Duvarlar kesinlikle üzerine kapanıyordu ve o lastik bantlar geri dönmüştü ve her zamankinden daha sıkıydı. Elbisesi tenine batıyormuş gibi hissediyordu ve ayakkabıları ayak parmaklarını sıkıştırıyordu.

Nikhail'e karşı bir şey hissetmediğinden değildi - bir tanrı gibi görüldüğü ve ona karşı nazik olduğu halde ona karşı nasıl bir şeyler hissetmezdi ki? Ona hiçbir zaman tehlikeliymiş gibi davranmadı. Bunun yerine, damarlarında akan fırtınaya saygı duyuyor gibiydi.

Elbette ona karşı bir şeyler hissediyordu. Hissetmemesi için aptal olması gerekirdi.

Lanetli Olanlar diğer insanlarla bağlantı kuramazlar, diye hatırlattı kendine umutsuzca .

Kalbinin etrafındaki duvarları güçlendirmeyi denedi, gerçekten denedi ama bunun nafile bir çaba olduğu ortaya çıktı. Nikhail'in sözleri, onu dışarıda tutmak için inşa ettiği her şeyin temelini tehdit eden depremlerdi.

"Artık kenarda durmak istemiyorum, River." Boğazını temizledi, gözleri karardı. "Yapabileceğimi sanmıyorum. Bir Temsilci olmadığımı ve sana onların verebildiği her şeyi veremeyeceğimi biliyorum ama... Seni istiyorum, River."

Saçlarını bıraktı ama uzaklaşıp kalbinin ihtiyacı olan boşluğu ona vermek yerine başparmağıyla yanağını okşadı. Dokunuş yumuşaktı, saygılıydı ve kız bu dokunuşun içinde eriyebilirdi. Böyle devam ederse muhtemelen eriyecekti.

Bu kötü bir fikirdi. O kadarını hatırlıyordu. Ama neden uzak durması gerektiğini hatırlayamıyordu.

Daha önce sahip olduğu kararlılık? Yok oldu. Sınırlar? Yok oldu.

Kalbinin etrafına ördüğü duvarlar? Yaptıkları tüm iyilikler için dallardan da inşa edilmiş olabilirlerdi.

Bu adam, güzel gülümsemesi ve ruhunun derinliklerini gören gözleriyle onları işe yaramaz hale getirmişti.

Ve onun laneti.

Tanrılar ona yardım etsin, ama laneti damarlarında uykudaydı.

Neredeyse hiç yoktu, şimdiye kadarki en sessiz yerdı.

Onun yüzünden.

"Karmaşık olacağını biliyorum. Bazı şeyleri çözmemiz gerekecek ve Ryker..." Nikhail derin bir nefes verdi ve elini saçlarında gezdirdi. "Tanrım, kardeşin çok kızacak."

Ağzından kelimeler çıkmaya çalışırken River'dan yarı boğuk bir ses çıktı.

Nikhail sesin ne anlama geldiğini yanlış anlamış olmalıydı, çünkü güven verici bir şekilde ona baktı. Sanki en büyük sorunları kardeşiymiş gibi. Sanki kontrolünü kaybederse onu kazara öldüremeyecekmiş gibi.

"Merak etmeyin prenses, onunla ben ilgilenirim. Benim için sakıncası yok." Gülümsedi ve kızın ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Seni istiyorum, River."

Ona bakarken içi burkuldu. Neden? Neden bütün bu güzel şeyleri söylüyordu? Neden sadece bir pislik olup onu umursamıyordu?

River'ın gözleri yandı ve gözlerinin altı yaşlarla doldu. Nikhail'i kendinden uzaklaştırmak, ikisinin de kalbine kılıç saplamak gibi bir şey olacaktı. Bunu düşünmek bile göğsünü ağrıtıyordu.

Ama bunu yapmak zorundaydı.

"Tanrım, her şeyi berbat ediyorum." Nikhail aklının nereye gittiğinin farkında olmadan usulca güldü. "Bu benim tarzım değil, biliyorsun. Ben titizimdir. Bir şeyleri planlamayı severim ve genellikle söyleyecek doğru kelimeleri bulmakta zorlanmam."

"Mm-hmm." Hâlâ onun kalbini olabildiğince kolay nasıl kırabileceğini bulmaya çalışıyordu. Ama kelimeler aklına gelmiyordu.

"Söylemeye çalıştığım şey şu: Seni istiyorum, River. Seninle olmak neye benzerse benzesin, bunu istiyorum. Arkadaştan daha fazlası olmak istiyorum, diğer her şey lanet olsun."

O kehribar gözler havaya kalktı, bir kez daha onunkilerle buluştu ve ciğerlerinde kalan azıcık nefesi de çaldı.

Oh, tanrılar, oh, tanrılar. Adamın gözlerinde kırılganlık ve umut parlıyordu ve kadın gözlerini kaçıramadı. Bunu gerçekten istiyordu. *Onu* istiyordu.

"Ne diyorsun?" Yutkundu, dizi kaydı. "Eğer Eğer bunu istemiyorsan, çekip giderim. Canın yanacak ama olanları unutabiliriz. Kolye sende kalabilir tabii ki."

Belli ki aradığı çıkış buydu. Güzel. Onu geri çevirip partiye dönecekti. Tertia'yı bulacak ve ona hasta olduğunu söyleyecekti. Yalan değildi.

Şimdiden midesi bulanıyor ve gözyaşları dökülmekle tehdit ediyordu. Bir çöküşün eli kulağındaydı ve bunun şimdiye kadar yaşadıklarının en kötüsü olacağını biliyordu. Ember'ı arayacaktı - en iyi arkadaşı kırık kalbini nasıl iyileştireceğini biliyordu.

Bu canını yakacaktı ama Nikhail hâlâ hayatta olacaktı. Laneti onu öldürmeyecek ve kendisi de milyonlarca parçaya ayrılmayacaktı.

Gitmesi gerekiyordu. Gitmesi gerekiyordu. Şimdi.

Ama River ne olduğunu anlayamadan ağzı açıldı. Parmakları adamın elinden kurtuldu ve ona verdiği güzel kolyeye dokunarak yükseldi.

"Ben de arkadaştan daha fazlası olmak istiyorum" dediğini duyduğunda beden dışı bir deneyim yaşıyormuş gibi hissetti.

BÖLÜM 18

O bir fırtınaydı.

Nikhail kalbinin kanatlandığından ve göğsünde yükseldiğinden oldukça emindi. Bu kadar sevinçli hissetmenin mümkün olduğunu fark etmemişti. Yanakları acıdı.

Sırıtişsı yüzüne yayılmıştı ve muhtemelen aptal gibi görünüyordu ama bunu umursayacak gücü kendinde bulamıyordu.

"Kutsanmış Kara Kumlar'a şükürler olsun," diye mırıldandı, bakışları River'ınkilerin üzerinde gezinirken.

Kahverengi gözleri onunkilere kilitlenmişti, geniş ve o kadar çok duyguyla doluydu ki, onları ayrıştıramıyordu.

Sonunda, *lanet* olası sonunda, bunu yapacaklardı. Son dört yıl hayatının en uzun yılıymış gibi hissediyordu ama artık bunun bir önemi yoktu.

İsterse onun için dört yüz yıl bekleyebilirdi. "Ne diyeceğinden emin değildim," diye itiraf etti, ellerini ovuşturarak.

başparmağını elinin arkasında gezdirdi.

Pembe dudakları aralandı ve dili dışarı kayarak dudaklarını ıslattı. Boğazında yükselen iniltiyi güçlkle zapt etti. Bu küçük hareketlerin ona ne yaptığını biliyor muydu? Kaç kez o dudakların sikine dolandığını düşünmüş, kaç kez onu düşünerek otuz bir çekmişti?

"Bir sır öğrenmek ister misin?" diye nefes aldı.

Daha yakına eğildi, gülümsemesi inanılmaz derecede genişledi. "Her zaman."

"Ben de en az senin kadar şaşırdım." Fae yalan söyleyemezdi ama sanki söylediklerinde daha fazlası varmış gibi hissediyordu.

İçinden bir kıkırdama geçti ve parmak uçlarını kızın yanağında gezdirdi. Tanrım, teni ipek kadar pürüzsüzdü. Her yeri böyle miydi?

Zihni bir kez daha River'ın yatağındaki görüntüsünü canlandırdı. Bu kez pembe önlükleri görünürde yoktu. Çıplaktı, önünde yatıyordu, teni yalandığı ve her tarafının tadına bakıldığı için kızarmıştı. Kendisini onun kalçalarının arasında diz çökmüş, sesi kısılana kadar adını haykırırken ona ziyafet çekerken görebiliyordu.

Kahretsin, bunu istiyordu.

Kendini dikkatlice ayarlayarak başını eğdi. "Umarım iyi bir sürprizdir."

Nefesini tuttu, büyüleyici bakışları onunkilerden hiç ayrılmıyordu. Tüm gün boyunca ona bakabilir ve bundan bıkmayabilirdi.

"Ben de... umarım öyledir," diye mırıldandı. Gümüş yıldız ışığına bürünmüş bir melek gibiydi ve adam onun büyüüne kapılmıştı.

Çenesini kavradı ve başparmağıyla dudaklarında gezindi. Yanaklarından daha yumuşaktılar ve onun adını çağırıyorlardı. "Seni öpmek istiyorum River," diye itiraf etti boğuk bir sesle. "İlk tanıştığımız günden beri istiyorum."

Bunu sayısız kez hayal etmişti. Onun tadını. Çıkardığı sesleri. İçine gömülürken, onu her yönden kendi yaparken hissedeceği şey.

"Sen... sen mi?"

Tanrılar aşkına, sesindeki inançsızlık mıydı? Ne oluyor lan? Bu güzel kadın giyinirken aynada kendini görmüyor muydu? Her yönden inanılmaz olduğunu bilmiyor muydu?

Tam o anda, kızının bir daha asla kendinden şüphe etmemesini sağlamaya yemin etti. O kızının bildiğinden emin olacaktı.

Şu andan itibaren Solduğu güne kadar ne kadar harika olduğunu.

Parmağını kızın çenesinin altına yerleştirerek başını yukarı kaldırdı.

Kahverengi gözleri genişledi.

"Beni dinle Nehir Su Doğumlu," dedi usulca. "Bunu gerektiği kadar çok kez söyleyeceğim."

Dudakları aralandı. "Nik-"

"Hayatımda gördüğüm en büyüleyici insansın," diye mırıldanarak onun sözünü kesti.

Muhtemelen protesto etmek için ağzı açık kaldı ama adam buna izin vermedi. Başını sallayarak daha da yaklaştı. Nefesi kızın dudaklarında gezindi ve kız usulca inledi.

"Sen muhteşemsin, River. Hem için hem de dışın çok güzel." Başparmağıyla River'ın ağzının köşesinde gezinerek onun hissinden keyif aldı. "Seni öpmek istemeyen herkes aklını kaçırmış demektir."

Elbette, onu başkasının öpmesine asla *izin vermezdi*. Ama bu konumuzun dışındaydı.

River, sanki ona gizlice Çivit Okyanusu'ndan gelen bir deniz erkeği olduğunu söylemiş gibi bakıyordu. "Benim muhteşem olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Prenses, bence siz herhangi bir sanat eserinden daha güzelsiniz, herhangi bir gün batımından daha çarpıcı, en güzel tanrılar tarafından kutsanmış vampirden bile daha muhteşemsiniz."

Şaşkınlık dudaklarını ayırdı ve bu onu etkiledi. Daha fazla bekleyemedi.

Eğildi ve dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. Bu bir öpücük değildi. Neredeyse bir gagalamaydı bile. Dudaklarının buluşmasından biraz daha fazlası, bir tanışmaydı. Bir selamlama. Olacakların bir tadıydı. Gelecekte paylaşmayı umduğu birçok kucaklaşmanın ilki.

"Oh," diye fısıldadı. "Biz... Bu çok mu hızlı ilerliyor?"

"Öyle mi düşünüyorsun?" Burnunu onunkine dayadı ve Tanrılar, bu bile içinde kıvılcımlar çakmasına neden oldu. "Belki başkaları için. Ama ben seni yıllardır istiyorum, River."

Yeni tanışmış gibi değillerdi. Onu o kadar uzun zamandır istiyordu ki, başka birini istemenin nasıl bir şey olduğunu zar zor hatırlıyordu.

"Oh," diye nefes aldı.

"Oh, gerçekten." Elini tekrar çenesine götürdü ve nazikçe kavradı. "Seni öpebilir miyim, River?"

Yavaşça başını eğmeden önce sonsuz gibi gelen saniyeler geçti.

"Yüksek sesle, River. Seni duymam gerek." Sertçe nefes aldı. "Ben... evet."

Meleklerden oluşan bir koro, tek bir kelimeyle sevinç çığlıkları atıyordu. Nikhail onun fırtınasının kokusunu içine çekti ve daha yakına eğildi. Nikhail'in dudakları onun dudaklarını bulduğunda gözleri kapandı ve Nikhail onun ağzının içinde inledi.

Tanrılar. Lanet olsun. Yukarıda.

Bu andan önce aslında hayatta olmadığı ortaya çıktı. Pek sayılmaz. Ordudaki görevi sayesinde pek çok insanla tanışmış ve çok seyahat etmiş olabilirdi ama *yaşamamıştı*.

Hiçbir şey- hatta yüzmek Karadeniz Denizi veya

Güney Bölgesi'ndeki altın sarısı kum tepeleri arasında yürürken -bununla karşılaştırıldığında.

River'ın ağzı bahardaki çiçek yaprakları gibi yumuşak ve kadifemsiydi ve onunkiyle mükemmel bir şekilde birleşti. Dudakları sıcaktı ama öpüşmeleri hızla daha fazlasına dönüşürken sıcak değildi. Daha derin bir şeye.

Bunu daha önce yapmamış olmaları iyi bir şeydi, çünkü eğer yapmış olsaydı, başka bir şey yapabileceğinden emin değildi. Onu öpmek en yeni saplantısı haline gelmek üzereydi. Buna sahip olmak varken kimin yemeğe, suya ya da havaya ihtiyacı vardı ki?

Şimdi bile, hayatını değiştiren bu kucaklaşmanın ortasında, onun her nefesinin, iniltisinin ve hareketinin farkındaydı.

Nikhail kendi kendine dikkatli olacağına söz verdi. Çok hızlı hareket edip bunu onlar için mahvetmeyecekti. Onlar

uzun ömürlü fae. Öpüşmek için daha çok fırsatları olacaktı, işleri daha ileri götürmek için daha çok fırsatları.

River'ın dudakları onunkilere değdi. İlk başta çekingendi ama onun tadına baktıkça kendine güveni artıyordu. Onun sınırlarını test etti.

"Daha fazla Nik," diye onun dudaklarına doğru nefes aldı.

Yalvarış bir bıçak gibiydi, kendini tutmak için kullandığı kısıtlamayı kesip geçiyordu.

"River, yalvarmana gerek yok."

Adamın eli kızın ensesine gitti ve başını tam da istediği gibi eğdi. Kız onun kendisini hareket ettirmesine izin verdi, adam dudaklarını geri almak için eğildiğinde ağzından küçük bir inilti döküldü.

Ses doğrudan aletine gitti ve inledi.

Sands onu kurtardı, artık mutlu bir adam olarak ölebilirdi.

Dili dudaklarının kenarına değdi ve kadın ona doğru açıldı. Bir fırtına. Tadı böyle bir şeydi. Güçlü, vahşi ve zar zor kontrol altına alınmış...

Tadı, hayalini kurduğu her şeye benziyordu.

River onun adını soludu, onu daha yakına çekerken gömleğini yumrukladı. Onu daha derinden öptü.

River onun dudağını ısırıp zevklerine acı kattığında Nikhail daha önce yanıldığına karar verdi. Saplantı, River'ı öpmekle ilgili hislerini tanımlamak için çok basit bir kelimeydi.

Büyülenmiş desek daha doğru olur. Büyülenmiş. Hatta büyülenmiş. Kadın bir fırtınaydı ve adam onun tarafından tamamen tüketilmeye hazırdı.

Zamanın hiçbir anlamı yoktu. Saatler geçip gidiyordu ya da dakikalar olabilirdi. Nikhail kendini River'ın fırtınasında kaybetmiş, her sesi, her nefesi, dudaklarının onunkilere her dokunuşunu ezberlemişti.

Eğer bir daha River'ı öpmek *dışında* hiçbir şey yapmazsa, bunu iyi yaşanmış bir hayat olarak kabul edecekti. Zaten başka hiçbir şey bununla kıyaslanamazdı.

İş mi? O kadar tatmin edici değildi. Yiyecek ve içecek? Ona sağladığı tatlı nektarla hayatta kalabilirdi.

Büyüsü de aynı fikirde gibiydi, damarlarında hoş bir uğultu vardı.

Yıldız ışığının altında öpüştüler, öpüştüler, elleri giysilerin üzerinde dolaştı, birbirlerini keşfettiler, ta ki serin bir esinti sivri kulağını gıdıklayana kadar.

Büyüsü canlandı ve rüzgâr ona hafifçe fısıldarken gerildi.

Aklından binlerce lanet geçti ve kalbini göğsünden çıkarıyormuş gibi hissetmesine rağmen ondan ayrıldı. Göğsü kabardı ve alnını onunkine dayadı.

"Nik?" River'ın onun adını söylediğini duymaktan asla bıkmayacaktı. "Sorun ne?"

"Biri geliyor," dedi.

Nikhail bir süreliğine Kış Gündönümü partisini tamamen unutmuştu ama şimdi durumun gerçekliği bir anda geri geliyordu. River'ı öpmüş olsa da, ona sadece arkadaş olmak istemediğini söylemiş olsa da, hiçbir şeyi çözmemiş ya da ne olduklarını tanımlamamışlardı.

Solaryumun içinde sadece ikisi vardı. Bu cam duvarlardan çıktıklarında, dünyanın geri kalanıyla uğraşmak zorunda kalacaklardı. Ama şimdi onu tattığına göre, onları ayıran engeller artık aşılmaz gelmiyordu. Başlarına ne gelirse gelsin, birlikte üstesinden geleceklerdi.

River'a söylediği gibiydi: Onu istiyordu ve hiçbir şey onu ondan alamazdı.

Yine de, kadın zarifçe banktan kalkarken kalbi sızladı. Eldivenli bir eliyle takım elbise ceketinin yakalarını kapatırken diğer eliyle de elbisesini düzeltti.

Kızın şiş dudaklarını ve yanaklarındaki kıpkırmızı rengi görünce göğsü ısındı. Özenle yaptığı topuzundan daha fazla saç teli kurtulmuştu ve iyi bakılmış görünüyordu.

Bunu yapmıştı.

Fae içgüdüleri bu düşünce karşısında adeta mırıldandı ve gölgeli bir form patikadan solaryuma doğru ilerlerken ayağa kalktı.

Baş başa geçirdikleri zaman azalıyordu ve Nikhail'in bacakları River'la arasındaki mesafeyi tüketiyordu. Ellerini River'ın ellerinin arasına aldı ve dudaklarını River'ın alnında gezdirdi.

"Daha önce söylediklerimde ciddiydim, River." Onun elini sıktı. "Seni istiyorum. Bunun bizim için ne anlama geldiğini sonra konuşuruz ama ben varım."

Sanki hâlâ onun sözlerine inanamıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. "Öyle misin?"

"Kesinlikle. Her şeye hazırım."

Dürüst olmak gerekirse, eğer teklifini kabul edeceğini düşünseydi, yarın ona evlenme teklif ederdi. İlk öpücüklerini daha yeni paylaştıkları düşünüldüğünde biraz dramatikti ama Ryker, Brynleigh'e Seçim'de kur yaptıktan sonra onunla nişanlanmıştı ve onlarınki o güne kadar gördüğü en güçlü ilişkiydi. Belki de alışılmışın dışında flört yöntemleri hakkında söylenecek bir şeyler vardı.

Ayrıca, yeni tanışmış da değillerdi. River'la uzun yıllara yayılan bir geçmişleri, ilişkilerini güçlü tutacak bir dostluk temelleri vardı.

River yavaşça nefes verdi, gözleri onunkileri arıyordu. "Ben de seni istiyorum Nik." Alt dudağını çiğnedi. "Ama bilmelisin ki-"

Solaryumun kapısı açıldı ve taze kar tabakasıyla kaplı bir adam içeri adım attı. Kendini silkeledi, beyaz pullar yeri kapladı.

Yeni gelen adam Nikhail'den biraz daha kısa ve sırık gibiydi. Siyah saçları dağınıktı ve zeytin rengi teni kızarmıştı. Bir süre sonra Nikhail adamın asker arkadaşına bağlı bir cadı olan Carson Byward olduğunu anladı. Her iki adam da Altın Şehir'deki üste görev yapıyordu.

Carson siyah bir deri ceket ve koyu renk bir pantolon giyerek Tertia'nın partisine kesinlikle davetli olmadığının sinyalini veriyordu.

Nikhail'in içgüdüsel olarak River'ın önüne geçip hırlamasına neden olan şey cadının resmi kıyafet giymemesi değil, sağ elinde tuttuğu silahtı. Carson'ın silahı yere doğrultulmuştu ama Nikhail'in fae içgüdüleri bunu umursamadı. Ne pahasına olursa olsun River'ı koruması için bağıırıyorlardı.

Onu ilk kez öpmüştü, lanet olsun. Bacaklarının arasındaki tatlılığın tadına bile bakmamıştı. Ona zarar gelmesine izin vermesine imkân yoktu.

"Ne oldu Carson?" Nikhail ses tonunu yumuşatmak için herhangi bir girişimde bulunmadan havladı.

Cadı ise rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Merkez'de bulunmanız gerekiyor efendim."

Nikhail'in kalçasına bir el indi ve River'ın arkasından baktığını hissetti. Onu daha iyi koruyabilmek için geri itmeye çalıştı ama River yerinde durdu.

"Şimdi mi?" diye sordu, daha az sinirlenmemişti. Gecenin bu şekilde sona ereceğini kesinlikle düşünmemişti.

"Evet, efendim." Carson'ın yüz ifadesi değişmedi. "Acil müdahale gerektiren bir durum var."

Ah, lanet olsun. Nikhail bunun ne anlama geldiğini biliyordu ve bu iyi bir şey değildi. Bundan kurtulmaya çalışmanın hiçbir faydası olmayacaktı. Eğer bir şey olduysa, günün hangi saati olduğu önemli değildi. O hâlâ bir askerdi ve emirlere itaat etmek zorundaydı.

Çenesini salladı. "Sanırım bizi gölgeleyecek biri var?"

"Kesinlikle efendim. Gece Birliği'nden vampirler ön tarafta toplandı."

River'la geçirdiği zamanın sona erdiği gerçeğini kabullenen Nikhail başını salladı. "Pekâlâ. Bana on dakika ver, orada olacağım."

Cadı Nikhail'e birkaç kişi daha toplaması gerektiğini söyleyerek oradan ayrıldı. O gözden kaybolana kadar Nikhail tekrar River'a döndü.

"Üzgünüm River, ama gitmem gerek." O ana kadar işinden hiç nefret etmemişti.

Nazikçe gülümsedi, bakışlarından anlayış geçiyordu. "Anlıyorum. Bu benim bir askerle ilk karşılaşmam değil, biliyorsun."

"Hayır, sanırım öyle değil." Takım elbisesinin ceketini kadının omuzlarına daha sıkı geçirdi. "Birkaç dakikamız var. O gelmeden önce ne diyordun?"

"Ben... bunu daha sonra konuşabiliriz." Ayak parmaklarının üzerinde yükselen River'ın dudakları Nik'in yanağına değdi. "Dikkatli ol, Nik."

Ve tanrılar, eğer bu sözler onu herhangi bir ateşin ısıtabileceğinden daha fazla ısıtmadıysa.

River tekrar ayaklarının üzerine düştü ama bir an sonra elleri River'ın üzerindeydi. Onu kendine doğru çekti, ağzını kendi ağzıyla kavradı ve düzgünce öptü. İyice.

Nefesi dudaklarında gezinirken geri çekildiğinde sözlerinin doğruluğundan şüphe etmesini istemiyordu.

"Güvende kalacağım ve sana geri döneceğim, River," diye fısıldadı. "Dünyadaki hiçbir şey beni senden uzak tutamaz."

Bu, tutmak için her şeyi yapabileceği bir sözdü.

BÖLÜM 19

Ölüm Kanatlarda Saklanıyor

"D ÖLÜM o saklanmak içinde ve
Kanatlar, hazırlanıyor için
Cumhuriyet'i süpürün!"

Koyu kahverengi tenli, beyaz saçlı bir Servet Elfi olan Nalon Winterthread, uzun oval masanın karşısındaki koltuğundan kalktı ve yumruğunu karanlık yüzeye vurdu. "Gördüm! Ekibim onu gördü! O *geliyor*. Bu gece göz ardı edilmemesi gereken bir işaretti."

Gerginlik Batı Bölgesi Temsilcisinden dalga dalga yayılıyordu. Nikhail, büyük konferans salonunun diğer tarafında oturduğu yerden havayı kalınlaştırarak sinirlendi. Gece Kolordusu onu Merkez'e kadar takip ettiğinden beri saatlerdir gergindi.

Parlak siyah hükümet binası Orta Bölge'deki en iyi korunan yerlerden biriydi ve duvarlarında düzinelerce asker görev yapıyordu. Yine de Nikhail'in tedirginliğinin kaynağı onlar değildi. Hayır, bu binanın oyulduğu malzemeden kaynaklanıyordu.

Kuzey Bölgesi'nde çıkarılan büyü engelleyici bir madde olan Prohiberis onları her taraftan kuşattı. Bu alandaki herkesi güçsüz hale getirdi.

Kulaklarında sürekli uğuldayan rüzgârın yerini sessizlik almıştı ve bu sessizlik onu tedirgin hissettiriyordu. Merkez'de olmaktan nefret ediyordu, sanki onsuz doğmuş gibi hissetmekten nefret ediyordu.

Çukur'daki mahkûmlar böyle mi hissediyordu? Hapishane en kötülerin en kötöleri için ayrılmıştı ve duvarlarının içinde bulunan herkes güçlerini bastırmak için prohişeris prangaları takıyordu.

Ama bu binanın doğası buydu, inşa edilme nedeni de buydu.

Merkez, Denge Cumhuriyeti'nde büyüünün hoş karşılanmadığı tek yerdi. Burada herkes eşit düzeydeydi. Kararlar güçlü varlıklar güçlerini göstermeden alınabiliyordu. Tartışmalar, Denge Cumhuriyeti'nin ilk kurulduğu zamanlarda olduğu gibi büyüülü düellolara dönüşmeden yapılabiliyordu.

Seçim gibi, Merkez de bu toprakları evleri olarak gören çeşitli varlıklar arasında birliği teşvik etmeyi amaçlıyordu.

Nikhail, Ryker'ın yanında oturduğu yerden pek bir birlik göremiyordu. Aksine, büyü eksikliği herkesi endişelendiriyordu. İlk başta sadece tedirgin edici gelmişti ama saatler geçtikçe odadaki tedirginlik daha da arttı. Boş paket kahve fincanları masanın üzerine saçılmıştı ve insanların esnemeleri daha belirgin hale geliyordu.

Ryker parmaklarını kol dayama yerine vuruyordu ama huzursuzluğu prohişeris'ten çok karısından Merkez'in dışında ayrılmak zorunda kalmasından kaynaklanıyor olabilirdi. Brynleigh, Ryker'ı burada gölgelemiş olsa da içeri girmesine izin verilmemişti. Muhafızlar gayet açıktı: kapılardan sadece yetkili personel geçebilirdi.

Brynleigh kendi adına çok üzgün görünmüyordu. Ryker'ı yanağından öpmüş ve mırıldanarak vedalaştıktan sonra bir gölge telaşıyla oradan ayrılmıştı. Ryker ve Nikhail Hub'a birlikte girmişlerdi. Eğer Nikhail'in en iyi

Arkadaşı onun takım elbise ceketsiz olduğunu fark ettiğinde hiçbir şey söylememiştir. Hiç zaman yoktu.

Güvenlik görevlilerinin onları silah taramasından geçirdiği bir kontrol noktasına götürülmüşlerdi. Daha sonra üç metal dedektöründen geçerek Merkez'in merkez odasına ulaşmışlardı. Konferans salonu mimari bir harikaydı ve iki yüz kişiyi rahatlıkla ağırlayabilecek dev bir oval masayı barındırıyordu.

Biri hariç tüm sandalyeler doluydu. Temsilciler ve askeri yetkililerin eşit bir karışımı mevcuttu. Tertia Waterborn bile buradaydı ve bu acil durum toplantısını düzenleyen Servet Elfine hançer gibi bakıyordu. Waterborn anası, partisinin ortasında çağrılmasından duyduğu hoşnutsuzluğu daha gelir gelmez belli etmişti.

Boş sandalye Temsilci Grave Blackwing'e aitti ve acil toplantının yapılmasının nedeni de oydu.

Temsilci Blackwing Kuzey Bölgesi'nden bir karga şekil değiştiriciydi ve kanlı, parçalanmış cesedi birkaç saat önce bulunmuştu. Cinayet sahnesi özellikle vahşiceydi ve resimler artık duvara yansıtılmıyor olsa da Nikhail onları asla unutmuyacaktı.

Şekil değiştirenin siyah kanatları, tekrar şekil değiştirmeden önce karga formundan koparılmıştı. Yaralarına yenik düşmeden önce acımasızca işkence görmüş ve katilleri cesedini kanlı, ürkütücü bir ölüm gösterisiyle düzenlemişti.

Karın üzerine Grave'in kanıyla bir mesaj yazılmıştı.

Susturulmayacağız.

Bu yeterince kötü değilmiş gibi bir de şekil değiştirenin gövdesine bir not iliştilmişti.

Temsilcilere ölüm.

Bir askeri ekip, Temsilcinin cesedini otopsi için nakletmeden önce olay yerinde ön inceleme yapmıştı. Kıpkırmızı kar üzerindeki bot izlerine bakılırsa, saldırıya en az üç kişi katılmıştı.

Nalon'a göre, cinayet bir tetikleyiciydi. Ülkenin istikrarında büyük bir değişime yol açacak bir dizi olayın ilki olan Blackwing'in ölümü, kömür madenindeki bir kanaryaydı.

Eğer harekete geçilmezse yüz binlerce kişi ölecekti.

Bir dosya kapandı ve sessiz odada bir gök gürültüsü koptu. Odadaki tüm kafalar Şansölye'ye doğru döndü.

Bir ateş fae'si olan Ignatia Rose, aile soyundan Şansölyelik makamına gelen dördüncü kişiydi. Sandalyesinde arkasına yaslandı, çenesini yumruğuna dayadı ve odayı inceledi. Toplantı başlamadan önce resmi elbisesini çıkarıp tozlu gül rengi özel dikim bir takım elbise giymek için zaman ayırmıştı.

Nikhail, tüm ülkeye başkanlık eden birinin kendi toplantısına geç kalabileceğini düşündü.

"Teşekkür ederim Nalon," dedi Şansölye. Büyüsü olmasa bile gücün resmiydi. Elbette arkasına dizilmiş beş silahlı muhafız da buna yardımcı oluyordu. "Sizi ilk dört seferde duyduk."

Servet Elfî masaya vurdu, çarpmanın etkisiyle bardağından su aktı.

"O zaman neden hâlâ buradayız Ignatia?" Winterthread hırladı.

Eğer sihrini kullanabilseydi, gözlerinde gümüş parlardı.

"Tam olarak ne yapmamı istiyorsun, Nalon?" Şansölye pozisyonunu değiştirmemiş olsa da otoriter sesi keskinleşmişti. "Cinayeti araştırıyoruz ama şu anda yapabileceğimiz başka bir şey yok. Gecenin bir yarısı."

Nalon hırladı. "Şansölye-"

"Kendiniz söylediniz Temsilci, görüleriniz net değil. Kara Gece'yi ya da nerede saklandıklarını göremiyorsunuz." Şansölye Rose doğrulup dirseklerini masaya dayadı ve parmaklarını birleştirdi. "Verdiğiniz bilgiler en iyi ihtimalle zayıf. Buna göre hareket etmemi nasıl beklersiniz?"

"Senden umursamanı bekliyorum!" Nalon masayı iterek uzaklaştı, sandalyesi yeri çiziyordu. Bir elini beyaz saçlarının arasında gezdirdi, gözlerinden vahşi bir bakış geçti. "Sana söyledim, ölüm *geliyor*. Geleceğin yolları karanlık ve Kara Gece harekete geçti. Bu sefer kolay kolay durdurulamayacaklar."

Çoğu insan Şansölye'yle böyle bir tonda konuşamazdı ama Servet Elfi neredeyse onun yaşındaydı. Sadece bu da değil, Ignatia ve Nalon'un, Şansölye'nin kocası yıllar önce trajik bir kazada öldüğünden beri birbirleriyle ilişki içinde oldukları açık bir sırdı.

Nalon mırıldanmaya devam ederken mırıltılar odaya yayıldı. Sözleri şifreli ve anlaşılmaz bir cümle karmaşasına dönüştü.

Servet Elflerinin zamanla daha esrarengiz hale gelmeleri anormal değildi; gece gündüz gümüş düzlemlerde yürümek, geleceği ve tüm olası yollarını izlemek onlara zarar veriyordu. Ne kadar güçlü olurlarsa, zihinleri de o kadar kayma tehlikesiyle karşı karşıya kalıyordu.

Winterthread'in mırıltıları daha yüksek ve daha çılgınca bir hal alırken birkaç dakika geçti. Sonunda Şansölye sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı.

"Gördüklerini göz ardı etmiyoruz, Nalon," dedi sabırla.

Adımlarına ara verdi ve Şansölye'ye baktı. "Öyle görünüyor."

"Sadece emin olmamız gerekiyor. Neden gümüş düzlemlerde bir kez daha yürümüyorsunuz?" dedi yatıştırıcı bir şekilde. "Bize ne gördüğünüzü anlatın. Oradan bir plan yaparız."

Nikhail, Şansölye'nin sakinleştirici ses tonunun mu yoksa ileriye bakma teklifinin mi Servet Elfini yatıştırdığından emin değildi ama her iki durumda da Nalon'un yüzünden rahatlama geçti ve çenesini eğdi. "Elbette Ignatia. Bunu yapabilirim. Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Döndü ve konferans odasından çıktı. Prohiberis, Hub'ın içindeki gümüş düzlemlerde yürümesini engelleyecekti, bu yüzden ayrılmak zorundaydı. Kapı kapanmak üzereyken Şansölye Rose iki parmağını kaldırdı. Bir çift muhafız duvardan sıyrılarak Servet Elfini dışarıya kadar takip etti.

Koruma mı? Gitmemesi için sigorta mı? Nikhail emin değildi ama kapılar arkalarından kapandığında tansiyon yükseldi.

Kalın, ağır bir sessizlik odayı kapladı.

Şansölye tabletini çıkardı ve kalemini ekranda hızla gezdirdi. Liderlerinden işaret alan diğer pek çok kişi de kendi cihazlarını çıkardı. Servet Elflerinin gümüş düzlemlerde dakikalarca hatta saatlerce yürüyebildikleri iyi biliniyordu. Nalon'un dönmesi için ne kadar beklemek zorunda kalacaklarını kimse bilemezdi.

Nikhail sağ tarafına, Ryker'ın karısına mesaj attığı yere baktı. Arkadaşını yalnız bırakmak için gözlerini kaçırarak kendi telefonunu çıkardı ve cihazın kilidini açtı. İlk geldiğinde onu sessiz konuma getirmişti; bu, Merkez'in bir gereği idi.

Bir düzineden fazla bildirim almıştı ama sadece bir tanesi kalbinin göğsünde sıkışmasına neden olmuştu. River'ın adına tıkladı ve bir hevesle adını değiştirdi.

PRENSES

Bu gece için teşekkür ederim, Nik. Kolye için... ve diğer her şey için.

Odadaki ağır havaya rağmen dudakları kalktı.

Bu benim için büyük bir zevkti.

Başka hiçbir yerde olmak istemezdim, başka hiç kimseyle vakit geçirmek istemezdim.

Mesajları hemen bir cevap beklemeden gönderdi. Ne de olsa saat neredeyse sabahın üçüydü. Üç hareketli noktalı bir baloncuk belirdiğinde kaşları kalktı. River'ın gece kuşu olduğunu biliyordu ama bu onun için bile geç bir saatti.

Bir mesaj çıkmadan önce noktalar birkaç kez gelip gitti.

Gittiğin anda fikrini değiştirmedin mi? Değiştirdiysen seni suçlamam.

Gözleri büyüdü ve parmakları kanatlanıp ekranın üzerinde uçtu. Tanrılar aşkına, neden onun bunu yapacağını düşünmüştü ki?

Fikrimi değiştireyim mi? Asla, küçük fırtına. Seni yıllardır istiyorum.

Artık ondan kurtulmak için çok daha fazla uğraşması gerekecekti. Onun gitmesine izin vereceğini hiç sanmıyordu.

Senden şimdi vazgeçeceğimi mi sanıyorsun? Hayır. Tanrı'nın lanet olası uzun vadesi için buradayım.

Küçük fırtına mı?

Dikkat çekmemek için gülümsemesini içinde tutmaya çalışarak yanağının içini ısırdı.

Uyuyor. Sen bir fırtınasın.

Bunu iyi bir şeymiş gibi söylüyorsun.

Öyle.

Rüzgârın fısıltıları olmasa bile, gelişmiş fae işitme duyusu koridordaki ayak seslerini algıladı. Dakikalar sonra, herkes cihazlarını kaldırmaya başladığında sessiz odayı ayak sesleri doldurdu.

Gitmeliyim, prenses. İyi uykular.

Telefonunu kaldırdığında en yakın arkadaşının dikkatle onu incelediğini gördü.

"Prenses?" diye fısıldadı Fae kaptanı, kahverengi kaşları ilgiyle kalkarak yaklaştı. "Kiminle konuşuyorsun Nik? Yeni bir özel arkadaşın mı var?"

Lanet olsun. Ryker ne kadarını gördü? Muhtemelen konuşmanın tamamını değil, çünkü Nikhail'in yüzü hâlâ bozulmamıştı. Ryker'a River'ı sadece öpmekle kalmayıp bunu daha birçok kez yapmayı planladığını söylemenin pek de hoş karşılanmayacağını düşündü.

Tanrılara şükür, o ne diyeceğini bilemeden kapılar açıldı. Nalon, kendisini dışarı kadar takip etmiş olan iki muhafızın eşliğinde konferans salonuna yeniden girdi. Servet Elfi'nin saçları, sanki elleriyle karıştırmış gibi dağınıktı ve yüzü eskisinden daha solgundu. Koltuğunu geri almak yerine arkasında durdu ve ellerini üst korkuluğa koydu.

"Gümüş düzlemler bir kez daha yer değiştirdi," diye duyurdu Nalon uğursuzca.

Odadaki hava ağırlaştı ve Nikhail'in omuzlarına bir ağırlık çöktü.

Güney Bölgesi'nden bir Hafif Elf Temsilcisi olan Dranya Silver, odanın diğer tarafından seslenerek, "Gizemli olma, Winterthread," dedi. "Geç oldu. Bize sadece ne gördüğünü söyle."

Odada anlaşma sesleri yükseldi ama Nalon sandalyeyi bıraktığı anda bu sesler kesildi. Doğruldu ve yumruklarını iki yana açtı.

"Ölüm kanatlarda bekliyor," dedi ve daha önce yaptığı uyarıyı tekrarlardı. "Karanlık geleceğin yollarını çiziyor ve bunlar hızla katılaşıyor."

"Bu ne anlama geliyor?" Dranya sordu.

Nalon ona doğru döndü ve bir parmağını kaldırdı. "Ölüm geliyor, Temsilci Silver." Sesi yükseldi, her kelimesi bir öncekinden daha yüksekti. "Hepimiz için geliyor ve gelecek daha uzun süre değiştirilemez olacak!"

Bir iğnenin düşmesi, kükreyen bir motor kadar gürültülü olurdu.

"Yollar bir kez taşla dönüştüğünde, olacakları değiştirmenin hiçbir yolu yoktur!" Nalon bağırdı.

Nikhail burnunun köprüsünü sıktı. Sınırına ulaşan tek kişi o değildi. Odanın her yerinde yüzler hayal kırıklığı içinde buruşuyordu.

Bunun *normal* olduğunu kendine hatırlattı. *Onun türü gizemli doğasıyla bilinir.*

Bunun farkında olmak başka bir şeydi, ama bir Öngörülerinin ortasındaki Servet Elfi ise tamamen farklıydı. Bazen yakında gerçekleşecek olayları görebiliyorlardı, ancak çoğu zaman öngörülerini daha geniş ve daha az belirgindi.

Tarih boyunca birkaç ünlü Servet Elfi olmuştu; on üçüncü Zümrüt İmparatoriçe'nin Eli, Ölümün Yüce Leydisi'nin eşi ve Güneşte Yürüyen Kraliçe'nin üvey kardeşi ilk akla gelenlerdi.

Her biri, özellikle de vizyonları söz konusu olduğunda, anlaşılmaz olmakla ünlüydü. Bu sadece onların işleyiş biçimiydi.

Bazı insanlar hayal kırıklıklarında sessiz kalmadı. Ryker bile homurdandı, ancak bu kısık ses, alanda yol alan diğer hoşnutsuzluk homurtuları arasında zar zor duyulabiliyordu.

Şansölye bir dakika sonra "Sessizlik!" diye bağırdı. Emri odanın içinde cınladı, tartışılmaz bir emirdi.

"Devam et, Nalon. Ve lütfen." İçini çekti. "Sadede gel."

Servet Elfi başını salladı ve ayak sesleri odada yankılandı. Masanın etrafında dönerek Grave Blackwing'in boş koltuğunun arkasında durdu.

"Söylediğim gibi, gelecek olanı değiştirme zamanı hızla azalıyor. Işığın olduğu yerde karanlık da vardır. Güneşin olduğu yerde gölgeler de olacaktır."

Ölü Temsilcinin isim kartını aldı ve yüzü aşağı bakacak şekilde masaya vurdu. Ses bir silah sesi gibi boşlukta yankılandı ve Nikhail ürperdi.

"Cumhuriyet'in ışığı sönme tehlikesiyle karşı karşıya." Servet Elfi doğruldu ve doğrudan Şansölye'ye baktı. "Karanlık yönetimi ele geçirmek için bekliyor. Işığı sonsuza dek yok etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır."

Bütün gözler Nalon'un üzerindeydi; bütün yüz ifadeleri endişeliydi.

"Grave'in ölümü birçoğunun ilkiydi, Ignatia. Bu odadaki, hatta tüm ülkedeki herkes Blackwing ile aynı kaderi paylaşma riskiyle karşı karşıya." Nalon'un sesi derinleşti ve büyü bu odada engellenmiş olsa da Nikhail, Servet Elfi'nin gözlerinde gümüş renginin parladığına yemin edebilirdi. "Şimdi harekete geçmeli ve çok geç olmadan karanlığın kökünü kazımalıyız."

Sessizlik çöktü, yoğun, tedirgin ve tamamen korkunç.

"Ya yapmazsak?" Bu sözler Nikhail'in birkaç koltuk aşağısında oturan Orta Bölge'den bir cadıdan geldi. "Kara Gece'yi zamanında bulamazsak ne olur?"

Nalon masanın üzerine eğildi ve parmaklarını iki yana açtı.

Çenesinde bir damar atmaya başladı ve yavaşça başını salladı.

"Eğer onları bulamazsak," diye durakladı ve odanın etrafına bir amaçla baktı, "o zaman her şey kaybolacak. Kaos hüküm sürecek ve Denge Cumhuriyeti artık olmayacak. Kara Gece'yi durdur, yoksa sonun gelecek. Üçüncü bir

seçenek. Işığı geri getirmenin başka yolu yok. İşte bu kadar.
Son şansımız."

BÖLÜM 20

İzolasyon Gölü

River'in başı ağrıyordu ve bunun nedeni dün gece Nikhail'e mesaj attıktan sonra geç saate kadar uyumamış olması değildi.

Hayır, kafatasının içinde dolaşan fil sürüsü annesinden başkası değildi.

Tertia toplantıdan sabah dört sularında dönmüştü. Eve hışım la girdi ve River'ın eski yatak odasının hemen altında uygunsuz bir şekilde bulunan ofisine kadar tepindi.

Ofis kapısının çarpması River'ı uyandırmıştı ve o zamandan beri dönüp duruyordu. Annesi saatlerdir yüksek sesle telefon görüşmeleri yapıyor, River'ın tekrar uykuya dalmasını neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Her hırıltılı hece, Tertia'nın her yumruk darbesi ve her öfkeli fısıltı River'ın baş ağrısını daha da artırıyor du. Yastığı başının üzerine çekerek hayal kırıklığı içinde inledi.

Tanrım, çok yorulmuştu. Lakewater'a dönmeden önce babasıyla vakit geçirmek istediğı için Waterborn Evi'nde kalmayı kabul etmişti ama annesinin büyük bir öfke nöbeti geçireceğini bilseydi Ryker'la kalırdı.

Tek istediğı birkaç saat uyumaktı. Çok şey mi istemişti?

River arşafın içinde kıpırdanıyor, kafasındaki çarpıntıyı hafifletecek bir pozisyon bulmaya çalışıyordu. Kızının üst katta uyumaya çalıştığını umursamadan ofisinde sağa sola vurmak tam Tertia'ya göre ydi. Eğer daha iyisini bilmeseydi, annesinin onun burada olduğunu tamamen unuttuğunu düşünürdü. River'ın bakışları Nikhail'in takım elbise ceketinin arkasında durduğu makyaj koltuğuna kaydı. Dün gece oraya koymuş, uzun bir süre kokladıktan sonra benzersiz aroma nüfuz etmek onu Duygular. O muhtemelen yapmalıydım olmuştur utanıyorum . ve yol onu iç fae vardı onun kokusunu arzuluyordu, ama umursayacak gücü kendinde bulamıyordu.

Elbisesini değıştirdikten sonra sıcak bir köpük banyosuna girmişti. Orada, Nikhail'le paylaştıkları her kelimeyi, dokunuşu ve anı tekrar tekrar düşündü. River sonunda kendini rahatlatıcı sudan çıkardığında iki sonuca varmıştı.

Birincisi Nikhail'in çok iyi öpüşüyor olmasıydı. Nikhail'in şöhretini düşününce bundan şüphelenmişti ama kardeşinin en yakın arkadaşıyla öpüşmeyi hayal etmek başka bir şeydi, bunu gerçekten yapmak başka bir şeydi.

River hiç böyle öpülmemişti. Sanki dünyadaki her şeyden daha önemliymiş gibi. Öpücük bir iddiaydı ama aynı zamanda el üstünde tutulduğunu da hissetmişti. Hatta değer verildiğini.

O kucaklaşmayı hayatı boyunca unutamayacaktı.

Bu da onu ikinci ve çok daha acı verici bir sonuca götürdü. Dün gece hayatını değıştirmiş olabilirdi ama yine de konuşmaları gerekiyordu. Belli ki solaryuma giderken aklını kaybetmişti. Nikhail ona kolyeyi verdiğinde onu neden terk etmediğinin, tehlikeli olduğu için birlikte olamayacaklarını bilmesini sağlamadığının tek açıklaması buydu.

Köpük banyosundaki su soğurken ona lanetten bahsetmesi gerektiğine karar verdi. Ona son derece değer vermesine rağmen bunu anlamasını sağlamalıydı,

hemen dışarı çıkması gerekiyordu. Açıkçası, ona olan ilgisini inkâr etmesi bu noktada imkânsızdı ama yine de onu kendisi hakkında uyarması gerekiyordu.

Bir dahaki konuşmalarında, onunla yüz yüze görüşmek isteyecekti. Sonra da ona söyleyecekti. Bu, mesajla ya da telefonla yapılacak türden bir konuşma değildi. Yüz yüze olmalıydı. Bu muhtemelen son yalnız kalışları olacaktı çünkü River ona ne yaptığını açıkladığında, onun da kendisini herkes gibi göreceğinden emindi.

Her an patlamaya hazır bir fırtına, göz kulak olunması gereken bir insan. Daha fazlası değil.

Onu yalnız bırakacaktı ve bu... Güzeldi.

Pekala.

Belki iyi değildi, ama bunu kabullenmek zorundaydı.

O.

En azından öpüşmüşlerdi. Bu onun hatırlayacağı bir anıydı. sonsuza dek besleyecekti. Günün sonunda, her şey söylenip bittiğinde, elinde kalan tek şey bu olacaktı. Bundan emindi.

Nehir, Issız Göl'ün kıyısında duruyordu, mavi cam gibi yüzeyi bu berrak ve rüzgârsız günde kıpırdamıyordu. Sıcaklık donma noktasının biraz üzerindeydi ve önceki gecedan kalan karlar erimişti.

Su kütlesi Waterborns'ların arazisinin kuzey ucunda yer alıyordu. Sadece River'ın buraya gelmek için kullandığı dört tekerlekli araçla ulaşılabilirdi ve tamamen özeldi.

Yemyeşil bir orman gölü çevreliyordu; yaprak döken ve iğne yapraklı ağaçlar yan yana büyüyerek sık bir sığınak oluşturunuyordu. Bir geyik River'dan çok uzakta durmuyor, suya vuruyordu. Kuşlar tepelerinde uçuyor, sessizliği soneleriyle dolduruyordu. Sincaplar cıvıldaşıyordu.

Adından da anlaşılacağı gibi, Issız Göl sessiz ve huzurluydu. Waterborn House'un duvarlarına sürekli nüfuz eden gerginlikten uzaktı. Hava bile hafifti.

River derin bir nefes aldı ve ellerini iki yanına uzatırken dinginliğin varlığına sızmasına izin verdi. Avuçlarını göle bakacak şekilde açarak, büyüsunü uzakta tutan baraja doğru uzandı. İradesinin içine sızmasına izin verdiğinde büyü onu hevesle, hatta baş döndürücü bir şekilde bekliyordu.

Cildi karıncalandı ve ellerinden su akarken ciğerleri genişledi. Toprağa bir armağan. Bir sunu.

Çoğu fae için bu yeterli olurdu. Biraz rahatlar ve günlerine devam ederlerdi. Ama bu River'ın lanetini yatıştırmak için yeterli olmazdı. Bugün için değil.

Öğle yemeğinden sonra uyandığında baş ağrısı hafif bir zonklamaya dönüşmüştü. Tertia hâlâ bağıırıyordu ve bu hiç de şaşırtıcı değildi.

River kişisel ihtiyaçlarını giderdikten sonra telefonunu kontrol etti. Hastanedeki programıyla ilgili bir e-posta gelmişti -birkaç gün içinde işe dönmesi gerekiyordu- ve Ryker'dan bir gece önce vedalaşmadığı için özür diliyordu. Ryker ona her şeyin yolunda olduğunu bildiren bir yanıt verdi. Gitmek zorunda kaldığı için onu ya da Nikhail'i suçlamadı.

Hava fae'si ona iki kez mesaj atmıştı ve River mesajları o kadar çok okumuştı ki hafızasına kazınmıştı.

NIKHAIL

Günaydın, küçük fırtına. Keşke orada olup nasıl uyuduğunu sorabilseydim ama görünüşe göre soramayacağım.
Seni hemen göreceğim. Zamanlama çok kötü ama bir durum oldu ve yeni bir dizi sipariş aldım. Telefonumu ne sıklıkla kontrol edebileceğimden emin değilim ama elimden geldiğince sana mesaj atmaya çalışacağım.

Seni çok özleyeceğim.

En iyi planlar için çok fazlaydı. River'ın başparmağı tuşların üzerinde geziniyor ve Nikhail'e neden tehlikeli olduğunu ve asla çalışamayacaklarını yazıp yazmamayı düşünüyordu. Bu daha mı iyi olurdu?

Mesajı bile yazmıştı ama gönderecek cesareti toplayamadan her şeyi sildi. Nikhail'i son bir kez daha şahsen görmek istemek saçma mıydı? Onun kehribar rengi bakışlarında bir kez daha yüzmek?

Belki de öyleydi, ama bu onu istemekten alıkoymadı. Bunun mesajla yapılacak bir konuşma olmadığına karar verdi. İkisi için de adil görünmüyordu.

Kendini ikinci kez sorgulamadan önce cevap vermişti.

Ben de seni
özleyeceğim.

Gönder düğmesine bastıktan sonra paniğe kapılması yaklaşık iki saniye sürmüştü.

Bu aptalcaydı. Çok aptalcaydı.

Neden cevap vermişti ki? Mesajlarını görmezden gelmeliydi. Bu kaba bir davranış olurdu ama belki o zaman ondan nefret ettiğini düşünürdü. Belki bu bir sonraki yüz yüze konuşmalarını daha kolay hale getirirdi.

Ve sonra, lanetini umursamayan bir hain olduğunu kanıtlayarak, River'ın zihni Nikhail'in nerede olduğunu merak etti. Dün gece ne olmuştu? Bir iş üzerinde miydi? Ya yaralandıysa? Ya *öldüğü* için onu bir daha hiç göremediysen ya da onunla hiç konuşamadıysa?

Bu son düşünce onu iliklerine kadar ürpertmiş ve büyüünün uyanmasına neden olmuştu. Bir önceki gecenin sakinliği hiçbir yerde görülmemişti. Panik pençelerini kalbine geçirmiş ve büyüü damarlarında dolaşarak bir fırtına yaratmıştı.

Tepki verecek zamanı bile olmamıştı. Lanetine karşı kendini geriye itmiş, alnında boncuk boncuk terler oluşurken barajını güçlendirip odasından fırlamıştı.

Her nasılsa, annesinin parti sonrası temizlik için tuttuğu ekip tarafından fark edilmeden evden çıkmayı başarmıştı. Arka kapının yanında asılı duran orman yeşili kapüşonlu tişörtü kapmış, ayaklarına da belli belirsiz kendisinin olduğunu hatırladığı siyah bir çift düz ayakkabı geçirmişti.

Dört tekerlekli aracın anahtarlarını almak içgüdüsel bir hareketti ve daha ne olduğunu anlamadan Issız Göl'e varmıştı.

Nikhail ölemezdi. O sadece... yapamadı.

Göle su dökerken zihninde dönüp duran düşünce buydu. İçinden taşan su, sonsuz bir büyü kaynağıydı. Güç kuyusu her zaman etkili bir şekilde dipsiz olmuştu. Yapabileceklerinin sınırı yokmuş gibi görünüyordu.

Bundan nefret ederdi. Sınırların var olmasının bir nedeni vardı ve o da sınırlara sahip olmayı çok isterdi.

River'ın uzattığı avuçlarından su akıyordu, ta ki üzerine koyu gölgeler düşüp güneşi engelleyene kadar. Teni çakıllı bir hal aldı ve boynunu büktü. Masmavi gökyüzünün yerini kömür rengi bulutlar alıyordu. Üzerlerinden çiseleyen yağmur havayı nemlendiriyordu.

Tam bir fırtına birkaç dakika uzaklıktaydı.

River derin bir nefes aldı.

Dur! diye emretti büyüüne, ellerinden akmayı kesmesini diledi.

Laneti direndi. Geri itti, kalmasına izin vermesi için ona yalvardı. Ondan akmaya devam etmesine izin vermek için.

Daha, daha, daha, damarlarında şarkı söylüyordu, bir güç senfonisi.

Hep böyleydi. Asla durmak istemedi, asla geri çekilmek istemedi. Tıpkı bir fırtına gibi, laneti de kendini dünyanın üzerine salmak istiyordu, böylece gücünün derinlikleri kıyıdan kıyıya bilinecekti.

River bunun olmasına asla izin vermezdi. Kendini bir prohiberis kafesine kilitleyip anahtarı atmayı tercih ederdi.

"Sihrim beni kontrol etmiyor," diye yüksek sesle ilan etti. "Bu bana verilmiş bir araç. Onu ben kontrol ediyorum."

Gücüne karşı koyarken mantra ona güç verdi. Her adımda onunla savaştı ama sonunda laneti tekrar kontrol altına aldı. Su yavaşladı, sonra durdu.

Tanrılara şükürler olsun.

Yine de henüz gidemezdi. Yeterince büyü yapmamıştı. Sağ elini avuç içi gökyüzüne bakacak şekilde önüne uzatarak bir kez daha gücüne uzandı.

Fırtına çağırmak başka bir şeydi. Bunu hiç düşünmeden yapabilirdi. Yukarıdaki Tanrılar, yıllar önce Olay'a yol açan da tam olarak buydu.

Ama sihrini yönlendirmek ve onu emirlerini yerine getirmeye zorlamak çok daha fazla beceri gerektiriyordu. Bir fırtınayı çağırmak başka bir şeydi, onu kimseye zarar vermeden uzaklaştırmak tamamen başka bir şey.

River's gözler düştü kapat olarak o
ulaşıldı içinde kendisi, alarak tutun . onu
Sihir. O hayal edilmiş o o oldu
Avucunun içinde yüzen bir küre. Şekillendirilebilir.
Şekillendirilmeye hevesli.

Onu yakaladı ve parmaklarını bükerek kendi iradesiyle aşıladı.

Gözlerini açmadan önce, "Ben sana söylemedikçe kırılmayacaksın ya da tek bir damlanın bile düşmesine izin vermeyeceksin," diye emretti.

Dudaklarından hafif bir iç çekiş döküldü. Su birkaç kez havada asılı kaldı.

Uzattığı avucunun birkaç santim üzerinde, elinin iki katı büyüklüğünde mükemmel bir küre. İçinde akıntılar dönüyor, topun içinden küçük akıntılar geçiyordu.

Küre havada asılı dururken River diğer elini bulutlara doğru kaldırdı. Onları çağırmıştı, bu yüzden göndermesi gerekiyordu.

Büyüsü içini çekiştiriyor, hoşnutsuzluğunu belli ediyordu. Eliza Fern'ün bilinçli olmadığı konusunda ısrar ettiği şey, kesinlikle River'ı dinlemek istemiyordu. Surat asmak

ve huysuz bir çocuk gibi karşı koyarak kolayca itaat etmeyi reddetti.

River'ın alnından ve ensesinden boncuk boncuk terler döküldü. Duruşunu genişletti ve odağını mükemmel küre ile tepesindeki karanlık gökyüzü arasında paylaştırdı.

Git buradan, dedi fırtınaya.

Büyüsü güçlü iradeli ve geri iticiydi.

İradesini büyüüne daha fazla yönlendirip ona gitmesini emrederken midesi kasıldı. O karşı çıktı ama o etkilenmeyecekti. Bulutlar onun gözetiminde patlamayacaktı - eğer o izin vermezse tek bir damla suyun bile düşmesine izin vermeyi reddetti.

Bulutların arasından bir parça güneş ışığı fişkırana kadar saatler geçmiş gibi geldi. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

River bulutsuz mavi gökyüzü geri dönene ve Issız Göl'ün suları bir kez daha cam gibi pürüzsüz olana kadar durmadı. Ancak o zaman dikkatini küreye geri verdi. Küre, tıpkı ona emrettiği gibi avucunun üzerinde mükemmel bir şekilde dengede duruyordu.

Dudakları seğirdi, küçük bir gülümseme oluşturmaya hevesliydi ama buna izin vermedi. Henüz izin vermedi.

Konsantrasyonunu değiştirerek küreye odaklandı. Bir an için küre sıvı haldeydi. Sonra, dönüştü.

Buz havada asılı kaldı. Küre o kadar hızlı donmuştu ki akımlar içinde ölümsüzleşmişti.

Sol eliyle topu kavrayan River, onu ters çevirerek eserini inceledi. Yüzeyi pürüzsüz ve lekesizdi, tek bir kusur bile yoktu.

Kendinden memnun olan River büyüüne baktı. Damarlarında uyukluyordu ve önümüzdeki birkaç saat boyunca ona sorun çıkarmayacağını biliyordu.

Tanrılara şükürler olsun.

Topu İzolasyon Gölü'ne fırlattı ve yüzeye çarpmadan birkaç dakika önce bir sıçramayla çözülmesini diledi.

Artık her Şey eskisi gibiydi.

Memnun olan River elinin tersiyle alnını silerken küçük bir gülümsemeye izin verdi. Kaderinde ölüm getirici olmak olabilirdi ama bugün kimseyi öldürmeyecekti.

Elinden gelse yapmazdı.

BÖLÜM 21

Sevgili Kızım

W River Waterborn Evi'ne döndüğünde, çocukluğunun geçtiği ev bir mezar kadar sessizdi. Temizlik ekipleri gitmişti ve malikâne her zamanki gibi tertemizdi. Tek bir iz bile yoktu.

Dün geceki partinin. Süslemeler, kahkahalar ya da neşe yok. Hiç hayat yoktu.

River bunun çocukluğunun geçtiği ev için alışılmışın dışında bir durum olmasını diliyordu ama neredeyse yirmi yıldır böyleydi: soğuk ve hayattan yoksun.

Ama bir şey...

Bir şeyler farklıydı. Tertia'nın bağırmamasından daha fazlasıydı bu -River annesinin işe gittiğini düşündü. Hayır, arka kapıdan girip anahtarları kapattığı anda havadaki değişimi hissetti.

Neler oluyordu?

River ayakkabılarını tekmeledi, nereye düştüklerini görme zahmetine katlanmadan üst kata koştu. Daha nereye gittiğini bile anlamadan, ayakları onu babasının odasının bulunduğu kanada götürmüştü.

Koridorda iki hemşire duruyordu ve o da çoraplı ayaklarıyla onlara doğru koştu.

"Neler oluyor?" River patinaj yaparak durdu.

"Oh, Doktor Waterborn." İki hemşireden kısa boylu olanı, Megan, arkasını döndü. Sarışın insan gülümsedi, gözlerinin etrafındaki deri kırışıyordu. "Burada olmanız harika! Ben de tam sizi aramak üzereydim."

Megan Dinginlik konusunda uzmanlaşmıştı ve üç yıldan uzun bir süredir Cyrus'un birincil bakıcısı olarak onunla birlikte çalışıyordu.

River'ın gözleri büyüdü. "Ne oldu? Baba, o..."

Koluna nazik bir el indi, dokunuşu güven vericiydi. Megan nazikçe, "O iyi," dedi.

Bu sözlerin onu sakinleştirmesi gerekirdi ama kalbi hâlâ göğsünde hızla çarpıyordu. "Emin misin?" River avucunu gürleyen organının üzerine koyarak yavaşlamasını diledi. "Sanırım... hava değişti ve..."

Öldüğünü sanmıştım.

Kelimeler zihninde yankılandı ama onları söylemeye cesaret edemedi. Babasını kaybetmeye hazır değildi, veda etmeye hazır değildi.

Asla hazır olamayacaktı.

"Hayır, endişelenecek bir şey yok," diye onu rahatlatmıştı Megan.

"Aslında tam zamanında geldiniz." Bunu söyleyen diğer hemşire Serena'ydı. River onu pek tanımıyordu ama sivri kulaklarına ve boynundaki kırmızı işaretlere bakılırsa o bir Ölüm Elfiydi. "Biz de tam Temsilci Waterborn'u çağıracaktık ama bu daha iyi. Artık beklemek zorunda kalmayacak."

River'ın gözleri büyüdü ve bakışları babasının kapalı kapısına kaydı. "Yani-"

"Babanız uyanık, Doktor Waterborn." Megan'ın sesi yumuşaktı ve gülümsemesi genişledi. "Ne olduğundan tam olarak emin değiliz, ama bazen Dinginlik'in son aşamalarındaki hastaların kısa bilinç anları yaşadıkları biliniyor."

Serena yumuşak bir sesle, "Ben de tam ona iğne yapmaya geliyordum ki onu uyanık buldum," diye ekledi.

River son cümleyi zar zor duydu. Çoktan hareket etmeye başlamıştı, kapı kolu dokunuşunun altında dönmeye başlamıştı ve babasının odasına adım atıyordu. Hemşirelerden birinin Tertia'yı arayacaklarını söylediğini duyduğunu sandı ama sözleri pek bir şey ifade etmiyordu.

Görebildiği tek şey, odaklanabildiği tek şey, hastane yatağından ona göz kırpan açık kahverengi gözlerdi. Kendisinin aynası olan ve çok uzun zamandır hayattan yoksun olan gözler.

Boğazından çarpık, boğuk bir hıçkırık çıktı. Gözleri yaşlarla doldu ama onları durdurmak için hiçbir hamle yapmadı.

"Baba?" diye fısıldadı.

River'ın bunun nasıl olduğu, neden kaynaklandığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama umurunda da değildi. Dürüst olmak gerekirse, hiç önemi yoktu. Hayalini kurduğu her şey bu iken nasıl umurunda olabilirdi ki? Dizlerinin üzerinde Dyna'ya bir mucize için yalvararak saatler geçirmişti. Dinginlik hakkındaki her literatürü, her vaka çalışmasını ve ne kadar uzun ya da kısa olursa olsun her bir doktor yazısını okumuştı.

Yaptığı her şey, bir gün babasının ona gözlerinde bir kez daha tanıma duygusuyla bakacağı umuduyla olmuştu.

Ve şimdi.

Şimdi Cyrus'un dudakları, uzun zamandır kıpırdamadan duran dudakları, yukarı doğru kalkıyordu. Gülümsemesi küçüktü ve teni doğal olmayan bir şekilde solgundu, ama ifadesi açıktı. Gözleri parladı ve...

Onu *gördü*.

Göğsünü sıcaklık dalgaları kapladı ve Kutsanmış Obsidyen Kumları'nın yanında, bu şimdiye kadar yaşadığı en iyi duyguydu. Hiç bu kadar mutlu olmamıştı... ya da en azından böyle düşünüyordu.

Sonra Cyrus ağzını açtı ve River bugünün hayal edebileceğinden çok daha iyi olduğunu fark etti.

"Sevgili kızım," diye nefes aldı babası.

Güçlükle duyulabilen sesi kullanılmadığı için kısıktı ama River kelimeleri sanki ona bağırmış gibi duydu. Babasını en son Ryker'ın Brynleigh'i aileyle tanıştırdığı yemekte konuşurken duymasının üzerinden neredeyse iki yıl geçmişti.

Yanakları nemliydi ama gözyaşlarını silmek için hiçbir çaba sarf etmedi. Bunun bir rüya olması ihtimaline karşı hiç hareket etmek istemedi.

Belki de bunların hiçbiri gerçek değildi. Belki Nikhail ona kolyeyi vermemişti. Belki de onu  pmemişti. Belki parti henüz gerçekleşmemişti bile.

Eğer bu bir rüyadan başka bir şey değilse, şimdiye kadar gördüğü en inanılmaz rüyaydı. O kadar gerçek hissetmişti ki, bunun sahte olduğunu hayal bile edemiyordu.

Ama ya  yleyse? Ya bu onun aşırı aktif hayal gücünden başka bir şey değilse? Endişe dolu bir r yaysa? Ya bunu o kadar uzun zamandır dilediyse ve zihni ona bu hediyei vererek kuruntularını yatıştırmaya karar verdiyse?

Eli uyluğuna gitti ama kendini  imdiklemeden korkuyordu. Ya acı onu evinde tek başına uyandırırsa? Ya gerçek değilse? Babasıyla tekrar konuşabileceği anlamına gelen bir rüya o kadar kötü müydü?

Sorular fel  ediciydi, onu buzla kaplıyor ve hareket edemez hale getiriyordu.

River orada ne kadar durduğundan emin değildi, parmakları bacağının üzerinde gezinirken babası kımıldadı. Bir elini kaldırdı, hareket ettikçe çarşaflar altında kırışıyor, neredeyse yarı saydam bir eliyle yatağı okşuyordu.

"Buraya gel, River."

Etrafındaki buzlar babasının sesiyle eridi. Babasının istediği şeyi yapmak istiyordu. Bunu ne kadar istediğini sadece tanrılar biliyordu. Ama bunun ne kadar

bir rüyaydı. Kalbinin daha sonra bunun gerçek olmadığını öğrenmeye dayanabileceğinden emin değildi.

Derin bir nefes alarak kalçasını olabildiğince sert bir şekilde sıktı. Kendini yatakta, kendi başına uyanmaya hazırladı. Tüm bunların bir rüya olması için.

Ama...

Bacağından acı fişkırdı.

"Oh, Tanrım." Yatağa doğru koşarken çığlık dudaklarından döküldü. Duvarın yanında duran sandalyeyi kaptığı gibi arkasından sürükledi.

Gerçek.

Bu gerçektir. Babası uyanıktı ve onunla konuşuyordu.

River rekor bir sürede babasının başucuna ulaştı ve gözlerini onun bulanık suretinden ayırmadan koltuğa yığıldı. Uzandı, burnunu çekerek babasının elini nazikçe tuttu ve kendi elinin arasına aldı.

Yukarıdaki Tanrılar, eli çok hafifti. Bu kötüye işaretti. Vücudu hızla kötüleşiyordu. İçindeki doktor panikliyordu ama River bunu bastırdı. Şu anda buna odaklanamazdı.

River başını eğerek babasının kâğıttan elinin arkasına bir öpücük kondurdu. "Seni özledim baba," diye fısıldadı, sesi çatlıyordu. "Çok, çok fazla."

Lakewater'a taşınmasından daha fazlasıydı. Babasıyla vakit geçirmeyi, onunla lazer oyunları izlemeyi ve yıllardır cevap veremese bile onunla düzenli olarak konuşmayı özlemişti. Bundan da öte, onu seven bir ebeveyne sahip olmayı özlemişti.

"Biliyorum, sevgilim." Öksürdü ve sanki ciğerleri içten dışa doğru parçalanıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Ben de seni özledim."

Başka bir öksürük krizine girdiğinde son sözleri zar zor duyulabiliyordu.

"Ah, baba." Hiçbir tıp eğitimi onu babasının acı sesine hazırlayamazdı. Bu onu hastalarından çok daha fazla etkiledi ve kalbi göğsünde sıkışmaya başladı. "Neresi ağrıyor? Ağrın için bir şeyler getirebilirim ya da i s t e r s e n hemşireleri çağırabilirim."

"Hayır, yapma."

Kaşları çatıldı. "Ama-"

"Hiçbir şey istemiyorum," dedi kısık sesle. "Sadece seninle konuşmak istiyorum."

Kalbindeki sızı daha da arttı. "Baba, eğer acı çekiyorsan..."

"Hayır, River," dedi sertçe. "Seni seviyorum sevgilim, ama ilaç falan istemiyorum." Başını yastığa yasladı ve kısa bir süreliğine gözlerini kapattı. "Seninle geçirdiğim değerli zamanın bir anını bile kaybetme riskini almak istemiyorum."

Sıcak, tuzlu gözyaşları River'ın yüzünden aşağı akıyordu ve onları durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Bir ebeveyn tarafından koşulsuzca sevilme böyle bir şey miydi? Birinin onun ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının üstünde tutması? Böyle acı çekmesi mi gerekiyordu?

"Tamam baba," diye fısıldadı. Komodinden bir bardak su doldurdu ve dudaklarına götürdü. Yavaşça içti, minnettarlık bakışlarını dolduruyordu. "Ne hakkında konuşmak istersin? Spor mu? İş mi? Hava durumu mu? Adını sen koy, sohbet ederiz."

Konuşmanın konusu önemli değildi. Önemli olan onun burada olmasıydı.

"Sen, River." Zayıf elini onunkinin üzerine koydu. "Sen ve kardeşin. Hayatlarınız hakkında bir şeyler duymak istiyorum. İşlerinizi. Neler kaçırdığımı anlatın bana."

Sözleri kalbine bıçak gibi saplanıyor, ona bu zamanın her an elinden kayıp gidebilecek değerli bir hediye olduğunu hatırlatıyordu. Dakikalar. Saatler. İkisi de Dinginlik pençelerini zihnine geçirip onu karanlık kucağına çekmeden önce ne kadar zamanları olduğunu bilmiyordu.

River'ın yanaklarından daha fazla gözyaşı aktı. Tanrım, ne kadar da çoklardı. Mutlu olduğunda bu kadar çok ağlayabileceğini kim bilebilirdi?

"Elbette baba." Avucunun içini yanaklarına sildi ve yüzüne sulu bir gülümseme yerleştirdi. "Ne istersen konuşabiliriz ama önce Ryker'ı aramak istiyorum, sorun olur mu?"

Kardeşinin bu mucizeyi bilmesi, bunun için burada olması gerekiyordu.

Cyrus çenesini eğdi, gözleri ağırlaşmıştı. Sands onu kurtarmıştı ama çok yorgun görünüyordu. Sanki tetikte olmak onu olması gerekenden çok daha hızlı tüketiyordu.

"Devam et, River. Ben burada olacağım." Ama ne kadar süre için?

Elleri sanki jet yakıtı enjekte edilmiş gibi telefonunun tuşlarının üzerinde uçuşuyordu. Telefonu sivri kulağına dayadı, gözlerini babasından hiç ayırmadı.

İki kez çaldı.

"Riv-"

"Babam uyandı, Ryker," diye ağzından kaçırdı, kardeşinin yerine konuşarak. "*Uyandı*."

Hattın diğer ucundan şaşkın bir sessizlik geldi. Bir Aradan bir dakika geçti ve bağlantının kesilmediğinden emin olmak için telefonu kulağından uzaklaştırdı.

"Ryker?" diye dürtükledi. "Ne dediğimi duydun mu? Babam uyandı. Konuşuyor."

Telefonun diğer ucundan keskin bir nefes alma sesi geldi ve ardından bir sandalye yerde sürtündü. Duyamayacağı kadar alçak bir mırıltı. Ağır ayak sesleri.

"Evet River, seni duydum." Ryker'ın sesi derinleşmiş, duygu yoğunluğu artmıştı. Bir an sonra bir kapı şangırtıyla kapandı. "Sadece rüya görüp görmediğimden emin olamadım."

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Buraya ilk geldiğimde ben de aynı şeyi düşünmüştüm."

Kalçasının sıkıştığı yer hâlâ nabız gibi atıyordu.

"Gerçekten uyandı mı?" Ryker'in sesi sersemlemiş gibiydi, ki içinde bulunduğu koşullar düşünüldüğünde bu gayet anlaşılabilir bir durumdu.

"Evet, öyle." Babasının gözleriyle karşılaştığında gülümseyerek başını kaldırdı. O kadar çok sevgi ve şefkatle doluydular ki, zar zor nefes alabiliyordu. "Aklı başında ve benimle konuşuyor. Dyna bizi gerçekten kutsadı."

River bu beklenmedik lütuf için tanrıçaya teşekkür etmek üzere tapınağa yapacağı bir sonraki ziyareti planlamaya başlamıştı bile. Getireceği adaklar, edeceği teşekkür duaları. Büyük bir olay olacaktı ve muhtemelen bütün bir gün orada kalacaktı, ama babası buradayken ve uyanıkken ibadetle geçirilen bir gün neydi ki?

"Şimdi de onunla mısın?" Ryker nesneleri bir çantaya tıktırıyor gibiydi.

Bunun bir video görüşmesi olmadığını hatırlamadan önce başını salladı. "Öyleyim. Seni hoparlöre alacağım, tamam mı?" O da kabul etti ve telefonu yatağın üzerine, babasının başının yanına koydu.

"Baba?" Kardeşinin sesi tereddütlüydü. Umutluydu.

Cyrus gözlerini sımsıkı yumdu ve tekrar açtığında gözlerini gümüş kapladı. "Merhaba evlat."

Bir anlık şaşkın sessizlik daha telefonda yankılandı ve sonra Ryker güldü. "Gerçekten sensin. Ben... Sesini duymak çok güzel baba."

Cyrus'un yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ama o bunu fark etmemiş gibiydi. "Sizinle konuşmak da harika."

"Geri dönüyorum baba," dedi Ryker hızla, sanki çok uzun sürerse babaları kayıp gitmeden önce tüm kelimelerini söyleme fırsatı bulamayacağından korkuyormuş gibi. "Benim için bekle, tamam mı? İş için Batı Bölgesi sınırındayım ama bunu kaçırıramam."

Seni özleyemem.

Söylenmemiş sözler odada yankılandı ve River'ın kalbi sıkıştı. Zamanları bu kadar kısıtliken neden şimdi bu kadar uzakta olmak zorundaydı?

"Buraya nasıl geleceksin Ryker?" diye sordu, elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı.

Gün ortasıydı. Vampirler güneş ışığında seyahat edemezdi, bu yüzden gölgelenmek imkansızdı.

"Therian beni oraya uçuracak," dedi. "Arabayla birkaç saat uzaktayız ama beni bir saat içinde oraya götürebilir."

River nefes verdi, başını eğdi ve parmaklarını birbirinden ayırdı. "Güzel, bu iyi."

"Therian mı?" Cyrus'un bakışları telefonla River arasında gidip gelirken kaşları birbirine çarptı. "Kim o?"

"O bir ejderha şekil değiştiren baba," dedi River usulca, babasının ne kadar çok şey kaçırdığının farkındaydı. "Therian, Ryker'la birlikte Seçme işleminden geçti. Karısı bir Servet Elfi ve çok iyi biri."

"Ah." Cyrus'un yüzü anlayışla doldu ve başını salladı. "Bir ejderha sahip olunacak iyi bir arkadaştır."

"Çok iyi bir dost," diye onayladı Ryker, sesi acı içinde çıkıyordu. "Therian beni bekliyor ve gitmem gerek. Ama baba, telefonu kapatmadan önce-"

"Seni çok seviyorum oğlum." Cyrus River'la göz göze geldi ve gülümsedi. Onun kendisine bu kadar sevgiyle baktığını görmekten asla bıkmayacak ya da unutamayacaktı. Sanki kalbi yerinden fırlayacakmış gibi. Sanki onu dünyadaki her şeyden daha çok seviyormuş gibi. "İkinizle de çok gurur duyuyorum. Sizler hayatımın neşesisiniz ve size benim dediğim için çok mutluyum."

Taze gözyaşları River'ın yanaklarından aşağı süzüldü ve burnunu çekti. Kaç kez bir ebeveynin övgüsünü duymayı arzulamıştı? Kaç kez Tertia'nın bir kez olsun kendisiyle gurur duymasını ummuştu? Ve işte babası ona olan sevgisini döküyordu.

Göğsü ısındı ve bu duyguyu sonsuza dek saklamak için şişeleylebilmeyi diledi.

"Ah, baba." Ryker'ın sesi çatladı ve keskin bir nefes aldı. "Ben de seni seviyorum. Çok, çok fazla. Benim için dayan, tamam mı? Geliyorum."

"Yapacağım," diye söz verdi Cyrus. "Sen gelene kadar kız kardeşin bana eşlik edecek."

"Kesinlikle." River babasının elini sıktı ve ona bir bardak su daha doldurdu. "Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

BÖLÜM 22

Bir Babanın Sevgisi

River sözünü tuttu. Babasının yanında kaldı ve onun isteği üzerine fırtına gibi konuştu.

Ona lazerin son sezonundan -favori takımı Drahanian Dragons Yıldızlı Kupa'yı kazanacak gibi görünüyordu- sınıf birincisi olarak mezun olmaya kadar her şeyi anlattı. Lakewater General'daki ihtisas programına nasıl kabul edildiğini ve şehre, ondan ve Ryker'dan uzağa taşınmanın ne kadar zor olduğunu paylaştı.

O konuşurken hemşireler odaya girip çıktılar. Serena ona bir iğne yaparken Megan Cyrus'un hayati değerlerini ölçtü. River onlara ona ne verdikleri hakkında birkaç soru sormak için durakladı ama onlar gittikten sonra hemen konuşmaya geri döndü.

Cyrus ateş perisiyle hiç tanışma fırsatı bulamadığı için babasına Ember'dan ve doktorluktan bahsetti. İşinin o kadar da harika olmayan kısımlarını -geç kalmak, Doktor Collins, Lila Howler'ın ölümü, Bayan Valois'yı kaybetmek- atladı ama keyif aldığı her şeyi paylaştı. İyileşmek. Elleriyle çalışmak. İnsanlara ona en çok ihtiyaç duydukları anda yardım etmek.

Golden City'ye gelmeden önce geçirdiği son ameliyatı anlatmayı bitirdiğinde Cyrus, "Bana öyle geliyor ki sen aradığını bulmuşsun," dedi.

"Evet, baba." River'ın gülümsemesi genişledi ve bir parmağını gözlerinin altından geçirdi. "Gerçekten öyle."

Onun elini sıktı. "Tatmin edici bir meslek bulduğun için çok mutluyum, sevgilim."

Sesi kesildi ve River sözünü bitirmediğini hissetti. "Ama..."

"Ama hayat sadece işten ibaret değil. Daha fazlasına ihtiyacınız var."

River alt dudağını kemirerek yüzüğünü çekiştirdi. Söyleyecek bir şey bulmaya çabalarken hafif bir acı onu yere yapıştırdı. Onu yatıştıracak bir şey.

"Yanında biri var mı?" Cyrus dikkatle hâlâ takmakta olduğu kolyeye baktı. Nikhail'e lanetinin boyutlarını açıkladığında Nikhail'in onu geri isteyeceğinden emin olmasına rağmen dün gece kolyeyi çıkarmamıştı. "Hastanede uzun bir vardiyadan sonra eve dönmek için şanslı bir adam ya da kadın mı? Kardeşinin Seçilmiş karısı var, peki ya sen?"

River koltuğunda kıpırdandı. Daha mı rahatsız olmuştu?

"I..." Hayır demek, her şeyi inkâr etmek istiyordu ama kelimeler ağzından çıkmıyordu. Yalan söyleme konusundaki beceriksizliğine lanet olsun. "Biri var... biri."

Sayılır. Şimdilik. Onun ne kadar hasarlı ve tehlikeli olduğunu öğrenene kadar. Sonra, diğer yöne kaçacaktı.

Cyrus arkasına yaslanarak nefes verdi. Ona bakarken gözlerinde rahatlama ve mutluluk parlıyordu. "Bana onlardan bahseder misin?" diye sordu, gözleri kapanarak. "Ben hâlâ buradayım. Sadece... dinliyorum."

Zamanları tükeniyordu. River bunu damarlarında dolaşan büyüü hissettiği kadar kesin bir şekilde hissedebiliyordu.

Çabuk buraya gel Ryker, diye düşündü, Therian'ın olabildiğince hızlı uçuşunu umarak.

"Elbette baba." Sandalyesini yaklaştırdı ve fincanı dudaklarına götürdü. "Dürüst olmak gerekirse, onunla aramızdaki bu şey çok yeni."

Ve uzun sürmeyecekti, yine de babasını bu detaylarla sıkımayacaktı. Babasının zamanının her anı değerliydi ve bu zamanı kendisi ya da laneti için harcamayacaktı.

"Oh? Peki bu erkek arkadaşın kim?"

"Şey, öyle biri olduğundan emin değilim. Biz... biz henüz bu konuda konuşma fırsatı bulamadık." Bir elini at kuyruğunda gezdirerek nefes verdi. "Hâlâ bir şeyler üzerinde çalışıyoruz, biliyor musun?"

Cyrus'un gözleri yavaşça açıldı. "Ne tür şeyler?"

Bu tür şeyler onun asla kimseyle birlikte olamayacağı anlamına geliyordu.

"Ah, bilirsin işte," dedi, kaçamak cevaplar vermek için elinden geleni yaparak. "Her zamanki gibi."

Kaşları bir araya geldi ve ona sertçe baktı. "River, eğer seninle birlikte olmak istiyorsa, o zaman kendini adamalı. Birinin tüm ilgisini hak ediyorsun. Hikayenin sonu. Eğer sana bunu veremiyorsa-"

"Sorun o değil, baba." Tanrım, sorun kesinlikle bu değildi. Nikhail'in onu öpüş şekli ve söylediği şeyler başka biriyle görüşmediğini açıkça ortaya koyuyordu.

"O zaman nedir?"

Alt dudağını çiğnedi. Bu gerçekten de bugün bulaşmak istediği bir şey değildi ama başka bir seçenek de göremiyordu. "Bu sadece... şey, bilirsin işte."

"Bilmiyorum. Anlat bana." Babasının sesinde kendisini yeniden çocukmuş gibi hissettiren bir şey vardı. Ondan bir şeyler saklamak istemiyordu, hiçbir şey saklamak istemiyordu.

"Bu benim... lanetim," diye mırıldandı gözlerini kaçırarak.

Odadaki hava yoğunlaştı ve Cyrus'un bakışlarında var olan yorgunluk kayboldu. Göğsünden bir hırıltı yükseldi ve bir an için sanki Durgunluk onun üzerindeki hâkimiyetini tamamen kaybetmiş gibiydi. Yüzündeki yıllar eridi, teni daha canlı bir ton aldı ve yanakları kızardı.

Sanki yirmi yıldır ilk kez babasını -Durgunluk onu ele geçirmeden önceki fae halini- gerçekten görüyordu.

Cyrus Waterborn'un bu versiyonu güçlüydü. Güçlüydü. Ryker'ın bundan birkaç yüzyıl sonra böyle görüneceğini hayal ediyordu.

Gözleri bir kez daha acıdı ve kolunu yanaklarına sildi. Bu lanet olası gözyaşları durmak bilmiyordu.

Eğer Durgunluk olmasaydı, sahip olabileceği baba buydu. Gerçek bir babaya, hayatının sadece bir kesitinde değil, her anında yanında olan bir babaya. Hasta olduğu için Cyrus'u suçlamıyordu -bu yapılacak en kötü şey olurdu- ama bunun ona sahip olabileceği şeylere bir bakış attırmasından nefret ediyordu.

"Şimdi beni dinle, genç bayan." Cyrus'un sesi sert ve tereddütsüzdü, o kadar sertti ki onun Dinginlik'ten muzdarip olduğunu bilmeseydi asla tahmin edemezdi. "Sen lanetli değilsin, hiçbir zaman da olmadın."

O kadar güçlü ve inançlı konuşmuştu ki, kadının nefesi kesildi. Sanki buna inanmış gibi. Sanki onun normal olduğunu düşünüyordu. Sanki güçlerinin yıkıcı olmadığını düşünüyormuş gibi.

Cyrus Olay'ı biliyordu -olduğunda farkında değildi ama ona anlatmışlardı- ama belki de ne kadar kötü olduğunu fark etmemişti?

"Baba, benim sihrim-"

"Hayır!" diye bağırdı.

Ağzını kapattı, gözleri büyüdü.

"Benim hiçbir çocuğum *lanetli* değildir." Son kelimeyi tükürdü ve dışarıda gök gürledi. Babasının ellerinde, kalbini hızlandıran ince bir parlaklıkta su oluşmuştu.

Onu on yıldan uzun bir süredir sihrini kullanırken görmemişti. Durgunluk bir fae'nin gücünü yok eder, geriye sadece izleri kalana kadar büyü kuyularını yiyip bitirirdi. Cyrus bunu ruhunun derinliklerinden çıkarmış olmalı.

"Bana bir daha kendine böyle hitap etmeyeceğine söz ver," diye hırladı.

Bunu yapabilir miydi? Bu sözü verebilir miydi? O kadar uzun zamandır kendisini Lanetli Kişi olarak görüyordu ki, bu unvan neredeyse ruhuna kazınmıştı.

"I-"

Kapı açıldı ve Tertia telaş içinde odaya girdi. Temsilci'nin her zamanki gibi tertemiz olan saçları, sanki ellerini defalarca üzerinde gezdirmiş gibi kabarmış ve topuzundan dökülmüştü. Açık mavi blazer ceketini odanın köşesine fırlatarak yatağa doğru koşmaya başladı.

"Cy." Tertia'nın dudaklarından dökülen sözcükler hıçkırıklara boğulmuştu ve güçlkle seçilebiliyordu. Yatağın diğer tarafında River'ın yanına diz çöktü ve kollarını Cyrus'un vücudunun üst kısmına doladı. "Tanrılar merhamet etsin. Çağrıyı aldım ve olabildiğince çabuk geldim."

Cyrus elini kaldırarak Tertia'nın yüzünü sanki soğukluğuyla tanınmıyormuş gibi şefkatle kavradı. Karısı ise onun dokunuşuna doğru eğildi ve yumuşak bir inilti duydu. River daha önce annesinin böyle bir ses çıkardığını hiç duymamış, hatta bunu yapabileceğini bile bilmiyordu.

Tertia'nın yüzündeki sert çizgiler yumuşadı ve dudakları... yukarı kayd.

Obsidian Kumları'nda River annesini en son ne zaman gülümsemek şöyle dursun, rahatlamış gördüğünü bile hatırlamıyordu.

River'ın anne ve babası uzun bir süre boyunca birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. İkisi de hatırlamıyor gibiydi.

Orada olduğunu bile fark etmedi ve birkaç saniye içinde hiç konuşmadan sohbet ettiler.

Onlardan sevgi ve duygu yayılıyordu. River buna tanık olmasaydı annesinin böyle bir şey yapabileceğine asla inanmazdı. Cyrus, evet. Babasının onu ve Ryker'ı sevdiğini biliyordu. Bunu her zaman biliyordu, hatta babası hastalanmadan önce küçük bir kızken bile.

Ama Tertia.

River annesini hiç böyle görmemişti. Tek bir kez bile. Brynleigh'in aileyle tanışması sırasında Cyrus konuştuğunda bile.

River daha küçükken annesinin sevgiden yoksun olduğuna inanırdı. Tertia'nın soğuk ve kalpsiz olduğuna, ruhunun diğer insanlar gibi duyguları hissetmesini sağlayacak kısmından yoksun olduğuna.

Sekiz yaşındayken Ryker'a da aynı şeyi söylemişti. Ağabeyi kollarını ona dolamış ve onu kucağına çekerek sıkıca sarmıştı.

"Annem bizi seviyor, Shortie," diye kendinden emin bir şekilde onu temin etti. "Sadece bunu nasıl göstereceğini bilmiyor."

Ama şimdi anne ve babasını izlerken, River mide bulandırıcı bir şekilde kardeşinin yanıldığını fark etti. Tertia sevmeye yeteneğine sahipti. Kanıt tam önündeydi ve bunu görmezden gelemezdi.

Bundan da öte, Tertia sevgisini nasıl *göstereceğini* biliyordu. Fısıldadığı her kelimede, kocasının yanaklarına bastırdığı her narin öpücükte ve gözlerinde parıldayan her gözyaşında bu açıkça görülüyordu.

Hayır, korkunç gerçek şu ki River'ın annesi sevmeyi biliyordu. Birine nasıl bakılacağını biliyordu. Bunu tüm doğru yollarla nasıl göstereceğini biliyordu.

River'ı göstermedi çünkü... Çünkü...

Çünkü River'ı sevmiyordu.

Bu farkındalık keskin bir hançer gibiydi, deriyi ve kemiği kesip River'ın kalbine saplandı. Kendini daha da derine gömdü, ta ki onu asla çıkaramayacağını bilene kadar. Bir daha asla eskisi gibi olamayacaktı.

Neden? Tertia neden ondan bu kadar nefret ediyordu? River zaten taşıdığı yükün üzerine bir de bu kadar hak edecek ne yapmıştı?

Babası lanetli olmadığını söylemişti ama bu onun lanetli olduğunun kanıtıydı. Yoksa öz annesi neden ondan nefret etsin ki?

Her ne kadar Cyrus River'a kendisini lanetli olarak adlandırmaması için yalvarmış olsa da, River duramayacağını biliyordu...

Tıpkı annesinin onu asla sevmeyeceğini bildiği gibi.

River gözlerini ailesinden kaçırmak için kendini zorladı. Yumruklarını sıktı, tırnakları avuçlarına yarım ay şeklinde oyuklar açtı. Acı iyi geliyordu. Ona hayatta olduğunu, annesi ondan nefret etse de hâlâ burada olduğunu hatırlatıyordu.

Bir hıçkırık boğazına tırmanmaya çalıştı ve onu geri bastırdı. Gözlerine yeni yaşlar doldu ama bunlar diğerlerinden farklıydı. Keder ve öfkeden, tecrit ve yalnızlıktan doğmuş, sıcak, batan iğneler gibiydiler.

Kendisi için, annesiyle olan sevgisiz ilişkisinden dolayı yıllar boyunca çektiği sonsuz acılar için ve aynı zamanda olabilecekler için şekillendiler. Başka bir hayatta, başka bir dünyada, onu önemseyen bir annesi olabilirdi. Onu seven.

Onun yerine, elinde ne vardı? Tek kızını sevmemeyi *seçen* soğuk bir kadın. Onu yalnız bırakmayı *seçen*. Onu umursamamayı *seçen*.

Yukarıdaki tanrılar. Dünyada yeterince terapi yoktu. bununla başa çıkmak için. River Eliza'nın kendisi için hazır olduğunu umuyordu, çünkü şu andan itibaren zamanın sonuna kadar terapistin boş olan her randevusunu dolduracaktı.

Olaydan sonraki yıllarda River ilgi, sevgi ve rahatlık için yanıp tutuşuyordu. Birini özlemişti.

Ona bir canavar olmadığını, bir ölüm getiriciden daha fazlası olduğunu söylemek için.

Hesaplanamayacak kadar çok sayıda geceyi tek başına ağlayarak geçirmiş, bitmek bilmeyen kâbuslardan uyanmıştı. Kardeşi elinden geldiğince onun yanında olmuştu ama o da fırtınanın etkisiyle uğraşıyordu. Aptal değildi; bunun ondan ne kadar çok şey götürdüğünü biliyordu. Ryker onun için elinden gelen her şeyi yapmıştı ve onun adına yaptığı fedakârlıkların karşılığını asla tam olarak ödeyemeyecekti.

O harika bir ağabeydi, isteyebileceği en iyi şeydi. Daha fazlasını yapamamış olmasını, ona ihtiyacı olan sevgiyi verememiş olmasını asla ona karşı kullanmazdı.

Onu bir ebeveyn gibi sevmek Ryker'ın işi değildi.

Hayır, bu Tertia'nın görev sorumluluğuydu ve fena halde başarısız olmuştu. Temsilci'nin sevme yeteneğine sahip olduğu ortaya çıktı ve River'ı sevmemeyi *seçmişti*.

Çiviler River'ın avuçlarının yumuşak derisini kesti ve Bakır kokusu havayı doldururken nefesini içine çekti. Ellerini birbirinden ayırdı, parmaklarından aşağı kıpkırmızı izler inerken gözleri genişledi.

Ebeveynlerinden hiçbiri başını kaldırıp bakmadı, hala kendi anlarının içinde kaybolmuşlardı.

Kimi kandırıyordu? Tanrı'nın cezası korkunçtu. Annesi ondan *nefret ediyordu*. Gerçekten nefret ediyordu. River bunu hak edecek ne yapmıştı?

Büyüsü damarlarında dolaşüyor, ruhunun derinliklerinde hissettiği kargaşayı yankılıyordu.

Ben buradayım, ben buradayım, der gibiydi. Ona sesleniyor, onu çekiyor, ona şarkı söylüyordu. *Kendini bana bırak,* diye fısıldadı baştan çıkarıcı *bir* şekilde. *Bırak senin acın bizim acımız olsun. Bırak hepsini alalım.*

Ve tanrılar, River'ın bir parçası bunu yapmak istiyordu. tam olarak bu. Büyüsü her zaman onun için vardı, hatta

Annesi yapmamışken. Belki de onun karanlık çağrısına boyun eğse ve kendisini tüketmesine izin verse işler daha kolay olacaktı.

Onu durduran tek şey, gücünü açığa çıkarmasını engelleyen tek şey Olay'dı. O çığlıklar, dalgalar, ölülerin ve ölmekte olanların yüzleri.

Fae mirası sayesinde ellerindeki kesikler iyileşirken River ürperdi. Bir yanı yaralarını taze tutmak için derisini tekrar deşmek istiyordu. Belki bu annesinin nefretinin acısını örtmeye yeterdi.

Annesinin sevgisine sahip olsaydı yine de Olay'a neden olur muydu? Sihriyle başa çıkmak için daha donanımlı olur muydu? Belki annesi onu sevseydi, River fırtına içinden kopup gittiğinde ne yapacağını bilirdi. Belki onu durdurabilirdi. Belki bir katile dönüşmezdi.

Keşke ve belki'ler River'ın zihninde fırtınalar koparıyor, zaman puslu bir şekilde geçiyordu. Tertia başını kaldırıp ona bakana ve gözleri sertleşene kadar düşüncelerinde kaldı.

Çünkü tabii ki hor gördüğü kızına zerre kadar şefkatle bakamazdı.

"Ah, River." Tertia'nın sözleri buzla kaplandı ve sıcaklık düştü. "Babanla vakit geçirmen ne güzel."

Sanki River yıllar boyunca onunla yüzlerce saat geçirmemiş gibi. Sanki burada yaşarken gelip onunla birlikte her lazer maçını izlememiş, dizüstü bilgisayarından yayınlamamış ve tam da bu sandalyede oturup, onu duyamadığı zamanlarda bile onunla konuşmamış gibi.

River'ın ona ihtiyacı olduğunda Eliza Fern neredeydi?

"Elbette, babamla vakit geçiriyorum," diye cevap verdi olabildiğince sakin bir şekilde. "Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok. Lakewater'da olsaydım bile burada olmak için yerimi yurdumu değiştirirdim."

Tertia kibarca burnunu çekti. "Evet, öyle. Olması gerektiği gibi."

Cyrus'un içinden bir hırıltı yükseldi, bu ses olması gereken güçlü fae erkeğinin bir yankısıydı.

"Nazik ol canım. Kızınla konuşuyorsun ve o çok iyi bir kız oldu." Cyrus River'a baktı, gözlerinde sevgi parlıyordu. "Seninle gurur duyuyorum, sevgilim."

River'ın göğsü kabardı ve derinlerde bir yerde, kırık ruhunun bir parçası kendini onardı. Annesi ondan nefret etmiş olabilirdi ama en azından babasının sevgisine hâlâ sahipti. En azından babası onu önemsiyordu.

"Ben... tamam," diye mırıldandı Tertia, Cyrus'un yanağını öperek. "Deneyeceğim. Senin için." Ve sonra, sanki bu yeterince dünyayı değiştirmemiş gibi, Tertia River'a döndü. "Sanırım son zamanlarda büyük bir soruna yol açmadın ve bu... iyi bir şey."

River gözlerini kocaman açarak kendisini doğuran kadına baktı. Bu, annesinin ağzından duyabileceği en nazik sözdü.

O kadar şaşırtıcıydı ki, koridorda hızla ilerleyen ağır ayak seslerini zar zor duydu.

"Baba." Ryker'ın derin baritonu odayı doldurdu ve River rahatlarken gözlerini sımsıkı yumdu. Sands'e şükürler olsun, tam zamanında gelmişti.

Yerini kardeşine bırakan River, babasının yatağının dibinde durdu. Yeni iyileşmiş elleriyle yatağın alt demirine tutunmuş, kardeşinin ebeveynleriyle etkileşimini izliyordu. Onlar konuşurken, gülerken ve ağlarken onları dinledi.

İyi ve doğruydı ve bir ailede olması gereken her şey vardı. Ama yine de River kendini tam ya da bütün hissetmiyordu. Göğsünde, ailesini izledikçe büyüyen bir boşluk vardı. Bir şeyler eksikti.

Etrafı ailesiyle, onu sevmesi gereken insanlarla çevriliydi ama ruhu başka bir şeye özlem duyuyordu. Başka biri. Onun elini tutacak bir el, bir

manzarayı seyrederken yaslanabileceği sıcak bir göğüs. Badem, sedir ağacı ve temiz hava için.

O gece, Waterborn Evi bir mezar değildi. Hiç de sessiz değildi.

Kahkahalar ve sohbetler Cyrus'un odasını saatlerce doldurdu, özellikle de Brynleigh güneş batar batmaz elinde paket servis paketleriyle içeri girdikten sonra. Yıllar sonra ilk kez bir aile olarak Cyrus'un yatağının etrafında akşam yemeğini paylaştılar.

Saat gece yarısını vurana kadar Cyrus uykuya dalmaya başladı. Dinginlik pençelerini tekrar içine geçirirken yatağa doğru sarktı. Yavaşça hastalığın onu içinde tuttuğu o orada-ama-olmama durumuna geri döndü ve bir kez daha onlardan uzaklaştı.

Gözyaşları özgürce aktı. Öpücükler değış tokuş edildi. Sözler verildi. Ve sonunda, kendi yollarına gittiler. Tertia, ofisine. Ryker ve Brynleigh, evlerine.

Ve River odasına gitti. Tek başına.

BÖLÜM 23

Sanguis Kalesi'ne Hoş Geldiniz

"D "Bu Tanrı'nın unuttuğu yerde kar yağışı hiç durmayacak mı?" Isobel Clearbrook durduğu yerden sordu uzun siyah saçlarını at kuyruğu şeklinde toplayarak kıvrımlı insan kulaklarını ortaya çıkardı.

Saatlerdir çalıştığı bilgisayardan başını kaldıran Nikhail elini saçlarının arasında gezdirdi. Ofis penceresinin dışında kalın beyaz tabakalar halinde yağan kar, görüş mesafesini neredeyse sıfıra indirmişti. Yolda geçtikleri orman bile kar tarafından maskelenmişti.

"Yani, gerçekten öyle olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi. "Vampirlerin kıtanın bu bölümünü ilk etapta bu yüzden ele geçirdiklerinden oldukça eminim."

Kuzey Bölgesi, misafirperver olmayan havası, bitmek bilmeyen soğuk geceleri ve kısa günleriyle biliniyordu.

"Tanrım, bundan nefret ediyorum," diye homurdandı Isobel, siyah hırkasını üzerine daha sıkı çekerek. Onun karşısındaki bilgisayarın başına geçti ve dizüstü bilgisayarını açarken iç çekti.

Isobel iki yıl önce Denge Üniversitesi'nden birincilikle mezun olmuş ve hemen istihbarat sektörü ordusu tarafından işe alınmıştı.

Isobel işinde harikaydı ve Batı Bölgesi'ndeki askeri istihbarat şubesinden Nikhail'in ekibine ödünç verilmişti.

Nikhail'in deneyimlerine göre, yeni istihbarat memurlarının işlerinin sıkıcılığından şikâyet etmeleri alışılmadık bir durum değildi. Her zaman eğlenceli değildi, bunu çabucak anladılar. Çoğu zaman saatlerce, hatta günlerce kanıtları analiz etmek ve en küçük yararlı bilgi parçasını aramak anlamına geliyordu.

Yine de Isobel'in nereden geldiğini anlıyordu. Acı kuzey soğuğu, güneyde büyüdüğü sıcağın tam tersiydi. Kuzey Bölgesi'nde bir hafta geçirdikten sonra, kardan temelli kaçmaya hazırdı. Sıcaklığı bir kez daha teninde hissetmeyi arzuluyordu. Belki de memleketine bir yolculuk onun geleceğindeydi.

River onunla gelip ailesiyle tanışmak ister miydi? Annesi onu sevecekti, bundan emindi.

Bu düşünce onu yeniden yönlendirmek için yeterliydi.

"Biliyorum ama buraya tatil için gelmedik ki." Genç meslektaşına kaşlarını kaldırarak bilgisayarı işaret etti. "Bu istihbaratı ne kadar çabuk tamamlar ve bölgede aktif bir isyancı güç olmadığından emin olursak, o kadar çabuk eve dönebiliriz."

Ve Tanrım, Lakewater'a geri dönmek istiyordu. Geçmişte iş seyahatleri onu nadiren rahatsız etmişti ama bu River'ı öpmeden önceydi.

Bedeni Kuzey Bölgesi'ndeydi, yüzlerce raporu, şüpheli isyancı faaliyetlerinin ayrıntılı anlatımlarını ve hava haritalarını gözden geçiriyordu ama aklı ve kalbi su fae'sindeydi.

Onunla birlikte olmak, ona sarılmak ve onu ellerinin altında hissetmek istiyordu. Solaryumda yaşadıkları anın sadece bir anlık bir şey olmadığından, uzun süreli ve gerçek bir şeyin başlangıcı olduğundan emin olmak istiyordu.

Hafta boyunca birkaç kez mesajlaşmışlardı. Onun Lakewater'a döndüğünü ve uzun süredir çalıştığını biliyordu.

Hastanedeki vardiyalar, ama mesajlar yeterli değildi. İleri geri konuşmaktan daha fazlasını yapmak istiyordu.

Nikhail, River'ın tamamına sahip olmak dışında hiçbir şeyin yeterli olmayacağından şüphelenmeye başlamıştı. Onun sunduğu her şeyi istiyordu. Şu andan itibaren zamanın sonuna kadar onun her öpücüğünü, her sarılışını, her kahkahasını istiyordu. Onun gülümsemesini görmek, onun yanında uykuya dalmak ve kollarında onunla uyanmak istiyordu.

Onu arzulama şekli tamamen eşi benzeri görülmemiş bir şeydi. Onun bedenini altında hissedeceği günün, onun için dizlerinin üzerine çökebileceği ve onu ne kadar muhteşem bulduğunu gösterebileceği o muhteşem anın hayalini kuruyordu. Bu düşünce onu tekrar işe dalmaya itti. Kısa süre sonra, küçük ofiste duyulabilen tek ses tuşların sabit tıkırtısı oldu.

Isobel "Oh!" diye haykırana kadar saatler geçti.

Nikhail sarsıldı, bilgisayarının üstünden kızın bakışlarıyla karşılaştığında sert sırtı çatırdadı. "Bir şey mi buldun?"

"Sanırım öyle." Gözleri parlıyordu. "Gel de bir bak."

Masanın etrafında dönerek bir elini ahşap yüzeye dayadı ve ekrana yayılmış termal görüntüleme haritasına baktı. Drone tarafından çekilen bu harita, analiz ettikleri yüzlerce haritadan biriydi. Şansölye'nin emirleri açtı: ne kadar küçük olursa olsun her bir istihbarat parçası ince bir tarakla incelenmeliydi.

"Orada biri vardı, değil mi?" Isobel haritadaki parlak kırmızı noktaları işaret etti. "Bunların anlamı bu mu?"

Nikhail yanağının içini çiğneyerek daha da yaklaştı. "Öyle görünüyor." Gözleri ekranın üzerinde gezindi. "Bu dosyanın tarihi ne, Isobel?"

Söz konusu bina onlarca yıldır boştu ve orada kimsenin bulunmaması gerekiyordu.

Mırıldanarak dosyayı karıştırdı. "Sanırım... Ah, işte burada. Dronlar bölgenin bu kısmı üzerinde en son birkaç yıl önce uçmuşlardı." Sandalyesinde iki büküm oldu,

Nikhail'e River'ı fazlasıyla hatırlatan bir şekilde atkuyruğunun alt kısmını çekiştiriyordu. "İstihbarat eski ama..."

"Elimizdekilerin en iyisi bu," diye bitirdi. Bir hafta sonra bulabildikleri tek ipucu buydu. Alçak sesle ısıklık çalarak cebinden telefonunu çıkardı. "Bunun için takviyeye ihtiyacımız olacak."

"SANGUIS KALESİ'NE HOŞ GELDİNİZ," dedi Komutan Conner Root, Nikhail'in destek için çağırdığı ekipten sorumlu askeri subay, karlı yolun kenarındaki askeri araçlarının motorunu keserken acımasızca.

Toprak Elfinin kısa kesilmiş kıvıllı saçları öğleden sonra güneşinin altında alevleri andırıyordu ve önlerinde beliren kara kaleyi incelerken yüzünde acımasız bir ifade vardı.

Nikhail karanlık cipten atlarken midesi bulandı. Ayaklarının altında kar çıtırdıyordu ve parlak güneş ışığı karın genişliğinden yansırken güneş gözlükleri için minnettardı. Etrafını askeri bir keskinlikle incelerken ellerini yanlarında, silahlarını ulaşabileceği bir yerde tuttu.

Ölü Orman'ın kenarına park etmişlerdi ve antik kale önlerinde yükseliyordu. Kumlar onu kurtardı ama bina teknik olarak bir harabe olsa da yine de heybetli bir görüntüydü.

Nikhail Sanguis Kalesi hakkında hikâyeler duymuştu elbette. Fae olsun olmasın, hiç kimse bu ülkede kendilerinden önce gelen krallıklar hakkında bir şeyler öğrenmeden büyümezdi.

Kanlı Yakut'u olan çılgın kraliçeyi ve insanları bir çöpten başka bir şey değilmiş gibi nasıl kullanıp attığını duymuştu.

Denge Savaşı'nı incelemiş ve Karinok Ejderhaları'nın Yaşam ve Ölüm'ün Yüce Hanımları'yla birlikte çalışarak dengeyi nasıl yeniden kurduklarını okumuştı. Hoarfrost Hollow'daki mezarlardan kaçan vahşi İlk'i ve çok geç olmadan onu durdurmak için birlikte çalışan buçukluk prensi ile vampir korumasını biliyordu.

Ve tabii ki Karanlıklar Kralı ile Güneşte Yürüyen Kraliçesi'ni de biliyordu. Onlar belki de bir zamanlar Eleyta olarak bilinen topraklarda yürümüş en ünlü çiftti. Nikhail'in kız kardeşleri, hükümdarların birbirlerine duydukları meşhur aşk, kralın sahiplenici doğası ve sevgili gelini için her şeyi yapabileceğine dair hikâyelere bayılırdı.

Nikhail tüm hikâyeleri biliyordu ama hiçbirisi Sanguis Kalesi'nin hakkını verememişti. Pek sayılmazdı.

Burası bir kaleydi, ama bundan daha fazlasıydı. Siyah gargoyler, aynı gece yarısı tonundaki taş duvarların üzerinde nöbet tutuyordu. Karla kaplı kuleler gökyüzüne uzanıyordu. Bir zamanlar menekşe rengi Işık Elf kürelerini barındıran pencereler şimdi boş duruyordu, pervazları boştu.

Yapı bir harabeydi; geniş olduğu kadar boştu da. -Ve Nikhail'in tüylerini diken diken eden bir ürkütücülük vardı. Sanguis Kalesi'nde ölüm ve karanlık hüküm sürüyordu ve güneş bile onları kovamıyordu.

Gökyüzünden kar sürükleniyordu ve henüz kış olmasına rağmen beyaz madde birkaç metreyi çoktan bulmuştu.

Bakışlarını kaleden ayırmayan Nikhail, siyah taktik teçhizatına bağlı silahları ayarladı. Her zaman büyüü silahlara tercih etmişti ama sadece bir aptal bilinmeyen bir duruma korumasız girerdi. Birkaç hafta önce Kara Gece onu vurduğunda üzerinde bir silah olmasaydı, ölebilirdi.

Ekibin diğer yarısı geldiğinde arkasında bir motor durdu.

"Vampirler *hâlâ* burada yaşamıyor, değil mi?" Isobel diğer arabadaydı ve bir ayağından diğerine geçerek onun yanına geldi. Kolaylıkla ekibin en küçük üyesi olan Isobel, gruptaki tek insandı. Taktik teçhizatı onu giymiş gibi görünüyordu, tam tersi değil.

"Hayır, yüzyıllardır boştu." Ellerini önünde kavuşturmuş olan Isobel'e baktı. "Ne olur ne olmaz, tahta kazıklarınız yanınızda, değil mi?"

Isobel başını salladı ve göğsünde asılı duran bir çift yontulmuş silaha dokundu.

"Güzel." Nikhail'in de takımın geri kalanı gibi bir seti vardı. "Umarım bunlar sadece bir önlemdir ve kullanmak zorunda kalmayız."

Sanguis Kalesi'nde her kim varsa çoktan gitmiş olması muhtemeldi ama yine de kontrol etmeleri gerekiyordu. Binayı temizlemek için buradaydılar ve gerçekten işe yarar bir şey bulma ihtimalleri varsa, daha fazla analiz için geri getireceklerdi. Şansölye Rose'un şakası yoktu, özellikle de Merkez'den ayrıldıktan sonra Winterthread ve ekibi olacıklara dair daha korkunç öngörülerde bulunduklarından beri.

Hükümetin başı netti: isyancıların sonsuza dek durdurulmasını istiyordu.

Şahsen Nikhail, isyancıların Denge Cumhuriyeti'nin adaletsiz bir şekilde yönetildiği yönündeki suçlamalarında tamamen haksız olmadıklarını düşünüyordu.

Hiç kimse Laurie'nin konu hakkındaki tutkulu konuşmasını uzun süre dinleyip de bu sonuca varmadan edemezdi. Temsilciler *gerçekten* de adaletsiz bir güce sahipti ve bu konuda bir şeyler yapılması gerekiyordu.

Sorun, isyancıların işleri doğru şekilde yapmıyor olmalarıydı. Şiddet çözüm değildi; sadece daha fazla şiddete yol açacaktı. İnsanları öldürmeye devam ederlerse barış olmazdı.

Grave Blackwing şimdiden Temsilci'nin davası için bir şehit olarak resmediliyordu. Saf güce başvurmadan Denge Cumhuriyeti'ne uygun dengeyi -gerçek eşitliği- geri getirmenin bir yolu olmalıydı.

Ama şu an felsefî düşünceler için uygun bir zaman değildi. ve idealleri vardı. Yapmaları gereken bir iş ve temizlemeleri gereken eski bir kale vardı. İsyancılar, Temsilciler ve Denge Cumhuriyeti'nin dönüştüğü karmaşa hakkındaki düşünceler beklemek zorundaydı.

Komutan Root grubun önüne doğru ilerledi, koluna bir sarmaşık gibi dolanan yeşil bir Toprak Elf büyüğü şeridi vardı. Bir önlem. Bir güç gösterisi. Yaşamın Yüce Leydisi'ne kadar uzanan soyunun bir hatırlatıcısı.

"Herkes hazır mı?" diye sordu komutan.

Bir anlaşma korosu yükseldi ve Nikhail ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırarak başını salladı.

"Mükemmel." Root arkalarındaki kaleyi işaret etti. "Talimatlarımız açık. Harabeleri tarayıp yaşam belirtisi arıyoruz. Büyük ya da küçük bir şey bulursanız hemen haber verin. Anlaşıldı mı?"

Komutan devam etmeden önce herkesin sözlü olarak anlaşmasını bekledi. "Güzel. Galebringer, sen ve Clearbrook Kilarn'la gideceksiniz. Doğu köşesinden başlayın ve oradan devam edin." Telefonundaki birkaç tuşa dokundu ve Nikhail'in telefonu cebinde titreşti. "Hepinize bir dizi plan gönderdim. Onları takip edin ve ortada buluşalım."

"Evet, efendim." Isobel'in cipiyle gelen grubun arasından koyu kahverengi tenli bir Ölüm Elfi çıktı. Başının üzerinde koç gibi siyah kıvrık boynuzlar yükseliyordu ve dalgalı, mürekkep rengi saçları kulaklarına kadar uzanıyordu. Kızıl kıvrımlar ve girdaplar boynunda, gücünün bir işareti olan bir yaka oluşturuyordu. Muhtemelen Kilarn olan adam Nikhail'den daha uzun boyluydu ve biraz da iriydi.

"Hazır mısın?" Kilarn bir eli yanındaki silahın üzerinde, sordu.

Nikhail başını salladı, tüm silahlarını ve büyüsünü bir kez daha kontrol etti. "Hadi şu işi bitirelim."

Harabeleri ne kadar çabuk temizlerlerse, River'a o kadar çabuk dönebilirdi.

Eğer Sanguis Kalesi'nin dışı ölüm ve yıkımdan bahsediyorsa, uzun süredir terk edilmiş olan yapının içi geçmiş zamanların hayaletlerini barındırıyordu.

İçeri girerken onlara ilk adının Jayson olduğunu söyleyen Kilarn, üç kişilik gruplarına liderlik ediyordu. Kadim kalenin boş koridorlarında ilerlerken Ölüm Elfi'nin sırtı dimdik, omuzları gergindi.

Geçtikleri her kapı açıktı, her odada hayat yoktu.

Her yönden doğal değildi.

Sanguis Kalesi bir harabe olarak anılıyordu ama aslında durum böyle değildi. Güçlü cadılar kaleye, çürümesini engelleyen kadim bir büyü aşılamlışlardı. Vampirler uzun zaman önce burayı terk etmiş olsalar da zamanın elleri taştan dış cepheye dokunmamıştı.

Bir zamanlar hayata ev sahipliği yapan bu duvarların arasında yürümek garip hissettiriyordu. Şimdi, boşluk önsezili hissettiriyordu.

Nikhail'in tüyleri diken diken oldu ve avucuna büyü çağırdı. Rüzgârlar bile ona fısıldamıyordu, sanki onlar da çevresinin ürkütücülüğünden etkilenmiş gibiydiler. O takip etti Jayson aşağı boş salonlar ve boş odalar arasında. Her köşeyi, her parçayı kontrol ettiler. mobilyalar ve her dolap.

"Eskiden burada yaşayan vampirlere ne oldu?" Bir başka boş yatak odasını daha temizlerken Isobel kısık bir fısıltıyla sordu.

Bir zamanlar kalın toz tabakalarıyla kaplı beyaz arşıaflar mobilyaların üzerine örtülmüştü ve üzerlerinde yaratıkların iğnediğ çok sayıda delik vardı.

"Uyuyor," diye yanıtladı Nikhail, sesi de aynı derecede sessizdi.

Şato boş olmasına ve yıllardır bu odalarda yaşayan tek canlı olmalarına rağmen, normal bir sesle konuşmak doğru gelmiyordu. Sanki huzuru bozacakmış gibi.

Nikhail'in en küçük kız kardeşi Laney, ergenlik öncesi yıllarında vampir kraliyet ailesine kafayı takmıştı. Karanlıklar Kralı ve kraliçesi hakkında yazılmış tüm tarih kitaplarını toplamış, aralarındaki tüm yazışmaları okumuş ve hatta tarihi figürlerle ilgili belgeseller izlemişti. Sonuç olarak Nikhail vampir çift hakkında başka türlü bilemeyeceğ kadar çok şey biliyordu.

Son Vampir Kral ve karısı, Eleyta'yı uzun zamandır gecikmiş olan bir barış ve refah dönemine sokmuşlardı. Saltanatları, tarihteki diğer vampir hükümdarlarından çok daha uzun sürmüştü.

Büyük Göç'ün ardından Dört Krallık Denge Cumhuriyeti'yle birleştğinde, kraliyet vampirleri ve kardeşlerinin çoğ büyümlü bir uykuya dalmaya karar verdi. Ölü değillerdi, kelimenin tam anlamıyla ölü değillerdi ama binlerce yıl yaşadıktan sonra yorulmuşlardı. Bir molaya hazırđılar.

Laney'nin mesajlarına göre, kimse vampir kraliyet mensuplarının ve maiyetlerinin nerede uyuduğunu bilmiyordu. Onlar, yol boyunca yanlarına aldıkları Bağlı Ortaklarla birlikte dinleniyorlardı. Tanrılar tarafından kutsanmışlardı, hayattaydılar ama yiyecek, içecek ya da kana ihtiyaçları yoktu. Sadece *öyleydiler*.

Isobel ürperdi ve başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ki Jayson elini kaldırdı. Omzunun üzerinden baktı, gözleri kocaman olmuştu. Önce kulaklarını, sonra da kapıyı işaret etti ve "Bunu duydun mu?" diye mırıldandı.

Nikhail duyularını genişleterek avucundan bir büyü titreşimi saldı. Bir hava fae'si olarak rüzgârla iletişim kurmak onun doğuştan gelen hakkıydı ve çoğu zaman başkalarının duyamadığı şeyleri duyabiliyordu.

İlk başta hiçbir şey olağan dışı görünmüyordu. Sanguis Kalesi o kadar büyüktü ki, diğer askerlerin hareketleri onun fae kulağı için bile duyulmuyordu.

Tam başını sallamak üzereydi ki rüzgâr kulaklarına garip bir ses taşıdı.

Kazı. Scratch.

Ritmikti ve gittikçe yükseliyordu.

Çizik, çizik, çizik.

Nikhail, Jayson'ın gözleriyle karşılaştı ve çenesini eğerek aynı sesi duyduğunu onayladı.

Isobel'in yüzünden kan çekildi ve eli belindeki silaha gitti. Bir insan olarak büyüğü yoktu ama yine de eğitimli bir askardı. Kaleye girmeden önce Jayson, Isobel'in nasıl dövüşüleceğini bildiğini teyit etmişti.

Nikhail endişelendiği için onu suçlamadı. Boş kaleler ses çıkarmamalıydı. Ölüm Elfi'nin ağzı sert bir çizgi halinde sıkıştı, çenesi kenetlendi. İki parmağını havaya kaldırdı; takip etmeleri için bir işaretti bu.

Üçlü bir kez daha karanlık kalenin koridorlarında süründü. Artık fısıltılar yoktu, eskiden burayı evleri olarak gören vampirlerle ilgili hikâyeler anlatılmıyordu.

Kazı.

Bir duraklama.

Çizik, çizik, çizik.

Nikhail'in omurgası ürperdi ve büyüğü damarlarında bir uyarı gibi dolaştı.

Yalnız değilsin, diye mırıldandı rüzgâr, kadim sesi bu eski yerin derinliklerinde.

Nikhail büyüsunü sol eline kaydıldı, küçük olduğu kadar ölümcül bir hava küresi tuttu ve sağ eliyle silahını çekti.

Çizik, çizik.

Ses sol taraflarındaki odadan geliyordu.

Sırtını duvara yaslayan Jayson başını açık kapıya doğru salladı. Elini kaldıldı ve parmaklarıyla geriye doğru saymaya başladı.

Üç.

İki.

Bir.

Ölüm Elfi'nin saymasıyla üç asker duvarı itti. Silahları çekilmiş, büyüleri ellerinde, saldırmaya hazır bir şekilde odaya doluştular.

Ancak, isyancı pususu yerine...

"Sikerler beni." Karanlık bir şekilde kıkırdayan Nikhail, rahatlamış bir elini yüzünde gezdirmeden önce silahını kılıfına geri soktu. Duvara yaslandı.

Jayson başını sallayarak, "Lanet olası bir gri sincap," diye mırıldandı. "Kydona, yardım et bana, gerçekten burada biri var sandım."

Yaratık Nikhail'in eli büyüklüğündeydi. Arka ayakları üzerinde durmuş, donmuş bir halde onlara kocaman gözlerle bakıyordu. Onları görünce onlar kadar şaşırılmış görünüyordu. Etrafı hızlıca incelediklerinde sincabın bir zamanlar kanepe olabilecek bir yeri yuva haline getirdiğini gördüler.

Bir süre sonra sincap donup kalmış gibiydi. Çene çaldı, hâlâ onlara bakıyordu.

Isobel bir adım geri çekilerek, "Sanırım gitmemizi istiyor," dedi.

Sincap öfkeyle baktı, yüksek ve öfkeli sesler çıkardı. Ön pençelerini havada sallayarak ilerledi.

Nikhail'in kemirgenlerden emir almak gibi bir alışkanlığı yoktu, ama bu için bir istisna yapardı.

Ölümle dolu bu yerden ne kadar çabuk çıkarlarsa o kadar iyiydi.

Jayson'la göz göze geldi ve diğer asker başını salladı. "Devam edelim. Bu kale tüylerimi ürpertiyor."

"Aynı." Isobel sanki sırtından aşağı bir örümcek inmiş gibi ürperdi.

Nikhail de ikisine katılıyordu. Burada ne kadar uzun süre kalırlarsa, bir şeylerin ters gittiğini o kadar çok hissediyorlardı.

Doğu kanadı boyunca devam ettiler, oda oda temizlediler. Birinci katı bitirdikten sonra bir dizi eski taş merdiveni tırmandılar. Harabenin bunaltıcı havası her geçen saat daha da ağırlaşıyor gibiydi.

Nikhail'in tüyleri diken diken oldu ve vücudunda kalıcı bir yer edindi.

Bir zamanlar muhtemelen gösterişli bir etkinlik alanı olan balo salonu, şimdi bütün bir sincap kolonisine ev sahipliği yapıyordu. Onlar da en az gri arkadaşları kadar gürültücü ve öfkeliydiler. Nikhail odayı temizlerken yaratıklara geniş bir alan bıraktı.

Daha fazla boş oda. Daha fazla koridor. Daha fazla tedirginlik.

Öğleden sonra güneşi pırıl pırıl parlarsa da şato gittikçe kararıyor gibiydi.

"Kontrol etmemiz gereken son oda kütüphane." Jayson önlerindeki devasa çift kapıya bakmadan önce telefonundaki planlara göz attı. Bunlar, şatoda karşılaştıkları diğerlerinden farklı olarak kapalıydı. "Hadi şu işi bitirelim."

Kapıları iterek açtı ve üzerlerine bir toz bulutu yağdı. Nikhail öksürdü ve etrafı incelerken ağzını kapattı. Kütüphane, eğer hâlâ böyle adlandırılabiliriyorsa, kalenin geri kalanından daha kötü durumdaydı. Burada ne sincaplar vardı ne de mobilyaların üzerini örten bezler.

Hiçbir şey yoktu.

"Bütün kitaplar nerede?" Isobel elini boş bir rafta gezdirerek sessizce sordu. Elleri beyaza bulandı.

"Güneşte Yürüyen Kraliçe, uyumadan önce korunmaları için manastırlara ve üniversitelere götürölmelerinde ısrar etti." Nikhail bir santimden fazla tozla kaplanmış bir masaya doğru yürüdü. "Görünüşe göre, kitaplarının çürümesi ve içerdikleri bilginin zaman içinde kaybolması düşüncesine katlanamıyordu."

Kalenin mevcut durumu göz önüne alındığında, kraliçenin kararı akıllıca bir karardı. Burası değerli hiçbir şeyin, hele hele edebiyatın yeri değildi.

Hava serinlemiş gibiydi ve Nikhail ürperdi. Tanrım, buradan gitmek istiyordu.

Görünüşe göre diğerleri de aynı ruh halindeydi. Kütüphanede sessiz adımlarla ilerlediler ve kitapların arasında gezinirken çok az kelime konuştular.

Nikhail'in büyüü damarlarında tıngırdıyor, sürekli bir varlık olarak giderek daha yüksek sesle duyuluyordu. Kalenin diğer bölümlerinden çok, bu alanda tedirgin edici bir şeyler vardı. Bunun ne olduğundan emin değildi, çünkü toz katmanlarına bakılırsa uzun yıllardır burada kimse bulunmamıştı.

Ya da en azından kütüphanenin diğer ucuna ulaşana kadar böyle düşündü. Arka duvarda durdular, burada düz bir alan yerine taş a oyulmuş bir kapı vardı.

Ve açıldı.

BÖLÜM 24

En Karanlık Gece

"W kontrol e t m e l i y i z ." Jayson açık kapı aralığına baktı, sesi teslim olmuş gibiydi ama hiçbir şeye yer vermiyordu

Tartışma için.

Isobel nefesinin altından küfretti ve Nikhail onun nereden geldiğini anladı. Bu hiç hoşuna gitmemişti. Derisi ürperdi, ensesindeki tüyler diken diken oldu ve damarlarını bir uyarı tınısı doldurdu.

Dikkatli ol, diye mırıldandı rüzgar.

Bu sorun olmazdı. Nikhail kütüphaneye girdiklerinden beri gergin hissediyordu.

Jayson bir elinde el feneri, diğerinde silahıyla kapıdan ilk giren oldu. Isobel onu takip etti ve Komutan Root'a bir mesaj gönderip ne bulduklarını bildirdikten sonra Nikhail arkadan geldi. Kütüphaneden taş geçide açılan eşiği geçti ve eski büyü tenini sardı. Eski koğuşların öpücüğünü tanıyarak ürperdi.

Muhtemelen bir şey yoktur, diye düşündü Nikhail, ayak seslerini susturmak için büyüsunü grubun önüne gönderirken. *Bu koğuşlar muhtemelen vampirler ayrılmadan önce bıraktıkları geçmişin kalıntılarıydı.*

Teoride, bu yerin korunuyor olması mantıklı geliyordu. Gerçekte ise kötü bir alamet gibi hissediyordu. Nikhail ürperdi, midesi çalkalandı.

Geçit kalenin geri kalanından daha karanlıktı ve hava yoğundu. Hatta ürkütücüydü. Geçit kalenin geri kalanıyla aynı durumda değildi.

Ufalanan taşlar, çatlayan harçlar ve sivri kayalar dışarı fırlamış, onlara çelme takmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Hareket edecek çok az yer vardı ve Nikhail'in omuzları duvarlara sürtünüyordu.

Aşağı, aşağı, aşağı gittiler. Hava, her adımda çamurda yürüyormuş hissi verene kadar yoğunlaştı. Nikhail duyularını açık tutarak rüzgârı dinledi ama kulaklarına hiçbir ses ulaşmadı. Bir şeylerin ters gittiği hissinden kurtulamıyordu. Kapalı.

Geçit hiç genişlemedi ve inişlerine devam ettikçe hava soğudu. İki kez, ekibin geri kalanına güncellemeleri göndermek için durdular. İkisinde de kimse konuşmadı.

Karanlık her şeyi tüketiyor gibiydi, kalın, ağır ve tamamen doğal değildi. Her dakika bir öncekinden daha uzun geliyordu. Nikhail duvardaki bir oyuğun izini sürdü, parmakları onun üzerinde bir başkasını buldu. Kısa bir süre sonra, diğer ikisinin altında üçüncü bir oyuk daha vardı.

Parmakları, sanki dehşet içinde koşan biri tarafından yaratılmış gibi, neredeyse mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Tünellerde geçirdikleri süre uzadıkça, bu yerle ilgili kafasındaki sorular da artıyordu. Burayı kim inşa etmişti ve amacı neydi? Ne mal taşımak için kullanılmışa benziyordu ne de bir hizmetkâr geçidi gibi görünüyordu. Eskiydi, belki de Karanlıklar Kralı'ndan bile daha eskiydi.

Bulanık karanlıkta zaman onlarla oyun oynuyor gibiydi. Hâlâ kalede oldukları için geçitte o kadar uzun süre kalmış olamazlardı ama önlerinde mor bir ışık parıltısı belirene kadar saatler geçmiş gibi geldi.

Normal şartlar altında gölgelerdeki bir kırılma kutlama sebebi olurdu ama ışıkla ilgili bir şey Nikhail'in midesini bulandırdı.

Merdivenler sona erdi, koridor daraldı ve menekşe rengi parıltı giderek daha da parlaklaştı. Ve sonra, sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi, geçit büyük bir odaya açıldı.

Manzaradaki değişiklik o kadar ani oldu ki, bir an için kapı aralığında durdular ve keşiflerine bakakaldılar.

Her biri bir düzine adamı rahatlıkla oturabilecek iki ahşap masa, mekânın ortasında bir araya getirilmişti. Yarım düzine sandalye odaya yayılmıştı ve kâğıt yığınları her yüzeye dağılmıştı. Bir sürahinin yanında boş bir kupa duruyordu ve krem rengi bir kadın hırkası bir sandalyenin arkasına katlanmıştı.

Tek bir toz zerresi bile yoktu.

Nikhail odaya adımını attı, gözleri kâğıtları kaplayan mor parlaklığa alıştı. Hafif Elf küreleri duvarlardaki demir apliklerde duruyordu, parlak bir şekilde yanıyor ve yanardöner ışıklarını odaya yayıyorlardı.

Kalbi o kadar yüksek sesle atıyordu ki, başka kimsenin duyamamasına şaşırdı. Silahının emniyetini açtığı anda bir klik sesi duydu ve Jayson'ın bakışlarıyla karşılaştı.

"Şunu görüyor musun?" diye bağırarak ışıkları işaret etti.

Ölüm Elfi acımasızca başını salladı ve avuçlarından kıpkırmızı büyü şeritleri çıkardı. Nikhail gücünün daha fazlasını çekti, ışık merdivenlerden inmeye başladıklarından beri sahip olduğu bir şüpheyi doğruladı.

Sanguis Kalesi görüldüğü kadar terk edilmiş değildi.

Işık Elf küreleri, kuzeyde yaşadıkları sürece vampirlerin tercih ettiği aydınlatma biçimiydi. Ateş onların türü için ölümcüldü ve kale işgal edildiğinde mor kürelerle dolacaktı. Ama Işık Elfi

büyü sonsuza kadar devam etmedi. Tıpkı bir mumun fitili gibi, küreler de tükenir ve yeniden yakılmaları gerekirdi.

Yakın zamanda buraya biri gelmiş.

Nikhail bu tüyler ürpertici sonuca oda kararmadan bir kalp atışı önce ulaştı. Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve hava soğudu.

Sanguis Kalesi hiçbir zaman sıcak olmamıştı ama şimdi sanki Karadeniz'e nakledilmiş ve onun buz gibi sularına bırakılmışlardı.

Jayson bir dizi komut verdi ama artık çok geçti.

Karanlık bir örtü çöktü ve sanki hiç var olmamış gibi ışığı boğdu.

Arkasından gelen keskin, uğursuz bir kıkırtı ciğerlerindeki nefesi kesti. Kanatlar sağından fırladı.

"Bir imdat çağrısı gönderiyorum!" Jayson bağırdı. "Kaç tane, Galebringer?"

Avucunda topladığı büyüü serbest bırakan Nikhail, onu bir dalga halinde dışarı gönderdi. Rüzgâr kulağına fısıldayarak ona geri dönerken karanlığa doğru döndü.

"Yedi!" diye bağırdı, avucunda daha fazla büyü topladı ve silahını göğsüne bağlı kazıklardan biriyle değiştirdi. "Yedi vampir." Gölgeler yeterli kanıt değilmiş gibi, yavaş kalp atışlarından da bunu anlayabiliyordu. "Ya kalplerini hedef alın ya da kafalarını koparın, daha azı onları öldürmez-"

Ortasına bir darbe indi ve son sözleri soluk soluğa kalmaktan öteye gidemedi. Güçlü yumruk onu u ç u r d u ve duvara çarparken kazığı sıkıca kavradı. Taşlar parçalandı, üzerine tozlar döküldü.

Acı için zaman yoktu.

İnleyerek ayağa kalktı ve gölgeli saldırganına doğru güçlü bir büyü dalgası gönderdi.

Etrafında acımasız bir kavganın sesleri havayı dolduruyordu. Bağırışlar. Kanat çırpışları. Bir silah sesi. Bir kükreme. Acı dolu bir çığlık.

Ölüm Elfi büyüsu karanlığı yarararak geçti. Keskin kırmızı şeritler sahneyi bir anlığına aydınlattı. Vampirler siyah giyinmişlerdi ama Nikhail yüzlerini göremeden ışıık kayboldu.

Rüzgârın hareketlerine rehberlik etmesine izin vererek büyüünü dalga dalga yaydı.

~~Önne~~ dedi rüzgar kadim sesiyle. *İlerleyin.*

Hiç düşünmeden itaat etti, eğildi. Bir vampir hızla yanından geçerken kolunu çırptı.

Arkanda.

Nikhail döndü ve ayağının yere bastığını doğrulayan bir homurtu çıkararak tekme attı. Neler olduğunu düşünecek, paniğe kapılacak zaman yoktu. Vampirler güçlü rakiplerdi ve sayıca onlardan üstündüler.

Acele et, solunda rüzgar tısladı.

Kazığının yere indirdi ve kazık ete saplandı. Vampir haykırarak omzunu tuttu ve geri çekti.

Nikhail'in içinde beyaz bir acı parladı ve kükredi. Kazığı geri çekerek büküldü ve gecenin yaratığını serbest bırakmaya çalıştı.

Vampir güldü, ses tamamen zalimlik, nefret ve öfke doluydu. Kamp ateşi etrafında anlatılan korku hikâyeleri vampirin neşesinden daha sıcaktı. Kazığı Nikhail'in elinden aldılar ve fırlattılar. Bir takırtıyla yere düştü.

Bir hırıltı havayı doldurdu. Dişleri Nikhail'in boynuna sürtündü.

Kutup fırtınası kadar soğuk bir korku içini kaplarken zaman yavaşladı. Rüzgârın rahatlatıcı fısıltısı bile çok uzakta görünüyordu.

Vampirin dişleri boğazına bastırdı. Arıyorum. Alay etmek. Öldürmeye hazırlanıyor.

Hayır.

Hayır, hayır, lanet olası *hayır*.

Şimdi ölemezdi. Ne görevdeyken, ne de River'la daha fazla zaman geçirmeden. Tanrı aşkına, onu henüz kendi kızı bile yapmamıştı. Her şey bu şekilde sona eremezdi.

"Hiç hava fae'si tatmadım," diye tısladı vampir, Nikhail'in kolunu yuvasından çıkana kadar büktü. İçinden ateş fişkırdı ama dilini ısırarak vampirin acısını duymasına izin vermedi. "İthiar bize üç lezzetli hediye gönderdi."

Vampir Nikhail'i geri sürükledi, dişleri hâlâ boynuna bastırıyordu. Kendini kurtarmak için mücadele etti, tekmeledi, yumrukladı ve kaçmak için elinden gelen her şeyi yaptı.

Isobel ve Jayson yakınlarda bağıırıyorlardı, karanlıkta kavga hâlâ devam ediyordu.

Nikhail'in kurtulup onlara yardım etmesi gerekiyordu ama gecenin yaratıklarının Cumhuriyet'teki en güçlü yaratıklar olarak görülmesinin bir sebebi vardı.

Ne yaparsa yapsın, yeterli değildi. Vampir bunu kanıtlarcasına, Nikhail'i tüm gücüyle yere çarpacak kadar uzun süre dişlerini serbest bıraktı.

Ateş yaralı koluna doğru ilerledi. Yanıyor, yanıyor, yanıyor.

Bu sefer çığlığını tutamadı. Büyüsüne uzandı ama acının parıltısı altında sustu.

Vampir onun üzerine atladı, göğsünü ve kollarını kavrayarak yanlarına sıkıştırdı.

Kımıldayın! Rüzgar çığlık attı.

Ama ne kadar çabalasa da Nikhail itaat edemedi. Vampir kımıldamıyordu, ağırlıkları tanrılarından gelen bir güçle aşılanmıştı. Ne kadar çabalarsa çabalasın, onları serbest bırakamıyordu.

Böyle bir şey olamazdı. Hayatı bu şekilde sona ermiş olamazdı.

Karanlık mutlak olsa da Nikhail vampirin kendisine baktığını hissedebiliyordu. Onu nereden ısıracağına karar veriyordu.

Oh, Tanrım.

Nikhail hiçbir zaman saatlerini ibadetle geçiren biri olmamıştı. Babası gittikten sonra annesi ve kız kardeşleriyle ilgilenmekle o kadar meşgul olmuştu ki tanrılar hakkında düşünmek için fazla zaman harcayamamıştı. Bir yetişkin olarak, zamanını gerçekten önemli olan işlerle uğraşarak çok daha iyi değerlendiriyordu.

Ama orada yatarken, vampirin soğuk nefesi yanağında gezinirken, Nikhail eski fae tanrılarına, River'ın taptığı tanrılara seslendi.

Hayatı için yalvarmadı, onu kurtarmalarını istemedi.

Bunun yerine, River'a bakmaları için onlara yalvardı. Kendisi öldükten sonra ona göz kulak olmalarını ve yanında olmalarını istedi.

Vampir başını acıyla kavradı, boynunu yana doğru itti ve tendonlarını soğuk havaya maruz bıraktı.

Ölüm yaklaştı, kollarını Nikhail'e doğru uzattı. Kendi isteğiyle gitmeyi reddetti. Şimdi olmazdı. River'dan vazgeçmek anlamına geliyorsa olmazdı.

"Hayır," diye homurdandı, yenilenmiş bir tutkuyla karşı koyuyordu. Sahip olduğu tüm gücü kullanarak vampire karşı direndi ve sağlam kolunu hareket ettirmeye çalıştı.

Yaşamak için çok fazla sebebi, devam etmek için çok fazla nedeni vardı.

Odanın başka bir yerinden gelen bir kükreme, kırmızı bir Ölüm Elfi büyüü telaşına eşlik etti. Işık parıltısı karanlığı aydınlattı ve Nikhail'i tutan vampir hırladı.

Bu anlık bir dikkat dağınıklığıydı ama ihtiyacı olan şey buydu. Nikhail acı içinde yapabildiği kadar büyüünü topladı ve vampire doğru fırlattı. Gecenin yaratığına güçlü bir rüzgâr çarptı ve ağırlığı yer değiştirdi.

Çok değildi ama yeterliydi.

Çıkık kolundan ateş fişkırsa da, her hareketinde kızgın demirlerle bıçaklanıyormuş gibi hissetse de parmaklarını göğsüne götürmeyi başardı. Yarası ağırdı ve kolunun kendi kalbi atıyordu ama duramıyordu. Pes edemedi.

Vampir dişlerini gösterdi.

Nikhail yaratığı uzak tutmak için bir büyü dalgası daha gönderdi. Gücü azalıyordu; kuyusu kurumaya başlamıştı.

Acıyı görmezden gelerek -çünkü River'ı bir daha asla göremeyecekken acının ne önemi vardı- göğsüne bağlı ikinci kazığa dokundu.

Saldırgan saldırdı. Dişleri boynuna battı ve Nikhail çığlık attı. Burada ne zevk vardı, ne de rahatlama. Sadece sonsuza dek sürecekmış gibi görünen ve onu ölümün kucağına yaklaştıran saf bir ıstırap vardı.

Ya şimdi ya da asla.

Nikhail bir savaşçı çığlığı atarak kalan kazığını çıkardı ve vampirin göğsüne sapladı. Et ve kemiği delip geçerek vampirin tam kalbine saplandı.

Bir an, yaratık onun kanını çekiyordu.

Bir sonraki adımda, dişleri artık boynunda değil, üzerinde soluk soluğa kalmışlardı. Uzayan, ürkütücü bir feryat havayı doldurdu.

Çok fazla çaba harcamasına rağmen -tanrılar, çok uzun zamandır bu kadar acı çekmemişti- Nikhail onları ters çevirdi. Vampirin üzerine bindi, sağlam eliyle kazığa bastırdı ve ölüm aletini yaratığın kalbinin derinliklerine itti.

Daha önce yavaşlamış olan zaman, acımasız hızına kaldığı yerden devam etti.

Odanın diğer tarafından bir çığlık daha geldi. Bir inilti.

Kanatlar çırpıldı ve başka bir vampir Nikhail'e doğru geldi. Bu sefer kendisine dokunmalarına izin vermedi.

Kazığı artık ölü olan saldırganından çekip aldı ve rüzgârın kendisiyle bir kez daha konuşması için yalvararak arkasını döndü. Büyüsü hızla tükeniyordu, kan kaybı durumu daha da kötüleştiriyordu ama bu dövüşten sağ çıkmak için yeterince uzun süre dayanması gerekiyordu.

Önünüzden belli belirsiz bir mırıltı geliyor.

Nikhail saldırdı. Elleri boynuna değdi ve vampir hırladı. Rakibinin kalbinin *güm güm* atışı hareketlerini yönlendiren bir işaretti.

Yeterince yaklaştıkları anda kazığı kalplerine sapladı.

Bir santim uzaktaydı ve tanrılar, gecenin yarattığı karşılık verdi. Vampir çırpındı, çığlık attı ve tırnaklarını Nikhail'in yüzüne geçirerek onu tırmaladı.

Bağırarak kazığı çıkardı ve tekrar göğüslerine sapladı.

Bu sefer ölüm kazandı. Gecenin yarattığı yere düştü, vücudu büyük bir *gürültüyle* yere çarptı. Aynı anda gölgeler de yok oldu.

Odaya ışık geri döndü ve Nikhail'in gözleri büyüdü.

Gerçekten Kötü Bir Gün

T masalar yan çevrilmişti, her yerde kağıtlar ve kan vardı. Kumların yanında, kan. Nikhail'in baktığı her yerde kan vardı. Ürperdi. Gerçekten de ölüm onları ziyaret etmişti.

Nikhail bir asker gözüyle öldürdüğü iki vampiri değerlendirdi. İlk saldırganı artık kül rengi bir cesetten başka bir şey değildi. Koyu tenini siyah örümcek ağları kaplamıştı ve ağzı hiç bitmeyen bir çılgınlıkla açıktı.

Uzun kahverengi saçlarına, kıvrımlarına ve artık gri olan yüzünü süsleyen makyajına bakılırsa, ikinci vampir bir kadındı. Kazık göğsüne gömülmüştü ve görmeyen siyah gözleri boş boş tavana bakıyordu.

Kalbinde pişmanlık aradı ama bulamadı. Saf ve basit bir şekilde onlara saldırmışlardı. Ya onun ya da onların hayatıydı ve açıkça ona hiç saygı duymamışlardı.

Arkasından gelen bir hırıltı onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Bu... acıtıyor."

Isobel.

Nikhail arkasını döndüğünde insanı kıpkırmızı bir havuzun içinde yerde buldu. Geniş, korku dolu gözler onunkilerle buluştu. Jayson onun yanına çömelmiş, bir elini Isobel'in ellerine bastırırken etrafını kıpkırmızı büyü iplikleri sarmıştı

Boyun. Bir kesik Ölüm Elfinin sırtını boydan boya çiziyordu ama o bunu fark etmemiş gibiydi.

"Siktir," diye nefes aldı Nikhail.

Isobel'in diğer tarafına diz çökerken kendi yaralarını - boynundaki ısırik kendiliğinden iyileşecekti ve kolu bekleyebilirdi- unuttu. Isobel'in nefesi kesildi ve Nikhail gözlerini Jayson'ınkilere dikmeden önce bile bunun iyi bir şey olmadığını biliyordu.

Odayı geçti ve Isobel'in elini kendi elinin içine aldı, kalbi sıkıştı. Tanrım, çok zayıftı. Küçüktü, River gibi. Teni çok soğuktu ve yüreği burkuldu.

Nikhail, böyle bir yaralanmanın geri dönüşü olmayacağını bilecek kadar çok kez ölümün huzuruna çıkmıştı. Bir ölümlü için değil, onu hastaneye götürseler bile. Çok fazla kan kaybetmişti ve boynu Jayson'ın ellerinin altında paramparça olmuştu.

Nikhail'in midesinde taze, sıcak bir öfke yandı. Bunu isyancılar yapmıştı. Pusu ve saldırı onların suçuydu. Temsilciler sorunluydu ama Kara Gece işleri doğru şekilde yürütmüyordu. Şiddet sadece şiddeti doğurur ve ölüm sadece daha fazla ölüme yol açar.

Değişimi sağlamanın yolu bu değildi. Başka bir çözüm, işleri daha iyi hale getirmenin başka bir yolu olmalıydı ama bunun ne olacağından emin değildi.

"Kazandık mı?" Isobel fısıldadı, kahverengi gözleri yavaşça onunkilerle buluşmak için yükseldi. "Artık eve gidip Carlos'u görebilir miyim?"

Nikhail keskin bir nefes çekti, kadının sözleri kalbine hançer gibi saplanmıştı. Evde onu bekleyen biri olduğunu bilmek daha da kötüydü. Daha da kötüsü, onlara asla geri dönemeyeceğini bilmektir. Çok gençti ve bunların hiçbirini hak etmiyordu.

Utanç midesini bulandırdı. Bütün hafta birlikte çalışmış olmalarına rağmen Isobel hakkında çok az şey biliyordu. Görevlerine o kadar odaklanmışlardı ki, iş dışındaki hayatları hakkında neredeyse hiç konuşmamışlardı.

Bu ana kadar onun bir ortağı olduğunu bile bilmiyordu. Genelde böyle biri değildi ama River'a dönmekle o kadar meşguldü ki.

Ve artık çok geçti.

Ayak sesleri dışarıda yeri dövüyordu ve Nikhail destekleri nihayet geldiğinde yukarı baktı. Silahlarını çeken askerler gözlerini kanlı sahneye dikmiş bakıyorlardı.

Çok az, çok geç.

Nikhail diğer askerleri görmezden gelerek takım arkadaşının bakışlarını tuttu. "Biz kazandık, Isobel."

"Yaptık mı?"

Dudaklarını küçük bir gülümsemeye zorladı. Yanlış hissediyordu. "Yaptık. Burayı bulmakla çok iyi bir iş çıkardınız."

Isobel'in alt dudağı titriyordu ve gözleri cam gibiydi. Nefesleri düzensizdi. Zaman tükeniyordu.

Genç bir fae olarak Nikhail hiç ölüm görmemişti. Orduya katılana kadar ilk kez birinin hayatını kaybettiğine şahit olmamıştı. Yaklaşık yirmi yıl boyunca hizmet ettikten sonra buna alıştığını düşünmüştü ama görünüşe göre yanılmıştı.

"Sence... öyle mi?" Isobel kısık sesle fısıldadı.

Kadının kanı Jayson'ın eline akarak onu kıpkırmızı yaptı ve asker kaşlarını çatarak Nikhail'in bakışlarıyla karşılaştı. Fazla zamanı kalmamıştı ve ikisi de bunu biliyordu.

Diğer askerler sırtlarını duvarlara dayayarak Isobel'e hayatı tükenirken bir nebze mahremiyet sağlarken hava kasvetliydi.

Nikhail, "Biliyorum," diyerek onu temin etti.

Bu odadaki onca ölüme rağmen, etrafları bir vampir sürüsü tarafından korunan kâğıt dağlarıyla çevriliydi. Buraya gelmelerinin elbette bir nedeni vardı. Bu geçitlerde Kara Gece'ye karşı savaşlarında onlara yardımcı olacak bir şey bulacaklarından neredeyse emindi.

Isobel'e de aynı şeyi söyledi ve ekledi: "Ülkenize iyi hizmet ettiniz."

Onun yerinde olsaydı duymak isteyeceği şey buydu.

Yumuşak bir şekilde nefes verdi, yüzüne huzur çökerken gözleri dalgalanarak kapandı. "Güzel." Göğsü yükseldi. "Bu... iyi."

Göğsü hiç düşmedi.

Nikhail Isobel'in yüzüne bakarken sonsuz saniyeler geçiyor gibiydi. Uzanıp iki parmağıyla Isobel'in gözlerini kapattı.

"O gitti." Sözleri tüm çevresinde yankılanıyor gibiydi.

Üzerine ağır bir yük çöktü. Askerlerin her biri teker teker gelip Isobel'in omzuna bir el bastırdı. Ölümünü kabul ettikleri için bir dayanışma ve keder eylemi. Bazıları dualar mırıldanırken, diğerleri bu hayattan diğerine geçişi için cesaretlendirici sözler söyledi.

Ölmesine gerek yoktu. Eğer işleri farklı yapsalardı, hala hayatta olabilirdi.

Isobel'in vefatının ağırlığı günün geri kalanında ve gece boyunca Nikhail'in üzerinde kaldı. Onun cansız kahverengi gözlerini aklından çıkaramıyordu. Bu kez bir grup olarak kalenin geri kalanını temizlerken değil. Başka bir vampir sürüsü bulduklarında ve birini canlı yakalamayı başardıklarında da. Ertesi gün Sanguis Kalesi'nde kalıp buldukları her kanıtı toplarken bile.

Hayır. River'inkine o kadar ürkütücü derecede benzeyen kahverengi gözleri vardı ki, su perisinin vampirlerin kalesinin yakınında olmadığını kendine birkaç kez hatırlatmak zorunda kalmıştı ve Sanguis Kalesi'nden ayrıldıktan sonra bile onu takip etmişti.

Nikhail nihayet kaldığı yere ulaştığında ve yorgun bir şekilde duşa girdiğinde, cildini acımasızca kese yaptı. Su önce kırmızı, sonra kahverengi aktı ve ancak berraklaştığında ve ölümün tüm izleri kaybolduğunda durdu. Kurulandı, üzerine bir çift eşofman geçirdi ve yatağa tırmandı.

Gözleri ağırlaşmıştı ve yorgunluk onu çekiyordu ama henüz uyumaya hazır değildi. Telefonunu fişe takan Nikhail rehberine gitti ve ona huzur verecek tek kişiyi aradı.

"Alo?" River'ın sesi hattın diğer ucunda yumuşaktı.

Onun sesi ve içindeki fırtına, çalkantılı ruhuna bir merhem oldu. Tanıştıkları günden beri River için yanıp tutuşan yanı rahatladı ve gözleri kapandı. Bu tam da ihtiyacı olan şeydi - mesajlaşmışlardı ama solaryumdan beri onunla konuşmamıştı.

"Merhaba prenses. Sesini duymak güzel."

Bir duraklama oldu ve sonra River birisine bu telefona bakacağını söyledi. Arkasından bir kapı kapanınca sesi boğuklaştı. "Seninkini de duymak güzel."

Sesi buna şaşırmış gibiydi. Ya da belki de sadece yorgunluğu konuşuyordu.

"Seninle konuşmaya ihtiyacım vardı," dedi ona. "Seni özledim."

Hiç kimseyi bu kadar özlememişti, annesini ve kız kardeşlerini bile. Sanki kalbinin bir parçasını River'la birlikte solaryumda bırakmış gibiydi.

"Hâlâ iş başında mısın?" diye sordu sessizce.

"Evet." O cansız gözler tekrar aklına geldi ve bir elini yüzünde gezdirdi, başı yastığa düştü. "Burada daha ne kadar kalacağımdan emin değilim. İki hafta, belki biraz daha fazla."

Yakında Lakewater'a dönmek için çok fazla.

River nefesini tuttu. "Ryker ve Brynleigh'nin bağlanma töreni ne olacak? Gelebilecek misin?"

"Tabii ki. Bunu asla kaçırmam."

Ryker, Merkez'deki toplantıdan sonra onu bir kenara çekip bağlanma konusunu paylaştığında hiç şaşırmamıştı. Fae çiftleşme bağları sık sık yürürlüğe girmese de

kendi türleri ve diğer türler arasında, duyulmamış bir şey değildi. Büyük Göç'ten önceki folklor, fae ve insanlar arasındaki çiftleşme bağlarından söz ediyordu. Eğer bir insanla bağ kurabiliyorlarsa, neden bir vampirle olmasınlardı?

Ayrıca, Nikhail'in hayatında böylesine önemli bir olay için hazır olan biri varsa, o da Ryker ve Brynleigh'di. Bu çift birlikte olmak için yaratılmıştı. Çiftle birkaç dakikadan fazla zaman geçiren herkes aralarındaki bağın evlilik yeminlerinden daha derin olduğunu görebilirdi.

Çiftleşme bağı sadece zaten bildikleri şeyin dışına vuran bir sembolü olacaktı.

"Oh, güzel." River durakladı ve onun telefonu kapatıp işine dönmek üzere olduğunu hissetti. Henüz veda etmeye hazır değildi, onun sesini duymayı bırakmaya hazır değildi.

"Kötü bir gün geçirdim, River," diye sessizce itiraf etti, ona vurulmanın sadece günün ters gitmesi olduğunu söylediği hastanedeki günlerini düşünerek. "Gerçekten kötü bir gün."

Böyle korkunç bir şey yaşamayalı uzun zaman olmuştu. Göğsündeki yara izlerinden beri. İnsanların genç yaşta ölmelerinde dehşet verici bir şey vardı. Hayatları zaten çok kısaydı. Çok kısaydı.

"Yaralandın mı Nik?"

"Hayır, River. Ben iyiyim. Ama..."

Kelimeleri bulamıyor gibiydi ama bulmasına gerek olmadığı ortaya çıktı. River onun ne söylemeye çalıştığını anlamıştı.

"Başka biri daha mı yaralandı?"

"Evet. Bir insan." Sesi sertti. "O öldü." "Tanrılar yukarıda. Üzgünüm, Nik."

Isobel'in cesedi gözlerinin önünden geçerken şakaklarını ovuşturdu. Onu kaleden çıkarmışlardı ve hafta sonunda tam bir askeri cenaze töreni yapılacaktı.

"Ben de." Kesik kesik bir nefes çekti. "Sesini duymaya ihtiyacım vardı." Evde onu bekleyen güzel bir şey olduğunu hatırlamaya ihtiyacı vardı.

Yumuşak bir şekilde nefes verdi. "Beni düşünmüş olmanız çok anlamlı."

"Her gün seni düşünüyorum," diye cevap verdi hemen. Onun aklında olmadığı bir saat bile geçmiyordu.

River'ın nefesi kesildi ve telefonun diğer ucundan acil bir bip sesi gelmeden önce söylemek istediği bir şey varmış gibi geldi. "Lanet olsun. Gitmem gerek Nik. Ben... seninle bağda görüşürüz. Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"Elbette, küçük fırtına. Ne istersen konuşabiliriz. Seni görmek için sabırsızlanıyorum."

Isobel'in ölümünün ona öğrettiği bir şey varsa, o da hayatın kısa olduğuydu. Bırakın bir dakikayı, hiç kimseye bir gün daha garanti edilmiyordu.

Bu bağı dünyada kaçırmazdı.

BÖLÜM 26

Tüm Güç ve Lütuf

"T Bunlar yanlış peçeteler." Tertia'nın sesi alçaktı ama ses tonundaki onaylamazlığı maskeleyecek bir şey yoktu. Cyrus'un alarma geçtiği gün gösterdiği nezaket çoktan yok olmuştu.

Annesinin öfkesi kendisine yönelik olmasa da, River balo salonunun girişinde durduğu yerden irkildi. River çocukluğunun geçtiği eve döneli yirmi dört saatten az olmuştu ve bu çok fazlaydı.

Tanrılara şükür, burada uzun süre kalmayı planlamıyordu. Ryker ve Brynleigh'in bağlanma töreni yarındı ve hafta sonunda eve dönüyor olacaktı. Bu işi yapabilmek için geçen hafta boyunca fazla mesai yapmış, Ember'la vardiya değişimi yapmıştı.

River son birkaç haftadır bırakın düşünmeyi, nefes almaya bile zor vakit bulabilmişti. İşler inanılmaz derecede yoğundu.

Kış Gündönümü'nden sonra hastaneye döndüğünde, Doktor Collins ameliyathaneye geri dönmesine izin vermişti. O zamandan beri hayat kurtaran birçok ameliyata katılmıştı ve yorgun olmasına rağmen mutluydu da.

River babasına yardım edemedi - durumunun stabil olduğu bildirilmişti, ancak bir daha uyanmamıştı-.

Ama hastalarına yardım edebilirdi. Hayat kurtarmak onun için bir görevdi ve kendini nadiren neşterle silahlandığı zamankinden daha iyi hissediyordu.

"Fildişi peçete istemiştim." Tertia'nın sesi sessiz ve dolaysızdı ve River kollarını kendi etrafında sararken kalbi çarpıyordu. "*Fildişi*."

River, renk düzeninin o kadar da büyük olduğunu düşünmemişti.

ama görünüşe göre annesi aynı fikirde değildi.

Elindeki peçeteyi havada sallayan Temsilci, River doğmadan önce Waterborn House'da çalışan iki fae hizmetçi Annalise ve Tyma'ya yaklaştı. Ellerinde kafaları kadar peçete yığınları taşıyorlardı ve sonsuz itibarlarına rağmen ikisi de Tertia'nın öfkesi karşısında irkilmedi.

Adil olmak gerekirse, muhtemelen buna alışmışlardı.

"Bir çocuk bile bunların açık boz kahverengi olduğunu görebilir." Tertia elindeki peçeteyi en yakındaki yuvarlak masanın üzerine attı ve Annalise ile Tyma'ya döndü. Duruşu sertti ve bakışlarındaki mutlak öfke hiç de yanlış anlaşılmıyordu. "Bunu *düzelteceksiniz*. Masa örtüleri fildişi. Davetiyeler fildişi. Tanrı'nın cezası peçeteler *de* fildişi *olacak*. Anlaşıldı mı?"

Kardeşini *çok seviyorsun*, diye hatırlattı kendine River annesinin yanından geçip pencereleri örten vampirlere karşı güvenli karartma perdelerine bakarken. *Bu Ryker için*.

Tanrılar biliyordu, kendini asla Tertia'nın bir parti planlamasına yardım etmek için.

Annalise başını eğerek mırıldandı, "Evet, Temsilci Waterborn. Tedarikçiyle temasa geçip bu hatanın derhal düzeltilmesini sağlayacağım."

"Güzel." Tertia üç santimlik topuklarının üzerinde döndü ve girişe doğru yürüdü. "River." Sesi daha mı soğuklaşmıştı, yoksa River'ın hayal gücü müydü bu? "Benimle gel."

Annesiyle tartışmak boşuna olacaktı. River kelimenin tam anlamıyla başka bir yerde olmayı tercih etse de -Doktor Collins tarafından azarlanmak bile bundan daha iyiydi-Tertia'yı salona kadar takip etti.

Temsilci, adımları hiç duraksamadan tabletini sehpanın üzerinden aldı. Topuklarının sabit tıkırtısı River'ın daha önce binlerce kez duyduğu bir metronomdu. Günün tonunu belirliyor, ona annesinin bu duvarlar içinde tartışmasız kraliçe olduğunu hatırlatıyordu.

Yaldızlı boy aynasının önünden geçerken aynaya bakan River kendine minnettar bir gülümseme verdi. Vücudunu saran tasarım skinny jean'ler ve yürürken dalgalanan lacivert tek omuzlu bir bluz giymişti. Hem göbeğindeki yüzük hem de kolundaki çiçek dövmeleeri sergileniyordu; bu sabah Isolation Lake'i ziyaret ettikten sonra bilinçli bir seçim yapmıştı.

Tertia kraliçe olabilirdi ama River çaresiz bir halktan biri değildi. Annesinin onu ezip geçmesine izin vermezdi. Kendine ait biriydi ve Tertia'nın onayına ihtiyacı yoktu.

Özellikle de annesi ondan nefret ederken. River son birkaç hafta boyunca beynini didik didik etmiş, nefretin nereden kaynaklandığını anlamaya çalışmış ama bir sonuç alamamıştı. Tertia'nın kötülüğünü hak edecek ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

"Yarından önce yapılması gereken çok şey var." Annesi kendinden emin bir şekilde ofisine doğru yürürken kızının onu takip edip etmediğini kontrol etme zahmetine bile girmede. "Kim üç aydan daha kısa bir süre kala bir bağ kurmayı planlar ki? Doğru dürüst bir kutlama yapmak için bile yeterli bir süre değil. Sanırım o *vampirden* de bunu beklemeliydim."

Tertia'nın ses tonundan alay damlıyordu ama daha fazlasını ekleyemedi önlerinden alçak bir hırıltı geldi.

"O 'vampir' senin gelinin, Anne." Ryker'ın bariton sesi, koridora adım atıp Temsilci'ye dik dik bakarken yükseliyordu.

Tanrılara şükürler olsun. River kardeşini görmekten her zaman mutlu olurdu ama şimdi onu görünce kalbi rahatladı. Bütün gün annesiyle tek başına uğraşmak zorunda kalmaktan korkuyordu.

Ryker kot pantolon ve koyu renk bir kazak giymişti. Bir eli cebindeyken diğer eli karısının kine dolanmıştı.

"Ve bunu konuşmuştuk. Karıma en büyük saygıyı göstereceksin çünkü onu ben seçtim." Ryker Brynleigh'e baktı, dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüştü. Onun elini sıktı. "Onu seviyorum."

Ryker karısına sanki tüm dünyası oymuş gibi bakıyordu. Sanki her gün uyanmasının sebebi oymuş gibi. Sanki varlığının tek amacı oymuş gibi.

Bu yüzden buradaydılar.

River annesinin bütün gün bağırıp çağırmasına hiç şikâyet etmeden katlanabilirdi, çünkü ağabeyinin taptığı kadına bakışı her şeye değerdi. Birbirleri için yaratılmışlardı ve yarın, var olan en eski fae geleneğiyle bağ kuracaklardı.

Ryker mutlu ve kendinden emindi ve Seçim'den bu yana üzerinde giderek artan bir hafiflik vardı. Aşık olmak Ryker'ın başına gelen en güzel şeydi...

Ve bu River'ın asla sahip olamayacağı bir şeydi. İçini bir özlem acısı kapladı, o kadar güçlüydü ki neredeyse ayakları yerden kesilecekti. Başka bir hayatta, o da buna sahip olabilirdi.

Parmakları boynuna doğru yükseldi ve gümüş su damlasının etrafına dolandı. Partiden beri birkaç kez çıkarmaya çalışmış ama bir türlü başaramamıştı. Her

zaman, bunu yapmak kalbini göğsünden sökecekmiş gibi hissetti.

Tertia'nın bakışları Ryker ve Brynleigh'in iç içe geçmiş ellerine kaydı. Dudakları birbirine dolandı ve iç geçirmeden önce uzun bir an geçti.

"Sanırım oğlum tehlikedeyken onu kurtarmışsınızdır." Temsilci çenesini eğdi, bu hareket o kadar hafifti ki River bakmasaydı fark etmeyecekti. "Bunu takdir ediyorum."

Brynleigh'nin vampir türünün bir işareti olan siyah gözleri büyüdü ve River kendisinininkilerin de aynı şeyi yaptığını hissetti. Bu annesinden duyabileceği en yakın özürdü. Hasta mıydı?

Bu önemli olay o kadar etkileyiciydi ki, kimse konuşmadan önce birkaç dakika geçti. Tertia bile rahatsız görünüyordu.

"Um... teşekkür ederim." Brynleigh sıkıca gülümsedi. "Bunu söylemen çok hoş."

Temsilci omuzlarını silkeleyip doğrulmadan önce bir garip an daha geçti.

"Pekala, bu kadar yeter. Yapacak çok işimiz var; oyalanamayız. Sanırım önce babanı görmek istiyorsun?" Soruyu Ryker'a yöneltti, o da başıyla onayladı. "Güzel. Git bunu yap ve sonra benimle ofisimde buluş." Tabletine bir şeyler karaladı ve başını kaldırmadan ekledi, "River, sen-"

"Aslında anne, yapmamız gereken birkaç ayak işimiz var." Ryker Tertia'nın sözünü kesti, sanki River'ın tanıdığı en soğuk fae o değilmiş gibi. "Riv'in bunları yapmak isteyebileceğini düşündüm."

"Çok isterim," diye coşkuyla kabul etti River.

Kardeşi gülümsemekten kendini alamadı. "Senden ne yapmanı istediğimi bile bilmiyorsun."

"Önemli değil. Ben yaparım."

Yararlı olabilir ve Tertia'dan uzaklaşabilirse, bu bir kazan-kazan olurdu.

Brynleigh, Ryker'ı yanından dirsekleyerek, "Bunu yapmak isteyeceğini söylemişim," diye alay etti.

"Haklıymışsın." Ryker karısına hoşgörüyü gülümsedikten sonra cebinden bir liste ve kredi kartı çıkarıp River'a uzattı. "Teşekkür ederim Shortie. Herhangi bir sorunuz olursa bana mesaj atın. Davis ön tarafta bekliyor ve seni gitmen gereken yere götürecektir."

River listeyi taradı ve saatlerce evde olmayacağını fark edince gözleri büyüdü. Prova yemeğinin hazırlanmasına yardım etmek için bile zamanında geri dönemeyebilirdi.

Ryker sanki bunu biliyormuş gibi onunla küçük bir gülümseme paylaştı. Bugün onun günü olmasına rağmen, yine de ona göz kulak oluyordu. Böyle iyi bir ağabeyi hak etmek için ne yaptığından tam olarak emin değildi ama arabaya doğru giderken River ona her zamankinden daha fazla minnettar olduğunu fark etti.

Ryker ona sevilmenin ne demek olduğunu öğretmişti ve sihrinin yüzeye her zamankinden daha yakın görüldüğü bir günde, tam da ihtiyacı olan şey buydu.

BİRKAÇ SAAT SONRA, Ryker'ın arabasının arka koltuğu poşetlerle doluydu. River alışverişe bayılırdı, özellikle de kendi parası söz konusu olmadığında ve bu uzun ama keyifli bir öğleden sonraydı.

Fırına, çiçekçiye ve yemek şirketine uğrayarak yarın için her şeyin hazır olduğunu teyit etmişti. Şimdi de başkentin batı ucundaki özel bir dükkân olan Golden Gifts'in tezgâhında duruyordu. Dükkân çok kalabalıktı ve sıranın kendisine gelmesini otuz dakika beklemişti.

River memura gülümseyerek, "Kaptan Ryker Waterborn için bir paket almaya geldim," dedi.

Çarpık isim etiketine göre adı Dorinda olan yorgun Işık Elfi, başka bir yerde olmak istermiş gibi görünüyordu. Dorinda iç çekmeden önce bilgisayar tuşları tıkırdadı.

"Özür dilerim hanımefendi. Gidip arkada aramam gerekiyor." Yere yığılmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Birkaç dakika sürer."

"Buyurun." River nazikçe gülümsedi ve dükkânı işaret etti. "Beklemenin sakıncası yok."

Aslında, bunu tercih ederdi. Tertia'yla etkileşimi ertelemek için her şeyi yapar.

Dorinda hem şok olmuş hem de River'ın ona bağırmayacağı için rahatlamış görünüyordu ve aceleyle arka odaya girdi.

Tezgâha yaslanan River dükkânı inceledi. Her biri parıldayan altınla kaplanmış, akla gelebilecek her türlü eşyayla doluydu. Biblolar, çatal bıçak takımları, sürdürülebilir içecek takımları ve hatta Cumhuriyet'in en gösterişli fırıncıları için yaldızlı bir karıştırma standı bile vardı.

River, Ryker'ın Brynleigh için ne sipariş ettiğinden emin değildi ama mükemmel olacağından emindi. Kardeşi hakkında bildiği bir şey varsa o da hediye vermeyi *çok* ciddiye aldığıydı.

Brynleigh o gün bugündür hâlâ onun hakkında içtenlikle konuşur.

Ryker, dairelerinde güneşi görmesini sağlayan özel pencerelerle ona sürpriz yapmıştı. Yeni evleri de aynı pencerelerle doluydu, böylece Brynleigh bir daha asla güneşsiz bir gün geçirmek zorunda kalmayacaktı.

"Özür dilerim hanımefendi, ama birkaç dakika daha sürecektir." Dorinda kapıdan kafasını uzattı, telaşlı görünüyordu. "Paketi buldum ama başka paketlerin altına gömülmüş. Horatio'nun benim için bazı şeyleri taşımasını sağlamam gerekiyor."

Eğer Tertia burada olsaydı, bu fırsatı değerlendirerek Işık Elfinin hatalarının ne kadar korkunç olduğunu tam olarak bilmesini sağlardı.

vardı. Hiç şüphesiz olay çıkarıp Dorinda'nın gününü mahvedecekti. River bunun olduğuna birçok kez şahit olmuştu.

Ama River onun annesi değildi.

"Sorun değil, Dorinda," diye cevap verdi, diğer kadına şefkatle gülümseyerek. "İstediğin kadar zaman ayırabilirsin. Ben sadece göz atacağım."

"Oh, teşekkür ederim, bayan. Teşekkür ederim."

Ryker bu görevi annelerinden değil de ondan istediği için minnettar olan River gülümsedi ve en yakındaki rafa doğru ilerledi. Altın Şehir'le ilgili bir tarih kitabını karıştırmadan önce birkaç yaldızlı süs eşyasına hayranlıkla baktı. Tam yerine koyuyordu ki biri koluna çarptı.

"Ah, affedin beni, özür dilerim." Kadının sesi üzgün geliyordu.

"Sorun değil." River kitabı rafa geri koydu. "Eminim kasıtlı değildi-oh. Seni tanıyorum."

Kadının mavi-siyah saçları yüzünü çerçeveleyen şık bir küt kesilmişti ama yeni bir saç kesimi onun Şansölye'nin tek kızı olduğu gerçeğini gizleyemezdi. River yıllar boyunca onu gördüğü yerde tanıyacak kadar çok etkinlikte görmüştü, bu yüzden kadının gözlerinin açılıp başını sallaması garip gelmişti.

"Hayır, yanıldığınıza eminim," dedi.

River kaşlarını çattı. "Hayır, unutmadım." Dakiklikle ilgili sorunları olabilirdi ama bir yüzü asla unutmazdı. Özellikle de bu yüzü. "Valentina Rose, değil mi? Kardeşim Ryker'la birlikte Choosing'deydiniz."

Brynleigh'i seçmeden önce kardeşinin ilgisinin bir kısmını çeken ateş perisini unutmak zordu.

Valentina keskin bir nefes aldı ve gözleri gümüş rengine döndü. "Oh.

Ben... Ben hayatımın o dönemini düşünmekten pek hoşlanmıyorum."

Çünkü Seçilmiş ortağı Buluşma gecesi vahşice öldürülmüştü. Doğru ya. Tanrılar, River bazen çok aptal olabiliyordu. Acı dolu anıların birdenbire ortaya çıkmasının ne kadar acı verebileceğini herkesten daha iyi biliyordu.

"Özür dilerim," dedi River. "Düşünemedim..."

"Sorun değil, hiç kimse yapmaz." Ateş fae'sinin yüzüne hüznü bir gülümseme yayıldı ve yüz hatlarını yumuşattı. "Sen River'sın, değil mi?"

Diğer fae'de River'ın göğsünde büyüyen bir sızı vardı. Etrafını saran ağırlıktan mı yoksa gözlerindeki karanlık bakıştan mı emin değildi ama Valentina'da Seçimi izlerken gördüğünden daha fazlası vardı.

"Evet, o benim."

"Vale." Ateş perisi elini uzattı. "Sonra... şey, artık o isimle anılmıyorum. Böylesi daha kolay."

Vale'in sözleri o kadar büyük bir acı ve kederle doluydu ki River'ın kalbi ona karşı yumuşadı. Diğer kadının Seçimler sırasında Brynleigh'e karşı nazik olmadığını biliyordu ama o zamandan bu yana iki yıl geçmişti. Ateş fae'si kocasını travmatik bir şekilde kaybetmişti ve bu tür bir keder insanları değiştiriyordu.

River bunu çok iyi biliyordu.

"Sizinle resmi olarak tanıştığımıza memnun oldum." Dorinda elinde bir paketle dönüp dikkatini çekmek için el salladığında River Vale'in elini sıktı. "Ah, sanırım bu benim."

Vale gülümseyerek omzuna astığı çantayı düzeltti. Çantanın üstünden birkaç karton çocuk kitabı sarkıyordu ve River bunların kimin için olduğunu merak etti.

"Kardeşinle karısının çok mutlu olduklarını duydum," dedi Vale. "Lütfen onlara bunu duyduğuma çok sevindiğimi söyle." Çantasını kavrayışını değiştirdi. "Ben... Brynleigh'e nasıl davrandığım için özür dilerim. Bu... şey, gerçekten hiçbir mazeret yok. Onu görürsem yüz yüze özür dileyeceğim ama bugünlerde pek dışarı çıkmıyorum."

River mesajı iletmeyi kabul ettiği anda Vale arkasını dönüp dükkândan kaçtı. River, Ryker'ın paketini alıp kolunun altına sıkıştırarak arabaya doğru ilerlerken bu karşılaşmayı düşündü.

"Başka durak var mı, Doktor Waterborn?" Davis arka koltuğa geçerken sordu.

"Hayır, teşekkür ederim." River emniyet kemerini takarken bir düzine çanta ve kutunun arasına sıkışmıştı. "Hadi geri dönelim."

"Tabii ki."

Motor uğuldayarak çalıştı ve kısa süre sonra trafiğe karıştılar. River çenesini yumruğuna dayamış, pencereden dışarı bakıyordu. Golden City bir bulanıklık içinde geçip gidiyordu ve River manzarayı zar zor fark ediyordu.

Vale'i aklından çıkaramıyordu. Yeni tanıştığı kadın, River'ın televizyonda gördüğü ateş fae'lerinden çok farklı görünüyordu.

Valentina sert bir dış görünüşe sahipti ama Vale farklıydı. Keder doluydu. Kırılmıştı. River da kırılmıştı, bu yüzden bu değerlendirmeyi yapmak için benzersiz bir niteliğe sahipti. Tek bir olayın bir insanın hayatının akışını nasıl baştan aşağı değiştirebileceğini herkesten daha iyi biliyordu.

Sanki Olay'ın ne kadar zor olduğunu da hatırlıyormuş gibi, büyüü damarlarında usulca dolaşıyordu. Şu anda laneti çılgılık atmıyordu. Onun dikkatini çekmek için çırpınmıyordu. Şu anda, keder ve kırılmışlık düşünceleri onu tüketirken ona eşlik ediyordu.

Yaşadığı acıların anıları zihnini kaplayan karanlık bir sis gibiydi ve Waterborn House'un kapılarının onları karşılamak için açıldığını zar zor fark etti, tekerleklerin altındaki tanıdık çakıl çıtırtılarını zar zor duydu.

Ama fark ettiği şey -görmezden gelmesi için ölmüş olması gerekirdi- onlardan birkaç dakika sonra kapıdan giren iki kapılı, kahverengi, eski bir sedandı. Motor durdu ve Davis River için arabanın kapısını açtığı anda, siyah tişört, kot pantolon ve deri ceket giymiş iri bir adam diğer araçtan indi. Boynunu dövmele kaplıyordu ve sağ elinde kırmızı bir tasma tutuyordu.

"Uslu dur, Marlowe," diye uyardı Ryker'ın diğer en iyi arkadaşı Atlas, devasa köpek arabadan atlarken.

Arkasında.

Marlowe Ryker ve Brynleigh'in köpeğiydi ama Atlas sık sık ona bakardı. Marlowe iyi bir çocuk olduğu için hemen itaat etti. Poposunu yere bıraktı ve kuyruğunu şiddetle ileri geri salladı.

Atlas uzandı, köpeğin başını okşadı ve övgüler mırıldandı. Toprak fae'si Denge Üniversitesi'nde profesördü ama ona bakarak bunu söylemek mümkün değildi. Boynu ve kolları renkli mürekkeple kaplıydı ve burnuna taktığı gözlükler onu bir motosiklet çetesine uyacakmış gibi görünmekten alıkoyan tek şeydi.

"Merhaba River," diye seslendi Atlas.

"Hey..." Yolcu kapısı açılıp Nikhail arabadan indiğinde River'ın sözleri kurudu. Sırtı ona dönüktü ama bunun bir önemi yoktu. Onu son gördüğünden bu yana sadece birkaç hafta mı geçmişti? Yıllar gibi gelmişti.

Yukarıdaki tanrılar. Her zaman bu kadar *iyi* görünmeyi nasıl başarıyordu? Siyah saçları öğleden sonraki güneş ışığında bir kuzgunun şık paltosu gibi parlıyordu, ayakkabıları cilalıydı ve üç parçalı, kusursuz bir şekilde dikilmiş güvercin grisi takım elbisesi vücudunu süslüyordu. Hava fae'si güç, zarafet ve sıcaklıkla doluydu.

River'ın göbeğine bir ok gibi saplandı.

Nikhail'in iyi temizlendiğini söyleyebilirdi ama bu onun doğal haliydi. Toparlanmış. Güçlü. Lanetli bir kadın için fazla iyiydi.

Ve sonra, arkasını döndü. Kehribar rengi gözleri onunkilere dikildi ve nefesini çaldı. Hareket edemiyordu; zar zor düşünebiliyordu.

Nikhail'in odak noktası olmak *her şeydi*. Onu nadir bir sanat eseriymiş ve onu görmek için bir ömür beklemiş bir koleksiyoncuymuş gibi inceliyordu. Adamın ona bakışının içini yakmadığını söylerse yalan söylemiş olur. Ona sanki dünyadaki tek şeymiş gibi bakıyordu.

Önemsediği bir dünya, değerli, güzel ve güçlüymüş gibi.

River'ın kaderinde hayatının geri kalanını yalnız geçirmek olmadığı başka bir dünyada, Nikhail'in ilgi odağı olmaktan zevk alırdı. Bundan asla bıkmaz, onun dünyasında önemli olan tek şeyin kendisi olduğunu hissetmekten asla yorulmazdı.

Onu böyle hissettirirken nasıl yapabilirdi?

Marlowe havlamadan önce saatler gibi gelen saniyeler geçti, ses anı paramparça etti. River başını salladı ve bakışlarını Nikhail'den uzaklaştırdı. Ona hiç bakmamalı ya da onunla bir hayat hayal etmemeliydi.

Onlar hala vardı için Konuş, ve bir kez o yapılmış lanetinin derinliğini anladığında, onun gideceğinden emindi. Yapılacak tek akıllıca şey buydu. Solaryumdaki gece değerli bir anıya dönüşecekti, daha fazlası değil.

Atlas öksürdü, bilmiş gözleri ikisi arasında gezindi. Az önce tanık olduğu şey... her neyse, River'ın yanakları alev alev yanıyor ve büyüğü damarlarında dolaşıyordu.

Bir selam mırıldandı ve merdivenlerden çıkıp ön kapıdan geçmeden önce beceriksizce el salladı. Bunu yapmamalıydı, Nikhail'in bakışlarında boğulmasına izin vermemeliydi. Sonuçta ne kadar yakışıklı olduğu ya da ona nasıl hissettirdiği önemli değildi.

Lanetlenmişti ve hep yalnız kalacaktı. Böyle olması gerekiyordu.

Ben de seni arıyordum

"Dört yaşındayken beni Icar ve Myan'ın bağlanma törenine getirdiğini hatırlıyor musun baba?"

River babasının hastane yatağının kenarına tünemişti. Onun elini tuttu ve ne kadar hafiflediğini görmezden gelmeye çalıştı.

Cevap gelmedi ve River umutsuzca onun sessizliğinin ne anlama geldiğini düşünmemeye çalıştı. Atlas ve Nikhail'i garaj yolunda gördükten sonra buraya geldiğinde Cyrus'un tablosunu kontrol etmişti ve hiçbir sorun görünmese de, içinde bir şeylerin ters gittiği hissinden kurtulamıyordu.

River Nikhail'den saklanmıyordu, diye düşündü kendi kendine. Daha çok... onu tekrar görmeye hazırlanıyordu. Konuşmadan önce düşüncelerini düzene sokması gerekiyordu.

Ertelemişti ama kendi kalbini kırma zamanı gelmişti. Bunu bugün yapacaktı çünkü yarın Ryker ve Brynleigh'e aitti. Onların kaynaşma gününü mahvedecek hiçbir şey yapmayacaktı.

Sessizlik bunaltıcı bir hal aldığında River dikkatini içeri girerken kapıldığı çerçeveye yöneltti. İçinde eski bir resim vardı, Durgunluk'tan öncesine aitti. River çok küçüktü; başı babasının kalçasına ancak ulaşıyordu.

"Üstü açık siyah arabayı kullandın ve yol boyunca arabanın üstünü açık tuttun," diye mırıldandı, babasıyla birlikte çekilmiş fotoğrafını incelerken. "İyi ki fırçamı getirmişsin, çünkü ondan sonra saçlarım darmadağın oldu."

Yine de buna değmişti. Arabada oturmayı, rüzgâr yüzlerini gıdıklarken babasıyla gülmeyi çok sevmişti. Ryker okuldaydı ve Tertia da çalışıyordu, bu yüzden babasıyla birlikte bağlanma törenine katılmışlardı.

Hastane yatağındaki fae, resimdeki uzun boylu, gülümseyen adamdan o kadar uzaktı ki, ikisinin aynı kişi olduğunu kabul etmek zordu. Resimde, Cyrus River'ın elini tutarken sırtıyordu ve siyah takım elbise giymiş, yeşil kravatlı iki yakışıklı fae erkeğinin yanında duruyordu.

Bir toprak ve hava fae'si olan Icar ve Myan Bloomdale, babasıyla onlarca yıldır arkadaştı. Üçlü, gençliklerinde katıldıkları erkeklere özel akademide tanışmış ve anlatılanlara göre çok hızlı arkadaş olmuşlardı.

River'ın dudakları küçük bir gülümsemeye dönüşürken, o gün için giydiği fırfırlı pembe elbisenin izini sürdü.

"Bütün gün kendimi prenses gibi hissettim," diye itiraf etti. "Sanki bir peri masalındaymışım gibi."

Bir makine biyledi, sözlerine verilen tek yanıt buydu. Odadaki sessizlik daha da ağırlaştı; göğsüne bin kiloluk bir ağırlık çöktü, çöktü, çöktü. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü ve ardında acı ve incinmişliğin tuzlu izini bıraktı.

Durgunluk, Icar ve Myan'ın bağ kurmasından birkaç ay sonra ortaya çıktı ve bu gün, River'ın hastalanmadan önce babasıyla ilgili sahip olduğu son anılardan biriydi.

"Bağlanma töreninin nesi bu kadar özel baba?" River babasına bakmak için boynunu yukarı kaldırdı. Elini tutmuş, onu Carinoc Bahçeleri'nin merdivenlerinden yukarı çıkarıyordu. Özel bir partiye katılıyorlardı ve babası sık siyah bir takım elbise giyip kravat takmıştı. River babasının

masal kitaplarındaki yakışıklı krallara benziyordu.
"Neden sadece evlenmiyorlar?"

River'ın annesi ve babası evliydi. Annesi her zaman çok iyi biri olmasa da bu durum onlar için iyi görünüyordu. Bir gün River kendisinin de evlenmek isteyebileceğini düşündü.

Olabilir.

Belki de bir prenses olacaktı. Bu elbiseyi gerçekten sevmiştir. Kabarıktı ve ona kendini çok özel hissettiriyordu. Bu, prenseslerin her gün giydiği türden bir şey gibi görünüyordu. Dört Krallık'ta prensesler vardı, değil mi? Eve döndüğünde onlar hakkında daha çok hikâye okuyacaktı.

Babası çömeldi, önünde diz çökerken pantolonu kırıştıyordu. Ellerin ellerinin arasına aldı ve ona baktığında yüz ifadesi o kadar sevgi doluydu ki, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissetti.

"Canım kızım." Babası ona her zaman böyle seslenirdi ve bu ona kendisini onun tüm dünyasıymış gibi hissettirirdi. "Bazen bir fae özel bir eş bulur."

River kaşlarını çattı, kaşları birbirine dolandı. "Annemle senin sahip olduğun gibi özel mi?"

Annesi biraz kaba olsa da, babası onu seviyor gibiydi. Ve bu... bu onun için iyi görünüyordu.

"Daha da özel. Bazen bir fae derinlerde bir çağrı hisseder." Babası bir elini göğsüne koydu ve bir daire çizerek ovuşturdu. "Burada, ruhlarında. Ve bazen, bu özel bağlantıyı hissettiklerinde, bu özel duyguyu anmak için bir şeyler yapmak isterler. Sonsuza dek sürecektir bir şey."

"Ah." Bunlar çok büyük kelimelerdi ve River durakladı, onları inceliyordu. "Tamam." Kaşları çatılmış bir halde ona baktı. "Ama birbirlerini seviyorlar, değil mi?"

Bu daha da önemli görünüyordu.

Cyrus gülerek ayağa kalktı ve onu içeri götürdü. "Evet, canım kızım. Icar ve Myan birbirlerini çok seviyorlar."

çok."

Ve o günün ilerleyen saatlerinde River babasının dizine oturup toprak ve hava fae'lerinin çiçekli çardak altında durup birbirlerinin ellerini sıkarak Kadim Fae dilinde yemin etmelerini izlediğinde, babasının haklı olduğunu biliyordu.

Bir bağ evlilikten daha derindi ve bu adamlar birbirlerini derinden seviyorlardı.

River titreyen bir nefesle şimdiki zamana döndü. Başparmağını babasının elinin yarı saydam derisinde gezdirdi, hafif ve kâğıt gibi olan bu kalite kalbinin sıkışmasına neden oldu.

Tıpkı daha önce Bayan Valois'ninki gibiydi.

Hayır.

River bu düşünce zincirinin devam etmesine izin vermeyi reddetti. Bu benzerlikleri düşünmeyecekti çünkü babası iyileşecekti. İyileşmek zorundaydı. Alternatifi düşünmek için bile çok karanlık, çok korkunçtu.

"Ryker ve Brynleigh yarın bağ kuracaklar baba." Babasının yastığını düzeltti ve başının arkasına doğru kabarttı. "Bildiğin gibi zaten evliler ama bu daha fazlası."

Hiç gelmeyen bir yanıt için durakladı.

"Orada olmanı dilediğini biliyorum. Seni çok özleyecek." Yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü ve titrek bir nefes alarak dikkatini babasının battaniyesine verdi. Battaniyeyi düzeltirken bir yandan da konuşuyordu.

"Sen uyanırken ne hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun? Benim... Nik hakkında." Ayaklarının yanındaki bir kırıışıklığı ovuşturdu, sıcak kalması için onu içine soktu. "O burada ve ben... ben ona tüm hikâyeyi anlatmak zorundayım. Benim hakkımda. Yaptığım şeyleri."

Babasının başının yanındaki makine durmadan ötüyordu.

"Bana karşı çok nazikti baba, ama ben onun için iyi değilim." Büyüsü damarlarında titreşti ve koltuğuna geri yerleşti. "Kimse için iyi olduğumu sanmıyorum. Bu şekilde değil,

Bu kadar tehlikeliyken olmaz. Lanetli olduğumu düşünmediğinizi biliyorum ama sorun şu ki çok fazla büyü var. Yapabileceklerimden korkuyorum."

Boynuna uzandı, parmaklarını pürüzsüz su damlasının üzerinde gezdirdi. "Onu istiyorum baba." Bu sessiz itiraf, bu çok sessiz odada bir gök gürültüsü kadar gürültülüydü. "Onu istiyorum ama ona sahip olamam. Onu incitmekten korkuyorum ve eğer incitirsem, kendimle yaşayamam."

Damarlarında dolaşan karanlığın sonuçlarıyla yaşamak hiçbir zaman şimdiki kadar acı vermemişti.

River orada kaldı, babasının elini tuttu ve kapı çalınana kadar içini döktü.

"Babanızın akşam dozunu vermek için buradayım," dedi Serena kapıda durarak.

Bir ara yanaklarından süzölmeye başlayan gözyaşlarını silen River başını salladı ve ayağa kalktı.

Serena birkaç iğne yaparken, "Ona göz kulak olur musun?" diye sordu.

"Elbette." Hemşire gülümsedi, River'ın iş yerinden tanıdığı bir ifadeydi bu. Anlayışla karışık bir acıma ifadesiydi bu ve Tanrılar aşkına, River bunun muhatabı olmaktan nefret ediyordu. "Durumunda bir değişiklik olursa size haber veririm."

"Teşekkür ederim." Icar ve Myan'ın bağıını gösteren resmi komodinin üzerine koyan River eğildi ve dudaklarını babasının alnına götürdü. Soğuktu. Çok, çok soğuktu.

"Seni seviyorum babacığım," diye fısıldadı.

Bu kez sessizlik öncekinden daha ağırdı. River kapıya doğru sürüklendi, babasına bakarken çerçeveyi kavradı. Onun görüntüsünü içerek...

Onu hafızama kaydediyorum.

Bir yandan Bayan Valois'ya olanları unutmaya çalışırken bir yandan da Dinginliğin tedavisi olmadığı gerçeğini görmezden gelse de bunu yapamıyordu. Tam olarak değil.

River bir topun içine kıvrılıp saatlerce ağlamaktan birkaç dakika uzaktaymış gibi hissediyordu. Hareket etmesi gerekiyordu çünkü büyü her geçen dakika daha da çalkantılı bir hal alıyordu ama babasını bırakıp gitmeyi kendine yediremiyordu.

Hava değişmeden önce dakikalar geçti. Nikhail'in güçlü varlığını, onun sabit ayak sesleri kendisine ulaşmadan önce hissetti ve badem ve sedir kokusu üzerine sinerken büyü sakinleşti.

Omzuna bir el indi. Sıcaktı ama sıcak değildi. Sert ama sıkı değil. Dengeleyici.

İstemedi de olsa eğildi ve yanağını Nikhail'in eline bastırdı. Adamın sıcaklığı içinden geçerken, dokunuşu onu Kış Gündönümü'nden beri hiçbir şeyin yapamadığı şekilde toprakladı. River onun dokunuşunun ne kadar iyi hissettirdiğine o kadar odaklanmıştı ki, Nikhail diğer kolunu ona doladığında ona karşı koymadı.

Nikhail sözünü sakınmadan onu babasının odasından çekip koridorun sonuna götürdü. Onları bir oyuga sokarak onu göğsüne doğru çekti. River'ın kolları yanlarında sallanıyordu ama River alnını Nikhail'in atan kalbine yaslayarak kendini rahatlatı.

Aklının bir köşesinde bunu yapmamaları gerektiğini biliyordu. Koridorda, herkesin onları görebileceği bir yerde -*Ryker*'ın onları görebileceği bir yerde- durmak pek akıllıca bir hareket değildi. Bunu biliyordu ama kendini harekete geçiremiyordu.

River her zaman insanların neden kendilerini kötü durumlara kaptırdıklarını merak etmişti. Sadece... duramazlar mıydı? Ama şimdi böyle bir durumun içindeyken, bunun o kadar basit olmadığını fark etti. Bunun akıllıca olmadığını biliyordu ama Nikhail rahatlatıcı, sağlam ve onun olmadığı her şeyken, geri çekilmek imkânsız gibi geliyordu.

Babasını bu halde görmek onu tahmin ettiğinden daha fazla incitmişti ve şimdi tüm bu düşünceleri bir kenara itmişti.

sağlığıyla ilgili tüm o endişeler yine çirkin yüzlerini gösteriyordu.

Nikhail'in başparmağı onun nemli yanağını okşamadan önce uzun bir an geçti.

"Hey, River." Parmağını River'ın çenesinin altına yerleştirip gözleri River'ın gözleriyle buluşana kadar başını kaldırırken alçak sesi sakinleştiriciydi. "Ben de seni arıyordum."

River gülümsemeye çalıştı ama daha çok sulu bir kaş çatmaya benziyordu. "Babamı görmem gerekiyordu," diye açıkladı.

Nikhail'in bakışları koridorun sonundaki açık kapıya kaydı, sonra tekrar ona döndü. "O nasıl?"

Çiğnediği dudak halkası soğuktu. "Ben... bilmiyorum. İyi görünüyor. Hemşireler iyi olduğunu söylüyor ama... bilmiyorum," diye tekrarladı, çaresiz hissediyordu. "Bir şeyler ters gidiyor."

İşin en kötü yanı da bu değil miydi? Dinginlik, tüm hayat çalma eğilimleriyle birlikte, tanınabilir herhangi bir kalıbı takip etmiyordu. Öngörülebilir değildi.

River şimdi bilmemenin acısını her zamankinden daha fazla hissediyordu. Her günün babasının son günü olup olmayacağını merak ediyordu.

"Oh, prenses." Nikhail'in kolu onu kendine doğru çekerken gerildi ve çenesini başının üzerine koydu. "Anlıyorum."

Aralarında boşluk yoktu, hareket edecek yer yoktu. Kızın göğüsleri adamın göğsüne bastırılmıştı, adam başparmağıyla daireler çizirken kolunu kızın sırtına dolamıştı ve adamın kokusu kızın içine dolmuştu.

Birkaç uzun an boyunca aynı havayı paylaştılar. Nikhail'in onu tutuşunda cinsel bir şey yoktu ama yine de bu an solaryumdaki öpücükten çok daha samimi hissettiriyordu.

Göğüsleri birlikte yükselip alçaldı ve River'ın damarlarına huzur doldu. O birkaç dakika boyunca başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Büyüsü sustu, babasıyla ilgili endişeleri azaldı ve sadece... onun gücüyle dinlendi.

Tabakların arpma sesi ve ardından Tertia'nın sert sesi onlara ulaşana kadar öylece kaldılar.

Ona acı verse de, ilk çekilen River oldu. Saatine baktı. Prova yemeğine bir saat kaldığını görünce derin bir nefes aldı.

Bu konuşmadan kaçınmayı bir sanat haline getirmişti ama daha fazla erteleyemezdi. Nikhail'i oyalamaya devam etmek ona haksızlıktı. Ryker'ın Brynleigh'i sevdiği gibi sevebileceği başka birini bulabilmesi için onun fırtınasından etkilenmemesi gerekiyordu. Birlikte uzun bir hayat yaşayacaklar ve mutlu olacaklardı.

Ya River? Yalnız kalacaktı.

Sonsuza kadar.

Canını yakacaktı ama üstesinden gelecekti çünkü o güvende olacaktı.

Bencilce, onu sonsuza dek bırakmadan önce Nikhail'in elini bir kez daha tutmak istiyordu. Lanetin gürültülü olduğu ve yalnız olduğu uzun, soğuk gecelerde besleyebileceği bir anısı daha olsun istiyordu.

Bu düşünceyle River parmaklarını onunkilere geçirdi ve ona baktı, onun kendisine hayranlıkla bakışı karşısında kalbi kırıldı.

"Konuşabilir miyiz, Nikhail?"

BÖLÜM 28

Lanetli Bir İtiraf

Nikhail nefesini içine çekerek sevimli su perisini inceledi. River'ın güzel kahverengi gözleri onun cevabını beklerken kocaman açılmıştı. Sanki ne söyleyeceğine dair herhangi bir soru varmış gibi. İsteddiği her şeyi vereceğini bilmiyor muydu?

"Elbette konuşabiliriz," diye mırıldandı. "Ne istersen yapabiliriz."

Söz konusu o olduğunda hiçbir şey sınır dışı değildi.

River'ın eli onunkinde kıpırdandı ve sonra yıllarca kendinden uzaklaştırdığı bu çarpıcı kadın onu Waterborn Evi'nin koridorlarına götürdü. Onlar yürürken River'ın yüksek atkuyruğu saçları zıplıyor, onunla alay ediyordu. Onu arkadan kavrarken yumruğunun etrafına sarmak nasıl bir şey olurdu? Onu nasıl çılgılık attıracağını ve kendisi için nasıl yalvaracağını hayal ederken aleti seğirdi.

Yakında, kendine söz verdi.

Yakında hayalini kurduğu her şeyi yapabileceklerdi.

River onu küçük bir kütüphaneye benzeyen bir yere götürmeden önce birkaç kapıdan geçtiler.

Nikhail bu odaya daha önce hiç girmemişti ama bu onu şaşırtmadı. Konak çok büyüktü ve hatta

Ryker'la birlikte onlarca kez ziyaret etmiş olmasına rağmen, hiç keşfe çıkma fırsatı olmamıştı.

Kütüphane çok güzeldi, ki bu çok mantıklıydı. Fae Temsilcisi'nin evinde uygun şekilde dekore edilmemiş bir oda asla olmazdı. Deri ciltli kitaplarla dolu raflar alanın yarısını kaplıyor ve rahat bir oturma alanı için yer bırakıyordu. Koyu gri bir halının kenarında, tuğlalarla örülmüş, yanmayan bir şöminenin yanında iki kıvılcık kadife koltuk duruyordu. Eşleşen bir kıpkırmızı kanepe de yakınlarda oturuyordu.

Önceden bu oda, River'la neden birlikte olamayacaklarının bir hatırlatıcısı olarak hizmet ederdi. Artık değil. Nikhail o korkuyu içinde aradı ve yok olduğunu görmekten memnun oldu. River'la sahip oldukları şey paradan, sosyal sınıftan ya da yaş farkından çok daha büyüktü.

River kapıyı arkalarından kapattı ve onu koltuklara doğru yönlendirdi. Bu olmazdı. Bugün olmazdı.

Onu koltuğa doğru çekti ve kendisiyle birlikte aşağı indirdi. Gerçekten de iki kişi için inşa edilmemişti; oturdukları anda bunu fark etti.

River ciyakladı ama geri çekilmedi. Nikhail bunu onun elini tutmaya devam etmesi için bir izin olarak algıladı. Birbirlerine ne kadar yakıştıklarını unutmuştu, sanki her zaman birlikte olmak kaderlerinde varmış gibiydiler. Kalçasını onunkine bastırdı ve içine bir şey yerleşti.

Bu çok küçük kanepeyi kim tasarladıysa zammı hak etmişti. Açıkçası, Nikhail bunun River'ı korkutacağını düşünmeseydi, onu kucağına çeker ve kollarını ona dolayarak bu konuşma için başını onunkine yaslardı. Bu haliyle, o kolunu ona doladı ve onu kendi tarafına doğru bastırdı.

En son aynı odada bulunduklarından bu yana yıllar geçmiş gibi geliyordu ve ciğerlerinin havayı arzuladığı gibi onu arzuluyordu. Daha önce onu sadece istemiş miydi?

Şimdi, onun için çaresizdi.

Nikhail'in River olmadan nasıl bu kadar uzun süre geçirebildiğine dair hiçbir fikri yoktu ama ondan vazgeçmek gibi bir planı da yoktu. Elinden gelse bile.

Bir anlık dürtüyle eğildi ve dudaklarını River'ın dudaklarına değdirdi. Ağzı yumuşak ve dolgundu ve tamamen *ona aitti*. Tadı tuz, yağmur ve hayatında eksikliğini duyduğu her şey gibiydi.

Öpüşme, sadece ağızlarının kısa bir buluşması olduğu için buna öpüşme denebilirse, çok erken bitmişti. Alnını onunkine bastırdı ve titreyerek nefes aldı.

"Senden hoşlanıyorum, Nik." Kadının fısıltıyla yaptığı itiraf o kadar sessizdi ki, eğer rüzgârla uyum içinde olmasaydı bunu asla duyamazdı.

"Ah, River." Ona bakacak kadar geri çekildi, sözleri karşısında kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. "Ben de senden hoşlanıyorum."

Dürüst olmak gerekirse, ondan hoşlanmaktan daha fazlasını yaptı.

Aralarındaki dengenin ne zaman değiştiğinden tam olarak emin değildi. Fırtınasında yardım için ona geldiği zaman mıydı? Ya da belki de hastanede onu azarladığı zaman mı? Yoksa yıllar önce tanıştıkları ilk gün ona s ı r ı l s ı k l a m aşık mı olmuştu?

Sonunda, bunun ne zaman gerçekleştiğinin değil, sadece gerçekleşmiş olmasının önemli olduğunu düşündü. River'dan "hoşlanma" yolundan daha fazlasına düşmüştü ve kalbinin derinliklerinde ona karşı hissettiklerinin eşsiz olduğunu biliyordu.

Bunun için çok mu erkendi? Kalbinin ona ait olduğunu, onu çaldığını ve asla geri istemediğini söylemek için çok mu erkendi?

Muhtemelen.

Ama öyle hissettirmede. Sanki yıllar öncesinden planlanmış bir şeymiş gibiydi.

"I Biliyorum sen yap." o Fısıldadı,
onu alt Dudakları titriyordu. Neden böyle yapıyordu? Neden üzgündü?

"Ve bu işi çok daha zorlaştırıyor" diye eklemekten önce sormaya fırsat bulamadı.

Bekle.

Ne?

Kalbi ayaklarının dibine düştü ve eskiden midesinin olduğu yerde bir boşluk oluştu. Büyüsü damarlarında dolaştı ve sadece... ona baktı.

Elini onunkinden çekerek boynunun arkasına uzandı.

"Bekle, River...."

Sesi kesildi ve kadın boğazındaki kolyeyi çözerken adamın kanı dondu. *Onun* kolyesi, ona verdiği kolye.

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzölürken inançsızlık karnında sarmal bir ip gibi sallanıyordu. Ne yapıyordu? Neden ağlıyordu?

River kolyeyi avucunun içine aldı ve elini ona doğru uzatmadan önce uzun bir süre kolyeye baktı. Sanki almasını istiyormuş gibi. Sanki geri vermek istiyormuş gibi.

"Hayır," diye nefes aldı, başını sallayarak. "Onu geri istemiyorum." Kalbi gibi o da onundu. İkisini de geri vermesini istemiyordu. Uzanarak parmaklarını kolyenin etrafına doladı. "O bir hediye idi. Onu sana ben verdim."

Muhtemelen elini geri çekmeliydi ama yapamadı. Bu olsa bile... eğer o...

Gözleri sıkıca kapandı ve başını salladı.

"Ben lanetliyim, Nik." Kelimeler boğuk bir mırıltıdan öteye geçmiyordu ama yılların verdiği inançla doluydular. Adamın nefesini kesmişti. "Ben hep öyleydim."

Ne? Hayır. Lanetli olamazdı. Lanetlerin *gerçek* olup olmadığını bile bilmiyordu ama *gerçek* olsalar bile, onun lanetlenmiş olmasına imkân yoktu. O bilirdi, değil mi?

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzölüdü, her gümüş damla derisinin altına saplanan bir bıçak gibiydi. Onu zarardan korumakta başarısız olduğunu hatırlatan bir hatırlatma.

"Sen neden bahsediyorsun, River? Sen lanetli değilsin."

Gözleri açıldı ve o güzel kahverengi gözbebeklerinde o kadar çok yıkım vardı ki, içinde boğulabilirdi.

"Öyleyim," diye fısıldadı kırık bir sesle. "Doğduğum günden beri yıldızlar arasında gidip geliyorum."

Dehşet damarlarında dolaşp mutluluğuna bir yıkım topu gibi inerken, buna inandığını fark etti. Mutluluk yok olmuş, yerini kızgın bir öfke almıştı. *River* -onun River'ı- gerçekten de bir lanet taşıdığını düşünüyordu. Bu nasıl olabilirdi?

Bu delilikti. Lanet olası delilik.

"Hayır," diye itiraz etti. "Değilsin."

"Öyleyim." River daha dik oturdu ve derin bir nefes aldı. Sanki kendini bir şeye hazırlıyormuş gibiydi. Sanki söylemeyi planladığı şeylerin en kötüsü bu değilmiş gibi. "Sana bir hikaye anlatacağım ve bitirdiğimde..." Gözlerini sımsıkı kapatarak, onun bakışlarıyla bir kez daha buluşmadan önce kendini bir şeye hazırlıyor gibiydi. "İşim bittiğinde, neden benden uzak durman gerektiğini anlayacaksın."

"Asla," dedi şiddetle, elini sıkıca kavrayarak. "Seni asla terk etmeyeceğim."

Ondan uzaklaşmaktansa büyüsünü prohiberis prangalarıyla bağlayıp bir daha rüzgârın sesini duymamayı yeğlerdi.

"Evet, yapacaksın," diye cevap verdi üzüntüyle. "Kaderimin yükünü tek başıma taşımaya yazgılıyım."

"Hayır. Buna inanmıyorum."

"İnanacaksın," diye fısıldadı.

Göğsünde bir sızı vardı ve kalbinin kırıldığını fark etmesi bir an aldı. River buna inanmak için hayatında ne kadar acı çekmişti?

"Prenses..."

Ondan uzaklaştı, bacakları artık onunkilere değmiyordu. Aralarındaki her santim çok fazlaymış gibi geldi ve kalbindeki sızı büyüdü.

Neden yerinin sonsuza dek onun yanı olduğunu göremiyordu?

Kendini kanepenin köşesine sıkıştırdı ve gözleri duvarda uzak bir noktayı buldu. Gözleri kamaştı.

Konuşmaya başladı ve her kelimesinde kalbi daha da kırıldı.

River ona on bir yaşındayken büyüsünün geldiği günü, damarlarında dolaşan sonsuz gücü anlatırken sesi kısıktı. O zamandan beri sihrin her gün iradesini hırpaladığını, dışarı çıkmak istediğini anlattı. On beş yaşındayken arkadaşlarıyla dışarı çıkana kadar yıllarca onu kilit altında tutmuş.

Sesi çatallaştı ve yüzündeki acı...

Nikhail'in parmakları kıpırdadı ve ona sımsıkı sarılıp gitmesine asla izin vermeme isteği neredeyse bastırıyordu. Onu engelleyen tek şey River'ın gözlerindeki bakıştı. Bunu daha önce bir kez görmüştü ve o anı varlığının en derinlerine işlemişti.

"Nikky, elimi çok sıkı tutuyorsun," diye yakındı Laurie onu asansörden çıkarırken.

Otobüsten indiklerinde Laurie apartmanlarının önündeki devasa su birikintisine atlamaya çalıştığı için sinirlenmişti. Nikhail tam zamanında Laurie'nin elinden tutmuş ve onu kenara çekmişti. Babam eve su getirmelerinden hoşlanmazdı, ayrıca Laney'nin ciğerleri için de iyi olmazdı.

"Üzgünüm Laur," dedi ve daire kapısını açarken elini bıraktı.

İçeri girerken garip bir şey hissetti. Ofi. Ama... o neydi?

Oturma odasının köşesindeki oyun parkından bir bebek ağlaması geldi, Laney gözyaşları yanaklarından süzülürken yan tarafa tutunuyordu.

Neredeydi?

Annem oturma odasının ortasında durmuş, eski püskü mavi koltuğun arkalığını tutuyordu. Kar gibi solgundu ve yumruğunda buruşturduğu kâğıda bakıyordu.

"Odana git Laurie." Nikhail kız kardeşini nazikçe içeri itti. "Birazdan gelip seninle oynayacağım."

Laurie havadaki değişimi hissetmiş olmalıydı çünkü karşılık vermedi. Koridorda Laney ile paylaştığı odaya doğru ilerlemeden önce botlarını tekmeledi.

Nikhail annesinin hiç kıpırdamadığı oturma odasına döndü. Yavaşça yürüdü ve elini annesinin koluna koydu. "Neyin var?"

Başını kaldırdı ve geniş gözleri onunkilerle buluştu. 0 zamanlar bunu fark edemeyecek kadar gençti ama gözleri keder ve korkuyla doluydu.

"Gitti," diye fısıldadı kısık sesle, başını ileri geri sallayarak. "Sadece... gitti. Beni terk etti. Bizi."

"Kim?"

"O... o geri gelmeyecek." Annem koltuğa yığıldı ve hıçkırıklara boğuldu. "O gitti."

Annesinin sözlerinin gerçekliği Nikhail'e tam olarak ulaşmamıştı.

uzakta. Ertesi sabah uyanıp da babasının eve gelmediğini fark ettiğinde durumun vahameti yüzüne çarptı.

Daha sonra, on iki yaşındayken, notu annesinin masasının üstünde buldu. Onca yıl saklamıştı. Üç satır. Bektan babasının gitmeden önce yazdığı tek şey buydu. Bunun çok fazla olduğunu ve artık yapamayacağını söylemişti.

River'ın gözlerindeki ifade Nikhail'in yıllar önce annesinin yüzünde gördüğü ifadeyi yansıtıyordu ve onu olduğu yere mıhladı.

"Bir kazaydı," diye fısıldadı, Olay adını verdiği şeyi anlatırken gözyaşları yüzünden süzölüyordu. "Ben... Ben bunu yapmak istememiştim."

"Tabii ki yapmadın," dedi hemen. "Sen asla bir sineğe bilerek zarar vermezsin."

Bunu biliyordu, tıpkı kalbinin su fae'sine ait olduğunu bildiği gibi.

"Bana inanman çok hoş." Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı, gülümsemesi sulu ve zorlukla vardı, ama bakışlarıyla birlikte ellerine düştü. Ellerini bükü

kucağında, sanki evrenin sırlarını taşıyorlarmış gibi parmak uçlarına bakıyordu.

"Büyü akmaya başladığında, su, yağmur... Onu durduramadım. Gelmeye devam etti. Daha çok, daha çok, daha çok." Ellerini kucağında birleştirdi ve derin bir nefes aldı.

Onu kollarının arasına alıp bir daha bırakmamak için yanıp tutuşuyordu ama şu anda ona dokunursa kaçıp gideceğini ve bir daha asla geri dönmeyeceğini düşünmek gibi korkunç bir hisse kapılmıştı.

Bu yüzden, kalbini kırırsa da Nikhail kendini tuttu. Kanyonlar gibi hissetmelerine rağmen aralarında birkaç santim kalmasına izin verdi.

Tekrar konuştuğunda, her kelimesinde acı vardı.

"Parmak uçlarımdan ölüm aktı Nikhail. Bir fırtına çağırdım ve yüzlerce masum insanı öldürdüm. Bunu durduramadım." Serçe parmağı seğirdi. "Ryker gelmek zorunda kaldı ve o... o fırtınayı dindirdi."

Nikhail, River on beş yaşındayken bir şeyler olduğunun farkındaydı ama olayın büyüklüğünü, River'ın çektiği acının derinliğini hiç bilmiyordu.

"River-"

"Bütün o insanları ben öldürdüm." Yüzünü ellerinin arasına gömdü ama hiçbir şey kalbi kırık itirafını bastıramadı. "*Ben lanetliyim.*"

Nikhail'in göğsünde başlayan acı büyümüştü. River konuşurken, şimdi de bir insanın kalbinin duygusal acıdan paramparça olup olamayacağını merak ediyordu. Öyle hissediyordu. Kalbi daha önce bütün müydü? Şimdi göğsünde ağrıyan, zonklayan, kırık bir organdı.

Tertia Waterborn nasıl bir anneydi? Kızının bu sonuca varmasına nasıl izin verebilmişti? Nasıl olur da her gün River'ın yanında olmaz, güzel, akıllı ve güçlü kızının lanetli olmadığını bilmesini sağlamazdı?

River'ın hıçkırıklarına daha fazla dayanamadığında, ona dokunmak zorunda kaldığında, her şey bir yana, Nikhail onun ellerini nazikçe yüzünden çekti. Nehir başını salladı ama Nikhail onun daha fazla ağlamasına izin vermedi.

"Küçük fırtına," diye fısıldadı kısık sesle. "Bana bak."

Gözlerinin yavaşça onunkilerle buluşması saatler sürmüş gibiydi. Maskara yanaklarından aşağı siyah çizgiler halinde akıyordu, gözleri şişti ve cildinde kızarıklık vardı.

Yan masadan bir mendil aldı ve gözyaşlarını nazikçe temizledi. Adam acısının kanıtlarını yavaşça ortadan kaldırırken kadın hareket etmedi, hiçbir şey söylemedi.

"Sen lanetli *değilsin*." Kadının sıkılı yumruklarını avuçlarının içine aldı ve her bir bileğinin iç kısmına birer öpücük kondurdu. "Fırtınanı hissedebiliyorum. Beni çağırıyor. Sana yemin ederim, bunda doğal olmayan hiçbir şey yok."

Eğer bir şey varsa, bu şimdiye kadar hissettiği en doğal şeydi. Gücünün onunla konuşma şekli, ona çekilme şekli, sanki tanrılar tarafından yazılmış gibi hissettiriyordu.

"Eğer sen lanetliysen, ben de lanetliyim," dedi ona.

Keskin bir nefes almadan önce en uzun an geçti. "Ne?"

Daha fazla uzak duramayarak ona doğru eğildi. Aralarındaki çekimi görmezden gelmekten, kalbini bir kenara itmekten yorulmuştu. Ve şimdi onun taşıdığı acıyı bildiğine göre, bunu daha fazla yapmayı reddediyordu.

River acı çekiyordu ve ona sevilmenin ne demek olduğunu gösterecek birine ihtiyacı vardı. *Ona* ihtiyacı vardı.

Başparmağını kızın elinin arkasında gezdirdi. "Bu muydu hikayesinin beni korkutması mı gerekiyordu, River?"

Çünkü öyle değildi. Aksine, güzel su fae'sine bunca zamandır yapılan muameleye karşı damarlarında öfke yanıyordu. Kendisi hakkında nasıl böyle korkunç, gerçek dışı şeyler düşünebilirdi? Onun adına öfkeyle doluydu.

Nikhail, River'ı kendisi hakkındaki bu korkunç yalanlara inandıran insanları bulmaya ve ne kadar yanıldıklarını anlamalarını sağlamaya yemin etti. River lanetli değildi. Tehlikeli değildi.

O sadece... *River* 'dı.

"Seni korkutmak mı? Seni uyarmaya çalışıyorum Nikhail." Kolye hâlâ parmaklarının arasındayken Nikhail'in ellerini sıkıca kavradı. "Seni *kurtarmaya* çalışıyorum. Benden."

Dikkate Alınmayan Bir Uyarı

River her şeyi ortaya dökmüştü ve şimdi Nikhail'in başını sallayıp ellerini çekmesini bekliyordu. Ona her şeyi anlatmıştı, ve biliyordu - sadece biliyordu- o kalkıp giderdi.

Bu en iyisiydi ve dürüst olmak gerekirse, yakında yapacağını umuyordu. Kalbi kırılma aşamasındaydı - Nikhail'le oturup onu öptüğü anda kırılmaya başlamıştı. Gözyaşlarını kurutmak ve kırılan parçalarını toplamak için zamana ihtiyacı vardı.

O gittikten sonra, prova yemeğinden önce elinden geldiğince kendini toparlamaya çalışacaktı. Bu gece Ember'ı arayıp en iyi arkadaşıyla telefonda ağlayana kadar kendini bir arada tutacaktı.

Ve yarın River güçlü olacaktı. Ryker ve Brynleigh'in bağlanma töreninde olay çıkarmayacak, töreni mahvetmeyecekti. Ryker'ın hayatından çok uzun yıllar almıştı ama bunu... bunu ona verebilirdi. Bunu yapabilirdi.

Nikhail'in cevabını bekleyen River, onun kehribar rengi gözlerinin üzerinde gezinişini ezberledi. Gümüş kolyeyi sıkıca kavradı, henüz geri almadığı için minnettardı. Bu bir can simidiydi ve ona sımsıkı tutunuyordu.

Ama o gitmek için ayağa kalktığında, boynundaki boşluk acı verici bir şekilde boş hissetse de, onu geri verecekti.

Nikhail'in dudakları ince bir çizgi oluşturmada önce saniyeler dakikalara dönüştü, kütüphanenin saati durmadan ilerliyordu. Çenesindeki bir damar nabız gibi atıyordu.

"Hayır," dedi.

Ne oldu? River ona baktı, başını salladı. Onu yanlış mı duymuştu? Ya da belki de daha önce onu dinlememişti.

"Hayır mı?" diye yineledi, başka bir şey söyleyemiyordu.

Ona yaklaştı. Bacağını kot pantolonuna sürttü. Bu tek dokunuşla sıcaklığı içinden geçti ve tanrılar.

Bunu yapmasına izin vermemeliydi. Onun yanına yaklaşmasına izin vermemeliydi çünkü bu ayrılmayı çok daha zorlaştıracaktı.

Tertia, River'ın Nikhail'e Olay'dan bahsettiğini öğrenirse çok öfkelenirdi. Temsilci başından beri açıktı; kızının muazzam başarısızlıklarını ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi.

Ama River Nikhail'e hikâyesini anlatmak için oturduğunda, ona tüm gerçeği anlatmaktan hiç çekinmemişti. Yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu biliyordu. Bu annesinin değil, *kendisinin* paylaşması gereken bir sırdı ve en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsa insanlara anlatabilirdi.

"Hayır," diye tekrarladı Nikhail ve River aklını mı kaçırdığını merak etti çünkü neden gitmiyordu? Onun ne kadar tehlikeli olduğunu bildiğine göre neden o meşhur tepelere doğru kaçmıyordu? Neden ona öyle bakıyordu?

Yutkundu ve bakışlarını kucağına indirdi. Onun gidişini izlemeye dayanabileceğinden emin değildi. Kalbinin dayanacağından emin değildi.

"Nik, ben lanetliyim," diye mırıldandı.

İçinden alçak, tehlikeli ve tamamen ilkel bir hırıltı yükseldi. River'ın fae kısmı, aynı kısım

sihrini seviyordu çünkü bu onun güçlü olduğu anlamına geliyordu.

Onun *için* hırıliyordu.

"*Uyarınız* dinledim." Hayal mi görüyordu, yoksa son kelimede sesi derinleşti mi? "Seni duydum River, ama mesele şu."

Parmakları onun çenesini buldu. Bunu yapmayı seviyor gibiydi. Ona *tekrar* dokunuyordu ama kız hareket etmiyordu. Adam başını kaldırdığında sarsılmadı, hiçbir şey yapmadı.

Onun bakışlarında göreceği kaçınılmaz nefret ve sertliğe kendini hazırlayarak boğazındaki yumruyu yuttu ve yavaşça gözlerini kaldırdı. Bu işi bitirmenin zamanı gelmişti. "Beni korkutup kaçıramazsın," diye fısıldadı usulca, başparmağı tenini okşarken. "Gücünün korkuttuğunu mu sanıyorsun?"

Ben mi?"

"Öyle olmalı."

Bu *onu* korkutuyordu. Büyüsü ortaya çıktığı ve güç kuyularının sonsuz olduğunu fark ettiği andan beri korku içinde yaşıyordu. Nasıl bu kadar çok olabilirdi? Bu doğru görünmüyordu. Var olması gereken denge neredeydi?

"Öyle değil," diye karşı çıktı. "Ama-"

"Hayır, River." Sesi sertti ama acımasız değildi. "Senin konuşma şansın vardı, şimdi sıra bende. Tamam mı?"

Ona patronluk taslaması neden hoşuna gidiyordu? Neden bu onun içini ısıtıyor ve heyecanlandırıyordu? Daha önce patronluk taslamaktan hiç hoşlanmamıştı ama Nikhail patronluk taslarken bunu hiç umursamadığını fark ediyordu.

Kız ağzını kapattı ve adam kızın ellerini kaldırmadan önce usulca gülümsedi.

"hastanesindeyken sana ne anlattığımı hatırlıyor musun?" O bekledi kadar o başını salladı önce

devam ediyor. "Her şeyin yoluna gireceğini söyledim ve b u n d a ciddiymdim. Bu durum bunun için de geçerli, River. *Bizim* için."

Dudakları aralandı ama belli ki adamın işi bitmemişti.

"Fırtınan beni korkutmuyor, River. Seninle ilgili hiçbir şey beni korkutmuyor, tek bir şey dışında."

Ayağa kalkmalı ve Nikhail'le arasına mesafe koymalıydı. Burada kalmak ve bu konuşmayı sürdürmek tehlikeliydi. Eğer Nikhail gitmeyecekse, o zaman Nikhail gitmeliydi.

Bunu biliyordu ama yine de kıpırdamadı. "Seni korkutan ne Nikhail?"

Cevabı bir kalp atışı sonra geldi.

"Sensiz yaşamak."

Ağzı açık kaldı ve ona bakakaldı. O kadar şaşkındı ki, adamın elleri kalçalarına inip onu kaldırdığında ona karşı koymadı. Adam onu kucağına oturturken dizleri kendi isteğiyle açıldı. Yerleştiğinde *adamın* kalçaları sertleşmişti ve altındaki kalın varlığını gizlemek mümkün değildi.

Nefesini içine çekti.

"Bunu hissediyor musun, küçük fırtına?" Tanrım, sesi alçak ve sertti ve ona hissetmemesi gereken her türlü şeyi hissettirdi.

Nasıl yapamazdı? Erkeklerin ereksiyonuna yabancı değildi ama bu... Nikhail'inki... Aman Tanrım. Düşünceleriyle birlikte ağzı da kurudu ve tek yapabildiği başını sallamak oldu.

Nikhail kalçalarını evet, harika bir aşık olacağını doğrulayacak şekilde döndürdü. Sanki solaryumda onu öpme şekline bakarak herhangi bir şüphesi varmış gibi.

Adamın siki kot pantolonunun üzerinden klitorisine sürtündü ve kadın inleyerek aralarında hiç katman olmamasını diledi. Giysileri kim icat etmişti ki zaten? Son derece rahatsız ediciydiler.

"Bunların hepsi senin için," diye itiraf etti boğuk bir sesle, her kelimesi göbeğinden bir sıcaklık dalgası gönderiyordu. "*Seni* istiyorum, River."

Onun adını soludu, gözleri onunkileri aradı.

"Sence fırtına beni korkutur mu?" Eğildi, nefesi dudaklarını okşarken kehribar rengi gözleri karardı. Karıncalanana, daha fazlası için yalvarana kadar ısıttı onları. "Senin fırtınanı seviyorum. Gücünü. Zayıf olmamanı, hesaba katılması gereken lanet olası bir güç olmanı seviyorum. Beni hiç korkutmuyorsun."

Parmakları kalçalarına gömülerek onu uzun boyuna bastırdı ve ağzı onunkiyle birleşti. Sıcak. Güçlü. *Acil*.

Bu öpücük nazık, kibar ya da bir veda değildi. Bu bir öpücük değildi.

Kederli bir fısıltı, hayatını sonsuza dek terk etmeden önce son bir kucaklaşma.

Bu bir iddiaydı. Bir beyan. Damarlarında dolaşan lanete, hissettiği acıya rağmen onu istediğine dair bir söz.

River onu itip gitmeliydi. Tanrı aşkına, o kardeşinin en iyi arkadaşıydı. Gitmesi için ısrar etmeliydi çünkü sonuçta ondan korkup korkmaması önemli değildi; korkmalıydı.

Bunu yapmalıydı ama yapmadı.

Bunun yerine elleri -kalbinin etrafına neden duvar örmeye çalıştığını anlamayan hain bedenine bağlı o hain eller- kalktı ve Nikhail'in saçlarına dolandı.

"Benden gerçekten korkmuyor musun?" diye sordu, kendini onun kehribar rengi bakışlarında kaybetmek için geri çekilerek. "Yapabileceklerimden mi?"

"Asla," diye hırladı ve Tanrılar, ona inanmayı o kadar çok istiyordu ki.

"Ama ya seni incitirsem?" Diğerlerini incittiği gibi.

"Yapmayacaksın." Sesi bundan o kadar emin geliyordu ki korkuları eriyip gitti.

Belki de haklıydı. Belki birlikte olabilirlerdi ve laneti onları ayrı tutmazdı. Eğer durum buysa, neden yıllarını onu kendinden uzaklaştırarak geçirmişti? Neden yıllarca

bunca zaman birbirlerinin etrafında dans edip durdular, oysa *buna* sahip olabilirlerdi?

Sadece... emin olmak zorundaydı. "Beni istemiyorsun Gitmek mi? Hâlâ benimle olmak istiyor musun?"

Ona her şeyi anlattıktan sonra bile mi? Artık onun bir ölüm getirici olduğunu bildiği halde mi?

"Tanrılar ve kutsal olan her şey adına, evet," diye hırladı. "Seni istiyorum, River. Eğer izin verirsen, seninle her şekilde birlikte olmak istiyorum."

İzin vermek mi?

"Kalbimi kırmanı ve o kapıdan çıkıp gitmeni bekliyordum Nik," diye itiraf etti. "Beni paramparça etmeni bekliyordum. Seni o kadar çok istiyorum ki, kendimle ne yapacağımı bilemiyorum."

Konuşurken gözleri karardı ve konuşması biter bitmez ağzı onunkine yapıştı. Çaresiz. Sıcak. İhtiyaç dolu.

Aralarında başka söz geçmedi, ki bu iyi bir şeydi, çünkü River sözlerle işinin sonsuza dek bitebileceğini düşünmüştü.

Birbirlerini keşfederken dudaklar, diller ve dişlerden oluşan bir arapsaçına dönüştüler.

Adam onun dudaklarını ısırdı ve kadın inledi. Tanrım, çok iyi hissettiriyordu. Kalçalarını onun uzunluğunun üzerinde yuvarlayarak, karşılık veren iniltisinden zevk aldı. Bunu ona *o* yapmıştı. Ona böyle hissettirdi.

Kalçalarını açarak onu daha aşağıya, Tanrılara doğru itti. Yukarıda.

Giysilerin her katmanı, aşılmaz engeller gibi geliyordu. Neden hâlâ giyiniktiler?

Adını bir dua gibi inledi. Boğuk, alçak ve sadece onun kulakları içindi. Dudakları onun ağzından çıkıp çenesinde bir iz bırakarak öptü ve emdi.

"Bunu yapmamalıyız," diye nefes nefese kendini ona yaklaştırdı. Kendini ona sürtüyordu. Adam

Altında elik vardı ve ona sürtünmeden duramıyordu. "Her an biri içeri girebilir. O kapı" - köpek dişlerini boynunda gezdirdi ve kelimeleri hırıltılı bir solukta çıktı - "kilitlenmiyor."

Burası ailesinin eviydi ve o da kardeşinin en iyi arkadaşıydı.

Bunlar düşünmesi gereken sorunlardı ama şu anda tüm dikkatini karşısındaki adama vermişti. Onu nasıl hissettirdiğine. Kalbini kırmamış, herkesin her zaman yaptığı gibi onu yalnız bırakmamıştı.

"Umurumda değil," dedi, dudaklarını bir kez daha geri alarak. "Bırak içeri girsinler."

Sonra kalçaları kaydı, giyinik siki kot pantolonunun dikişine tam da doğru şekilde sürtündü ve kadın şehvetle inledi. Anlaşılan o ki, onun da umurunda değildi. Adam ona böyle hissettirirken nasıl umursayabilirdi ki?

Nikhail sanki onun düşüncelerinin nereye gittiğini biliyormuş gibi dudaklarına sırttı ve hareketi tekrarladı. Kızın nefesi kesildi ve Nikhail bu sesi ağzıyla yutarak onu umutsuzca öptü. Sanki o da en az onun kadar uzun yıllardır bunun hayalini kuruyordu.

Bir yanı bunun uygunsuz olduğunu fark etti. Kendini Nikhail'e srtyor, ona sanki Tanrı'nın lanetlediği bir atmış gibi biniyor, zevkinin peşinden koşuyordu. Ama umurunda değildi. Onu böyle hissettirirken nasıl umursayabilirdi ki?

Onun dokunuşunda kendini kaybetti. Onun pcğne. Kendini sahip olamayacağına ikna ettiği her şey, bir şekilde şimdi başına geliyordu.

Nikhail'in eli kalçasında sıkılaştı ve diğer kot pantolonunun bel bandına gitti.

"Böyle iyi mi?" diye sordu kabaca, parmakları kızın yumuşak teninde gezinirken. Kadın başıyla onayladı ve adam düğmeyi açıp fermuarını aşağı kaydıldı.

Başparmağını külotunun üst kısmına kaydırđı ve kadın ona karşı kıvrandı. İhtiyacı vardı...

İhtiyacı vardı.

Adam kadının klitorisini sıyırdı, iç çamaşırı hâlâ aralarında korkunç bir engeldi ve kadın inledi, alnı adamın omzuna düştü. Bunu tekrar tekrar yaptı ve Tanrım, onun tam olarak ne istediğini çabucak öğrendi.

Ağzından sayısız çaresiz ses çıktı ama utanacak bir şey bulamadı. Burada değil. Onun yanında değil.

"Aman Tanrım, Nik," diye nefes nefese kendini ona sürttü. "Dayanamayacağım."

Sözler onu teşvik etti ve çabalarını artırırken eli kızın kalçasında sıkılaştı. Çok geçmeden dudaklarından bir dizi sözcük döküldü.

Biraz daha. Lütfen. Çok yakın. Sana ihtiyacım var.

"Benim için gel, River," diye kabaca nefes aldı. "Parçalandığını görmeme izin ver."

Görüşü bulanıktı. "Nik, istiyorum..."

Nikhail klitorisi üzerindeki baskıyı artırdı. Kadın inledi ve Nikhail bu sesi ağzıyla yakaladı. "Biliyorum prenses," dedi dudaklarına karşı. "Bırak. Seni yakaladım."

O da öyle yaptı. Bıraktı, onun burada olduğunu biliyordu. Onu yakalayacaktı.

Ve sonunda o zirveye ulaştığında, şimdiye kadar hissettiği her şeyden daha güçlü bir zevk içinden geçtiğinde, yapabileceği tek şey onun adını tekrar tekrar söylemekti. Tüm bunlar olurken ona sarıldı, yavaşça kendine gelirken öpücükleri yumuşak ve tatlı bir hal aldı.

"Siktir," diye nefes aldı, kelimeyi sanki birkaç hecesi varmış gibi uzatarak.

Tek yapabildiği başını sallamaktı, tüm bunlar onu dilsiz bırakmıştı.

"Muhteşemsin, küçük fırtına."

Alternatif bir gerçeklikte mi yaşıyordu? Bu bir rüya mıydı? Buraya geldiğinde, buradan ayrılacağını düşünmüştü.

kırık bir kalple, hayatının en iyi orgazmını yaşayamadan. Özellikle de Waterborn House'da olduklarından ve prova yemeğinden beri...

"Aman Tanrım!" Nikhail'in kucağından fırladı, fermuarını ve düğmesini karıştırıp pantolonunu toplarken yanaklarına kan hücum etti. "Gitmemiz gerekiyor."

River telaşla köşedeki asırlık dede saatine baktı, yanaklarını ovuştururken kalbi hızla çarpıyordu. Akşam yemeği on beş dakika içinde başlayacaktı ve ihtiyacı olan son şey geç kalmaktı.

Üstünü değiştirmesi, şık bir hale gelmesi ve Nikhail'in üzerindeki kokusunu örtmesi gerektiğinden çok fazla zaman yokmuş gibi görünüyordu.

Kokusu.

Kutsanmış Kara Kumlar'ın yanında, onun *kokusu*. Nasıl olur da bunu daha önce düşünmemişti? Kütüphane Nikhail'in sedir ve badem kokusuyla doluydu ve koku alma duyuları gelişmiş tüm fae ve diğer türlerin ne yaptıklarını anlamalarını sağlayacak şekilde onunkiyle karışıyordu.

Az önce yaptıklarından pişmanlık duyduğundan değil - dizlerinin bağı çözülmemişken nasıl pişmanlık duyabilirdi ki - ama henüz ailesinin bunları bilmesiyle uğraşmak istemiyordu.

"Ben... bu... güzeldi," diye nefes aldı, kolyesini tuttu ve kütüphane kapısına doğru koştu. Yanaklarına sıcaklık hücum etti. Bu kadar öfkeli bir şekilde kızarmanın mümkün olduğunu bilmiyordu. "Yemekte görüşürüz Nik."

Ve sonra, o cevap veremedi, kız koridorda koşmaya başladı.

Nikhail'den, öpüşmelerinden ve lanetiyle ilgili hiç de beklediği gibi gitmeyen konuşmadan uzakta.

Onun Su Fae'si

Tertia Waterborn bir kaltaktı.

Nikhail onun yanında ne kadar uzun süre kalırsa, onun bir tanrıların lanetlediği bir mucize olduğuna o kadar çok karar veriyordu. çocuklarda zerre kadar nezaket vardı.

Eğer River annesinin neredeyse aynadaki görüntüsü olmasaydı, evlat edinilip edinilmediğini merak ederdi. Ne yazık ki benzerlikleri inkâr edilemezdi. Aralarındaki tek fark, Tertia'nın buz gibi ve soğuk, sert kenarlı olduğu yerde, River'ın daha vahşi olmasıydı. Daha yumuşak.

Yemeğe elli kişi katılmış olmasına rağmen Nikhail gözlerini River'dan alamıyordu. Kütüphanedeki buluşmalarından sonra yüzünü yıkamış ve makyajını tazelemişti. Saçları tatlı kahverengi dalgalar halinde etrafına dökülüyordu. Dizlerinin üzerinde duran gök mavisi bir elbise giymişti ve kıvrımlarını doğru şekilde sarıyordu.

Bu tanrıça çok güzeldi... Annesi ise berbattı. Bunu Kış Gündönümü'nde zaten açıkça belirtmişti, ama Tertia Waterborn bu gece kendini bir üst seviyeye çıkarmaya çalışıyor gibi görünüyordu.

Fae Temsilcisi açıkça zalim değildi - bu onun tarzı değildi. Ama kimsenin dikkatini çekmediğini düşündüğü anlarda kızına bakışı, sözlerindeki hafif tonlama, kaldırdığı zarif kaşları

River saat tam yedide geldiğinde, onaylamayarak, kızına karşı duyduğu hoşnutsuzluğu dile getirdi.

Nikhail'in koltuktan fırlayıp karşısında oturan Temsilciye bağırmasına ramak kalmıştı. River'ın karşısında oturmak ve kısa bir süre önce onu öpmemiş gibi davranmak zorunda kalmak tam bir işkenceydi.

Yemeğin başlamasının üzerinden iki buçuk saat geçmişti ve Nikhail giderek daha fazla sinirleniyordu. Bunun daha ne kadar sürebileceğinden emin değildi.

Daha önce Atlas onun çatalını gergin bir şekilde tuttuğunu fark etmişti. Toprak fae'si sağında oturuyordu ve Nikhail'in iyi olup olmadığını sormuştu.

Nikhail, elbette iyi olmadığını haykırmamak için dilini ısırarak zorunda kaldı. Birkaç saat önce kütüphanede River'ı kucağına almış ve River onun kollarında parçalanırken en güzel sesleri çıkarmıştı. River'ın sıcak bir yaz günündeki tereyağı gibi onun için eriyişini sonsuza dek hatırlayacaktı. Annesinin onu yavaş yavaş parçalara ayırmasını izlemek zorunda kalırken nasıl iyi olabilirdi?

Bunu söyleyemezdi, kutlamayı mahvetme riskini göze alamazdı. Nikhail arkadaşının endişesini elinin tersiyle itmiş, Atlas'ın dikkatini dağıtmak için ona toprakla olan bağlantısını sormuştu. Toprak fae'si toprağın onunla nasıl konuştuğu hakkında konuşmaktan her zaman mutluluk duyardı ve sınıfta öğrettiği çeşitli bitkileri hevesle paylaşmaya başladı.

Biyoloji profesörünü dinlemek öfkesine yenilmekten daha iyiydi ve Nikhail, Atlas birkaç ders boyunca Batı Bölgesi'nde keşfettikleri yeni bir ağaç hakkında konuşurken sabırla başını salladı. Atlas ona bu ağacın alacalı siyah ve kahverengi kabukları ve yakut gibi kırmızı yaprakları olduğunu söylemişti. Ağaç yaşlıydı, yüzyıllardır keşfedilmemiş bir ormanın derinliklerindeydi ve Atlas bu yaz onu incelemeye devam etmek için sabırsızlanıyordu.

Nikhail dikkatini arkadaşına verdi ama gözleri birkaç saniyeden fazla River'dan ayrılmadı. Ona doğru çekilmişti ve uzun süre onun varlığından uzak kalamıyordu.

Sohbet sonunda Atlas'ın ona işi hakkında sorular sormasıyla değişti.

Nikhail, önündeki deniz mahsulleri salatasından arta kalanları karıştırırken, "Meşguldüm," dedi.

Yalan değil. Kuzey Bölgesi'nden daha bu sabah dönmüştü. Yakalanan vampir ve Sanguis Kalesi'nde ortaya çıkardıkları tüm bilgiler arasında, önümüzdeki birkaç ay boyunca meşgul olacaktı.

Atlas bilerek başını salladı, gözlüklerinin altındaki gözleri geniş ve baykuş gibiydi. "Denge değişiyor," diye cevap verdi dövmele elini çenesine sürterek. "Dünya bunu hissedebiliyor. Birkaç yıl sürecek bir kaosa hazırlanıyor."

Nikhail'in midesinde bir düğüm oluştu. Sadece bir aptal Atlas'ın sözlerini deli bir fae'nin saçmalıkları olarak dikkate almazdı. Arkadaşının bu topraklarla her zaman mantıklı gelmeyen ama göz ardı edilmemesi gereken bir bağı vardı.

Ayrıca, ekibinin son birkaç hafta içinde ortaya çıkardığı her şey aynı şeye işaret ediyordu. Kara Gece bir şeyler planlıyordu ve çok geç olmadan bunun ne olduğunu anlamak için bir yarış vardı.

Nikhail, "Keşke bunun şaşırtıcı olduğunu söyleyebilseydim ama değil," dedi.

Atlas başını salladı ve ciddiyetle, "Dünya çalkantı içinde," dedi.

Bu, dünya fae'sinin bildiğinden daha doğru bir ifadeydi.

Servis elemanları odaya girerek sessiz bir dansla yemekleri değiştirmeye başladılar. Nikhail'in salatası kayboldu, yerine üç havuç ve bir topak çırpılmış patates üzerine oturtulmuş küçük bir porsiyon antrikot biftek geldi.

Tanrım, açlıktan ölüyordu. Oyuncak bebekler için yapılmamış porsiyonlar servis etseler ölürleri miydi?

Nikhail, uzun sürmeyeceğini bildiği halde etini dikkatle oyarken Ryker ve Brynleigh'e baktı. Yakında-

Müstakbel çift, düğün davetlerinde olduğu gibi küçük ve ayrı bir masada oturuyordu. Ryker'ın kolu karısının sandalyesinin arkasına asılmıştı ve kulağına fısıldarken başı eğikti. Ryker karısının kadehini kan şarabı sürahisinden doldururken karısı güldü, aralarındaki hava rahattı.

Nikhail'in kalbi arkadaşının mutluluğunu görünce ısındı. Yaşadıkları onca şeyden sonra Ryker ve Brynleigh tüm bunları ve daha fazlasını hak ediyordu.

"Ne kadar yediğine dikkat et, River." Tertia'nın sesi kısıktı ama ses tonundaki buz gibilikten hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Daha birkaç yemek var ve yarın elbisene sığman gerekiyor."

Nikhail bakışlarını Ryker'dan ayırdı ve karşısındaki Temsilciye dik dik bakarken gözleri kısıldı. Bu ne cüret? Su fae'si olduğu haliyle kesinlikle mükemmeldi ve ağırlığındaki hiçbir fark bunu değiştiremezdi.

River içini çekti ve çatalını usulca masaya bıraktı. Tabağını yavaşça kenara itti, dudakları çatıldı.

Odada bir hırıltı duyuldu ve Nikhail, Atlas dönüp kaşlarını kaldırıana kadar bunun kendisinden geldiğini fark etmedi. "İyi misin kardeşim?"

Kahretsin.

Nikhail çatalını öyle sert tutuyordu ki metal k a v r a d ı ğ ı n d a bükülüyordu, yutkundu ve çenesini eğdi.

Başka biri fark etmeden önce hırıltısını durdurmak için çok fazla odaklanması gerekti. River bu gece neredeyse hiçbir şey yememişti ve hepsi onun Annemin hata. Bu

Buzlu kadın olabilirdi olmuştur lacivert gece elbisesi içinde fae zenginliğinin ve duruşunun resmiydi, ancak bu Nikhail'i onunla savaştırmaktan alıkoymazdı.

kızına zorbalık etmeyi bırakmadı.

Bu durum, siyah giysili garsonların ilk yemek için domates çorbası kaselerini getirdikleri andan itibaren bütün gece devam etmişti. Tabaklara neredeyse hiç dokunulmamıştı.

Tertia River'a bir şey söylemeden önce masayı terk etti. Sözleri Nikhail'in duyamayacağı kadar alçak sesle söylenmişti ama River'ın keskin bir nefes çekişini ve kendini toparlamadan önce kaşığının elinde sallanışını kaçırmamıştı.

Eğer bu tek seferlik bir şey olsaydı, Nikhail bunu münferit bir olay olarak geçiştirebilirdi ama öyle değildi. Bu, Temsilci'nin River'a karşı sarf ettiği bir dizi sözün ilkiydi. Keskin ve sivri uçluydular, her biri zarar vermeyi amaçlıyordu.

Gece boyunca River giderek daha da solgunlaştı, yemeğini didikledi ve sandalyesine çöktü. Bir heykeltıraşın mermeri yavaş yavaş yontması gibi, Tertia da kızını yontuyordu.

River'ı böyle görmek Nikhail'e acı veriyordu, özellikle de az önce paylaştıklarından sonra. Onun acı çektiğini görmek, kendisinden başka biriyle konuşmaya zorlanmak acı veriyordu.

Sanguis Kalesi'ndeki isyancılarla savaşmak bundan daha kolay olmuştu.

"Hey, dostum," diye elini yüzünün önünde salladı Atlas. "Ne sorduğumu duydun mu?"

"Hmm?" Nikhail canı acısa da bakışlarını River'dan çekti. "Üzgünüm, hayır. Neydi o?"

Atlas kaşlarını kaldırdı. Odadaki diğer erkekler gibi smokin giymiş olsa da, toprak fae profesörünün hâlâ sert bir yanı vardı. Nikhail Atlas'la tanıştığından beri bu sertlik vardı. Sokaklarda geçen hayatından kaynaklandığını düşündü.

"Bağlanmadan sonra ne yapmayı planladığınızı soruyordum. Resepsiyona kadar kalacak mısınız yoksa Lakewater'a geri mi döneceksiniz?"

Nikhail dalgın bir şekilde, "Birkaç gün burada olacağım," diye cevap verdi. "İş için bazı toplantılarım var."

Komutan Root, ondan ve Jayson'dan Sanguis Kalesi'ndeki olayla ilgili bilgilendirme toplantısına katılmalarını istemişti. Bağlanma töreninden sonraki gün buluşmayı planlamışlardı.

Şansölye ve Temsilcilerin sorularının sayısına bağlı olarak birkaç gün burada kalabilirler.

Atlas sırttı. "Harika. İki gün sonra Midnight Center'daki lazer oyunu için biletlerim var. Gelmek ister misin?"

Pek sayılmaz. Nikhail spor yapmaktan hiç hoşlanmamıştı. Tam reddetmek üzereydi ki Atlas, "River da geliyor," diye ekledi.

Hay sikeyim. O zaman bu bir soru bile değildi. "Orada olacağım," diye ağzından kaçırdı.

Atlas kıkırdadı, bakışları Nikhail'in üzerinde gezindi. "Evet, bunu söyleyebileceğini düşünmüştüm."

Lanet olsun. Atlas her zaman anlayışlı olmuştu, belki de Ryker'dan bile daha fazla. Toprak fae'sinin River'la aralarında bir şeyler olduğunu anlamış olması Nikhail'i şaşırtmamalıydı.

Nikhail sesini alçaltarak arkadaşına döndü. "River ve ben..." Anlamaya çalışırken sesi kesildi. Atlas'a ne kadarını söyleyeceğini bilemiyordu ama fazla bir şey söylemesine gerek olmadığı ortaya çıktı.

"Birliktesiniz," diye mırıldandı profesör, bilmiş bir kaş kaldırarak. "Değil mi? Dışarıda size nasıl baktığınızı gördüm. İkinizin de birbirinizi nasıl izlediğinizi."

Arkadaşının sözleriyle Nikhail'in göğsünden bir ağırlık kalktı. Şu ana kadar bu konuda biriyle konuşmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti.

"Evet, öyleyiz," diye onayladı Nikhail. River artık onundu ve onu tamamlıyordu. "Ama henüz insanlara söylemiyoruz. Bu... biraz karışık."

Atlas önce Ryker'a, sonra tekrar Nikhail'e baktı. "Evet, sanırım komplikasyonun sana çok kızacak."

Bu yetersiz bir ifadeydi.

Nikhail yüzünü buruşturarak elini yüzünde gezdirdi. "Haklısın ama dürüst olmak gerekirse Atlas? O buna değer."

O her şeye değerdi. Hiçbir maliyet çok büyük, hiçbir bedel çok yüksek değildi.

"Sırrın benimle güvende, Nikhail." Atlas bir şişe şarap taşıyan bir sunucuya el salladı. "Belli ki onu mutlu ediyorsun."

Nikhail onu mutlu etmekten daha fazlasını yapmak istiyordu. Bir daha asla acı çekmemesini sağlamak istiyordu.

Sunucu Atlas'ın solunda belirdi ve Nikhail dikkatini River'a verdi. Aralarında olanları hâlâ saklamak zorunda olmalarından nefret ediyordu. Kimin gördüğünü umursamadan onu kucağına alıp doya doya öpmekten başka bir şey istemiyordu. Bir gün River onun yanında oturuyor olacak ve Nikhail yüksek sesle onun kendisine ait olduğunu ilan edecekti.

Ama bugün o gün değildi ve gece yavaş yavaş ilerledi. İki minik et parçası daha servis edildi, ardından minik bir peynir tabağı ve ardından tabakta sallanan bir limonlu panna cotta geldi.

Tüm bu süre boyunca Tertia Waterborn kızının kendine olan güvenini yonttu. Servis görevlileri son tabağı da kaldırdığında River gözyaşlarını tutamıyor gibiydi. Ryker ayağa kalkıp masanın altından paketlenmiş bir kutu çıkardığında River titreyerek nefes aldı ve kollarını kendine doladı.

Nikhail en yakın arkadaşının karısına söylediği sözleri zar zor duydu, dikkatini River'a vermeden önce yaldızlı bir satranç takımının altın parıltısını zar zor fark etti. River sulu bir gülümsemeyle kardeşini ve karısını izliyordu. Başkaları onun acısını göremeyebilirdi ama bu acı Nikhail'in kalbine saplanmış bir bıçak da olabilirdi.

Tanrılar yardımcısı olsun, River'ın bu kadar üzgün olmasından nefret ediyordu. Annesinin bu kadar berbat olmasından nefret ediyordu. Dahası, Temsilci'nin bütün geceyi kızına eziyet ederek geçirdikten sonra rahatlamış görünme cüretini göstermesinden de nefret ediyordu.

Siktir et onu.

Nikhail tam koltuğundan kalkıp masanın etrafında dönmeye başlayacaktı ki, takım elbisesinin cebindeki telefonu çaldı. Kaşlarını çatı, sandalyesini geriye itti ve rahatsız edici teknoloji parçasını çıkardı.

Arayanın kim olduğunu görünce dudaklarından bir küfür döküldü. Oturduğu yerden kalkarken River'ın gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. "Lütfen beni bağışlayın." Tüm masaya seslendi ama sözleri sadece River içindi. "Buna bakmam gerekiyor ama Mümkün olan en kısa sürede geri döneceğim."

Ve döndüğünde, su fae'sini korkunç annesinin şirketinden öyle ya da böyle kurtaracaktı. Aramayı kabul eden Nikhail telefonunu kulağına dayadı ve resmi yemek odasından çıktı.

ARAMA BEKLEDİĞİNDEN ÇOK DAHA UZUN SÜRMÜŞTÜ - lanet isyancılar yine harekete geçmişti ve Altın Şehir'de birkaç gün kalması gereken süre bundan çok daha fazla olabilirdi - ve balo salonuna döndüğünde River'ın koltuğu boştu.

Nikhail'in kalbi bu manzara karşısında burkuldu ve Atlas onun on beş dakika önce ayrıldığını doğruladı. Hayal kırıklığı midesini bulandırdı ve kısa bir süre sonra Ryker ve Brynleigh'e iyi dileklerini ileterek resmi yemek salonundan çıktı.

Merdivenlerde durakladı, bakışları evin ikinci katında, koridorun sonunda, yatak odalarının olduğunu bildiği yerde kaldı.

Hangisi River'a aitti? Eğer bilseydi, hemen oraya giderdi.

Nikhail gizlice yukarı çıkıp onun odasını bulmayı düşündü ama Temsilci tarafından yakalanma düşüncesi onu şimdilik korkutmaya yetti.

Birkaç kadeh içki içtiği için onu alması için bir taksi çağırdı. Kısa sürede geldiler ve o da içeri girip onlara otelinin adresini verdi.

Arabanın kapısına yaslanarak mesajlarını açtı.

Nasılsın, River?

Ben... iyiyim.

Telefondan onun iç çektiğini neredeyse duyabiliyordu ve kendi iç çekişlerinden birini de ona yöneltti. Orada onunla birlikte olmalı, ellerini saçlarında gezdirmeli ve ona gaddar annesinin yanıldığını söylemeliydi. O harikaydı ve bir kişinin onun hakkında ne düşündüğü önemli değildi.

Ama orada değildi çünkü ilişkileri hâlâ bir sırdı. Onları ayrı tutan engelleri şimdi her zamankinden daha fazla küçümseyerek, River'ın moralini düzeltmenin bir yolunu bulmak için beynini zorladı.

Yağmura yakalanan bir ayıya ne denir?

...

Çiseleyen bir ayı.

Bulabildiği tüm ayı ve yağmur emojilerini ekledi, yüzünde bir gülümseme yaratmalarını umdu ve mesajı gönderdi.

Bir dakikadan az bir süre sonra cevap verdi.

Güldürdüğün için teşekkürler Nik. Buna ihtiyacım vardı.

Aralarında tanımadığı birkaç emoji de bulunduğu bir dizi emoji ekledi ve adam yanıt verirken parmakları klavyenin üzerinde uçtu. Otele kadar tüm yolculuk boyunca sohbet ettiler, adam onun moralini yükseltmeye çalışırken ağır konulardan uzak durdular. Taksi durup da indiğinde kendini eskisinden daha hafif hissediyordu.

Yalnız olduğu için daha iyi değildi ama daha az kızgındı. River korkunç bir gece geçirirken bile onunla konuşmasının bir anlamı vardı. Bu, hafife almadığı bir ayrıcalıktı.

Dişlerini fırçalarken, duşta girerken ve yatağa tırmanırken sürekli konuşmaları ona eşlik etti. Başını yastığa koyduğunda River daha rahatlamış görünüyordu. Daha az gergin ve daha çok kendisi gibiydi. Yiyecek bir şeyler almış mıydı? Tanrım, öyle umuyordu.

O gece Nikhail huzursuz bir uykuya dalarken bir yemin etti: İlişkilerini daha fazla gizli tutmayacaklardı. Bu çok stresliydi ve River için adil değildi. Su Doğumluların reisinin, onunla birlikte olduğunu bilse kızını taciz etmeye devam edeceğinden emin değildi ama denediğini görmek isterdi.

River onundu ve gerekirse ailesi de dahil olmak üzere onu herkesten koruyacaktı.

BÖLÜM 31

Tanrılar Burada

I *Nikhail'in bu kadar yakışıklı olması hiç adil değil.*

Bağlanma törenini beklerken River'ın aklından geçen düşünce buydu

Başlamak için. Yıllarca aldığı eğitim sayesinde sandalyesinde rahatça oturuyordu. Hava fae'si koridorun karşısındaydı ve River gözlerini odanın önündeki boş kürsüden ayırmamaya çalışıyor ama başaramıyordu.

Waterborn Evi'ndeki iki balo salonundan daha küçük olanında, annesinin özel günler için ayırdığı salonda bulunuyorlardı. River genç bir kızken bile, sadece dört kişinin kalabildiği bu evin ne kadar gülünç bir büyüklükte olduğunu anlamıştı.

Ember'la tanıştıktan ve Güney Bölgesi'ndeki evsiz ve yoksulların durumunu duyduktan sonra River bunun düpedüz israf olduğunu düşündü. Eğer Waterborn Evi'nin sahibi olsaydı, onu satar ve tüm gelirini ihtiyacı olanlara yardım etmek için bağışlardı.

Ama burası onun evi değildi ve bugün onun günü de değildi. En azından oda bugün kullanılıyordu.

En güzel kıyafetlerini giymiş konuklar, kiralanmış sandalyelerin düzgün sıralarını doldurmuştu. Karartma perdeleri pencereleri örtüyordu ama oda hâlâ iyi aydınlatılmıştı. Kırmızı ve siyah güller

Mekânın her yerine stratejik olarak yerleştirilen süslemeler zarifti ancak abartılı değildi.

River bunları pek dikkate almadı. Onun gözü sadece Nikhail'deydi.

Yakışıklı hava fae'si her zaman şıktı ama bugün her şeyi bir üst seviyeye çıkarmıştı. Özel dikim siyah takımı ve pırıl pırıl ayakkabılarıyla Golden City Moda Haftası'nda podyumda yürümeye hazır bir manken gibi görünüyordu. Koyu renk saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti ve ellerini saçlarında gezdirmesini istiyordu. İki yanında oturan Atlas ve Therian'la rahatça sohbet ederken kollarını bükmüş, dizlerinin üzerine dayamıştı.

Nikhail'i rahat ve arkadaşlarıyla çevrili görmek, olması gerekenden çok daha çekiciydi. Şu anda bile ondan güç yayılıyordu, sanki ondan uzak duramıyormuş gibi. River bunun kendisine ve büyüüne hitap etmediğini söylerse yalan söylemiş olur.

Nikhail'in yakınında olmak onu her şeyden daha fazla sakinleştiriyordu. Sabah Issız Göl'e yaptığı taze kar tabakası gezintisi bile büyüünü hava fae'sine yakın olmak kadar yatıştırmamıştı.

Daha önce gölde, olacaklarla ilgili tüm hayal kırıklıklarını ve korkularını dışa vurmuştu. Tertia'nın dün akşam yemeğindeki yorumları ve babasının devam eden durumu arasında, büyüü bu sabah çalkantılıydı.

Nikhail başını çevirdi, kehribar rengi gözleri onunkileri yakaladı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve parmaklarını oynatarak ona el salladı. Bu hareket o kadar kaygısızdı ki, o da sırtıttı ve el salladı.

Kütüphanede ve solaryumda paylaştıklarından sonra, bu basit selamlaşma yeterli gelmemişti. Koridoru geçip onun yanına oturmak istiyordu ama bunu henüz yapamazdı. İlişkilerini herkesin içinde Ryker'ın yüzüne vurmak adil olmazdı. En azından onunla özel olarak konuşabilir, başkalarına söylemeden önce Nikhail'le birlikte oldukları fikrine alışması için ona zaman tanıyabilirlerdi.

River bu düşünceyle ürperdi. Nikhail'in dün onu terk edeceğini düşünürken nasıl olmuştu da ilişkilerini en iyi nasıl duyuracaklarını düşünmeye başlamıştı? Bir bakıma hızlı ilerliyorlarmış gibi hissediyordu ama ruhunda bu sadece... doğru geliyordu.

Nikhail, lanetinin onu korkutmadığını, ne kadar tehlikeli olursa olsun onunla birlikte olmak istediğini söylediğinde ona inanmıştı. Belki aptalcaydı, belki de Nikhail'in varlığının büyüsunü yatıştırmasından kaynaklanıyordu ama Nikhail'in teklif ettiği şeyi istiyordu; yalnız kalmamak için bir şans.

River'ın yanındaki kumaş hışırdarken vanilya kokusu ona doğru yayıldı. Annesi onu hava perisine bakarken yakalamadan önce bakışlarını Nikhail'den çekti ve onun yerine odanın ön tarafını inceledi. Kürsünün kenarında elinde yayıyla bir çellist oturuyordu. Kulaklarının kıvrımına bakılırsa insandı ve ayaklarının dibinde biriken siyah, uzun kollu, mütevazı bir gece elbisesi giymişti.

Kurulumun asıl merkezi, Icar ve Myan'ın bağlanma töreninde bulunan kemerin daha büyük bir versiyonuydu. Odanın geri kalanıyla aynı güllerle kaplı olan bu kemer karanlık ve güzeldi; Ryker ve Brynleigh için mükemmeldi. Birazdan gelecekler ve tören başlayacaktı.

Annesinin vanilya kokusu güçlendikçe River, "*Yeterince yakın değil*," diye düşündü.

"Kırmızı senin rengin değil, River. Bunu sana daha önce sayısız kez söyledim." Tertia'nın sessiz, onaylamayan sesi, yanındaki koltuğa yerleşirken solundan geldi.

"Sana da iyi günler," dedi River sakince, tırnaklarını kalçalarına geçirerek ve annesini terslememek için kendini zor tutarak.

Bu elbiseyi sevmişti. Koyu kırmızıydı, üst kısmı dar, alt kısmı dökümlüydü, çukur yakası ve bol kolları vardı. Elbise dizlerine kadar iniyordu ki annesine göre bu, bir genç kız için "uygun" bir uzunluktu.

Resmi törenlerde giymek için iyi şöhretli bir kadındı ve ayaklarında üç inçlik topuklu ayakkabılar vardı.

Tertia'nın bu seçimden memnun kalacağını düşündü - kolları dövmesini örtüyordu - ama görünüşe göre bu hüsnükuruntudan ibaretti.

River'ın yaptığı hiçbir şey annesini mutlu edemezdi.

Gözleri yansa da gözyaşlarının akmasına izin vermedi. Bugün değil, kardeşinin gününde. Parmakları kalktı ve Nikhail'in kolyesini kavradı, ondan güç aldı.

Tanrılara şükür, Tertia daha keskin bir şey söyleyemeden çellist çalmaya başladı. Eski bir fae valsinin lirik notaları odayı doldurdu ve River'ı annesiyle daha fazla konuşmak zorunda kalmaktan kurtardı.

Şarkıyı babasının en sevdiği şarkılardan biri olarak tanıdı ve gözlerinin arkasında daha fazla baskı oluştu. Ryker müzik seçiminde bile Cyrus'u onurlandırıyor. Eğer Dinginlik olmasaydı, babası burada, Tertia'nın yanında oturuyor olabilirdi. Ama hayır, yukarıda, bir kez daha yavaş yavaş hayatını çalan hastalık ağına yakalanmıştı.

River parmağını gözlerinin altında gezdirerek makyajının bozulmaması için gözyaşlarının içeride kalmasını istedi.

Müzik yükseldi ve konuşmalar sessizleşti. İnsanlar dönüp omuzlarının üzerinden bakarken kumaş fısıldaşıyordu, yakında bağlanacak çifti görmek için sabırsızlanıyorlardı. River ise sadece kardeşini göreceği için heyecanlıydı. Bunu beklediğini, hatta düğününden bile daha çok beklediğini biliyordu.

Fae bağlanma törenleri düğünlerle bazı benzerlikler gösterse de ikisi arasında büyük farklar vardı.

Birincisi, törene başkanlık eden bir din görevlisi yoktu. İkincisi, bu ritüel doğası gereği büyülü bir şeydi. Üçüncüsü ve belki de en önemlisi, evlilik geri dönülmez bir taahhüt değildi. Boşanma hoş karşılanmasa da, en azından fae topluluğu arasında, bu mümkündü.

Bir fae bağı için durum böyle değildi. Son Vampir Kral'ı Güneşte Yürüyen Kraliçe'ye bağlayan İp gibi, bu da sonsuza dek sürecek bir bağlılıktı. Ebediydi, asla bozulamazdı. Bu nedenle fae'ler kendilerini nadiren bir başkasına bağlardı.

Çellist şarkının sonuna geldi ve odanın arka tarafındaki kapılar açıldı. Tertia da dahil olmak üzere herkes ayağa kalktı ve yüzünü arkaya döndü.

River'ın kalbi göğsünde kabardı, annesinin nefretini bir anlığına unuttu ve yüzüne bir sırıtma yayıldı.

Kapının girişinde duran, her haliyle tanıdığı güçlü fae erkeği Ryker'dı. Omuzları gerideydi, saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti ve gözleri neşeyle parlıyordu. Siyah bir takım giymişti, tek renk kırmızı kravatı ve uyumlu cep mendilinden geliyordu. Gözleri ışıldıyordu ve karısına hayranlıkla bakarken gözeneklerinden gurur yayılıyordu. Aşklarından kimse şüphe edemezdi.

Eğer Ryker güçlü bir fae erkeğinin resmiyse, Brynleigh de vampir gücünün resmiydi.

Siyah yarasa kanatları, damarlarında dolaşan gücü hatırlatırcasına arkasına doğru açılmıştı. Elbisesi, yanları kesik ve kalçasına kadar uzanan bir yırtmacı olan dökümlü kırmızı bir numaraydı. Bacaklarının etrafında gölgeler dolaşıyordu. Sarı saçları gevşek bukleler halinde omuzlarından sarkıyor ve görünümüne yumuşak bir dokunuş katıyordu.

Çellist müziğine devam etti ve Brynleigh elini Ryker'ın elinin içine soktu. Çift kürsüye doğru ilerlerken gölgeleri odanın içinde kayıyordu.

River yanından geçerken kardeşiyle göz göze geldi ve sırıttı. "*Bu iş sende,*" diye mırıldandı.

River'a üç yıl önce biri sorsaydı kardeşinin biriyle bağ kuracağını düşünseydi, onlara gülerdi . Ama bu önceydi.

Ryker ruhunun diğerk yarısını Brynleigh'de bulmadan önce.

İkili kürsüye tırmanıp karşı karşıya geldiklerinde gözleri buğulandı. Göğsü o kadar çok duyguyla çarpıyordu ki kalbinin patlayabileceğini düşündü.

Brynleigh'in gölgeleri Ryker'ın diğerk eline uzandığında eriyip gitti ve ikili aralarındaki aşkı anlatan bir gülümsemeyi paylaştı.

River'ın b o y n u ısındı ve birinin gözlerini üzerinde hissetti.

Biricik erkek kardeşi hayatının en ciddi kararını verirken dikkat kesilmesi gerekirken, güneşer parlamayı kesmesini emrettiği anda başını hareket ettirmekten alıkoyamadı.

Özlem dolu kehribar rengi bakışlar Nikhail'inkilerle kilitlenince nefesi boğazında düğümlendi. Dudakları ayrıldı ve kendini Nikhail'de kaybederken tüm dünya yok oldu.

Ona Ryker'ın Brynleigh'e baktığı gibi bakıyordu. Sanki tüm dünyası oymuş gibi. Sanki uzun yaşamlarının geri kalan her gününü onunla geçirmek istiyormuş gibi. Sanki onun için her şeyi yapabilecekmiş gibi.

Bu çılgıncaydı, değil mi? O kadar yeniydiler ki henüz ailesine bile onlardan bahsetmemişti. Tanrı aşkına, Nikhail'in annesi ve kız kardeşleriyle hiç tanışmamıştı bile.

Çılgınca ve aceleye gelmiş gibi *hissettirdi* ve böyle düşünceler için çok erkendi.

Ama aynı zamanda, River'ın ruhunun derinliklerinde bir şey hayır, bu hiç de çılgınca değil diye ısrar ediyordu. O ve Nikhail yeni çıkmaya başlamış yeni tanıdıklar değillerdi. Birbirleri hakkında yeni bir şeyler öğrenmiyorlardı. Birbirlerini dört yıldır tanıyorlardı ve birlikte uzun saatler geçirmişlerdi.

Nikhail'e fırtınayla ilgili yardım isteyecek kadar güvenmesinin, onun yanında kendini bu kadar güvende hissetmesinin bir nedeni vardı.

Hava fae'sinin bakışları karardı ve tanrılar, onu çağırdı. Onu, ruhunun derinliklerindeki sesin haklı olabileceğini düşünmeye çağırdı. Belki bir gün Nikhail'le birlikte Ryker ve Brynleigh'in sahip olduğu her şeye sahip olabilirlerdi. Belki bir gün, Brynleigh'in Ryker'ın olduğu gibi Nikhail de onun huzuru olabilirdi.

Hava fae'siyle yaşamın nasıl olacağını hayal etmesine izin verdiğinde River'ın içine sıcaklık yayıldı. Her gün onunla birlikte yaşamayı, onun kollarında uyanmayı ve sadece birlikte *olmayı* hayal etmesine izin verdi.

Her yeni düşünce onu içten dışa doğru ısıttı ve Hayallerinde zamanın nasıl geçtiğini anlamadı.

Bakır kokusu onu düşüncelerinden çekip çıkarana kadar ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Nerede olduğunu hatırlayarak, gözlerini hızla dünyasının merkezi haline gelen hava fae'sinden ayırdı.

Kürsüde Ryker ve Brynleigh parmaklarını batırmışlardı. Geleneğe uyarak, Büyük Göç sırasında Obsidiyen Sahili'nden getirilen bir kase kumun üzerine kanlarından damlalar sundular.

Kan sunusu tamamlandığında, çift el ele tutuştu. Ryker'ın bariton sesi balo salonunu doldururken, Kadim Fae dilinde konuşarak ruh bağlarını kutsamaları için eski tanrıları çağırdı. River eski dili bilmese de kardeşinin ağzından çıkan isimleri anlıyordu.

Önce su tanrısı Neasis'i çağırdı. Sonra, hava tanrıçası Agali'yi. Sırada toprak tanrıçası Vania vardı. Son olarak, ateş tanrısı Caris.

Ryker konuşmasını daha yeni bitirmişti ki yanlarından serin bir esinti geçti. Perdeler dalgalandı ama kapalı kaldı, River'ın kollarındaki tüyler yükseldi ve teni çakıllandı.

Karanlık mekâna çöktü ve ışıkları söndürdü. "Tanrılar burada," diye mırıldandı biri.

Sandalyeler gıcırdadı ve insanlar yer değiştirdi.

Son ışık kırıntısı da kayboldu, sanki gece odayı yutmuş gibiydi. Bu yeni bir gelişmeydi. River, Icar ve Myan'ın bağlanması üzerine aynı türden bir karanlığın çöktüğünü hatırlamıyordu ama ay tanrıçası Isvana'nın da bu konuda söz sahibi olmak istemesinin mantıklı olduğunu düşündü. Ne de olsa Brynleigh iki kat kutsanmış bir vampirdi. Hem kanatları hem de gölgeleriyle Isvana'nın gücünü her gün yanında taşıyordu.

"Onları hissedebiliyorum," diye bir fısıltı daha geldi. "Sessiz ol."

Komut, alanı bir kez daha sessizlik kaplayana kadar tekrarlandı.

Ryker ancak o zaman konuşmaya devam etti. Eski tanrılarla konuşup onlardan ruhunu karısınıninkine sonsuza dek bağlamalarını isterken hava büyüyle doluydu.

River'ın kardeşi ve karısı karanlık lekelerden biraz daha fazlasıydı ama River'ın onları görememek için endişelenecek zamanı yoktu. Kendi savaşını yürütüyordu.

Ryker konuştuğu River'ın büyüü damarlarında daha çok dolaşıyordu. Sanki lanet Neasis'in varlığını hissedebiliyordu. Özgür olmak istiyordu, su tanrısına tam olarak neler yapabileceğini göstermek istiyordu.

River bunun olmasına izin veremezdi. Gözlerini kapatarak, tıpkı Nikhail'in ona öğrettiği gibi nefes alıp vermeye zorladı kendini. Elleri kolçakların etrafında sıkılaştı ve bunların onun elleri olduğunu hayal etti. Onu dengeliyordu. Onu cesaretlendiriyordu.

Her nefes alışında barajını güçlendirdi. Her nefes verişinde kontrolü arttı.

Belki Nikhail haklıydı. Belki de lanetli değildi. Belki de o yanındayken bir daha asla sorun yaşamayacaktı.

Normal olabilir.

Bu düşünce o kadar inanılmaz, o kadar güçlendiriciydi ki, sihrini her zamankinden daha hızlı kontrol altına aldı.

Gözlerini yeniden açtı ve birkaç dakika sonra Ryker konuşmasını bitirdi. Yine de karanlık devam ediyordu.

River katıldığı son bağlanma törenindeki bekleyişi hatırladı. Herkes tanrılardan bir fae bağıını kutsamalarını isteyebilirdi ama bu kabul edecekleri anlamına gelmezdi. Ryker ve Brynleigh'in isteğini onurlandırıp onurlandırmayacaklarına karar vermek tanrılara kalmıştı.

Efsaneleri, bir çılgınlık anında, gözüne çarpan yirmi iki yaşındaki bir insan hizmetçiyle kendisi arasında bir bağ kurmaya çalışan eski bir toprak fae kralından bahseder. Tanrılar, kızın ruhu bu bağı arzulamadığı için bu isteği reddetmekle kalmamış, aynı zamanda bağlarını kötüye kullanmaya kalkıştığı için fae kralını oracıkta yere sermişler.

River bunun bugün olacağını sanmıyordu. Birincisi, Ryker ve Brynleigh'in birbirlerine deliler gibi aşık olduklarını gözleri olan herkes görebilirdi. Bir diğeri, onlar zaten çok sayıda deneme ve sıkıntıdan kurtulmuşlardı. Bu ruh bağıını tanıdığı herkesten daha çok hak ediyorlardı.

Zaman ilerledi ve tanrıların cevabını beklerken tüm oda nefesini tutmuş gibiydi. Saatler geçmiş gibi gelse de muhtemelen dakikalardı, ta ki başka bir esinti geçip gölgeler kalkana kadar.

BÖLÜM 32

Bırak Sana Ben Bakayım

"**T** o Ryker ve Brynleigh Waterborn!" Nikhail'in sesi balo salonunda yankılandı. Kadehini kaldırdı, katılımcıların şerefine kadeh kaldırdı. "Tanrılar bu ve bundan sonraki yaşamlarında onlara lütuflarını yağdırmaya devam etsin!"

"Tanrılar onları kutsasın," diye koro halinde konuşan yüzlerce misafirin sözleri odanın içinde dalgalanıyordu.

"Tebrikler, eski dostum. Senin adına daha mutlu olamazdım." Nikhail kadehini geri çekti, köpüklü beyaz şarap boğazından aşağı akarken serinledi.

Ryker kadehini selamlamak için kaldırdı, takım elbisesinin ceketi sandalyesinin arkasındaydı ve kollarını dirseklerine kadar kıvrırarak yeni dövmesini gösterdi. Tanrıların ruh bağlarını kutsaması, Ryker'ın sağ eli ve bileği ile Brynleigh'in sol elini işaretleyen karmaşık girdaplar ve kıvrımlar olarak tezahür etmişti.

Bağlanma töreni birkaç saat önce sona ermişti. Gölgeler kalkıp yeni bağ işaretlerini ortaya çıkardıktan sonra Tertia ayağa kalkmış ve "Tanrıların İlahisi "nden geleneksel bağlanma okumasını yapmıştı. Kadim Fae dilinden dökülmüştü ama Ortak Dilde konuşuyor olsaydı bile Nikhail onun söylediği tek bir kelimeye bile dikkat etmezdi.

Hayır, Ryker ve Brynleigh kollarını kaldırıp yeni bağ işaretlerini ortaya çıkardıkları anda Nikhail tekrar River'a bakmaya başlamıştı. Kendine engel olamıyordu; akıntının kıyıya çekildiği gibi ona çekiliyordu. Hiçbir şey onu ondan uzak tutamazdı.

Yan masada oturan River, yemek boyunca yemeğini didikleyip durmuştu. Tanrılar aşkına, iki kadeh şarap içmişti ama ancak on lokma yemişti.

Aç olmasaydı ya da düzenli olarak iştahı az olsaydı, bu bir şey olurdu, ama Nikhail durumun böyle olmadığını biliyordu. River'ın tabak tabak yağlı yemek yediği ve o gece hangi oyun varsa onu izlediği pek çok oyun gecesine katılmıştı. Sağlıklı bir iştahı vardı, bu da tüm bunların Tertia'nın suçu olduğu anlamına geliyordu.

Temsilci hiç vakit kaybetmeden onun bir önceki geceki aşağılık davranışını sürdürdü. Her yaklaştığında ağzından Nikhail'in duyamayacağı korkunç kelimeler dökülüyor, River oturduğu yerde biraz daha büzülüyordu.

Su perisinin acı çekmesini izlemek yavaş etki eden bir zehir yutmak gibiydi ama tanrılara şükürler olsun ki yemek sonunda bitmişti. Atlas ayaktaydı ve Ryker ile Brynleigh'nin vampirle tanıştığı andan itibaren aralarında derin bir ruh bağı olduğunu bildiğine dair kadeh kaldırıyor.

Toprak fae etkili bir konuşmacıydı ve toplanan kalabalığı birkaç kez güldürdü. Nikhail yarı yarıya dinledi, doğru anlarda kadehini kaldırdı ve herkesle birlikte bağlı çiftin şerefine kadeh kaldırdı.

Ve sonunda -sonunda- orkestra çalmaya başladı. Tören çok güzeldi ama Nikhail River'ı tekrar kollarına almak için can atıyordu. River'ın kolyesini geri takmış olması, kolyeyi ona verenin kendisi olduğunu kimse bilmese bile hâlâ onun tarafından işaretlenmiş olması onu son derece memnun etmişti.

Resepsiyon, tamamen farklı görünmesine rağmen Kış Gündönümü partisiyle aynı balo salonunda gerçekleşiyordu. Gece çökmüş, pencereler açılmış ve yüzlerce gül mekâna yayılmıştı. Siyah ve kırmızının bir karışımı olan bu güller aynı derecede zarif ve karanlıktı.

Nikhail çoktan ailesine bir selfie göndermiş, annesi de uygun bir şekilde güzel dekorasyona övgüler yağdırmıştı; Laurie ise tahmin edilebileceği gibi Waterborn'ların abartılı zenginlik gösterisine kızmıştı.

Artık sosyal olarak kabul edilebilir olduğu için şarabını süzdü ve ayağa kalktı. Ryker ve Brynleigh'nin masasına uğradı, yeni bağlanan çifte sarıldı ve River'a doğru ilerlemeden önce iyi dileklerini ilette.

Tabağında tek bir ısıruk almış olduğu çikolatalı kek dilimine hüzünle bakıyordu.

Nikhail'in damarlarındaki öfke daha da kabardı. İlkel görünümlü bir fae kadınla sohbet etmek uğruna kızını görmezden gelen Temsilci'ye bağırmamak için kendini zor tuttu.

Tanrılar aşkına, Tertia Waterborn'dan nefret ediyordu. Akli başında kim River'ı görmezden gelirdi ki? Bu gece işler onun lehine gidiyordu. Elini uzatarak üst tarafını eğdi.

"Dans etmek ister misin, River?"

Güzel kahverengi gözlerini kocaman açarak ona baktı. Gözlerindeki hüzün damarlarında lav akmasına neden oldu. Dişlerini sıktı ve kızını mutsuz olduğunu fark etmeyecek kadar az önemseyen Temsilciye öfkelenmemek için kendini zor tuttu.

"Teşekkür ederim Nik. Çok isterim." River elini onun elinin içine kaydırıp ve içinde derinlerde bir şey rahatladı. Ona dokunmak, varlığından bile haberdar olmadığı bir acıyı yatıştıran bir merhemdi ve onu asla bırakmak istemiyordu.

Onu masadan kaldırdı ve diğer çiftlerin çoktan müzik eşliğinde sallanmaya başladığı dans pistine götürdü.

Elini kızın sırtına dolayarak onu herkesin içinde cesaret edebildiği kadar yakın tuttu.

"Bu gece çok güzel görünüyorsun, River," diye mırıldandı, yüzüne düşen bir tutam saçı fırçalarken. "Dün gece seni özledim."

Tek istediği onun yanında olmasıyken yalnız uyumak bir işkenceydi. Dönerek dans pistinin diğer ucuna ulaştılar ve kadın nefesini içine çekti.

"Ben de seni özledim." Sesi kısıktı ama adam onun sözlerini sanki bağırmış gibi duydu. İçini alevler yaladı ve ona sımsıkı sarıldı, adaba lanet olsun.

Herkesin onun olduğunu öğrenmesini bekleyemezdi. Tanrım, nasıl bu kadar şanslı olabilmişti? Bu güzel kadın herkesi elde edebilirdi ama *onu* seçmişti.

"Neden gülümsüyorsun?" River yumuşak bir sesle sordu ona yaklaştı. Aralarında neredeyse hiç boşluk kalmamıştı.

Gülümsemesi gerildi. "Sadece seni düşünüyorum, küçük fırtına."

"Ben mi?"

"Mm-hmm." Avucunu kadının sırtına daha sıkı bastırdı, başını eğdi ve kulağına fısıldadı. "Buradan çıkıp gerçek bir şeyler yemek ister misin? Çok fazla yemek yeme şansın olmadığını fark ettim."

Tertia'nın onu yemekten alıkoyduğunu.

River geri çekildi, soru dolu gözleri onunkileri arıyordu.

"Hiçbir şey yapmamıza gerek yok," diye ona güvence verdi. "Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz," dedi.

hiçbir zaman kendini bir kadına dayatmamıştı ve şimdi de buna kesinlikle başlamayacaktı. "Sadece doğru düzgün beslendiğini görmek istiyorum. Hepsi bu."

İçindeki Fae, River'a bakmak için can atıyordu, özellikle de onun iki gece üst üste yemeğini seçmesini izledikten sonra.

Alt dudağını dişlerinin arasından geçirdi, bakışları Ryker'ın masasına kaydı, sonra tekrar onun masasına geldi.

"Gittiğimizi fark etmeyeceklerdir bile," diye güvence verdi Nikhail. "Onlarla konuşmak ve iyi dileklerini iletmek için bekleyen bir balo salonu dolusu insan var."

Yeni bağlanan çiftin, bağı kutlamak ve keşfetmek için bir haftalığına inzivaya çekilmeden önce misafir kabul etmesi adettendi. Bu fae geleneği ruh bağının kendisi kadar eskiydi ve çift saatlerce meşgul olurdu.

River'ın nefesi kesildi ve yüzünde bir kararsızlık belirdi. "I-"

"Lütfen prenses," diye mırıldandı Nikhail. "Bırakın sizinle ben ilgileneyim."

Kızın kabul edip etmeyeceğinden emin olmadığı uzun bir an geçti, sonra kız ona doğru gevşedi ve uzun bir nefes verdi.

"Tamam," dedi. "Ryker'la konuşayım ve babamı kontrol edeyim. Yarım saat sonra dışarıda buluşuruz."

Kendini piyango kazanmış gibi hissederek sırttı. "Bu bir randevu."

OTUZ YEDİ DAKİKA SONRA, Waterborn Evi'nin ön kapıları açıldı. Nikhail merdivenlerin dibinde nöbet tutan taş ejderhaya yaslandığı yerden sırttı ve River dışarı çıkarken onu itti. Elbisesinin üzerine yün bir palto giymişti ve örme kırmızı bir atkı onu sıcak tutacak şekilde boynuna sarılmıştı.

"Merhaba prenses." Merdivenlerin dibinde onu karşıladı, elini tuttu ve kendine doğru çekti. Araba yolu kürekle kazılmıştı ve ayakları üşümesin diye hazırlanan patikayı takip etti. Girişteki parlak ışıkları geride bırakarak gölgelere adım attılar. "Bir araç çağırdım; birkaç dakika içinde burada olurlar."

Olası meraklı gözlerden uzaklaştıkları anda Nikhail River'ın elini bıraktı. River'ın ensesini avuçlayarak onu kendine doğru çekti.

"Nasılsın?" diye sordu, gözleri onunkileri ararken.

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Ben... iyiyim." Ona doğru eğildi, omuzları gevşedi. "Temiz hava yardımcı oluyor. Annemden uzakta olmak iyi geliyor, biliyor musun?"

"Mantıklı. Korkunç biri."

Nehir güldü ve tanrılar, bu ses her şeydi. Parlak bir gün doğumu, bahardaki ilk çiçek, soğuk bir kış gecesinde sıcak bir ateş gibiydi.

Kendine engel olamadığı için eğilip onun dudaklarını yakaladı. Sıcak dudakları onu kucaklarken içinden bir inilti yükseldi. Dudak halkasının soğuk metaliyle tezat oluşturan yumuşak ağız harika hissettiriyordu.

Son kucaklaşmalarının üzerinden sadece bir gün mü geçmişti? Sanki onun ağızını son kez üzerinde hissettiğinden bu yana yıllar geçmiş gibi geliyordu.

Nikhail bunun kısa sürmesini planlamıştı ama River'ın yumrukları kalkıp ceketinin kenarlarını kavramadan önceydi bu. Ağızının içine doğru inleyerek onu kendine çekti.

Dilini dudaklarının kenarında gezdirdi ve kadın ona doğru açıldı. Ağızları birleşti, dilleri birbirine dolandı ve diğer her şey kayboldu. Başka hiçbir şey bu büyüleyici kadının ona hissettirdiklerine yaklaşılamazdı. Ona karşı hissettikleri, tadı, çıkardığı sesler...

"Tadına bağımlı olmaya başlıyorum, River," diye inleyerek dudaklarını ısırdı.

Ceketini sıkıca kavradı ve onun ağızına karşı iç çekti. "Ben de aynısını söyleyebilirim."

Nikhail onu gölgelerin derinliklerine çekti ve ağızını bir kez daha onunkiyle birleştirdi. Karanlığın örtüsü altında öpüşürlerken zamanın nasıl geçtiğini anlamadı, ancak rüzgâr kulaklarına çakıl taşlarının fısıltılarını taşıdığı anda ayrıldılar.

"Daha önce söylediklerimde ciddiydim, River." Nikhail dudaklarını River'ın başının tepesinde gezdirdi. "Sadece seninle ilgilenmek istiyorum. Hepsi bu."

Birlikte olmaktan daha fazlasını yapabilecekleri pek çok gece olacaktı ve ona baskı yapmak istemiyordu. Annesinin yanında olmak onun için stresliydi, annesinin nasıl hissettiğini hayal bile edemezdi.

O güzel kahverengi gözleri onunkilerin üzerinde gezindi ve gülümsedi. "Biliyorum Nikhail." Ona yaslandı ve mutlu bir şekilde iç çekti. "Senin yanında her zaman güvende olacağımı böyle biliyorum."

Araçları geldi ve Nikhail su perisini gölgelerden çıkardı. Onu takip edip kapıyı arkalarından kapatmadan önce içeri girmesine yardım etti.

Gözleri gecenin içinde turuncu korlar gibi parlayan bir kurt adam olan şoförü selamlayan Nikhail, River'a dönmeden önce otelin adresini aldığından emin oldu. Yanına uzanıp emniyet kemerini kontrol ettikten sonra orta koltuğa oturdu. River başını omzuna yaslayıp gözlerini kapadığında Nikhail'in kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oldu.

Yavaş yavaş, gerginlik omuzlarından sızdı. Otoyola çıktıklarında uyuyakalmıştı.

Nikhail telefonunu çıkardı ve onu uyandırmamak için hareket etmemeye çalışarak birkaç şeyi halletti. Tanrım, çok yorulmuş olmalıydı.

Araba otelin önüne park ettiğinde River hâlâ uyuyordu. Nikhail önce kendi emniyet kemerini, sonra da River'inkini çözerek cebinden oda anahtarını çıkardı ve onu elinden geldiğince nazikçe kucağına aldı.

Ne yapmak üzere olduğunu anlayan şoför arabanın etrafında döndü ve ona kapıyı açtı. Nikhail başını eğip teşekkür ederek River'ı arabadan indirdi ve gelin gibi taşıyarak otele götürdü. Odanın önünde durup kapının kilidini açtığında River kollarında kıpırdanmaya başladı.

BÖLÜM 33

Asla Erdemli Olduğumu İddia Etmedim

L dudakları River'ın alnına değdi, öpücük yumuşak ve tatlıydı ve bir an için hâlâ rüya görüp görmediğini merak etti. Kendini huzurlu hissediyordu, etrafı badem ve

Sedir ağacı ve büyüğü damarlarında uyukluyordu.

Bir ışık yandı ve gözlerini açtı.

"Merhaba prenses," diye mırıldandı Nikhail, onu iki çift kişilik yataktan ilkinin kenarına yavaşça bırakırken. "Uykun nasıldı?"

"Güzeldi ama uyumama izin vermene gerek yoktu," diye cevap verdi, odaya bakarken.

Diğer yatakta uyumuş olduğu belliydi ama kirli değildi. Nikhail'in giysileri gardıropta asılıydı ve bavulu bagaj rafının üstüne düzgünce yerleştirilmişti. Komodinin üzerinde, telefonunun şarj aletinin yanında boş bir fincan duruyordu.

Buradaki her şey o kadar bariz bir şekilde *Nik*'e aitti ki gülümsemekten kendini alamadı.

"Yorgundun." Eşarbının ucuna uzandı ve yavaşça çözdü, sanki o bir hediyeymiş ve kendisi de onu açıyormuş gibi. "Sana göz kulak olmak hiçbir zaman zor olmadı."

Çok basit bir cümleydi ama yine de içini ısıtıyordu. Yukarıdaki tanrılar.

Nikhail'in söylediklerinin yarısını bir başkası söyleseydi, bunları sevimsiz, çok iyi uygulanmış sözler olarak yazardı. Ama bu sözler ondan geldiğinde o kadar içtenlikle doluyordu ki, Nikhail'in her kelimesinde ciddi olduğunu biliyordu.

"Teşekkür ederim Sen, Nik." Omuz silkme dışarı . onu Palto, ayakkabılarına uzandı. Bu topuklu ayakkabılardan kurtulması gerekiyordu.

O daha ayakkabılarına dokunamadan Nikhail takım elbisesinin ceketini çıkarmış, dizlerinin üzerine çökmüş ve Kollar.

Eğer daha önce sıcak idiyse, şimdi yanıyordu. O kadar çok içmemişti - akşam boyunca iki kadeh şarap içmişti - bu yüzden bu sıcaklığın tamamen önünde diz çöken güçlü hava fae'sinden kaynaklandığından emindi.

"İzin ver." Elini ayak bileğinde gezdirdi ve izin almak için ona baktı.

Dudakları aralandı. Bu gerçekten oluyor muydu? Gözlerini kapadı, sonra tekrar açtı ve adam hâlâ oradaydı. Başını eğerek ona izin verdi ve adam mırıldandı. Parmakları ustalıkla topuklarının kayışını okşarken alçak ses havayı doldurdu.

Nikhail her konuda zarıftı ve bu da bir istisna değildi. Topuklu ayakkabılarını çıkarıp yatağın yanında yere bıraktı ama ayağa kalkmadı.

Onun yerine ayağını tuttu ve ovmaya başladı. Oh, Tanrım.

Elleri sihirle mi doluydu? Bu bir çeşit hava fae uzmanlığı mıydı? Bir ayak masajı hiç bu kadar iyi hissettirmemişti. Adamın avuç içlerine her dokunuşunda kadın yatağa daha da gömülüyordu. Boğazından bir inilti yükseldi ve onu durduramayacak kadar kendinden geçmişti.

Nikhail'in dudakları sırtarak kıpırdadı ama durmak yerine çabalarını iki katına çıkardı. Kısa süre sonra River'ın ağzından çıkan sesler düpedüz cinseldi. Yanakları kızarmıştı ama bencilce Nikhail'den durmasını istemedi. Bu çok iyi hissettiriyordu, özellikle de River'ın ayaklarından

baldırlarına, büyölü ellerini ağrıyan kaslarına bastırdı.

Adam bakımına devam ederken parmakları yorgana gömüldü. Şu anda kendi adını hatırlamak bir yana, tutarlı kelimeleri nasıl oluşturacağını bile hatırladığından tam olarak emin değildi. Tanrılara şükürler olsun ki şu anda iş yerinde değildi ve insanların hayatları onun ellerindeydi.

Kapı çalındığında River yatağın üzerine yığılmıştı. Dizleri dışında kasları gevşemişti. Mucizevi bir şekilde az da olsa aklı kalmıştı, bu yüzden Nikhail'i görmemek için dizlerini birbirine bastırmıştı.

Ayağa kalkmadan önce onun dizini öptü, bu hareket olması gerekenden çok daha samimi hissettirdi.

Başını yana eğmiş, hava fae'sinin kapıya doğru ilerleyişini izliyordu. Bu küçük otel odasında bile hareketleri güç ve zarafet doluydu. Alan onun için yeterince büyük görünmüyordu, sanki onu içine alamazmış gibi.

Kapı hızla açıldı ve Nikhail'in sesi alçak, ayırt edilemeyen bir mırıltıya dönüştü. Kadının omurgasında karıncalanmalar oluştu. Birkaç dakika sonra kapı kapandı ve Nikhail, alt kısmı diğerlerinden daha koyu olan kocaman kahverengi bir çantayla geri dönerken ayakları neredeyse yerde kayıyordu.

"Sands beni kurtar, bu inanılmaz kokuyor." River'ın midesi guruldadı, yemek vaadi ona güç aşıliyordu.

Nikhail odadaki tek masaya doğru ilerlerken o da oturur pozisyona geçti ve ayaklarını altına sıkıştırdı. Elini çantaya attı ve sipariş ettiği gerçek ziyafeti ortaya çıkardı. Folyoya sarılmış iki hamburger, patates kızartması, kapalı bir erişte kabı ve bir kutu çörek masanın üzerinde yerini aldı.

"Nik..." Siparişi vermek için telefonunu çıkardığını bile görmemişti. "Bunu ne zaman yaptın?"

Elini bir kez daha devasa çantaya attı ve son ikramını masaya koydu. Çikolatalı kek dilimi onun yüzü büyüklüğündeydi ve nefis görünüyordu.

Yüzüne göz kamaştırıcı bir gülümseme yayıldı. "Buraya gelirken. Son iki gecedir yemeğine neredeyse hiç dokunmadın ve aç görünüyordun."

Fark etmişti. Elbette fark etmişti. Nikhail'in onu annesinin iğneleyici ve soğuk sözlerini görecektik kadar yakından izliyor olması River'ı şaşırtmamalıydı ama şaşırtmıştı.

"Yani küçük bir orduya yetecek kadar yiyecek mi aldınız?"

Bir omzunu kaldırdı. "Sadece geçmişte hoşuna gittiğini gördüğüm bazı şeyleri seçtim." Yanakları renklendi ve tanrılar, bu görüntü her şeydi. Onu daha önce hiç kızarıırken görmüş müydü? Hiç sanmıyordu ve bunu ondan çıkaran kişi olmanın güçlendirici bir yanı vardı. "Bu gece ne istediğinden emin değildim."

Kahve gibi, onun en sevdiklerini de hatırlıyordu. Bu... çok fazlaydı. Bu bilgiyle ne yapacağından tam olarak emin değildi ama daha fazla incelemek için bir kenara sakladı.

"Teşekkür ederim Nik." Ayaklarını altından çekti ve yarı güvercin gibi, yarı kayarak ona doğru ilerledi. "Çok teşekkür ederim."

Onu öptü, ağzının onu görmesinin kendisi için ne kadar önemli olduğunu söylemesine izin verdi. Onu önemseydiğini.

"Bir şey değil, River." Parmak eklemlerini River'ın yanağında gezdirdi. "Bunu beni öpmen için yapmadım, yine de kesinlikle şikayet etmiyorum. Seninle ilgilenmek istiyorum."

Fae'ler yalan söyleyebilse bile, onun sözlerinden asla şüphe duymazdı.

"Biliyorum, ama ben sadece... bunalmış durumdayım. Kötü anlamda değil," diye eklemek için acele ederken adamın kaşları çatıldı. "Mutluyum, gerçekten. Bu sadece... Hiç kimsenin benim için yapmadığı bir şey."

Geçmişteki ilişki deneyimleri kısa sürmüştü ve önceki partnerlerinden hiçbiri bu tür ayrıntılara dikkat etmemişti.

Nikhail'in kolları onun etrafını sardı ve onu göğsüne yakın tuttu. Başını onunkinin altına soktu ve kulağını onun kalbine dayadı. Tanrılar, oturmayı seviyordu

Bunun gibi. Daha önce partnerlerine sürekli dokunan biri olmamıştı ama Nikhail'le birlikte bunun değişeceğini hissediyordu.

"Birin seninle ilgilenmesini hak ediyorsun," diye mırıldanarak başının üstünü öptü. Bu onun en sevdiği hareket gibi görünüyordu, şikâyetçi olduğundan değil. Bunu her yaptığında, kızın midesinde kelebekler patlıyordu. "Senin için o kişi olmama izin ver."

Buna nasıl hayır diyebilir ki?

Elleri kadının kalçalarını buldu ve onu yumuşak bir şekilde kucağında çevirdi. Yüzü masaya dönüktü, sırtı adamın göğsüne yaslanmıştı ve adamın kolları kadının ortasına sarılmıştı.

"Sadece bir sandalye var," dedi açıklama olarak.

River'ın kaşları havaya kalktı ama otel odasına hızlıca göz gezdirmesi onun haklı olduğunu kanıtladı.

"Hmm." Onun kucağında kayarak altındaki sertlikten zevk aldı. Onun sertliğinin nedeni olmak, onun da kendisini arzuladığını bilmek, kendisini güçlü hissetmesini sağlıyordu. "Hepsinin bu olduğuna emin misin?"

Karanlık bir kahkaha attı ve saçlarını kenara iterek ensesine bir öpücük kondurdu. Karıncalanmalar içinden geçti ve titredi.

"Küçük fırtına, seninle ilgilenmek istediğimi söyledim ama asla erdemli olduğumu iddia etmedim." Kızın ağzı açık kaldı ama cevap veremeden adam masayı işaret etti. "Seç bakalım. Ne istersin?"

Seçeneklerin hepsi güzel görünüyordu ama aslında şu anda istediği tek bir şey vardı. Dudağını ısırarak masaya baktı. "I..."

"Söyle bana River," diye gürledi usulca. "Hepsi senin için. Ne seçersen seç seni yargılamayacağım."

"Pastayı istiyorum," diye aceleyle itiraf etti, yanakları kızarmıştı. "Çok fazla yemeğin olduğunu biliyorum ama çikolata çok güzel görünüyor ve bu gece pastaya zar zor dokunabildim ve..."

Çoktan masaya doğru uzanıp tatlı kutusunu açmış ve Tanrı bilir nereden bir çatal çıkarmıştı.

"Mükemmel seçim." Çatalını çikolatalı pastaya batırdı ama ona uzatmadı. "Sadece bir çatal vardı," dedi arsızca. "Paylaşmamız gerekecek."

Çatala baktı. Tek bir aleti paylaşmanın tuhaf bir samimiyeti vardı ve şu anki oturma düzeni düşünüldüğünde bu bir şey ifade ediyordu.

"Sakıncası olmadığına emin misin?" diye sordu.

Adam onun ensesini okşadı. "Hiç de değil."

Uzun bir süre çatala baktı ama midesi guruldadı ve açlık kazandı. Aleti Nikhail'in elinden aldı ve kaldırarak pastayı ağzına götürdü.

İlk ısırıkla birlikte dudaklarından bir inilti döküldü. Bu şimdiye kadar yediği en güzel çikolatalı kek olabilirdi. İçindeki fae Nikhail'in bunu onun için hazırladığını düşündü ve öne doğru eğilip bir ısırık daha alırken sırtıtmaktan kendini alamadı.

ÇİKOLATALI KEK şimdiye kadar yediklerinin en iyisiydi ve yemeye başladığında ne kadar aç olduğunu fark etti. Pastadan sonra patates kızartmalarının çoğunu, bir hamburgeri ve erişte kabının yarısını mideye indirdi. Mucizevi bir şekilde, elbisesine hiç yemek düşürmemişti.

Artık açlığı yatışmış olan River, yıllardır rüyalarının çoğunu işgal eden adamla bir otel odasında yalnız olduğu gerçeğini daha fazla görmezden gelemezdi. Adamın göğsü sırtını ısıtıyordu ama River'ın tüm dikkatini çeken şey adamın sertleşmiş uzunluğuydu.

İlk başta bunu görmezden gelmeyi denedi ama konumu göz önüne alındığında bu neredeyse imkansızdı. Ve dürüstçe? O yapmadı

daha fazla görmezden gelmek istemedi. Geçmişte olsa görmezden gelirdi ama şimdi işler farklıydı.

Onlar farklıydı.

River içinde Nikhail'le olan ilişkisine dair bir endişe olup olmadığını araştırdı ama hiçbir şey bulamadı. Yaptığı şey hakkında iki kez düşünmeye fırsat bulamadan onun kucağına döndü.

"Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim," diye mırıldandı, bakışları onunkilerin üzerinde gezinirken. "Akşam yemeği için... ve diğer her şey için."

Eğildi ve ağzını onunkinin üzerine koydu. Öpücük yumuşak, sıcak ve güzeldi...

Ama iyi olmak istemiyordu. Şu anda istemiyordu. Son iki gündür annesiyle uğraşmak zorunda kaldıktan sonra olmazdı. Nikhail'le geçirdikleri tek şey çalınmış anlarken olmazdı.

Hayır, sonunda yalnızdılar ve onu istiyordu. Her şeyini.

Kararını veren River kucaklaşmalarını derinleştirdi. Elleri Nikhail'in saçlarından geçirerek onu kendine daha da yaklaştırdı. Dudaklarının Nikhail'in dudaklarına her dokunuşu, ağızlarının her buluşması onun kararlılığını daha da güçlendirdi.

Avuçlarını adamın gömleğinin üzerinde düzleştirdi ve dokunuşunun altında kalbinin düzenli atışını hissetti. "Benden gerçekten korkmuyorsun," dedi şaşkınlıkla.

Başını iki yana salladı, kehribar rengi gözleri ona kilitlenmişti. "Asla."

İçinin derinliklerinde bir ateş tutuştu. Nefesi boğazına takıldı ve ağzını bir kez daha onunkine indirdi. Ağızları uzun ve yavaş bir şekilde birleşti ve parmakları adamın göğsünde gezindi.

Kadın, adamın beyaz gömleğinin düğmelerini teker teker kopardı. Adamın nefesi kesildi ve sandalyesini masadan biraz daha uzaklaştırdı ama geri çekilmedi ya da durmasını istemedi.

River her düğme çözülene kadar devam etti. Kumaş perde gibi birbirinden ayrılarak Nikhail'in sert karın kaslarını ortaya çıkardı. Ellerini Nikhail'in çıplak göğsüne koydu ve onun keskin nefes alışlarından zevk aldı. Adam ona durmasını söylememişti ve bu onu cesaretlendirdi.

Parmaklarını adamın göğsünde gezdirerek karın kaslarını kaplayan yara izlerini takip etti.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu, acıtmış olması gereken üç inçlik kabarık pembe bir çizgiyi izleyerek.

Öne doğru eğildi ve dudağının köşesini öptü, nefesi ağzının üzerinde gezindi. "İşte."

Bir başka kabarık yara izini takip etti, bu öncekinden biraz daha alçaktı. "Peki ya bu?"

"Aynı şey," dedi sesi kısık bir şekilde. "Yaklaşık on yıl önce."

"Hmm." River mırıldandı, parmakları Nikhail'in karnında geziniyor, tişörtü düştüğünden beri onunla alay eden gelecek vaat eden V'ye doğru ilerliyordu. "Görünüşe göre burada bir tema var. İş yerinde çok tehlikeli şeylere bulaşıyor olmalısın, Nikhail."

Pantolonunun bel bandında gezindi ve adam inledi. "İstiyorum," diye gürledi, parmaklarını onunkilerin üzerinde kıvırdı ve daha ileri gitmesini engelledi.

Suratını asıp ona baktı.

Alnını onunkine bastırdı ve çenesindeki bir damar titredi. "Şu anda bir centilmen olmayı son derece zorlaştırıyorsun, River. Seni buraya davet ederken hiçbir art niyetim yoktu. Sadece sana göz kulak olmak istedim."

Kalbi ısındı ve eğilip onu tekrar öptü. Artık başlamışlardı ve duracak gibi görünmüyordu. Adam ona karşı inleyerek kucaklaşmayı derinleştirdi. Sanki ondan uzak kalamıyordu. Sanki onunla aynı çekimi hissediyordu.

"Biliyorum Nik," diye fısıldadı onun dudaklarına. "Ve bu senin için çok onur verici." Onun çenesini öptü. "Bana karşı hep iyi oldun." Köprücük kemiğine bir öpücük. "Nazik." Kaydı

Kucağından aşağı iniyor, geçerken her yarayı öpüyordu. "En çok ihtiyaç duyduğum anda topraklayıcı bir güç." Dizleri halı kaplı zemine indi. "Her zaman benim için oradasın."

Parmakları adamın pantolonunun düğmesine uzandı ve bu sefer adam onu itmedi. Kehribar rengi gözleri onu içine çekerken göğsü kabardı. "Prensese-"

"İzin ver Nik," diye nefes aldı, açılmış bacaklarının arasından ona bakarak. "Seni görmek istiyorum."

Eğer durmasını isterse duracaktı, ama Tanrılar, durmamasını umuyordu. Gecenin çok erken saatlerinde sadece iki kadeh şarap içmişti, bu yüzden zaman ve tükettiği yiyecekler arasında kafası açıktı.

Bunu istiyordu. Onu istiyordu.

Ve dürüst olmak gerekirse, onu kim suçlayabilirdi ki? Pencereden gelen ay ışığında, siyah saçları hiç de ona benzemeyen bir şekilde dağılmış, çıplak, kaslı göğsü kabarmış Nikhail eski bir fae tanrısına benziyordu.

Başını sallamadan önce çenesi kenetlenmiş bir halde uzun bir süre ona baktı. "Devam et."

Adam ona izin verdikten kısa bir süre sonra düğmeyi açmış ve fermuarı aşağı çekmişti. Ağzı kurudu ve siyah boxer'ının üzerinde zorlanan sikinin etkileyici hatlarına bakarak dudaklarını yaladı.

Tanrım, adam büyüktü. Kütüphanede ve şu anda hissettiklerinden öyle olduğunu tahmin etmişti ama bu...

"Sana dokunabilir miyim?" diye sordu, gözleri tekrar onunkilere kayarak.

Çenesini indirmeden önce keskin bir nefes aldı, parmakları kolçaklarda sıkıştı. "Evet. Orduda düzenli olarak test yaptırıyorum. Herhangi bir CYBE'm yok."

Tanrım, bunları düşünmemiştii bile. Bu onun doktorluğuna yakışmadı. Neyse ki içlerinden biri dikkat ediyordu.

"Ben de," dedi. "Askeri kısmı değil ama ben de öyleyim."

Ember her ay cinsel yolla bulaşan enfeksiyonlar için test yaptırıyor ve River'ı da moral desteği için her zaman yanında götürüyordu.

Bu kadar tıbbi konuşmanın yeterli olduğuna karar veren River, alt dudağını dişlerinin arasından geçirdi ve parmak eklemlerini Nikhail'in giyinik sikinin üzerinde gezdirdi. Adam tısladı, elleri sıkılaştı ve River'ın ağzında bir gülümseme belirdi. Bunu bir kez daha yaptı ve onun karşılık veren iniltisinden zevk aldı.

Genelde sakın olan hava fae'si kontrolünü kaybetmenin eşiğindeymiş gibi görünüyordu ve tüm bunlar *onun yüzündendi*. Onu ne kadar zorlayabilirdi? Bu kısıtlamayı tamamen bırakmasını sağlayabilir miydi? Sands onu kurtaracaktı ama bunu hayatındaki her şeyden daha çok istiyordu.

Adam kalçalarını kaldırdı ve kadın adamın boxer'ını ve pantolonunu çekiştirerek indirdi, adamın siki serbest kaldı. Göbeğinden sıcaklık fışkırdı ve onun büyüklüğünü kavrarken kıvrandı. Daha önce pek çok çıplak erkekle birlikte olmuştu - tıp profesyoneli olunca bu olağan bir şeydi- ama Nikhail'inki kadar mükemmel bir sik görmemişti.

Yatak odasındaki önceki tüm deneyimleri hızlı ilişkiler olmuştu. Partnerine yakından hayran olmak için hiç zaman ayırmamıştı.

Bunu hemen şimdi düzeltecekti.

Aletin yan tarafında bir damar nabız gibi atıyordu ve kadın parmağını damardan yukarı çekti. Adamın dudaklarından mırıltılı bir inilti döküldü ve kadın elini adamın boyuna doladı. Parmakları onu zar zor sardı ve elini kökten uca doğru gezdirdi.

Onun içinde nasıl hissedecekti?

Adamın ucunda prekum parlıyordu ve kadın kendini sorgulamadan öne doğru eğilip yaladı. Adam bir küfür savurdu ve kolçak parçalanırken havayı bir çatırtı doldurdu.

Nikhail'in iyi olduğundan emin olduktan sonra -ki iyiydi- onun tadı karşısında gözleri kapandı. Tuzlu bir tadı vardı ama

Dudaklarını yalamasına ve daha fazlasını istemesine neden olan tatlılık ipucu.

River öne doğru eğildi, dilini adamın aletinde gezdirirken adamdan boğuk bir inilti geldi. Onu ağzına alabildiği kadar alırken ses nefes nefese bir nefese dönüştü. Bir elini destek için adamın bacağına tutarken, diğer elini adamın tabanının etrafına sardı ve onun neyi sevdiğini öğrendi.

Nikhail'in sikinin üzerinde bir aşağı bir yukarı sallanırken, adam fırtına gibi küfredinceye kadar onu yaladı, emdi ve tadına baktı. Başını kaldırıp baktığında Nikhail'in kolçakları beyaz parmaklarıyla kavradığını ve kalçalarını hafifçe ağzına soktuğunu gördü.

Şu anda bile ona karşı dikkatli davranıyordu. Tanrılar aşkına, bu onu daha da çok istemesine neden oluyordu.

"River," diye inledi. "Becereceğim."

Parmakları saçlarında dolaştı ve çekiştirdi. Hareket etmesini mi istiyordu? Üzerinden kalkmasını mı? *Şimdi* mi?

Böyle bir şey olmayacaktı. Başını sallayan River onu olabildiğince derinden kavradı, elini tabanı boyunca çevirdi.

Nikhail yemin etti ve ağzına sıcak döl püskürürken adını haykırdı. Son damlasına kadar içti ve Nikhail '*in kendisi* için parçalara ayrıldığı gerçeğinin tadını çıkardı.

Kendini hiç bu kadar güçlü, kontrollü hissetmemişti.

Sıcak bir el River'ın çenesine indi ve Nikhail onu üzerinden çekti. Adam ayağa kalkıp onu da kendisiyle birlikte kaldırırken River iri gözlerle ona baktı. Kollarını boynuna doladı ve bacaklarını beline dolayarak pantolonunu ve boxer'ını çıkarıp onu yatağa taşıdı.

"Göster bana," diye gürledi Nikhail.

Anlamadan ona baktı. "Aç ağzını, River."

Oh.

Dudaklarını ayırıp dilini dışarı çıkararak ona boş ağzını gösterirken yanakları kızardı. Bir fae hırıltısı

Nikhail bu manzara karşısında irkildi ve onu öpüp yatağa yatırdı. Nikhail'in onun üzerinde kendi tadına bakıyor olmasında erotik bir şeyler vardı ve Nikhail onun ağzının içinde inledi.

Bu otel odası ses geçirmez miydi? Eğer değilse, komşular kulak dolgunluğu yaşamak üzereydi.

Nikhail'in gömleğini çekiştirerek çıkarmasını istedi. Nikhail de buna uyarak gömleği çoraplarıyla birlikte odanın köşesine fırlattı ve kadının yanında çıplak bir şekilde diz çöktü. Sands onu kurtarmıştı ama o bir sanat eseri idi. Çalışmayı çok ciddiye aldığı belliydi ve bakışları utanmadan aşağıya, aletin yeniden sertleştiği yere kaydı.

Heykeller Nikhail Galebringer'dan daha az mükemmeldi.

Bakışları onun üzerinde gezindi ve vücudunun tüm kıvrımlarını ve oluklarını öğrenmekten o kadar büyülenmişti ki ne dediğini ancak yarım yamalak duydu.

"Pardon, ne dedin?" Onu yanlış duyup duymadığını merak ederek gözlerini kırıştırdı.

Ama hayır, Nikhail ağzını açtı ve "Birlikte uyuyamayız" diye tekrarladı.

River keskin bir nefes çekti ve gözleri yaşla doldu. Düşündü ki...

Onu istediğini düşünmüştü. Onu önemseydiğini düşünmüştü. Onunla birlikte artık yalnız olmayacağını.

Ama görünüşe göre yanılmıştı.

BÖLÜM 34

O, O'nun

"Y Beni istemiyor musun?" River'ın fısıltıyla sorduğu soru Nikhail'in kalbine saplanan bir hançer gibiydi.

O anda her şeyi berbat ettiğini fark etti. Sözlerini daha dikkatli seçmeli, onu ne kadar arzuladığını bilmesini sağlamalıydı.

"Ne? Hayır." Tanrım, durum hiç de öyle değildi. Onu o kadar çok istiyordu ki zar zor nefes alabiliyordu. River'ı kollarının arasına alarak ona sarıldı. "Prenses, *bu gece* birlikte uyuyamayız."

ağız düştü açıldı, gözleri onun üzerinde gezindi.

"Nik-"

"İkimiz de biraz içtik ve sonunda benim olanı talep ettiğimde rıza konusunda herhangi bir soru olmayacak."

Ona sahip olduğunda, ikisinin de kafası açık olacaktı. O zaman, ancak o zaman, birbirlerinin bedenlerinin tadını doyasıya çıkararak saatler geçireceklerdi. Onu şimdi, geç olduğunda ve ona hak ettiği şekilde tapamayacakken almayacaktı.

River'ın gözleri uzun bir süre onunkilerin üzerinde gezindikten sonra içini çekti. "Ama *istiyorsun*, değil mi?"

"*İstiyor* muyum?" Adam ona kuşkuyla baktı. "Gökyüzü mavi mi? Yıldızlar gece gökyüzünde parlıyor mu? Evet, istiyorum

için." Bakışları takdirle kızın üzerinde gezindi ve siki seğirdi, tekrar kalkmaya hazırdı. "Kara Kumlar adına, küçük fırtına, kendimi senin amına girmekten ve onu hemen şimdi benim yapmaktan alıkoymak için kararlılığımın her zerresini alıyorum, kötü kararlar lanet olsun."

Kadın titredi ve adam o güzel, dolgun dudakları öptü. "Ben seni senin hayal edebileceğinden daha fazla istiyorum," o ağzına fısıldadı. Mümkün olduğunu düşündüğünden daha fazla. "Ve söz veriyorum, isteyerek uyumana izin vermeyeceğim."

Asla bu kadar acımasız olamazdı. Elini kızın elbisesinin üzerinde gezdirdikten sonra etek ucunda durdu. "Bunu çıkarabilir miyim?"

"Evet," diye nefes aldı bir an bile tereddüt etmeden.

Giysisini çıkarmasına yardım ederek arkalarından fırlattı. Onu sütyeni takip etti ve onu bir çift kırmızı dantel külotla bıraktı, bu da onun horozunu bir kez daha tam dikkatle ayakta tuttu.

Ona tanrıça dediği o ilk gün haklıydı. Belli ki tanrılar tarafından yaratılmış, özellikle onun için tasarlanmıştı.

Eğer bir şair olsaydı, onun güzelliğine hayran kalarak odaları defterlerle doldururdu. Bir ressam olsaydı, her gün onun resmini yapardı. Bir müzisyen olsaydı, onun adına sonsuz sayıda sone bestelerdi. O bunların hiçbirisi değildi, ama bu onu takdir edemeyeceği anlamına gelmiyordu.

"Kahretsin, River. Kesinlikle muhteşemsin," diye inledi.

Ellerini ondan daha fazla uzak tutamadı. Eğildi, pembe meme ucunu ağzına aldı ve diğer göğsünü elinin içinde yuvarladı.

River onun dokunuşuna doğru eğildi ve inledi. Ses *her şeydi* ve Nikhail'in ruhu bunu onun için yaptığı gerçeğine sevindi. Meme uçlarını yaladı ve oynadı

Altında inleyen, sızlanan, muhtaç bir karmaşa olana kadar göğüsleriyle oynadı. Ancak o zaman karnından aşağıya doğru öpmeye başladı, her iniltiyi, her nefesi ve her soluğu ezberledi.

Kadının ortasına ulaştı ve parmak uçlarını kadının sırılısıklam külotunun üzerinde gezdirdi.

"Bunları çıkarabilir miyim?" Sesi törpülenmişti. "Evet," diye nefes aldı, onun altında kıpırdanarak.

İç çamaşırını çekiştirerek çıkardı ve onu önünde cırılçıplak bıraktı. Enfes. O da öyleydi. Kıyaslanamayacak kadar güzel bir kadın daha önce hiç görmemişti.

Nikhail saygıyla elini kadının ıslak kıvrımlarında gezdirdi. "Tanrılar, küçük fırtına, bu benim için mi?"

Parmakları

parlıyordu. Kadın başını salladığında, adam inledi ve parmaklarını yalayarak temizledi. Daha önce hiçbir şeyin tadı bu kadar güzel olmamıştı.

Kadının bacaklarını omuzlarının üzerine koyarak kıvrımlarını açtı ve manzaraya hayran kaldı.

"Lütfen," diye inledi, ona daha da yaklaşarak. "Sana ihtiyacım var."

Onu nasıl inkar edebilirdi? Onu nasıl eksik bırakabilirdi? Ona ihtiyacı olanı vermeyi reddetmektense, kendi zevkini milyonlarca kez inkâr etmeyi tercih ederdi.

Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi, Nikhail başını eğdi ve *yedi*. River'da kendini kaybetti. Klitorisini ağzına alırken ondan gelen sesler o güne kadar duyduklarının en iyisiydi ve aklına kazınmıştı.

Kız ona karşı kıvranıp daha fazlası için yalvardığında, adam onun merkezine karşı gülümsedi ve onu boşaltmak için çabalarını iki katına çıkardı. Ellerini saçlarına dolayarak onu tam olarak istediği yere götürdüğünde, bir parmağını sırılısıklam olmuş göbeğinin içine soktu.

O kadar sıkıydı ki. Ona karşı inledi, bir parmak daha ekledi ve onları *buraya gelme* hareketiyle hareket ettirdi.

"Nik..." Onun adı dudaklarından gevezece dökölüyordu ve daha önce yanılmıştı çünkü *bu* şimdiye kadar duyduğu en iyi sestti.

Kadının ağzından dökülen sözcükler giderek daha yüksek sesli ve tutarsız bir hal alıyordu. Onu parçalara ayırmak hayattaki tek odak noktası haline geldi.

Eğer River izin verirse, asla ayrılmayacak, sonsuza dek onun bacakları arasındaki sunakta ibadet edecekti. İstedığı başka hiçbir şey yoktu, buna yaklaşılabilecek hiçbir şey yoktu.

Ve üçüncü bir parmak eklediğinde ve onları tam olarak hareket ettirdiğinde, adını çığlık attığında ve duvarları onun etrafına geldiğinde çırpındığında, daha sonra ne olursa olsun, bu gecenin hayatının geri kalanında zihninde yaşayacağını fark etti.

Nikhail, River'ın nefes nefese yatağa yığılışını asla unutmuyacaktı. Nikhail dudaklarını River'ın merkezine götürdüğünde River'ın ondan nasıl uzaklaşmaya çalıştığını asla unutmuyacaktı. Adam ondan bir orgazm daha çıkarırken boğazından kopan çığlıkları asla unutmuyacaktı.

Ancak o zaman uyluğunun iç kısmına bir öpücük kondurdu ve banyoya gidip bir bezi ılık suyla ıslattı. Onu çok fazla sarsmamaya dikkat ederek temizledikten sonra ışıkları söndürdü ve arkasından yatağa tırmandı. İç çekti, adam onu kendine yakın tutarken mükemmel poposunun kabarıklığı adama doğru bastırıyordu.

"Uyu, River," diye fısıldadı, onu alnından öperek. "Yanıdayım."

YAKINLARDA BİR TELEFON ÇALIYORDU ve Nikhail hattın diğer ucundaki kişiyi bulup öldürme isteğiyle doluydu.

Tanrıçasının uyumaya çalıştığını bilmiyorlar mıydı? O, büyük olanın küçük kaşığıydı, vücudu onunkine mükemmel bir şekilde kıvrılmıştı ve dün gecedен sonra dinlenmeye ihtiyacı vardı. Kim onu rahatsız etmeye cüret edebilirdi ki?

İğrenç çınlama devam ederken gözlerini açan Nikhail, elinden geldiğince kendini River'dan kurtardı. Dudakları aralanmıştı ve gözleri kapalıydı, kahverengi saçları yastığa yayılmış, uyukluyordu. Dün gece River kollarında uykuya dalarken parmaklarıyla saçlarını taramıştı.

Yatağın ortasında kıvrılmış bir meleğe benziyordu ve bütün gün ona bakabilirdi. Ya da bakardı, eğer şu lanet telefon çalmayı keserse.

Dün bıraktığı pantolonunu karıştırdı ve şeytani cihazı çıkardı. River yatakta kıpırdandı, yüzünü yastığa gömerken dudaklarından küçük bir inilti döküldü ve o da telefonu kulağına dayayarak aceleyle banyoya gitti.

"Alo?" diye fısıldadı, kapıyı arkasından kapatarak.

Hattın diğer ucunda onu alçak bir ses karşıladı ve konuşmaları uzadıkça midesindeki çukur büyüdü. Telefonu kapattığında Nikhail tamamen uyanıktı.

Telefonu tezgâhın üzerine bırakarak, River'a birkaç dakika daha uyku kazandırmak için mümkün olduğunca sessiz bir şekilde duş aldı. Kurulandı, beyaz bir havluyu beline doladı ve banyodan çıktı.

Kısa bir süre durdu, az önce aldığı habere rağmen dudaklarında bir gülümseme belirdi.

River paylaştıkları yatağın kenarında bağdaş kurmuş oturuyordu, yorgan etrafına sarılmıştı. Zar zor uyanmış olmasına rağmen çok güzel görünüyordu ve adam bütün gün onunla kalabilmeyi diledi. Görevleri, işleri ve dikkatlerini gerektiren diğer herkesi siktir et.

"Günaydın prenses." Öne doğru yürüdü ve onu öptü, çünkü ondan ellerini ondan uzak tutmasını istemek gibiydi.

atan kalbini göğsünden çıkarmasını istedi. "Nasıl uyudun?"

"Peki, teşekkür ederim." Ona bakarken parmakları battaniyenin kenarıyla oynuyordu. "Kim arıyordu? Banyoda konuştuğunuzu duydum."

Fae işitme duyusuyla onun uyuyabileceğini ummanın aptallık olduğunu düşündü. Adam onun yanına oturdu, şilte ağırlığından eğildi ve kadın onun içine kayd.

"Nik?" diye sordu, onun gözlerinin içine bakacak şekilde kayarak. "Ne oldu?"

"İşe erken çağrıldım." Bunun şimdi olmasından nefret ediyordu, bugünün böyle kötü başlamasından nefret ediyordu. Dün gece o kadar inanılmazdı ki, sonsuza dek sürmesini diledi.

"Bu iyi değil, değil mi?"

Başını iki yana salladı ve ellerini nemli saçlarında gezdirdi. "Hayır. Hydrangea House'da bir saldırı oldu."

"Şansölye'nin konutu mu?" River'ın gözleri büyüdü. "Evet."

Yüzünü buruşturdu. "Çok sayıda kayıp var." River keskin bir nefes aldı. "Şansölye Rose?"

"Bilmiyorum," dedi Nikhail. "Ama çağrıldım ve ne kadar süre yok olacağımdan emin değilim."

Merkez Bölgedeki herkes göreve çağrılıyordu. Tatil süreleri iptal edildi, seyahatler iptal edildi, izin günleri sona erdi.

"Doktora ihtiyaçları var mı?" River sordu.

Tanrılar, su fae'sinin çok güzel bir kalbi vardı. Onun yardım teklif etmekte bu kadar hızlı davranmasına bayılıyordu. Kollarını ona dolayarak dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Duygularının derinliğini ona söylemek için çok mu erkendi? Muhtemelen, ama bu kelimeleri içinde tutmasını kolaylaştırmıyordu.

"Sahada askeri şifacılar ve cadılar olacak ama daha fazlasına ihtiyacımız olursa sizi ararım." O alabileceğinden emindi

ailevi bağlantıları göz önünde bulundurularak gerekirse geçici olarak izin verilebilir.

"Teşekkür ederim Nik." Dudakları Nik'in kalbinin üzerindeki çıplak teni okşadı. "Dikkatli ol, tamam mı?" İndirdiği kirpiklerinin arasından ona baktı. "İndiğinde, bundan sonra bizi nelerin beklediğini konuşmak istiyorum."

Daha önce hiç bu kadar iyi sözler duymamıştı.

"Kesinlikle, küçük fırtına.

Bunu çok isterim."

Giyinirken öpüştüler ve yumuşak dokunuşlarda bulundular. İkisi de ellerini birbirlerinden uzun süre uzak tutamıyor gibiydi, bu da ayrılmayı daha da zorlaştırıyordu.

Çok geçmeden ikisi de hazırды. River eşyalarını orada bıraktığı için ailesinin evine dönüyordu ve Nikhail'i dışarıda bekleyen bir araç vardı.

Birinin onu beklediğini bilmek, Nikhail'in River'ı otel odasının kapısına hapsetmesini engellemedi; eli çenesinde gezinirken bir kolunu başının üzerine koydu.

"Seni özleyeceğim, River." Eğildi ve onun ağzını kendi ağzıyla yakaladı. Bu öpücük yumuşak ve tatlıydı. Bir gece önce başladıkları şeyin bitmediğine dair bir söz. Gittiğinde bile onu düşüneceğine dair bir yemin. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı?"

Hemen cevap veremese bile mesajlarını takip ederdi.

Geri çekilip kapıyı açmadan önce onun başını sallamasını bekledi. Lobiye indiler. Hafiften kar yağıyordu ve River sarı taksiye binmeden önce onun atkısını düzeltti. Ancak o zaman kendisini bekleyen siyah askeri cipe bindi.

Komutan Root ön yolcu koltuğunda, Nikhail'in tanımadığı bir şoförün yanında oturuyordu.

"Galebringer." Komutan Root dikiz aynasında Nikhail'in bakışlarıyla karşılaştı ve motor mırıldanırken çenesini eğdi. "Sizi gördüğüme sevindim."

Nikhail boyun eğdi. "Sen de öyle. Saldırıdan haber var mı?"

"Kesin bir şey söylemek için henüz çok erken ama tüm işaretler Kara Gece'yi gösteriyor."

Bu bir sürpriz değildi. Sanguis Kalesi'nde yakaladıkları vampir biraz... cesaretlendirildikten sonra konuşmaya istekli olmuştu. Kadın çoğunlukla nefret kusuyordu ama iğrenç sözleri ve küfürleri arasında bilgi kırıntıları da vardı.

Onun ve topladıkları istihbarat arasında, isyancıların Şansölye Rose'u görevinden almaya odaklandıkları anlaşılıyordu. Bunu yaparak hükümeti tepeden tırnağa çökertebileceklerine inanıyor gibiydiler.

Ordu, devlet başkanının etrafındaki güvenliği artırmıştı ama belli ki bir şeyler gözden kaçmıştı. Nikhail'in telefonu ülke çapında güvenliğin sıkılaştırılmasıyla ilgili e-posta ve mesajlarla dolup taşıyordu. Daha sıkı yasaların yürürlüğe konulmasıyla ilgili görüşmeler zaten yapılmıştı ve şimdi kesinlikle yürürlüğe konulacaktı.

Tanrım, bu tam bir felaketti. Nikhail her ne kadar Temsilcilerin haksız yere güçlü olduklarına inansa da, isyancılar değişimi doğru şekilde gerçekleştirmeye çalışmıyorlardı.

Yöntemlerinin sadece daha fazla adaletsizliğe ve kan dökülmesine yol açacağını anlamadılar mı?

Ortanca Evi'nden geriye kalanların önünde durduklarında Nikhail'in River'ın yanına dönme umudu da yok oldu.

Bir zamanlar bembeyaz olan bina artık yanmış bir kabuktan ibaretti ve konuta adını veren bahçeler tamamen yok olmuştu. Çatıdan dumanlar yükseliyor ve gece boyunca yağın ince kar tabakası külle kaplanıyordu.

Su ve hava ekipleri itfaiyecilerle birlikte kalıntılarıyla yangınıyla mücadele etti. Sarı polis bandı

kapılı konutun etrafını sarmış ve yüzlerce askeri personel ve polis çevreyi kuşatmıştır.

Bir ambulans çemberi yaralıları yardım ederken, siyah torbalar içindeki cesetler konuttan çıkarılırken Nikhail'in ağzı kurudu. Ölümle kaç kez yüzleşirse yüzleşsin, hiçbir zaman kolaylaşmamıştı. Gerçekten kolaylaşmadı.

"Şansölye dün gece iki düzine Temsilciyle özel bir toplantı düzenliyordu," dedi Root ön koltuktan acımasızca. "Bunun bir sır olması gerekiyordu ama..."

"Birileri öğrenmiş." Şoför, komutanın cümlesini tamamladı.

Root, "Saldırıda çok sayıda Temsilcimizin yanı sıra yardımcılarını da kaybettik," diye ekledi.

Nikhail küfretti. "Şansölye ne olacak?"

Komutan Root iki kez bip sesi çıkaran telefonuna baktı. "Durumu kritik, Rose Tıp Merkezi'ne doğru yola çıktı. Kurtulup kurtulamayacağından emin değiller."

Sözleri Nikhail'in üzerine bir bulut gibi çöktü ve Nikhail önümüzdeki birkaç saatin kaotik geçeceğini biliyordu. Root kapısını açarak şimdilik konuşma zamanının bittiğini işaret etti.

Tam bir kargaşanın içine adım attılar. Nikhail rolüne kolaylıkla büründü ve ekibini buldu ama o sırada bile River'ı düşünmeden edemiyordu.

Ya o da burada olsaydı? Ya isyancılar Temsilcilere saldırdıktan sonra ailelerine yönelmişlerse? Bu düşünce kanını dondurdu. Hayır. Bunun olmasına *asla* izin vermezdi.

Waterborn Nehri onundu ve son nefesine kadar onu koruyacaktı. *Hiç* kimse onu ondan alamayacaktı.

Lanetli Olan

River, ailesinin evinin önünde taksiden inerken kendini bir bulutun üzerinde süzülüyormuş gibi hissetti.

Waterborn House'a dün giydiği elbiseyle dönüyor olması bile ruh halini bozamamıştı. Annesi daha önce aramaya çalışmış ama River telesekretere yönlendirmişti. Tertia'nın hissettiği muhteşem havayı bozmasına ihtiyacı yoktu.

Nikhail'in ona hissettirdikleri.

O... her şeydi. Dün gece onunla birlikte olmak ve bu sabah onun kollarında uyanmak, gördüğü tüm rüyalardan daha iyiydi. Tek bir kâbus görmemiş, tek bir çığlık, çarpan dalga ya da yaklaşan fırtına hayal etmemişti.

Mesele sadece ona hayatının en iyi orgazmlarını yaşatmış olması değildi - gerçi bu kesinlikle en önemli noktalardan biriydi. Nikhail'in onunla ilgilenmek için bu kadar büyük çaba sarf etmiş olmasıydı. Daha önce hiç kimse onun için bunu yapmamıştı; hiç kimse ona ihtiyaçlarının kendi ihtiyaçları kadar önemli olduğunu hissettirmemişti.

Ve bu... inanılmazdı.

Büyüsü bu sabah sessizdi, damarlarında usulca mırıldanıyordu. Sanki o da huzur içindeydi.

River taksinin parasını ödedi ve merdivenlerden çıkarken paltosunu üzerine sardı. Banyosundaki ayaklı küvet onu çağırıyordu ve şimdiden yapacağı köpük banyosunun hayalini kurmaya başlamıştı.

Küçük tatilinin her saniyesinin tadını çıkaracaktı çünkü Doktor Collins'in bundan sonra uzun bir süre başka bir tatil yapmasına izin vereceğini sanmıyordu.

Bu düşünce onu üzmeliydi ama üzmedi. Taksi yolculuğunu Nik'le Lakewater'da vakit geçirmenin yollarını planlayarak geçirmişti. Ailesinin dikkatli gözlerinden uzakta birbirlerini daha derinden tanıyabilirlerdi. Nik yokken kanepede maç izledikleri, yatıya kaldıkları, randevulaştıkları ve film maratonları yaptıkları hayaller onu o kadar meşgul ediyordu ki, ilk başta havadaki değişimi fark etmemişti.

Hayır, eşarbını çıkarıp merdivenlerin yarısına gelene kadar bir şeylerin ters gittiğini fark etmemişti. Neredeyse yirmi yıldır hastane ekipmanlarının sabit uğultusuyla dolu olan hava sessizdi.

Ne bip sesi, ne vınlama, ne de vınlama vardı. River'ın ilk başta tanıyamadığı, çok yabancı olan alçak, düzensiz bir ses dışında hiçbir şey yoktu. Merdivenlerde durdu, parmaklarını sıktı ve dikkatle dinledi.

Doğu kanadından gelen sesi tekrar duyana kadar birkaç saniye geçti. Babasının kanadından. Bir hıçkırık havayı doldurdu, alçak ses bir hançer kadar keskindi.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

En uzun an boyunca River orada öylece durdu, zamanın pençesinde donup kalmıştı. Büyüsü bile nefesini tutmuş, neler olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi.

Belki de kafasının içindeydi. Belki de duymamıştı. Belki de bu bir rüyaydı ve hâlâ Nikhail'in kollarındaydı, uyanacak ve her şey yoluna girecekti.

Belki, belki, belki.

Zihninde o kadar çok olasılık dönüp duruyordu ki, bir hıçkırık daha havayı yırtana kadar orada, merdivenlerde bir heykel gibi kaldı.

Ve bu sefer.

Bu sefer River bunun gerçek olduğunu biliyordu. Hayal gücünün bir ürünü değildi. Telefonunu cebine attı, parmakları titriyordu.

Bu ses.

Annesi ağlıyordu ve Nikhail'in çağrıldığı felakette değil de burada olsaydı, hıçkıra hıçkıra ağlasaydı ve hastane makineleri kapatılsaydı...

River'ın kolları iki yanına düştü. Çantası düştü ve merdivenlerden aşağı kaydı. Anahtarları çantasından yuvarlanırken bir şangırtı duydu ama arkasını dönüp onları almaya zahmet etmedi. Merdivenleri hızla çıktı ve sola döndü, koşabildiği kadar hızlı koşuyordu.

Babasının odasına varana kadar koştu, koştu ve kayarak durdu. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyor, elleriyle kapının pervazını kavrarken gözleri yanıyordu.

"Hayır," diye nefes aldı.

Bu nasıl olabilirdi? Dün gece Nikhail'le ayrılmadan önce buradaydı ve babasının durumu iyiydi. Hayati değerleri sabitti, hemşireler onunla ilgileniyordu ve kalbi kendi kendine atıyordu.

Ama şimdi...

Şimdi Cyrus'un boş gözleri tavana bakıyordu, elleri karnının üzerinde kavuşturulmuştu ve tüm makineler kapalıydı. Tertia kendini onun bedeninin üzerine atmış, elleriyle omuzlarını kavramış ve *hıçkıra hıçkıra ağlıyordu*.

River odaya baktı, babasının cansız bedenini gördü.
ve ürperdi. Yıllar sonra ilk defa

annesinin soyadını kullandı. Temsilciye bakmadı, ondan neden nefret ettiğini merak ediyordu.

Sadece fısıldadı, "Anne?"

Bu kelime diline yabancı geliyordu, neredeyse annesinin kederli sesi kadar yabancı.

Annesi başını kaldırdı ve gözyaşları yüzünden aşağı aktı. Bir an için gözlerinde her zamanki nefret, River'ın alıştığı öfke, zalimlik ve kötülük yoktu. Bir an için, derin bir keder havuzundan başka bir şey değildiler.

Temsilci ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı. Gözleri Cyrus'a kaydı ve titreyen elini kaldırdı.

"Anne?" River sesi titreyerek tekrar sordu. Dudaklarını birbirine kenetleyen Tertia parmaklarını Cyrus'un gözleri, kapaklarını kapattı. Eli uzun bir süre onun yanağında durdu ve keskin bir nefes aldı.

"Özür dilerim, River." Tanrılar ona yardım etsin ama sanki doğruyu söylüyormuş gibiydi. Sanki ciddiydi. Sanki Tertia gerçekten üzgündü, sanki Cyrus'un bu... olmasını gerçekten önemsiyordu....

River'ın parmakları kapının pervazında sıkılaştı ve ahşap parmaklarının altında çatırdadı. "Ne zaman?"

Söyleyebildiği tek kelime buydu, dudaklarından dökülen tek kelime.

Bu ne zaman oldu? Ne zaman...

Öl.

Bu kelime River'ın dilinin ucunda dolaşıyor, beyninin içinde dönüp duruyordu ama söyleyemiyordu. Eğer söylerse, gördüklerini, tıp eğitimi almış beyninin zaten anladığı şeyi kabul ederse, bu onu seven tek ebeveynin öldüğü ve onun veda etmek için bile burada olmadığı anlamına gelecekti.

Dizleri titredi ve kapının pervazına tutunarak dik durmaya çalıştı.

Oh, Tanrım. Babası *ölürken* Nikhail'le birlikteydi, hayatının en güzel gecesini yaşıyordu.

Dinginlik onu bir kez sardığında acı çekmiş miydi? son kez yaşama yeteneğini mi çaldı? Uyanıktı ve kızının nerede olduğunu merak etmiş miydi? O son anlarda kızını aramış mıydı?

River'ın çok fazla sorusu vardı ve her biri bir öncekinden daha kötüydü.

Tertia nefesini içine çekti ve çıkan ses cam kırıkları gibiydi. "Bir saat önce. Seni aramaya çalıştım." Ama River sesli mesaja yönlendirmişti. "Kardeşini aradım, geri dönüyor ama..."

Artık çok geçti, çünkü Cyrus ölmüştü. O ölmüştü ve River burada değildi.

River'ın omzuna bir el kondu ve o da arkasını döndü. Babasının hemşiresi Megan elindeki panoyu göğsüne bastırıyordu. Hemşirenin yüzünden yaşlar süzülüyordu ve River'a acıyarak baktı.

"Kaybınız için üzgünüm, Doktor Waterborn."

River bu sözleri onlarca kez söylemişti. *Kaybınız için üzgünüm. Bunu size söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama sevdiğiniz kişi vefat etti. Dyna'ya sizin için dua edeceğim.*

Özür dilerim, özür
dilerim, özür
dilerim. Ama
şimdi.

Şimdi bu cümle tamamen yeni bir anlam kazanmıştı. Megan'ın üzülecek bir şeyi yoktu. O sadece işini yapıyordu.

Hemşire temizdi. Diğer
yandan River.

Gitmemeliydi. Bütün gece Cyrus'un yanında kalmalıydı. Bilmiyor muydu? Haftalardır bir şeylerin ters gittiğini hissetmiyor muydu? Bayan Valois'nın ölümünden beri babası için endişeleniyordu.

Ve bir kez Nikhail'e kendini bıraktı, bir kez sadece kendisi için bir gece geçirdi...

River'ın kulaklarını bir uğultu doldurdu ve bunun kendi içinden geldiğini anlaması birkaç dakika sürdü. Az önceki huzur gitmişti. Belki de hiç olmamıştı.

Büyüsü artık sessiz değildi, artık uyuklamıyordu. Şimdi güçlü bir kasırgaya dönüşmüştü ve iradesi dışında savruluyordu.

Ve o...

Elinde hiçbir şey kalmamıştı. Babasını ölümün soğuk kucağından geri getiremeyeceği gibi bunu da durduramazdı.

Dönüp koridorda hızla ilerlerken River'ın boğazından bir hıçkırık koptu. Kimse onu durdurmadı. Bir noktada topuklu ayakkabılarını çıkardı. Çıplak ayakla parke zeminde koştu, kükreme hiç durmadı, hiç dinmedi.

Yarı koşarak, yarı kayarak merdivenlerden ana kata indi, koştu, koştu, koştu.

"Özür dilerim, Doktor Waterborn."

Megan'ın sözleri River'ın zihninde tekrar tekrar yankılandı ama kükremeden daha yüksek değildi.

Hiçbir şey kükremeden daha gürültülü değildi.

Garaj kapısının yanında asılı duran anahtarları aldı, iki kişilik üstü açık siyah arabanın sürücü koltuğuna geçerken görüşü bulanıklaştı.

Bu babasının arabasıydı ve o... O bir daha asla araba kullanamayacaktı.

Oh, Tanrım. River garaj kapısını açmak için düğmeye bastı ve araba boşluktan geçebildiği anda, tekerlekler gıcırdayarak dışarı çıktı. Ehliyetiyle birlikte çantasını da geride bırakmıştı ama bunun ne önemi vardı ki?

Arabayı gittikçe daha hızlı sürüyor, ön cama düşen beyaz taneleri zar zor fark ediyordu. Silecekler

Ama hiçbir şey gözlerinden akan yaşları durduramıyor gibiydi.

Bu babasının arabasıydı ve o ölmüştü ve onun... Onun yardıma ihtiyacı vardı.

İlk başta nereye gittiğinden tam olarak emin değildi, sadece *gideceğini* biliyordu. Waterborn Evi şehrin dışındaydı ve orada daha fazla kalamazdı. Babasının hatıralarıyla dolu o yerde kalamazdı.

O gitmişti.

İçinden sefil bir hıçkırık koptu.

Ailesinin oturduğu siteden olabildiğince hızlı çıktı. Çok kaygan bir yolda çok hızlı sürdüğü için, el değmemiş bahçeleri olan başıboş mülkler bir bulanıklık içinde geçti, alışveriş merkezlerine ve mahallelere dönüştü.

Kornalar ona doğru korna çaldı ama kulaklarındaki uğultudan onları zar zor duydu.

Ölüm damarlarında dolaşıyordu.

Bir elini direksiyonda tutarak parmağını arabanın konsoluna vurdu. Araç, en son bindiği zamandan kalan telefonuna bağlıydı ve aradığı ismi bulana kadar rehberinde gezindi.

Salıncaklarda oynayan çocukların olduğu bir parkın önünden geçerken, "Lütfen toparlanın," diye inledi. Neşeyle çığlık atıyorlardı. Gülüyorlardı. Mutluydular. *Yaşıyorlardı*. "Lütfen."

Büyü dalgaları zayıflayan barajına çarptı, Her biri bir öncekinden daha güçlüydü. Midesine kramplar girdi ve keder onu ezerken araba yoldan çıktı.

Telefon çalmaya devam etti ve içinden düzensiz bir hıçkırık koptu. Dalgalar daha sert, daha sert ve daha sert çarpıyordu. Neden durmuyorlardı?

Mantrası çoktan yok olmuş, sanki hiç var olmamış gibi ortadan kaybolmuştu.

Kontrolü? Hiç yok.

Ölüm, babasıyla birlikte onları da çalmıştı.

River hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Cyrus'un cansız bedeninin görüntüsünü aklından çıkaramıyor ve annesinin ağlama sesini duymaktan kendini alamıyordu.

Ve sonra, çınlama durdu.

"Nik?" diye fısıldadı, parmaklarıyla direksiyonu sıkıca kavradı. "Nik, ihtiyacım var-"

"Merhaba, bu Nikhail Galebringer'in sesli mesajı," dedi otomatik bir kadın sesi. "Kendisi şu anda müsait değil, ancak lütfen adınızı ve numaranızı bırakın, en kısa sürede size geri dönecektir."

Bir bip sesi duyuldu ve sonra.

"Söz vermiştin," diye fısıldadı, sesi çatlıyordu. "Her şeyin yoluna gireceğini söylemiştin Nik, ama girmede."

Bir daha asla iyi olmayacaktı.

Arabayı yoldan çekerken aramayı sonlandırma zahmetine girmede. Yapamadı. Arabayı çalışır vaziyette bıraktı ve kapıdan tökezleyerek çıkmadan önce park etti. Keder içinde hızla ilerlerken çıplak ayaklarının altındaki soğuk karı zar zor fark etti.

Bu çok fazlaydı.

Kükreme çok gürültülüydü, kalp ağrısı çok güçlüydü ve dalgalar...

Dalgalar barajına çarparak onu yıktı. Bu ne yavaş bir kırılmaydı ne de kolayca onarılabilecek bir kırılmaydı.

Büyüsü damarlarına hücum etti ve River onunla savaşmaya çalışmayı bıraktı. Ellerinden su dökülürken dizlerinin üzerine çöktü. Kasırgalar ondan daha az tehlikeliydi.

Gökyüzü karardı ve göklerden fıskıran yağmur, onun dünyaya gönderdiği suyla eşleşti.

Bir şekilde kendini Golden City'nin kıyısına sürüklemiş olsa da, etrafta insanlar olsa da, böyle bir şeyin bir daha yaşanmaması için elinden gelen her şeyi yapmış olsa da, River kırıldı.

Paramparça oldu.

Babası ölmüştü, Nikhail telefonunu açmıyordu, Ryker gitmişti ve o *yalnızdı*.

Hep yalnız kalacaktı.

Normal olabileceğini düşünerek kendini kandırmaya çalışsa da, terapiye gitse de, mantralar ve Nikhail'le geçirdiği birkaç çalıntı an olsa da, büyüünün çekiminden kaçamadığı ortaya çıktı.

O bir ölüm getiricisiydi ve kaderinden kaçmaya çalıştığı için aptalın tekiydi.

Etrafında sular çağlarken River'ın içinden hıçkırıklar yükseldi. Fırtına her zamankinden daha hızlı geliyor, karı silip süpürüyordu. Bağırışlar ve çığlıklar havayı dolduruyor, ruhunda yankılanan azabı yankılıyordu.

Yakınlarda ölüm gülümsüyor, kendisi için toplayacağı ruhları sabırsızlıkla bekliyordu. Bu onun kaderiydi. Kaderi.

Waterborn Nehri Lanetli Olan'dı ve fırtınasından asla kaçamayacaktı.

Son... Şimdilik

YOLCULUKLARININ İLK YARISINDA RIVER VE NIKHAIL İLE BİRLİKTE
GELDİĞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİZ.

Yorumlar benim gibi bağımsız yazarlar için dünyalara bedeldir. Eğer bu hikayeyi beğendiyseniz, bir yorum bırakırsanız benim için dünyalara bedel olur.

Bu son hakkında konuşmak ister misiniz? Gelin benimle ve okurlarımla Facebook'! [Elayna R. Gallea'nın Okuyucu Grubuna Katıl](#)ta takılın

A Tempest of Wind and Fate

River ve Nik'in hikâyesinin ikinci yarısı 3 Haziran 2026'da başlıyor.

[Buradan ön sipariş verin](#)

Acknowledgments

Bunun için gerçekten üzgünüm.

Gerçekten, son bölümü düşündükçe kalbim parçalanıyor ve gözlerim yaşıyor. River'ın hikayesi için döktüğüm gözyaşlarının sayısını, bütün gece uyumadığım zamanların sayısını, kalbimin onunkiyle birlikte kırıldığını saymaya başlayamam bile.

Mesele şu: River'ın hikayesinin nasıl gideceğini hep biliyordum. Onunla sohbet etmeye başladığımız ilk andan itibaren son bölümün sonucunu biliyordum. River benim bugüne kadarki en kırık FMC'm ve yolculuğunun zor olacağını her zaman biliyordum. İşlerin iyiye gitmeden önce çok daha kötüye gideceğini.

Bu onun hikayesini yazmayı kolaylaştırmadı. Aksine, bu bugüne kadar yazdığım duygusal açıdan en zor hikayelerden biriydi.

Ama yazdım çünkü River ve Nik hikâyelerinin anlatılmasını hak ediyorlar. Ve çünkü siz, sevgili okuyucu, onların hikâyesini dinleme şansını hak ediyorsunuz. Kırılmışlığın içinde bile umut ve iyileşme olduğunu bilmeyi. Kırılmışlığın içinde bile ışık vardır.

Ve ışık geliyor, söz veriyorum. Oraya varacağız.

Her kitabın yaratılmasında pek çok kişi yer alıyor. Gerçekten bir köy gerekiyor.

Öncelikle, her zaman olduğu gibi, kocam Aaron'a teşekkür etmek istiyorum. Sabahları kalkıp yazabilmemin sebebi, karakterlerim hakkında konuşurken beni dinleyen, hikâyede neler olduğunu ona anlattığımda gözyaşlarımı kurulamam için bana mendil uzatan kişi. O benim her zaman destekçim.

ve o olmasaydı tek bir hikâye bile yazamazdım.

Çocuklarıma: Sizi seviyorum. İnanılmaz derecede. Kayıtsız şartsız. Sizler hayatımın ışıklarısınız ve ikinizle de gurur duyuyorum.

Alfa ve beta okuyucularıma teşekkür ederim. Hepiniz bu hikayelere çok şey katıyorsunuz ve size asla yeterince teşekkür edemeyeceğim. Sizin katkınız olmasaydı bu hikâyeler bugünkü halini alamazdı. Benimle birlikte ağladığınız için teşekkür ederim.

Ve her zaman olduğu gibi, sana, sevgili okuyucu.

Dünyama geri döndüğünüz ve kalbinizi bir kez daha ezmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Söz veriyorum, tekrar bir araya getirmek için elimden geleni yapacağım. Teşekkür ederim,

- Elayna

Also by Elayna R. Gallee

The Giving Chronicles

[Verilen](#)

The Binding Chronicles

[Tethered Tormented](#)

[Treasured](#) _

[Troubled](#)

Ithenmyr Günlükleri

[Toprağın ve Alevin](#)

[Kanatların Çalılarının](#)

[ve Külün ve](#) _

[Sarmaşığın](#)

[Devedikenleri ve Pençeler](#)

[Şeyl ve Duman](#)

Romancing Aranthium

[Ateş ve Don Mahkemesi](#)

[Denizler ve Fırtınalar](#)

[Mahkemesi Rüzgar ve](#)

[Kanatlar Mahkemesi](#)

About the Author

Elayna R. Gallea, kocası ve iki çocuğuyla birlikte Kanada'nın güzel New Brunswick eyaletinde yaşıyor. Saint John Nehri Vadisi'ndeki karlar ve ormanlar ülkesinde yaşıyorlar.

Elayna kafasının içinde yaşamadığı zamanlarda evinde Food Network izlerken, Broadway dinlerken ve bir sonraki yemeğini planlarken bulunabilir.

Elayna bol miktarda çikolata, peynir ve şaraptan hoşlanır. Bu sırayla değil.

Onu her gün Tiktok ve Instagram'da kendini aptal yerine koyarken bulabilirsiniz.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

